

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

SBORNÍK PŘÍKLADŮ DOBRÉ PRAXE

Škola a zaměstnavatelé

Víno vstoupilo do celoživotního učení - 65-010-H	6
Skvělá spolupráce školy a firmy - 66-002-H	7
Alenka v říši pekařství - 29-012-H	10
Tvrdá práce ve škole Třineckých železáren - 21-002-H	12
Je skvělým příkladem i pro syna - 41-045-H	14
Příkladný přístup výrobce oken - 36-049-H	17
Ledečská škola a zaměstnavatelé v projektech UNIV - 23-007-E	20
Naučit se pečovat o děti - 69-017-M	22
Zapojení školy do projektu znamená i velkou prestiž mezi odborníky - 26-018-H	27
	31

Škola jako centrum celoživotního učení

Sklářské výrobky na severu Čech - 28-015-H	34
Studené pokrmy, co zahřejí u srdce - 65-005-E	35
Hořické učiliště v projektu UNIV 3 - 31-001-H	39
Projekty UNIV v Lomnici u Tišnova - 65-005-E	41
Jak účast v projektu pomohla v Plzni - 62-008-M	43
SPŠ dopravní v Plzni má pro obor silného partnera - 23-018-H	46
Jak s pomocí pralinek vykouzlit úsměvy - 29-016-H	48
Cesta k záchraně obuvnického řemesla - 32-007-H	50
Olomoucká škola podporuje řemesla - 33-002-H	53
Škola, která vzdělávání dospělých umí - 29-028-H	55
Závazek vzdělávat a předávat nabyté znalosti - 34-024-H	58
Vyšlapané a nevyšlapané cesty staré 165 let - 41-037-H	61
Střední průmyslová škola chemická Pardubice	63
– škola s dlouholetou tradicí, poskytující vzdělávání na vysoké úrovni - 28-032-H	67
Pohledem těch, kteří Vás učí - 65-014-E	69
Od Baťovy školy práce po centrum celoživotního vzdělávání - 32-007-H	71
Keramické obory se u nás učí už šedesát šest let - 28-005-H	76
Není to jen mouka, droždí a voda - 29-002-H	79
Zapojení do projektu je pro naši školu i dobrá propagace - 26-002-M	83

Uplatnění účastníka na trhu práce

Jiří už nechce zpět za brány věznice - 31-006-H	86
Hodně štěstí na tvé cestě, Pavle...! - 65-013-E	87
Jana a přínosný kurz Asistentka - 62-008-M	90
Za barem dnes umíchá cokoliv - 65-009-H	92
Díky kurzu do rodinné firmy - 33-001-H	95
	96

Jiřina má perspektivu v bezpečnostních službách - 68-008-E	97
Nová šance pro Hadil a Káťu - 23-61-H/01	98
Na věku u manažera nezáleží - 63-007-R	103
Získá zaměstnání díky profesní kvalifikaci? - 33-001-H	106
Díky profesní kvalifikaci má práci v Německu - 23-022-H	108
Kurz malířů a natěračů na Borech - 39-001-H	111
Zaměstnavatel ji motivoval, nabídl i lepší mzdu - 31-018-H	114
Vychovatelka z věznice si zdobí svět - 28-003-H	116
Jarda – Rom, který ví, jak zkrotit vodní toky - 36-019-H	121
Trojice, pro niž je profese farmáře koníčkem - 41-046-H	124
Uplatnit se je možné i po padesátce - 31-007-H	127
Ve víně jsou vedle pravdy občas i splněné sny - 41-010-H	129
Sklář pro duté sklo – i zkušený se má co naučit - 28-015-H	130
Zkušenosti využije při výrobě vitamínu - 28-039-M	132
Získala vysněnou práci v cestovním ruchu - 65-029-N	133
Začínala jako prodavačka, dnes líčí hvězdy - 69-035-M	136
Mezi CNC stroji našel perspektivní prostředí - 23-026-H	139
Kominické štěstí pro pana Lavičku - 36-017-H	141
Získaných vědomostí si účetní Šárka považuje - 75-001-T	143
S UNIV 3 si splnil zahradnický sen - 41-007-H	146
Všude dobře, v sedle nejlíp - 41-018-H	148
I pro pracujícího manažera byl kurz přínosný - 68-009-M	149
Michaela se rozhodla nikdy se nevzdávat - 63-007-R	152
Skladníková šance na úspěch - 66-006-H	155
Příběh začínajícího podkováře - 41-031-H	156
Od baletu ke skleněným figurkám - 28-018-H	158
I po padesátce drží Pavel krok s dobou - 26-002-M	160
U ovoce našel další smysl života - 41-005-H	162
I jednoduché práce učí člověka zručnosti - 36-059-H	164
Mzdové účetnictví mají v rodině - 62-006-M	166
Po propuštění našel cestu správným směrem - 26-012-H	168
Když se dobře skloubí zájmy a práce - 74-003-H	169
Zlepšit si pracovní uplatnění - 41-037-H	170
Zpátky do života - 29-030-H	172
Za zkoušku se zde neplatí - 65-002-H	174
Účetnictví nemusí být vždycky nuda - 63-005-R	176
Ted' jsem ta pravá „zámecká kuchařka“ - 65-002-H	178
Štěstí v neštěstí - 65-012-E	180

Počítačové sítě prodělávají neustálý překotný rozvoj - 26-014-H	182
Od koníčku k výstavě - 28-007-H	184
Nejen láska prochází žaludkem - 65-006-E	185
Na nic nečekat a mít náskok - 63-007-R	188
K práci s železem potřeboval železnou vůli - 36-062-H	191
Zelená je dobrá - 41-001-M	192
Navrhla jsem si koupelnu snů - 28-046-N	194
Pan Mlčoch se učil pro druhé – zpracovatel včelích produktů - 69-005-E	196
Jak to bylo na staré půdě aneb Montér půdních vestaveb - 36-064-H	199
Není poradce jako poradce aneb Kariérový poradce pro profesní dráhu - 62-000-N	202
Paní Eva by chtěla být knihovnicí - 72-006-M	203
Rekvalifikační kurz Sýrař aneb Víš, co jíš? Nevíš? U nás se to naučíš! - 29-037-H	205
Ze skladníka mužem v aromaterapii - 69-043-H	208
Ze zahradnice optičkou - 23-033-H	211
Dřevěná radost - 33-002-H	212
U hrnčířského kruhu - 28-007-H	213
Toto rozhodně nebyl Lukášův poslední kurz - 23-003-H	215
Zabíjačka už s certifikátem - 29-021-H	216
Je to krásný pocit, když se ke mně žáci vracejí - 69-051-H	217
Keramika je jeho celoživotní vášeň - 28-004-H	221
Hospodyňkou s osvědčením - 69-026-H	223
Kurz Art grafik pomohl absolventkám profesně růst - 34-017-H	225
Jednou ráno bez práce - 26-002-M	228
Záchranářské zkušenosti se budou hodit - 65-025-M	231
Co všechno obnáší práce servisního pracovníka u zákazníka - 69-013-H	234
Jak inženýrka ekonomie k hlídání dětí přišla... - 69-018-M	235
Paní Dáša dobře poradila sobě, nyní radí v kariéře ostatním - 62-000-N	237
Díky setkání na lyžařském svahu se dnes děti z dětského domova saunují - 69-051-H	238
Petr nahlédl do kuchyně kolegů vzdělavatelů - 62-000-N	240
Průvodci přírodou si zvýšili vědomosti - 65-028-N	242
Pan Adam nechce být vedený na Úřadu práce - 29-023-H	244
Profesní kvalifikace k zahájení podnikání	247
Jak floristka našla novou cestu - 41-008-H	248
Díky kurzu mají restauraci plnu hostů - 29-014-H	250
Od cukrářky k hrobníkovi, od rakvičky k rakvi - 69-005-E	251
Jak si splnit „kosmetický sen“ - 69-030-H	254
Bára pomáhá ženám ke kráse - 69-030-H	256

obsah

Úspěch vizážistky Nikol je jen otázkou času - 69-037-M	258
Je práce s medem tou nejsladší na světě? - 41-036-H	261
Ostré nože pana Jaroslava - 23-013-E	263
Zuzana a její cesta od ekonomie k pedikúře - 69-025-H	265
Vážu, vážeš, vážeme - 41-032-E	267
Toužila pracovat se dřevem - 33-002-H	269
Splněný sen překračující hranice - 65-030-M	271
Od cyklistické vášně k lektorování - 74-005-H	273
Jak se věnovat svému koníčku na profesionální úrovni - 41-006-H	275
Výtečnými dobrotami láká hosty do svého penzionu - 65-002-H	276
Nejlepší pohled na světě stojí úsilí a odpovědnost - 41-021-H	278
Kačenčiny dobrůtky - 29-008-H	280
Jak se stát průvodcem Prahou - 65-028-N	283
Odbornost paznehtáře využije u vlastního stáda - 41-049-H	286
Spolupráce se vzdělávací institucí	288
Konec ševců v Čechách? NE! - 32-007-H	289
Složitě aspekty práce s lidmi - 62-007-N	292
Neobyčejný nápad, který pomohl druhým - 41-059-H	294
Letní vzpomínky na intenzivní práci a na pilotáže - 62-007-N	296
Kdo se například účastní projektu? - 69-013-H	298
Jaké výhody přinesla účast v projektu Centru vzdělanosti Libereckého kraje - 69-013-H	300
Jaká může být motivace vzdělávací instituce k pilotáži programu - 62-014-R	301
Specialista vzdělávání a rozvoje zaměstnanců - 75-001-T	303
Kurz Základní kovoobráběčské práce byl přínosem jak pro školu, tak i pro zaměstnavatele - 23-021-E	309
Pro vzdělávací instituci Gradua-CEGOS je zapojení do projektu UNIV 3 velkou výzvou - 62-012-R	313

ŠKOLA A ZAMĚSTNAVATELÉ

Víno vstoupilo do celoživotního učení

Maminka Veroniku od dětství vedla k základům stolování. Dbala, aby v neděli byl jídelní stůl vždy pěkně prostřený. Nejvíce se Veronika těšila na prostírání vánočního stolu – sváteční jídelní servis, broušené sklo na nealkoholické nápoje a víno a na ozdobení vánoční dekorace.

Když dospívala, byla to již ona, která prostírala jídelní stůl a mamince pomáhala s obsluhou připravených jídel. Ta jen přihlížela a případně poskytla dceři radu. Těšila se na návštěvy svých blízkých a známých, nabízela a doporučovala hostům samé chutné pokrmy. Bavilo ji to. Radovala se, když všem chutnalo a hosté byli spokojeni. Rodinné prostředí a nenásilné výchovné působení maminky ovlivnilo, že i dnes, když je Veronika dospělá, pokračuje v tradici stolování, ale již s odbornou profesionalitou a vlastní inspirací.

V roce 2004 ukončila Veronika povinnou školní docházku a nastal Nerudovský problém: „Kam s ní?“ Veronika si uvědomila, že ji baví nejen vaření, zkoušení nových receptů (některá jídla již zvládla sama), ale také míchání nápojů, stolování a obsluha členů rodiny. Výsledky studia byly přiměřené, a proto se rozhodla podat přihlášku ke studiu na Středním odborném učilišti v Přerově, obor kuchař – číšník. A byla přijata. Rodiče souhlasili a v rozhodnutí ji podpořili.

Ve druhém ročníku studia v předmětu stolničení se probíralo učivo Jednoduchá obsluha hosta - podávání nealkoholických, alkoholických studených a teplých nápojů, jehož součástí byly i znalosti o víně - správná teplota, podávaný inventář, druhy vína, prezentace, otvírání a nalévání, skladování, vady, choroby a základy výroby s degustací.

Veronice se vybavily vzpomínky z dětství – pěstování vinné révy na zahradě a tatínkova péče o révu (zalévání, hnojení, ošetřování, sklizeň). A také zastřešená terasa na které si nesměla hrát, s demižony tekutin, ve kterých, a nyní si to i vysvětlila, probíhalo kvašení (trubičky s bublinami a teploměrem, které tak ráda pozorovala), a rodiče ochutnávající víno. Hodnotili chuť, barvu, jiskru, porovnávali s loňskou úrodou, vše zaznamenávali a stále něco vymýšleli.

Oba rodiče pracovali a pracují v potravinářském provozu přes kvasnou technologii. Uvědomila si, že se v dětství setkala poprvé s výrobou vína a rodiče byli vlastně malovýrobci, kteří pěstovali a produkovali hrozny pro vlastní spotřebu. Byla však příliš mladá na to, aby ji vína zaujala a dále se jim věnovala.

Po ukončení studia pokračovala Veronika v nástavbovém studiu společného stravování, které bylo ukončeno maturitní zkouškou, ale v odborné výuce se již s vínem a nápoji nesetkala. Úspěšně ukončila učební obor kuchař - číšník a získala odborné teoretické znalosti v oboru gastronomie. Praktické dovednosti si ověřovala a rozšiřovala formou brigád v provozech restaurací a barů na pozici servírky. Při obsluze hosta využívala teoretických znalostí ze školy, sledovala kolegy, jakým způsobem vína a ostatní nápoje prezentují a nabízejí. Přiznala si však, že se svou prací není příliš spokojená. Ráda komunikuje s lidmi, při nabídce vína směrem k hostům však komunikace vázla. Nevěděla co o víně říci, jak se pohybovat, jak víno prezentovat a skloubit podání vína s vhodným pokrmem.

Víno vstoupilo do celoživotního učení

Veronika se proto rozhodla, že bude dále studovat. Jejím cílem bylo získat co nejobsáhlejší informace, jít do hloubky obsahu a dozvědět se co nejvíce o:

- *hotelovém provozu a gastronomii*
- *marketingu a managementu*
- *komunikačních a informačních technologiích*
- *psychologii hosta*
- *a naučit se konverzovat v cizím jazyce*

V roce 2009 proto podala přihlášku na Slezskou univerzitu v Opavě – Obchodně podnikatelskou fakultu v Karviné – obor Hotelnictví. Studium v roce 2013 završila státní zkouškou se vzděláním bakalář. Po ukončení studia však nemohla s dosaženým vzděláním odpovídající práci najít, a stále tak využívala pouze nabídek krátkodobých brigád v restauracích a barech.

Stále hledala zaměstnání, které by odpovídalo jejímu očekávání. Během hledání vhodného pracovního místa ji zaujal inzerát olomouckého hotelu Flora, který vypsal výběrové řízení na pozici provozní v hotelu. Přihlásila se a byla úspěšná. Vedení společnosti jí nabídlo přijetí do zaměstnání s podmínkou nejprve pracovat na pozici servírky, seznámit se s jednotlivými pracovišti hotelu, vyzkoušet si práci tzv. „na tělo“ a po zapracování přejít na provozní úsek hotelu. Veronika souhlasila a s odstupem času tuto nabídku ocenila.

Hotel Flora je zaměřen na kongresovou turistiku, má kapacitu 500 míst. V hotelu probíhají ve shodném čase kongresy, konference, semináře, školení, firemní nebo rodinná setkání. Řídící pracovník musí znát provoz a jeho silné i slabé stránky dokonale, řídit pracovníky odborně a s nadhledem, bez chyb a afektů. To vše Veronika pochopila a v současné době se již zapracovává na provozním oddělení hotelu. Praxe v provozu jí byla velkým přínosem.

Když dostala nabídku zaměstnavatele absolvovat kurs Sommelier v rámci projektu UNIV 3, nezaváhala ani chvíli, chtěla si rozšířit vzdělání o víně spojené s praktickou výukou. Kurzu se společně s ostatním kolegy, číšníky, zúčastnila, vzájemně se mezi sebou podporovali a ona kurz úspěšně dokončila.

Kurz realizovaný v hotelu Flora v rámci projektu UNIV 3 hodnotí Veronika kladně. Teoretická i praktická výuka, včetně zkoušky, probíhaly v hotelu, který zajistil i materiální zabezpečení. Vše bylo na vysoké úrovni (odborné učebny, bary, inventář, výpočetní technika, technologické vybavení), spotřebního materiálu bylo dostatek.

Kurz byl pro Veroniku přínosem, rozšířil jí obzory. Získala důležité teoretické znalosti o víně a nápojích. Očekávala však delší praktickou výuku, více rozvíjení schopnosti prezentace vína, více možností hledat sama řešení jakým způsobem co udělat, více možností si věci sama vyzkoušet a více konkrétních příkladů v duchu rčení „O víně je třeba hovořit“.

Víno vstoupilo do celoživotního učení

Své nabyté znalosti jistě využije v praxi v komunikaci s hostem. Už nyní ví:

- *jaká vína doporučit k rybám*
- *co ke kuřeti a kachně*
- *co ke zvěřině, hlavně červené*
- *co k sýrům*
- *suchá nebo sladká vína*
- *ať hovoří vinotéka*
- *už zná některé výrazy ze slovníku znalců (víno bez těla, víno buclaté, víno elegantní, víno fádní ...)*

Umí doporučit vhodná vína k pokrmům na jídelním lístku hotelu, vzbudit u hosta zájem o víno, dokáže sestavit vinný lístek, používat správný inventář a správně ošetřovat a skladovat víno. Znalosti bude předávat na pracovišti novým kolegům, kteří kurz neabsolvovali. Myslí si, že v případě změny zaměstnavatele bude mít při výběrovém řízení zvýhodnění.

O víně se chce dále vzdělávat, doplnit si vzdělání v oboru Sommelier a získat Certifikát ze zkoušky před autorizovanou osobou. Proto se s lektorem dohodla na účasti při jeho odborných ochutnávkách s klienty. Při její píli a houževnatosti to jistě dokáže.

Na závěr Veronika uvedla, že má o víně rozhodně více znalosti než na počátku kurzu. Velmi ji víno zaujalo a začíná se mu věnovat. Sama k tomu uvádí: „Víno je potřeba ochutnávat a poznávat. Víno nelze vnímat jako alkohol, ale když se pije, je to obřad. Víno se snažím vychutnat, červené víno dekantuji, má jinou chuť a servis. Je to daleko lepší požitek, než když si otevřu láhev a hned víno nalévám.“

Skvělá spolupráce školy a firmy

Pan Jiří Korecký, účastník pilotního ověřování vzdělávacího programu pro profesní kvalifikaci Skladník, se o možnosti účastnit se vzdělávání v tomto programu dověděl od svého otce, který pracuje ve škole, která tento program pilotovala, jako nepedagogický pracovník. Střední odborná škola služeb a Střední odborné učiliště v Kadani spolupracovala při výběru účastníků rovněž s Úřadem práce, pracoviště Chomutov, a neformální cestou prostřednictvím svých pedagogů a dalších zaměstnanců informovala o přípravě tohoto kurzu své okolí.

Protože je pan Korecký již delší dobu nezaměstnaný, a s touto skutečností se nechce smířit, přihlásil se do programu. Od kurzu si sliboval možnost získání nových znalostí a dovedností a tím také větší konkurenceschopnost na trhu práce a perspektivy získání zaměstnání. Motivací byl i příslib Úřadu práce, že úspěšní absolventi tohoto vzdělávacího programu dostanou následně možnost zařazení do bezplatného kurzu Řízení vysokozdvizného vozíku.

Není to první vzdělávací aktivita, do které se pan Korecký ve snaze získat zaměstnání zapojil, ale při uplatnění nabytých dovedností stále u firem naráží na problém požadované praxe. Kromě nových teoretických poznatků, a hlavně praktických dovedností z oblasti, ale očekával také vymanění se z každodenního stereotypu života bez zaměstnání a setkání s novými lidmi – jak vyučujícími, tak spolužáky v kurzu. Vzhledem k delší době od ukončení počátečního vzdělávání měl mírné obavy z náročnosti teoretické výuky, a to hlavně z výpočtů.

Celý kurz se panu Koreckému podařilo úspěšně zvládnout. Během teoretické výuky, která probíhala v prostorách školy, si kromě nových odborných poznatků z obchodního provozu a zbožíznalství zopakoval také základy matematiky. Praktická část se konala v reálném prostředí supermarketu BAUMAX ČR, pobočka Otvice. Účastníci pracovali s doklady spojenými s objednáváním, přejímkou, skladováním i vyskladněním zboží, přijímali fyzické dodávky zboží na sklad, připravovali zboží pro zákazníky, prováděli inventuru zboží a další skladové operace, vyřizovali reklamace. Kromě náplně vlastního kurzu mohli poznat v praxi konkrétní práci zaměstnanců obchodu, a tak získat představu o práci skladníka v obchodní jednotce a základní dovednosti pro její výkon.

Úspěšným zvládnutím závěrečné zkoušky si pan Korecký potvrdil svoji schopnost stále se učit, motivovat se k výkonu a zvládat stres. Znalosti a dovednosti, které tvořily náplň kurzu, hodnotí na základě pozorování v průběhu praktické části za odpovídající potřebám výkonu profese skladníka nejenom v obchodním provozu, ale také v jiných firmách, které sklady provozují.

Za velice důležitou považuje pan Korecký skutečnost, že díky delší spolupráci školy s firmou BAUMAX ČR praktická výuka kurzu probíhala v konkrétním obchodním provozu, kde se setkal se studovanou problematikou v reálném prostředí, a ne pouze ve školním prostředí.

V teoretické výuce pracovali účastníci vzdělávacího programu samostatně s osobními počítači, které se při praktické výuce naučili ovládat, a po proškolení o bezpečnosti práci používali mechanizační prostředky skladu (tradiční, jako např. paletizační vozíky, i moderní skenery sloužící k označení zboží a dokladů apod.).

Skvělá spolupráce školy a firmy

Po přihlášení do vzdělávacího programu následoval kontakt pana Koreckého s průvodkyní kurzem, která mu představila cíle a náplň vzdělávání a popsala podobu závěrečné zkoušky. Byla účastníkům k dispozici v celém průběhu kurzu i v průběhu zkoušky.

Po úvodním informačně-diagnostickém modulu následovala samotná výuka. Protože pan Korecký nikdy ve skladu nepracoval, absolvoval kompletní vzdělávací program. Přístup všech lektorek výuky byl podle jeho hodnocení profesionální a bylo na první pohled patrné, že jsou ve vyučovaném oboru odborníci. Jejich přístup k účastníkům kurzu byl velice zdvořilý a vstřícný, ale přiměřeně náročný. Dokázaly účastníky zbavit počátečního ostychu a pochybností o schopnosti zvládnout učivo. Celý plánovaný časový harmonogram výuky byl beze zbytku splněn, lektorky byly ochotné odpovídat na otázky účastníků a poskytnout konzultace i po skončení vyučování.

Vzhledem k celkové délce kurzu (100 vyučovacích hodin) a organizaci výuky (5 vyučovacích hodin denně v dopoledních hodinách po dobu 4 týdnů) nebyl kurz pro jeho účastníky časově náročný, protože všichni byli v té době nezaměstnaní. Organizace vyučovacích dní a režim přestávek byl vyhovující. Požadavky na domácí přípravu také nebyly omezující.

V průběhu kurzu pana Koreckého podporovala jeho rodina – rodiče a sestra, se kterými probíral průběh kurzu, své dojmy a poznatky. Důležitá byla i příznivá atmosféra ve skupině účastníků a jejich dobré vzájemné vztahy a spolupráce. Pan Korecký byl velice kladně hodnocen nejenom lektorkami kurzu, ale také vedením supermarketu BAUMAX ČR. Na závěr kurzu úspěšně vykonal předepsanou závěrečnou zkoušku. Podle příslibu Úřadu práce následně úspěšně absolvoval i kurz pro získání oprávnění pro obsluhu vysokozdvížného vozíku.

Znalosti a dovednosti nabyté v pilotním ověřování vzdělávacího programu Skladník (66-002-H) zúročil také složením akreditované zkoušky a získal osvědčení o příslušné o profesní kvalifikaci.

Jak už bylo zmíněno, při hledání zaměstnání naráží pan Korecký, který má kromě výučního listu ze svého počátečního vzdělávání i několik dalších osvědčení o absolvování různých kurzů, na požadavek firem na praxi uchazečů. Vyslovil proto myšlenku, že by bylo velice dobré, kdyby po skončení kurzu mohli absolventi alespoň na měsíc pracovat u zaměstnavatele z oboru, aby mohli dokázat svoji erudici a případně získat zaměstnání.

V období od ukončení pilotního ověřování vzdělávacího programu se panu Koreckému prozatím nepodařilo získat zaměstnání, pro které ho kurz připravoval, ale jeho absolvování by vzhledem k zaměření a obsahu kurzu, jeho organizaci a přístupu všech zainteresovaných pedagogů ze SOŠS a SOU Kadaň svým známým doporučil.

Přípravou a realizací pilotního ověřování tohoto vzdělávacího programu si i škola ověřila odborné a organizační schopnosti svých pedagogických a dalších zaměstnanců v oblasti vzdělávání dospělých. I nadále chce pokračovat v dobré praxi spolupráce s Úřadem práce a zaměstnavateli v regionu.

Alenka v říši pekařství

Pětačtyřicetiletá pekařka a prodavačka firmy Pecud Alena Tokárová dostala příslibeno od zaměstnavatele, že jí po úspěšném absolvování kurzu zlepší platové podmínky. Sama je sice vyučená, ne ale v gastronomickém oboru.

O možnosti takového pilotního ověřování se dozvěděla prostřednictvím informační kampaně, kterou zajišťovala Hotelová škola Teplice na svých webových stránkách.

Vše zkonzultovala s odborným učitelem školy, který jí kurz doporučil, a zeptala se svého zaměstnavatele, zda jí umožní proházet si určité směny v práci, pokud s tím budou ostatní kolegové souhlasit. Dostala povolení a výuka mohla začít.

Hlavních příčin a motivů, proč se vlastně do kurzu přihlásila, bylo hned několik. Chtěla motivovat vlastního syna, aby neházel flintu do žita a dále se vzdělával, pokud nenašel uplatnění ve svém oboru, ve kterém je vyučen. Dalším důvodem bylo vlastní dovzdělání a doplnění si alespoň dílčí kvalifikace, vidina zlepšení platových podmínek a v neposlední řadě hrála roli i možnost seznámení se s novými lidmi, které zajímají stejné nebo podobné věci a témata. No a samozřejmě také radost z pečení i vaření sladkých moučníků, možnost strávit příjemně a užitečně čas, naučit se novým věcem a získat nové dovednosti.

Od kurzu očekávala, že se naučí novým trendům v pečení restauračních moučníků, že se dozví novinky ze světa gastronomie a zážitkové kuchyně, motivací bylo i naučit se správně zacházet s potravinami, skladovat je, normovat větší množství pokrmů a v neposlední řadě také zdobit a aranžovat jednotlivé pokrmy při servírování.

Kurz splnil očekávání beze zbytku, problémy byly jen v normování, což se ukázalo jako poměrně náročná činnost a vidina toho, že člověk udělá chybu, byla nakonec vždy natolik svazující, že nezbývalo, než se poradit s ostatními účastníky nebo se samotným lektorem. Naprostá euforie panovala mezi účastníky při dokončovacích pracích na jednotlivých moučnících. Samostatnosti a fantazii se meze nekladly, každý si mohl dle svého určit finální podobu právě upečeného či uvařeného moučníku, lektori byli dobrými rádci a pomocníky při této zajímavé činnosti, která se stala jednoznačně nejoblíbenější akcí celého dne.

V profesním rozvoji došlo taktéž ke zlepšení, z teoretické části vzdělávacího programu vyplynuly vědomosti, které lze uplatnit při komunikaci se zákazníkem - vysvětlit mu některé principy skladování prodáváných potravin, poradit, jakými způsoby se dají moučníky kombinovat či jaký moučník je podle výživových tabulek nejvhodnější atd. Získané vědomosti a dovednosti jsou pro Alenu velmi dobře uplatnitelné, neboť se pohybuje v praxi, kde tyto poznatky může okamžitě aplikovat.

Kurz byl podle názoru této účastnice celkově velmi přínosný, informace užitečné, lektori fundovaní - dokázali zodpovídat někdy záludné otázky účastníků.

Alenka v říši pekařství

Teoretických informací nebylo přespříliš, aby se v nich účastníci neztratili, velmi dobrá byla organizace a rozvržení teoretické a praktické části výuky. Výuka probíhala vždy v úterý a ve čtvrtek v odpoledních hodinách, většinou to byla setkání dvou až tříhodinová. Během této doby se účastníci dověděli teoretický základ probíraného učiva.

Nabyté vědomosti potom mohli uplatnit v sobotu, kdy během celého dne probíhala praktická výuka na pracovištích, buď v odborných učebnách Hotelové školy, nebo přímo na pracovišti cukrárny, která je součástí jídelny U Kantora, kterou Hotelová škola provozuje. Součástí výuky bylo i poznání skutečného provozu cukrárny, která jednu sobotu musela jet v běžném režimu, a účastníci se tak stali přímými svědky reálného provozu.

Tyto a jiné zkušenosti pro Alenu přispívají k celkově kladnému vyznění celého kurzu.

Asi největší podíl na úspěšné realizaci pilotního ověřování měli lektoři, kteří se prokázali jako velcí odborníci ve své profesi, vtáhli účastníky do svého oboru a motivovali je vlastním nadšením. Lektoři jsou skutečnými znalci, kteří sledují moderní trendy v gastronomii, jezdí na soutěže a mají úspěchy a tento svůj entuziasmus se snažili vnést do jednotlivých kurzů. Alena si myslí, že se jim to rozhodně povedlo: podmanili si publikum a jelikož gastronomické obory zažívají v poslední době boom, Alena doufá, že hlavně její syn v tomto oboru uplatnění najde a získá práci, která ho bude bavit a bude za ni patřičně finančně ohodnocen.

Kurz by doporučila všem. Dokonce navrhla, že za úplatu by se klidně zúčastnila nějakého hobby vaření či pečení, tematického odpoledne, které by bylo věnováno některým dílčím oblastem moderní gastronomie či kulinářským specialitám.

Tvrdá práce ve škole Třineckých železáren

Škola byla založena 3. února 1936 jako Závodní škola Třineckých železáren. V průběhu let měnila názvy a zřizovatele, ale stále byla zaměřena zejména na technické obory pro potřeby zaměstnavatelů v regionu, hlavně Třineckých železáren. Od 1. 9. 2009 se zřizovatelem školy staly opět Třinecké železářny, a.s.

V této souvislosti se škola cíleně zaměřuje na rozvoj pro potřeby zřizovatele školy - Třinecké železářny, firem ve skupině Třinecké železářny – Moravia Steel (Strojírny a stavby Třinec, Slévárny Třinec, Energetika Třinec, TRIALFA, Třinecké gastroslužby) a ostatních výrobních firem v regionu.

I když je školou soukromou, studium je bezplatné (zdarma). Žáky technických oborů se tu navíc snaží podporovat pomocí příspěvků na školní pomůcky, sportovní nebo společenské aktivity. Největším argumentem pro studium technických oborů na škole je garance zaměstnání ve skupině Třinecké železářny – Moravia Steel.

Střední odborná škola Třineckých železáren aktivně provádí několik náborových akcí pro děti ze základních škol, jako je například Den otevřených dveří, kde mají možnost si projít „Cestu řemesel“ a získat Čestný výuční list. Díky tomu se zblízka seznámí s nabídkou jednotlivých oborů.

Škola začala v roce 2012 organizovat akci nazvanou Mezinárodní hry řemesel. Dvoudenní akce zahrnuje soutěže ve čtyřech základních technických disciplínách (elektrotechnik, hutník, mechanik, instalatér) a několika doprovodných disciplínách. Akce se účastní žáci základních i středních škol. Součástí akce je také prezentace technických oborů a propagace řemesel v Moravskoslezském kraji. Hry řemesel nabízejí žákům možnost rozšířit teoretické i praktické dovednosti, porovnat své stávající schopnosti s konkurencí, pobavit se a utvořit si vztah k řemeslům. V roce 2013 proběhl 2. ročník her.

Díky zmiňovaným aktivitám Střední odbornou školu Třineckých železáren navštěvuje 700 žáků. V technických oborech jejich počet, oproti školám v regionu, v posledních letech narůstá. Zatímco v roce 2009 jich škola měla zhruba 500, ve školním roce 2013/2014 je to 570 studentů.

Celoživotní vzdělávání

V souvislosti se změnou zřizovatele školy na Třinecké železářny, a.s., v roce 2009 nabízí škola vzdělávací kurzy pro firmy i soukromé osoby v těchto oblastech:

- *profesní příprava: plynová zařízení, zdvihací zařízení, dopravní, apod.,*
- *systém jakosti a EMS: legislativa QMS a EMS, metrologie, FMEA, apod.,*
- *počítačová příprava: MS Office - Excel, Word, Power Point (základní i nadstavbové),*
- *kurzy svařování (provozuje svářečskou školu),*
- *kurzy na zakázku (na míru),*
- *zprostředkování externích kurzů: certifikovaná příprava, konference, semináře.*

Tvrdá práce ve škole Třineckých železáren

Tuto doplňkovou činnost školy zajišťuje útvar Celoživotní vzdělání s pěti kmenovými zaměstnanci. Výuku zajišťuje cca 50 smluvních lektorů na dohodu o provedení práce nebo smlouvu o lektorské činnosti (živnostenský list). Roční počet účastníků školení je cca 6500 osob. Nejčastější kurzy jsou kurzy svařování, obsluha jeřábů, vázání břemen, obsluha plynových zařízení, řízení motorových manipulačních vozíků, práce ve výškách a přezkoušení podle vyhlášky č.50/1978 Sb. (elektroprofese).

Útvar Celoživotní vzdělávání se snaží reagovat na každý podnět. Když nemá potřebného odborníka, snaží se ho sehnat, aby bylo možno, pokud je to ekonomicky efektivní, udělat školení v regionu. Je zde snaha udělat výhodnou cenovou nabídku a obsadit tento segment v regionu.

V oblasti využití možnosti zákona č. 179/2006 Sb. nabízí škola rekvalifikačních kurzy k získání požadované kvalifikace na základě poptávky firem nebo úřadů práce.

Zapojení do projektů UNIV 3 – podpora procesů uznávání

Návazně na účast v projektu UNIV 2 KRAJE – proměna škol v centra celoživotního učení (tvorba a pilotáž vzdělávacích programů profesních kvalifikací z oborů: Hutník valcír kovů, Elektrikář a Slévač) škola využila možnost být součástí projektu UNIV 3. Mezi hlavními motivy zapojení se do projektu patřily možnosti rozšíření současné nabídky kurzů, zvýšení prestiže u sociálních partnerů a rozvoj znalostí a dovedností lektorů.

Školní realizace v rámci projektu obsahuje tvorbu programů a zadání a následné ověření (pilotáž) programů: Hutník připravář vsázky aglomerace (21-002-H), Hutník vysokopecar (21-005-H) a Tavič (21-011-H). Připravuje se také pilotáž programu Hutník valcír kovů (21-008-H), který vytvořila jiná škola.

Zapojení se do projektu pomohlo prohloubit spolupráci se sociálními partnery (Třinecké železářny, Slévárny Třinec a KOVO Třinec) v oblasti profesních kvalifikací. Realizace vzdělávacích programů rozvíjí znalosti a dovednosti učitelů odborné výuky a obohacuje o zkušenosti v oblasti vzdělávání dospělých. Tyto aktivity se odrážejí též do pozitivního image školy.

Realizace programu podporuje směr optimalizace požadavků firem do plánů přípravy žáků (tvorbu plánů výuky odborných předmětů a odborného výcviku). Zkušenosti učitelů získané v rámci ověřování vzdělávacích programů projektu se promítají do výuky v rámci počátečního vzdělávání.

Hlavními zákazníky školy v rámci celoživotního vzdělávání jsou zaměstnanci firem výrobního zaměření, v menší míře uchazeči o zaměstnání vedení na Úřadu práce a fyzické osoby (samoplátci). V rámci projektu UNIV 3 jsou účastníky zaměstnanci firem. Vzhledem k tomu, že škola dlouhodobě sleduje potřeby vzdělávání svých zákazníků, neměla zásadní problém s obsazením pilotáže.

Tvrdá práce ve škole Třineckých železáren

Lektoři pilotního ověřování museli pružně zareagovat na skutečnost, že nejsou k dispozici učební materiály přímo pro profesní kvalifikace. Účastníci pilotáže jsou většinou zaměstnanci, kteří vykonávají danou profesní kvalifikaci, ale nemají potřebné vzdělání v oboru. Dosavadní znalosti a dovednosti získali výkonem tohoto povolání, resp. praxí. Většina účastníků si absolvováním školení chce udržet nebo zlepšit své pracovní uplatnění u současného zaměstnavatele.

Dosavadní zkušenosti jsou většinou pozitivní. Potěšující je zpětná vazba - účastníci si program pochvalují, přestože 150 hodin výuky, to už je značný zásah do soukromého života i do pracovních povinností. Svědčí to o vysoké motivovanosti účastníků i v dospělém věku.

Škola se chce prioritně zaměřovat na potřeby trhu práce a zřizovatele v rámci přípravy žáků v technických oborech v počátečním vzdělávání. Součástí aktivní strategie školy je být také úspěšným vzdělavatelem dospělých. Zapojením se do projektu rozšiřuje nabídku celoživotního vzdělávání o vytvořené a ověřené vzdělávací programy.

Z hlediska celkových tržeb útvaru Celoživotního vzdělávání není současná poptávka po uznávání kvalifikace dle zákona č.179/2006 Sb. významná ze strany firem, Úřadu práce ani fyzických osob. Nicméně každý rok škola realizuje kurzy na komerční bázi v této oblasti. Připravuje kurzy i na objednávku, tj. nikoli dle Národní soustavy kvalifikací. Ne všechny firmy potřebují, aby měl pracovník doklad o kvalifikaci, ale stačí jim, aby byl proškolen a získal požadované vědomosti a dovednosti v rozsahu, který je pro jejich práci žádoucí.

Do budoucna škola předpokládá zvýšení zájmu o kurzy v oblasti profesních kvalifikací.

Je skvělým příkladem i pro syna

Daniel se narodil v roce 1960 na Slovensku. Po základní škole se vyučil vodoinstalatérem pro pozemní stavby a svou profesí několik roků vykonával. Později pracoval také jako údržbář a pomocný dělník v ocelárnách. Při této práci mohl využívat svých technických dovedností a znalostí. Nyní žije více než 20 let v Táboře, v regionu Jihozápad. Před nástupem do pozice ošetřovatele zvířat pracoval v akciové společnosti Kovosvit Sezimovo Ústí. Podnik měl problémy a začal snižovat počty zaměstnanců. Daniel byl propuštěn pro nadbytečnost, ale další práci nemohl v Táboře a okolí sehnat. Proto se přihlásil do evidence Úřadu práce a pobíral podporu v nezaměstnanosti. Po skončení podpory se snažil hledat práci, ale nedařilo se mu to.

Sledoval inzerovaná volná pracovní místa, ptal se svých známých a odpovídal na nabídky volných míst z Tábora a okolí. Viděl, že situace je velice nepříznivá. Po třech měsících nastoupil do zemědělského podniku na uvolněné místo ošetřovatele zvířat. O tom, že se na statku uvolnilo místo, se dozvěděl od známých.

Daniel nevěděl, jestli tuto práci bude umět správně vykonávat, protože nikdy před tím žádnou takovou práci nedělal. Byl ale v situaci, kdy si nemohl příliš vybírat, potřeboval být zaměstnaný a výhodou bylo, že práce byla v místě bydliště. Od vedoucího se dověděl, že nevadí, když nemá odborné zaměření na zemědělství, stačí vyučení a na činnosti při péči o zvířata se v podniku zaučí.

Také slíbená mzda za práci byla pro Daniela přijatelná. Na statku pracuje jako ošetřovatel zvířat už více než 5 let, v práci je celkem spokojený a už si zvykl na to, že musí chodit dvakrát do měsíce do práce v sobotu a v neděli. Na statku začal dokonce pracovat i jeho syn, a to tehdy, když je to potřeba, když někdo z pracovníků onemocní nebo má dovolenou. Daniel říká, že je velmi rád, že má na statku práci a že zde příležitostně může pracovat i jeho syn, který v současné době nemá stálé zaměstnání a střídá různé brigády.

Když zootechnik doporučil panu Danielovi, aby se zapojil do projektu chovatel a ošetřovatel prasat a získal certifikát pro práci, kterou na statku převážně vykonává, nadchlo ho to. Chtěl získat alespoň částečnou odbornost, a tak posílit svoji pracovní pozici, aby současnou práci mohl vykonávat i nadále. Myslí si, že práci, která mu byla přidělena, vykonává dobře a pokud si s něčím neví rady, může se vždy zeptat vedoucího. V současné době je na Táborsku nejhorší situace v zaměstnanosti za posledních 20 let. Je zde vysoká nezaměstnanost a pracovní místa vhodná pro Daniela nejsou k dispozici.

Na začátku proběhla schůzka účastníků pilotního ověřování s průvodcem. Lektorka účastníkům vysvětlovala různé situace a možnosti získání odborného vzdělání. Mluvila hlavně o kurzu Chovatel a ošetřovatel prasat a vysvětlila, že v pilotním ověřování mají účastníci možnost získat kvalifikaci bezplatně. Účastníci také byli seznámeni s obsahem projektu a s jednotlivými požadavky, které musí splnit, aby uspěli. Obsah se Danielovi nezdál náročný, byly tam popsány činnosti, které zná ze své každodenní práce. Pokud něčemu nerozuměl, byl ujištěn, že všechno bude s účastníky v rámci přípravy probírat lektor výuky. Všichni také vyplňovali mnoho různých formulářů, s jejichž vyplněním jim poradily učitelky, které v úvodním semináři plnily roli průvodce a lektora vstupního informačně diagnostického modulu.

Je skvělým příkladem i pro syna

Tuto část na projektu hodnotí Daniel jako hodně náročnou, zejména kvůli velkému počtu tiskopisů, které každý účastník musel vyplnit.

Během přípravy na závěrečné zkoušky vykonával pod vedením lektora své běžné pracovní povinnosti, ale také se dověděl mnoho odborných informací, kterými se zdůvodňovaly jednotlivé pracovní úkony. Mezi lektorem a účastníky projektu byly dobré vztahy proto, že lektor byl člověk, který má dlouholeté zkušenosti z praxe jako zootechnik i jako učitel. Při výuce pod vedením lektora Daniel i všichni ostatní účastníci vykonávali svou každodenní práci tak, aby nebyla nijak omezena péče o zvířata a úklid ve stáji probíhal podle zavedeného postupu.

Čas, který byl určen pro přípravu na zkoušku, byl podle Daniela dlouhý „tak akorát“. Účastníci stačili procvičit praktické úkony ve všech stájích pro chov prasat, a také u všech kategorií prasat. Zabývali se péčí o prasata, krmením, technologickými systémy krmení a ustájení a vedením evidence. Většinou pracovali ve stáji každý sám a lektor se jim věnoval individuálně. Některé práce vyžadující pomoc jiného vykonávali společně. Po skončení práce si obvykle ještě zopakovali důležité informace s lektorem všichni společně. Dobré bylo, že nemuseli chodit na výuku nad rámec pracovní doby.

V tom cítili všichni podporu od zaměstnavatele. Celková doba přípravy pod vedením lektora zabrala přibližně 50 hodin. Ze strany vedení statku cítil podporu a spokojenost s tím, že „na sobě bude pracovat“. Podporu měl také doma v rodině, ze strany družky i syna. Silnou motivací byl také kolektiv účastníků zapojených do projektu. Všichni se navzájem učili a diskutovali o chovu prasat v mnohem větší míře, než by za normální situace bylo obvyklé. S přibližujícím se datem závěrečné zkoušky pociťovali všichni účastníci zvýšenou nervozitu a byli plni očekávání, jak obtížná zkouška bude.

Na konci března proběhly závěrečné zkoušky. Začaly zkouškou praktickou. Účastníci obdrželi rozpis úkolů do všech stájí pro chov prasat. Při plnění praktické části museli zdůvodňovat jednotlivé úkony. Daniel říká, že měl trochu problém s tím, že musel při provádění určené činnosti ještě vše slovně komentovat. Jednotlivé úkoly se mu nezdály obtížné.

Po skončení praktické zkoušky byli všichni seznámeni s výsledkem a následoval písemný test.

Po jeho vyhodnocení byli všichni seznámeni s celkovým výsledkem zkoušky. Daniel zhodnotil zkoušku jako středně těžkou. Díky tomu, že se na ni připravoval pod vedením učitele po stránce praktické i teoretické, neměl v průběhu zkoušky žádné slabé místo.

Závěrečnou zkoušku složil úspěšně. Za to mu byla poskytnuta od zaměstnavatele jednorázová odměna a všem účastníkům byla proplacena doba potřebná pro vykonání zkoušky nad rámec jejich pracovní doby. Vykonáním kvalifikační zkoušky Chovatel a ošetřovatel prasat se Danielovi sice nezvýší pracovní třída, ale doufá, že certifikát o úspěšném absolvování zkoušky mu pomůže udržet si stávající pracovní pozici, se kterou je spokojený.

Je skvělým příkladem i pro syna

O tom, že by ještě absolvoval zkoušku ze zaměření na pěstování rostlin a dosáhl na výuční list pro všeobecného zemědělce, neuvažuje. Mimo jiné nemá řidičské oprávnění na traktor a nemá již zájem si ho dodělat, hlavně kvůli vyššímu věku. Kdyby viděl pro syna perspektivu trvalého zaměstnání na statku, doporučil by mu, aby si zemědělskou kvalifikaci tímto způsobem doplnil. Daniel sám se do projektu pro získání kvalifikace zapojil, což je dobrým příkladem pro jeho syna. Konečné rozhodnutí však nechá na něm.

Příkladný přístup výrobce oken

Učební obor Sklenář na této jihočeské škole vyučují od roku 1976. Tehdy nastoupil Jiří Jauker na pozici mistra odborného výcviku. Za dobu působení na škole vychoval a sklenářskému řemeslu vyučil řadu mladých chlapců a dívek z celé republiky.

Zájem o obor byl tehdy značný, měli tu tři plné ročníky, čemuž odpovídaly nároky na zařízení i materiálové vybavení. V devadesátých letech minulého století výuku rozšířili pro žáky sluchově postižené, kteří studovali Střední školu pro sluchově postižené v Českých Budějovicích. S přelomem tisíciletí se zájem mladistvých přesunul k maturitním oborům, učební obory navštěvovalo stále méně a méně žáků. Proto byl rozsah oborů Integrované střední školy stavební zmenšen a obor sklenář byl dále nabízen pouze sluchově postiženým žákům Střední školy pro sluchově postižené.

Celá dílna s veškerými zásobami skla a kvalitním nástrojovým vybavením je spravována Integrovanou střední školou stavební (dnes nazývanou Střední škola polytechnická) a pronajímána Střední škole pro sluchově postižené v Českých Budějovicích. Tato škola také přijala do zaměstnaneckého poměru učitele teoretické i praktické odborné výuky oboru Sklenář.

Pilotní ověřování oboru Sklenář umožnilo uspořádat rekvalifikační kurz pro osm dospělých zdravých uchazečů, kteří v průběhu pěti měsíců pod vedením sklenářských mistrů měli možnost značně prohloubit své dovednosti a načerpat zkušenosti při práci se sklem. Sklenářské práce jsou velmi specifické, sklo je křehké, nelze s jistotou odhadnout jeho chování. Při práci je potřeba cit i síla, zkušenosti, delší trénink, kvalitní nástroje a zařízení, správné vedení zkušenými mistry. Neocenitelným pomocníkem je zdravý sluch. Pozorování zvuků, které sklo vydává při práci s nástroji, je indikátorem, který definuje, jak se následně bude sklo chovat.

Pro mistry odborného výcviku bylo silným zážitkem předávat své zkušenosti zdravým slyšícím uchazečům, proto je od prvních okamžiků společné zdolávání úkolů oboustranně zaujalo. Výuka byla plná emocí, trpělivosti, houževnatosti i porovnávání s často neuvěřitelnými výsledky práce sluchově postižených, mnohdy zcela neslyšících žáků. Výrobky žáků denního studia jsou totiž součástí nástěnné výzdoby dílny, a jsou tak přirozeným způsobem názorně přiblíženy účastníkům rekvalifikačního kurzu.

Při podrobném studiu hodnotících standardů bylo nutné si přiznat poněkud zastaralé vybavení sklenářské dílny, především absenci cvičných modelů novodobých typů oken a dveří. Bylo nezbytné učinit kroky k modernizaci vybavení sklenářské dílny.

Mistři odborného výcviku a učitelé odborných předmětů se zpočátku snažili získat levná použitá plastová a hliníková okna z demolic, popřípadě z nabídky bazarů. Navštívili výstavu Vše pro bydlení v Praze Letňanech, kde se poprvé podařilo získat od vystavovatelů vzácný dar, vzorek rohového hliníkového profilu zimní zahrady a proskleného zábradlí lodžie.

Příkladný přístup výrobce oken

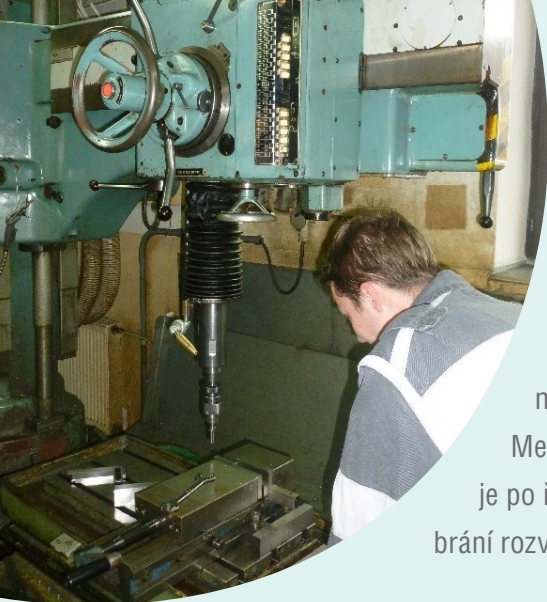
Tehdy pedagogy napadlo oslovit prodejce plastových oken a cesta od nich je zavedla k velkému výrobcí oken v Jižních Čechách. Nejbližší výrobce na okraji Českých Budějovic, v obci Rožnov, na prosebný dopis obratem odpověděl a projevil vstřícnost k záměru. To byla první zkušenost s jednatelem a zakladatelem společnosti TETRAGON, panem Jaroslavem Janišem. Překvapil svou odborností a pozitivním vztahem ke sklenářskému řemeslu, který byl jako balzám na zátěžovou situaci.

Při prvním jednání se velmi zajímal o učební obor denního studia i dalšího vzdělávání, byl překvapen jeho existencí. Zajímal se o žáky, projevil zájem o jejich zaměstnání ve své firmě. Z jeho slov snad nejvíce překvapilo i zahřálo právě ocenění práce sklenáře v jejich firmě, který má za úkol vsazování izolačních dvojskel do plastových rámců. Plastové okno totiž potřebnou tuhost získává nejen správně vsazenými výztuhami, ale také kvalitním vsazením izolačních dvojskel a trojskel. Práce sklenáře je proto ve výrobě stěžejní dovedností, která se získává teprve léty praxe. A vyučených sklenářů je v dnešní době velmi málo, pan jednatel Janiš se ve své výrobě dosud s žádným nesetkal. Sklenářské práce tak musí vykonávat přeškolení pracovníci z jiných oborů.

Přístup firmy TETRAGON byl neopakovatelný. Poskytla žákům oborů Sklenář i Truhlář zajímavé exkurze ve firmě, nabídla jim zaměstnání po skončení učení. Celá exkurze byla provázena kvalitním odborným výkladem. Touto skvělou akcí firma umožnila uvolnit sklenářskou dílnu k celodenní realizaci závěrečné zkoušky pro studenty dálkového studia oboru Sklenář, což poskytlo ideální odbornou náplň pro žáky denního studia.

Zejména si na škole cení poskytnutých darů pro modernizaci vybavení své sklenářské dílny, kvalitních cvičných plastových a hliníkových oken. Dále škola získala rohové modely oken s výplní, řadu různých profilů rámců a výukové materiály i prospekty.

„Nejvíce nás ale zahřál pocit, který lze těžko vysvětlit. Zejména to, že pracujeme na udržení a zlepšení oboru, který je v praxi velmi potřebný a žádaný, leč nedostatečný,“ hodnotí na škole. Vlastní podporu firma TETRAGON definuje jako přirozenou, protože studium sklenářů musí podpořit každý správný zaměstnavatel a výrobce. Také pan Janiš zdůraznil, že si váží umění, které pedagogové předávají mladší generaci, takřka jako jedni z posledních žijících Mohykánů.

Ledečská škola a zaměstnavatelé v projektech UNIV

V posledních letech se začíná v praxi projevovat nedostatek kvalifikovaných odborníků, především v technických oborech. Zástupci strojírenských podniků na nedostatek kvalifikovaných odborníků upozorňují již delší dobu.

Mezi nejvyhledávanější pracovníky patří konstruktéři a technologové, poptávka je po řemeslnících, kteří by obsluhovali CNC stroje. Chybějí všude a nedostatek brání rozvoji podnikání.

Gymnázium, Střední odborná škola a Vyšší odborná škola Ledec nad Sázavou nabízí všeobecné i odborné vzdělání v maturitních, učebních oborech, v denním i dálkovém studiu, a také vyšší odborné vzdělání. V technických oborech vzdělává střední odborná škola, mezi maturitní obory patří obor Strojírenství a obor Informační technologie. Absolventi oboru Strojírenství se mohou v praxi uplatnit jako konstruktéři, projektanti, technologové, apod. Součástí výuky strojírenství je programování CNC strojů. Informační technologie jsou zaměřeny na reklamu a webdesign a nově na veřejnosprávní činnost.

Na základě požadavků zaměstnavatelů v regionu Ledecsko škola vyučuje od školního roku 2014 - 2015 obor Mechanik seřizovač se zaměřením na programování CNC strojů. Poptávka na trhu práce je po absolventech tohoto oboru vysoká, protože se mohou uplatnit jako seřizovači, operátoři nebo programátoři CNC obráběcích strojů a linek.

Absolventi učebního oboru Logistik - operátor(ka) skladování se mohou na trhu práce velmi dobře uplatnit ve skladovém hospodářství jako operátor skladování v logistických centrech nebo ve výrobním podniku. Učební obory Strojní mechanik a Nástrojař reagují na poptávku zaměstnavatelů po technických absolventech se zaměřením na programování CNC strojů.

Dálkové nástavbové studium probíhá v oborech Provozní technika a Podnikání. Studium na vyšší odborné škole v programu Ekonomika a management podniku je určeno pro absolventy maturitních oborů, ve druhém a třetím ročníku se studenti profilují prostřednictvím povinných modulů na zaměření ekonomické nebo strojírenské. Od příštího školního roku je program Ekonomika a management podniku nabízen také v kombinované formě studia.

Nástup projektů UNIV

Spolupráce se zaměstnavateli v projektu UNIV navazovala na dosavadní tradiční vazby školy s podniky v regionu. Při vyhledávání sociálních partnerů se škola orientovala i na strojírenské podniky, které zaměstnávají naše absolventy. Při vytváření sociálních partnerství klade největší důraz na osobní kontakt se zaměstnavateli.

Spolupráce mezi školou a podniky se rozvíjí již v době studia žáků, protože zaměstnavatelé většinou požadují od absolventů odbornou praxi. Sociální partnery škola kontaktuje s nabídkou vzdělávacích programů. Podle potřeb sociálních partnerů probíhá příprava a zavádění nových vzdělávacích programů, zástupci podniků spolupracují i při tvorbě a inovaci školních vzdělávacích programů.

Ledečská škola a zaměstnavatelé v projektech

Do výuky jsou promítány nejnovější trendy z praxe, probíhají osobní jednání s vybranými zaměstnavateli, kteří jsou sociálními partnery školy. Sociální partneři se aktivně zapojili i do projektu zaměřeného na implementaci programování do výuky technických předmětů na střední odborné škole.

Jedním z výstupů projektu bylo upevnění spolupráce se sociálními partnery a na základě požadavků zaměstnavatelů byly inovovány školní vzdělávací programy, které byly zaměřeny na programování CNC. Zároveň byl zaveden nový obor Mechanik seřizovač. Předsedové předmětových komisí odborných předmětů a výpočetních technologií jednají se zástupci sociálních partnerů. Podniky se podílejí na zajišťování odborné praxe, předvádění nových technologií, besedy s odbornými zaměstnanci podniku. Podniky mají ve škole nástěnky, kde propagují své výrobní programy a nabízejí volná místa našim absolventům.

Škola organizuje v rámci výuky odborné exkurze do podniků s cílem rozšířit vědomosti žáků a zvyšovat jejich povědomí o současné situaci na trhu práce a pracovních možnostech v regionu. Odborné znalosti jsou žákům předávány na odborných přednáškách zaměstnavatelů na určité odborné téma, navazující na školní vzdělávací programy.

Škola posílila informační akce pro žáky základních škol a jejich rodiče s cílem vstupu žáků do perspektivních oborů strojírenství. Dne otevřených dveří školy se na pozvání účastní i zaměstnavatelé, kteří prezentují své podniky a vysvětlují žákům a jejich rodičům perspektivistu budoucího uplatnění. Na základě informace od úřadu práce tyto strojírenské profese mají velmi nízkou míru nezaměstnanosti. Většina absolventů školy má možnost v regionu zaměřeném na strojírenství nalézt uplatnění ihned po absolvování školy.

Zástupci strojírenských podniků se každoročně účastní ústních závěrečných zkoušek na škole, a poté nabízí žákům volná místa ve svém podniku. Zájem žáků základních škol o tyto obory je však nedostatečný. Spolupráce probíhá i v oblasti informovanosti o nabídce volných míst. Podnik školu informuje o nabídce volných míst vhodných pro absolventy a zároveň škola informuje podnik o absolventech střední odborné školy, kteří by měli zájem pracovat v podniku. Sami zaměstnavatelé spoluprací se školou vyhledávají, protože si uvědomují nedostatek pracovníků v technických oblastech.

Programy v UNIV 2 kraje

Při realizaci projektu UNIV 2 kraje škola oslovila zaměstnavatele na Ledčsku a nabídla jim spolupráci a zapojení do projektu. V projektu UNIV 2 byly vytvořeny vzdělávací programy Účetnictví a jeho aplikace na PC, Zpracování dokumentace na PC, Pracovník ve strojírenství. Škola spolupracovala s podniky již při tvorbě vzdělávacích programů, které byly při tvorbě projednávány se zástupci podniků. Každý vzdělávací program byl evaluován zástupcem podniku.

Ledečská škola a zaměstnavatelé v projektech

První zaměstnavatel, se kterým škola začala v projektu UNIV 2 kraje spolupracovat, byla akciová společnost GALATEK, a. s., Ledec nad Sázavou. GALATEK, a. s., se zabývá poskytováním služeb v oboru technologií pro povrchové úpravy. Dodává kompletní provozy, lakovny a linky povrchových úprav s vlastní výrobou strojů a zařízení při dodržování evropské kvality. Podnik vyrábí stroje a zařízení pro přípravu povrchu, kabiny a lakovací linky pro nanášení nátěrových hmot a práškových plastů.

Zástupce podniku zpracoval hodnocení vzdělávacího programu Pracovník ve strojírenství jako mentor evaluace programů. Připravený program posuzoval z odborného hlediska v souladu s metodikou k posuzování programu DV sociálním partnerem. U hodnoceného vzdělávacího programu byl hodnocen název programu DV, profil absolventa programu DV, organizace výuky, vstupní předpoklady, učební plán, jednotlivé moduly.

U jednotlivých modulů se mentor zaměřoval na obsah modulů, na to zda předpokládané výsledky odpovídají požadavkům praxe a zda způsoby hodnocení skutečně ověřují předpokládané výsledky uvedené v modulu. Závěrem uvedl klady a nedostatky programu. V závěrečném hodnocení doporučil program DV k realizaci.

Škola úspěšně pilotně ověřovala programy Účetnictví a aplikace na PC, Zpracování dokumentace na PC. Při jednáních s podniky a na Úřadech práce byl vznesen požadavek na pilotní ověřování technického vzdělávacího programu Pracovník ve strojírenství. Předností tohoto programu bylo zařazení problematiky programování CNC strojů a základů výpočetní techniky, které zahrnovaly zpracování tabulek v MS Excel a textů v MS Word do obsahu již na začátku, kdy tento vzdělávacího program zaměstnanci školy zpracovávali.

Nabídka tohoto kurzu byla zveřejněna v novinách, na webových stránkách i formou inzerátu, který byl rozeslán podnikům v Mikroregionu Ledecsko. Do jednání o pilotním ověřování tohoto programu se zapojila personální pracovnice podniku Wikov Sázavan, Zruč nad Sázavou, která doporučovala svým zaměstnancům zapojení do kurzu Pracovník ve strojírenství.

Wikov je tradičním výrobcem ozubených kol a mechanických převodovek, Wikov Sázavan ve Zruči nad Sázavou je výrobní závod specializující se na výrobu strojních celků a precizní obrábění jejich komponent. Podnik požaduje zaměstnance se znalostí programování CNC strojů. Kurz úspěšně absolvovali dva zaměstnanci tohoto podniku.

Pokračují v UNIV „trojce“

V rámci projektu UNIV 3 proběhly v loňském roce dvě pilotní ověřování podle kvalifikačních a hodnoticích standardů NSK - Asistent/ka, sekretář/ka a Dělník ve strojírenské výrobě. Rekvalifikační kurz pro dospělé Asistent/ka, sekretář/ka skončil v září 2013 a úspěšně ho absolvovalo 18 účastníků. Druhá rekvalifikace, Dělník ve strojírenské výrobě, probíhala od dubna do listopadu 2013. Absolvent tohoto programu se uplatní při vykonávání činností v rámci povolání Dělník ve strojírenské výrobě nebo Pomocný pracovník ve strojírenství. Na základě účasti v pilotním ověřování Dělník ve strojírenské výrobě jeden účastník začal pracovat ve strojírenském podniku GALATEK, a. s., Ledec jako dělník.

Ledečská škola a zaměstnavatelé v projektech

Po předcházejících zkušenostech se škola neváhala zapojit do pilotního ověřování dílčí kvalifikace Základní kovoobráběčské práce (23-021-E). Nabídka programu byla zveřejněna na stránkách www.gvi.cz, v článku v Ledečských novinách a inzerátem v novinách Pro Vysočinu. Ve městě a jeho okolí byly vyvěšeny letáky. Mile školu překvapil zájem zástupců podniku RIVETEC, s.r.o., Albrechtice nad Vltavou na základě inzerátu zveřejněného v novinách Pro Vysočinu. Probíhala jednání mezi metodikem programu DV a personálním pracovníkem tohoto podniku. Firma RIVETEC, s.r.o., se zabývá vývojem, výrobou a prodejem profesionálního nýtovacího nářadí s kontrolou a vyhodnocením nýtovacího procesu, profesionálního nýtovacího nářadí ručního, pneumaticko-hydraulického, elektro-hydraulického, ručního i AKU pro všechny typy nýtů a do všech provozů, jednoúčelových automatizovaných strojů a výrobních linek podle individuálních požadavků zákazníka.

Po jednáních podnik doporučil tři účastníky, které podporoval po celou dobu studia. Protože dojíždění účastníků bylo časově náročné, kurzy se konaly v pátek odpoledne a v sobotu. Účastníci využili nabídky na ubytování na internátu školy. Účastníci vzdělávacího programu pracují v podniku jako operátoři CNC strojů a nemají odborné strojírenské vzdělání.

Jeden účastník vystudoval na Střední uměleckoprůmyslové škole v Bechyni obor Propagační grafika a výtvarnictví, druhý absolvoval Střední lesnickou školu v Písku, obor Lesnictví, třetí vystudoval Střední průmyslovou školu v Písku, obor Slaboproudá elektrotechnika. Další z účastníků se přihlásil k rekvalifikaci na Základní kovoobráběčské práce, protože absolvoval Střední odborné učiliště v Humpolci, obor Obchodník – prodavač. Nyní pracuje jako servisní technik ve společnosti ATF, která se zabývá výrobou a dodávkami zařízení pro povrchové úpravy – galvanické, lakovací linky a zneškodňovací stanice.

Kurz kovoobráběčů začíná

V pátek 23. května 2014 byl zahájen pro všechny zájemce vstupní rozhovor, při kterém byly zjištěny kompetence jednotlivých účastníků. Kurz byl pro ně časově náročný. Hodinová dotace kurzu byla stanovena na 157 hodin. Celkem 51 hodin probíhala teoretická výuka v budově školy v Koželské ulici a 106 hodin probíhala praktická výuka ve školních dílnách v Poštovní ulici 405 v Ledči nad Sázavou. V sobotu 29. listopadu 2014 kurz skončil závěrečnou zkouškou v rámci projektu UNIV 3. V listopadu Ministerstvo průmyslu a obchodu udělilo škole autorizaci pro profesní kvalifikaci Základní kovoobráběčské práce. Závěrečné zkoušky v rozsahu 10 hodin začaly písemnou částí před zkušební komisí.

Praktické ověření probíhalo ve školních dílnách. V rámci zkoušky účastníci prokazovali kompetence, které jsou stanovené v hodnotícím standardu pro tuto kvalifikaci. Vyráběli součástku pro ruční a strojní obrábění, při které prokázali mj. odbornou způsobilost pro ruční obrábění a výrobu součástí na obráběcích strojích. Po ukončení absolventi obdrželi certifikát o úspěšném ukončení této kvalifikace. Závěrečnou zkoušku v této profesní kvalifikaci úspěšně vykonalo 5 účastníků. Postoj účastníků kurzu byl pozitivní, přestože výuka probíhala v pátek odpoledne nebo v sobotu podle potřeb účastníků. Ti byli spokojeni se způsobem a organizací výuky, kladně byla hodnocena odbornost lektorů a materiální vybavení školních dílen.

Ledečská škola a zaměstnavatelé v projektech

Účastníci získali nové poznatky a nové dovednosti z obrábění a zpracování kovových materiálů, vyráběli součásti na obráběcích strojích.

Realizace kurzu Základní kovoobráběčské práce byla přínosem, protože poptávka po absolventech strojírenských kvalifikací je v daném regionu vysoká. Zaměstnavatelé pozitivně hodnotí další vzdělávání na školách z důvodu odborných kompetencí lektorů, materiálního vybavenosti a organizace vzdělávání, která je v odpoledních hodinách nebo v sobotu, tj. po pracovní době zaměstnanců.

V současné době se spolupráce Gymnázia, Střední odborné školy a Vyšší odborné školy Ledec nad Sázavou se zaměstnavateli z řad strojírenských podniků prolíná v dalším i počátečním vzdělávání.

Naučit se pečovat o děti

Vyšší odborná škola ekonomická, sociální a zdravotnická, Obchodní akademie, Střední pedagogická škola a Střední zdravotnická škola vznikla na základě usnesení Zastupitelstva Ústeckého kraje k 1. 9. 2009 sloučením Vyšší odborné školy, Střední pedagogické školy a Obchodní akademie v Mostě a Vyšší odborné školy zdravotnické a Střední školy zdravotnické J. E. Purkyně v Mostě. Obě školy měly ve vzdělávacím systému Ústeckého kraje dlouholetou tradici. Ekonomické a pedagogické obory v denní i dálkové formě vzdělávání jsou veřejnosti nabízeny od poloviny 60. let, sociální vzdělávání od 70. let a zdravotnické vzdělávání začalo být realizováno v roce 1946. Díky své vzdělávací nabídce i poskytované kvalitě vzdělávání obě školy získaly pevné postavení v krajské síti středních a vyšších odborných škol.

Od roku 2011 škola užívá označení Páteří škola Ústeckého kraje. Certifikát byl udělen za splnění kritérií stanovených zřizovatelem Ústeckým krajem a je osvědčením o významném postavení školy v síti škol a školských zařízení Ústeckého kraje.

Sloučením obou škol byl vytvořen komplex středních a vyšších škol za účelem efektivního využívání personálního zázemí a materiálně technické vybavenosti škol. Škola v této nové podobě využila své velikosti pro rozšiřování vzdělávací nabídky v celoživotním vzdělávání, které zahrnuje především kurzy pro veřejnost, zapojila se do projektu UNIV a hned v počátku jeho fungování bylo založeno Centrum uznávání a celoživotního učení Ústeckého kraje, o. p. s. Jako zakládající člen se stala poskytovatelem celoživotního vzdělávání v rámci Ústeckého kraje.

Škola se zapojila i do navazujícího projektu UNIV 2 – KRAJE, v rámci kterého vznikla nabídka těchto kurzů: Finance pod kontrolou, Domácí jesle, Sanitář a Zdravotně sociální pracovník. Škola svoji nabídku orientovala na vzdělání ekonomické v úzké vazbě na sociální problematiku (kurz Finance pod kontrolou je určen zejména sociálním pracovníkům, kteří chtějí posílit své dovednosti v oblasti finanční gramotnosti pro zvýšení kvality své práce v sociálně vyloučených lokalitách) a dále na oblast zdravotnickou, kde se otvíraly možnosti v oblasti celoživotního vzdělávání zdravotnických pracovníků. Proto připravila programy Domácí jesle, Sanitář a Zdravotně sociální pracovník.

Díky získaným zkušenostem s tvorbou a rovněž s pilotážemi těchto vzdělávacích programů se škola zaměřila na získání akreditací k těmto programům - u Ministerstva práce a sociálních věcí pro program Domácí jesle a u Ministerstva zdravotnictví pro program Sanitář a Zdravotně sociální pracovník. Získané akreditace posílily možnost nabízet kurzy v rámci vzdělávání.

Na projekt UNIV 2 – KRAJE navázal projekt UNIV 3, ve kterém škola pokračovala v započatých aktivitách a orientovala se na další tj. pedagogickou oblast vzdělávání.

Záměr vytvořit a zároveň ověřit program s pedagogickým obsahem byl logickým krokem školy rozšířit nabídku kurzů školy a ucelit tak vzdělávací nabídku v rámci celoživotního učení.

Naučit se pečovat o děti

Posledním vzdělávacím programem byl program Chůva pro dětské koutky. Do tvorby tohoto programu byla škola zapojena ve spolupráci s Vyšší odbornou školou pedagogickou a Střední pedagogickou školou v Litomyšli, kdy partnerská škola tvořila obsah programu a naše škola tvořila obsah zadání pro zkoušku u autorizované osoby v souladu s požadavky profesní kvalifikace Chůva pro dětské koutky. V rámci Národní soustavy kvalifikací v oblasti osobních služeb je možno získat kvalifikaci i pro Chůvu pro děti do zahájení povinné školní docházky. Tento program tvořily další zapojené školy v rámci projektu UNIV 3 a naše škola získala možnost tento program včetně zkoušky zkušebně pilotovat. Protože během zapojení školy do projektů UNIV, UNIV 2 – KRAJE a UNIV 3 vznikl tým lidí, který byl ochoten pracovat nad rámec standardního vzdělávání, tým lidí, který se odborně připravil na vzdělávání dospělých, tým lidí, který se efektivně podílel na tvorbě a pilotážích, bylo zřejmé, že se do pilotáže programu Chůva pro děti do zahájení povinné školní docházky zapojíme s chutí a s vědomím další příležitosti jak lze obohatit nabízenou oblast kurzů v rámci celoživotního učení.

A co bylo dalším motivem školy pro zapojení do této spolupráce? Bylo zřejmé, že škola jako vzdělávací instituce se zajímá o uplatnitelnost svých absolventů, sleduje vývoj trhu práce, a proto ví, že je stávající stav počtu mateřských škol neuspokojivý a nestačí pokrýt potřeby rodin s dětmi. Škola monitoruje aktuální vývoj v této oblasti a očekává nástup nového institutu „dětská skupina“. Zejména z těchto dvou uvedených důvodů škola aktivně přistoupila ke spolupráci na tvorbě a o ověřování programu Chůva. Škola chce být rovněž institucí, která bude pomáhat na trhu práce v poskytování kvalifikací osobám, které mají zájem stát se profesionální chůvou. Ještě jeden motiv škola vidí jako zajímavý. A sice možnost propojit se na kvalifikaci Pracovník v sociálních službách se zaměřením na péči o dítě do tří let, kterou může získat účastník kurzu Domácí jesle. Zájemce o kvalifikaci péče o dítě tedy může získat kvalifikaci pro péči o dítě do 3 let a zároveň o dítě v předškolním věku. Díky těmto kvalifikacím se může stát osobou samostatně výdělečně činnou a soukromě podnikat v oblasti péče o děti.

Účastníci programu dalšího vzdělávání Chůva pro děti do zahájení povinné školní docházky byli osloveni několika způsoby.

Jako nejdůležitější škola považovala kontaktování odpovědných pracovníků kontaktních pracovišť Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Ústí nad Labem v Mostě, Litvínově, Lounech, Teplicích a Chomutově, jímž zaměstnanci školy předávali informace jak ústní, tak písemnou formou v podobě letáků k programu a jeho pilotáži. Říkali tomu „spanilé jízdy“, a pokud dnes tyto jízdy hodnotí, jsou si vědomi přínosu především v osobním představení a navázání vztahů pro další spolupráci. Pracovníci úřadů práce již dnes vědí, že škola jako instituce nabízející kurzy a vzdělávací programy patří mezi odpovědné a spolehlivé partnery pro vzdělávání jejich klientů.

Další formou jak získat uchazeče, bylo oslovení studentů dálkové formy vzdělávání vyšší odborné školy a střední školy, a to osobním sdělením a vytvořením nových informačních panelů v budovách školy.

Naučit se pečovat o děti

Dále zaměstnanci školy předávali informační letáky sociálním partnerům školy jako jsou Magistrát města Mostu, mateřské školy, základní školy, Krajská zdravotní, a. s. – Nemocnice Most, Chomutov, o. z., Městská knihovna Most a jiné.

Do kurzu se přihlásilo neuvěřitelných 56 zájemců. Vzhledem ke vstupnímu požadavku středního vzdělání s maturitní zkouškou se počet zájemců snížil na 25. Někteří další přihlášení zájemci přehodnotili svůj zájem vzhledem k požadavkům kurzu (obsah, výstup, termíny a jiné), a tak nakonec zůstalo 15 přihlášených účastníků. Pro naplnění kurzu se zaměstnanci školy orientovali na cílovou skupinu z řad laické veřejnosti, která by v dalším vzdělávání představovala skupinu samoplátců. Jinou skupinou byli klienti úřadů práce, u kterých dnes režim zvolené rekvalifikace je krizovým momentem pro realizátora kurzu. Financování rekvalifikace je podmíněno schválením rekvalifikace ústředním orgánem regionálního úřadu práce a škola je profinancována až na základě realizovaného kurzu za předpokladu úspěšného složení zkoušky účastníkem. Jako další problém škola vidí v motivaci účastníků ke vzdělávání a ve schopnosti úspěšně složit zkoušku.

Cílovou skupinou kurzu Chůva byly ženy v rozmezí od 23 let do věku 35 let, sedm žen pracovalo převážně v administrativních pozicích, jedna účastnice měla vysokoškolskou kvalifikaci pro sociální oblasti. Pět účastnic bylo evidováno na úřadech práce, z toho dvě byly studentkami dálkové formy studia vyšší odborné školy a dvě byly na rodičovské dovolené. Kurz zahájilo 14 účastnic, krátce po zahájení kurzu dvě účastnice přestaly výuku navštěvovat, kurz tedy „absolvovalo“ 12 účastnic.

Organizace kurzu byla plánována na víkendovou výuku s ohledem na personální pokrytí výuky kurzu a s ohledem na možnosti vyčlenění prostoru pro výuku zejména využití odborných učeben. Dalším důvodem byla skutečnost, že některé účastnice byly zapojeny do pracovního procesu a vhodnější pro ně byla výuka v pátek odpoledne a o víkendech.

Z hlediska personálního zajištění lektorů a hodnotitelů škola neměla žádné problémy a komplikace. Do výuky v kurzu a realizace zkoušky byli zapojeni zkušení pedagogové. Učitelé se zaměřením na zdravotnické vzdělání jsou zároveň registrovanými všeobecnými sestrami se specializací dětská sestra. Všichni vybraní učitelé trvale učí v dálkové formě studia obou typů škol a řada z nich je zapojena do celoživotního vzdělávání ve školou realizovaných kurzech.

V průběhu kurzu se o účastníky staral tzv. průvodce, jehož role spočívala v motivaci a podpoře účastníků při realizaci kurzu. Vlastní výuce předcházela tzv. vstupní diagnostika, kde se ověřily již získané kompetence účastnic kurzu a v případě sdělení stanoviska, že účastnice prokázala dosažení potřebných kompetencí v určité oblasti, nemusela navštěvovat kurz ve výuce té tematiky, ze které prokázala kompetence.

Vstupní diagnostiky se zúčastnilo 15 zájemců, průvodce se každé účastnici věnoval dostatečnou dobu. Žádná z účastnic bohužel nenaplnila požadavek na získání dílčí kompetence podle Kvalifikačního standardu NSK. Řada účastnic měla pocit, že určité vybrané kompetence zná z osobního života, že je studovala během svého studia,

Naučit se pečovat o děti

ale žádná z nich neměla doklad o získání dané kvalifikace. Všechny účastnice uváděly, že se kurzu chtějí zúčastnit právě proto, aby dané kompetence získaly.

Ve vlastní realizaci kurzu, přípravě a realizaci zkoušky nenastal žádný kolizní moment a účastnice po vykonání zkoušky získaly osvědčení k výkonu dílčí profesní kvalifikace Chůva pro děti do zahájení povinné školní docházky v rámci projektu UNIV 3. Škola jako problémový prvek vyhodnotila tu skutečnost, že na základě tohoto osvědčení účastnice nebudou moci získané dovednosti nabízet v reálné praxi. Proto v souběhu s realizovaným kurzem napřela škola své síly a schopnosti k získání statutu autorizované osoby tak, aby tyto účastnice a další zájemci z veřejnosti mohli skládat zkoušku podle režimu Národní soustavy kvalifikací před autorizovanou osobou. Vynaložené úsilí se škole vyplatilo a škola splněním všech požadavků autorizujícího orgánu Ministerstva práce a sociálních věcí získala statut autorizované osoby.

Škole se tímto krokem podařilo zrealizovat vizi instituce, která se chce komplexně zapojit do celoživotního vzdělávání a učení a být připravena na zájemce z trhu práce.

O zájmu školy realizovat kurz Chůva pro děti do zahájení povinné školní docházky a skutečnosti na to navazující, se několikrát psalo v regionálním tisku. Jeden z článků zmiňoval školu jako subjekt, který pomáhá v regionu se zaměstnaností a vzděláváním, neboť tzv. školí chůvy pro děti. V článku se ale rovněž psalo o úskalích spojených se získáním statutu autorizované osoby a o možnostech, které škola nabízí pro zájemce, kteří si chtějí otevřít domácí školku. Jedna z účastnic kurzu a úspěšná absolventka jak kurzu, tak zkoušky před autorizovanou osobou, Zuzana, byla velmi potěšena tím, že škola získala oprávnění autorizované osoby a mohla tak získané zkušenosti z pilotního kurzu uplatnit u zkoušky a zejména ve svém novém profesním životě. Díky správnému osvědčení může požádat o živnostenský list a pečovat o předškolní děti v rodinách, dětských koutcích i dětských skupinách, rovněž může žádat o práci v zahraničí. Její uplatnění na trhu práce tak získalo nové rozměry. Potěšující je rovněž skutečnost, že se Zuzana rozhodla studovat na vyšší odborné škole vzdělávací program Předškolní a mimoškolní činnost dálkovou formou studia a k tomu jí musíme popřát hodně sil a úspěchů.

Aktivita školy v oblasti celoživotního vzdělávání mají pozitivní dopad na životy konkrétních lidí a pomáhají v řešení problému nezaměstnanosti v Ústeckém kraji, který patří v této oblasti k nejvíce ohroženým.

Zapojení školy do projektu znamená i velkou prestiž mezi odborníky

Střední odborná škola elektrotechnická, Centrum odborné přípravy, Hluboká nad Vltavou, má více než šedesátiletou tradici ve výuce odborníků pro energetiku a elektrotechniku. Nabízí získání úplného středního vzdělání a středního odborného vzdělání v různých formách studia, protože škola v jednom areálu sdružuje střední odbornou školu, střední odborné učiliště, domov mládeže a školní jídelnu. Vzhledem k tomu, že se jedná o státní školu, jejímž zřizovatelem je Jihočeský kraj - Krajský úřad, odbor školství, mládeže a tělovýchovy, neplatí se zde žádné školné. Žáci mají možnost si vybrat z uvedených devíti oborů, kterými jsou informační technologie, mechanik - elektrotechnik, elektrikář, elektrikář – silnoproud, elektrotechnika - denní studium, elektrotechnika - dálkové studium.

V průběhu studia zde žáci mohou navíc získat mezinárodně uznávané certifikáty mezi které patří například Eurcert. Ten držitel dokládá úroveň znalostí a dovedností v elektrotechnice a je určen pro žáky oborů mechanik silnoproudých zařízení a učebního oboru elektrikář. Dále se lze zapojit do Akademie Cisco, kde probíhá výuka odborníků pro navrhování, budování a správu počítačových sítí a v neposlední řadě je zde možnost získat certifikát ECDL, který je mezi absolventy nazýván tzv. „řidičákem na počítač“.

Bohatá historie i současnost školy vedla její vedení k myšlence zapojit se jako partner v projektech MŠMT ČR, které jsou realizované Národním ústavem vzdělávání v Praze. Jednalo se o projekty Nová závěrečná zkouška, KURIKULUM S, UNIV 2 KRAJE a UNIV 3.

Do programu UNIV byla škola zapojena od samého počátku trvání projektu. Nejprve pracovala v systémovém projektu „UNIV - Uznávání výsledků neformálního vzdělávání a informálního učení v sítích škol, které poskytují vzdělávací služby pro dospělé“. Tento projekt probíhal v letech 2005 až 2008.

V následujícím období se škola zapojila do projektu „UNIV 2 – Kraje“. Naplnila cíl tohoto projektu a stala se střední odbornou školou, která vedle počátečního vzdělávání, dálkového studia při zaměstnání a rekvalifikace, začala fungovat i jako centrum celoživotního učení. Škola se propojila do sítě dalších center, která kromě elementárního vzdělání nabízela i široké spektrum pro celoživotní vzdělávání. Tím využila lépe svou kapacitu, která jí vznikla díky poklesu počtu žáku, a v neposlední řadě navázala při pilotování i spolupráci mezi zapojenými odbornými školami.

Do projektu UNIV 3 se škola zapojila v únoru 2012. Hlavním cílem bylo zkvalitnit a rozvinout stávající systém rekvalifikací především cestou podpory procesu uznávání výsledků předchozího učení a modernizací procesu akreditací. Naše škola se v rámci projektu podílí na tvorbě programů dalšího vzdělávání podle standardů Národní soustavy kvalifikací, na organizaci vzdělávání podle těchto programů, na tvorbě zkoušek a ověřování procesu uznávání výsledků předchozího učení. Z toho důvodu se škola ve spolupráci se sektorovou radou v energetice zapojila do tvorby kvalifikačních a hodnotících standardů pro profesní kvalifikace. Pracovníci školy byli zapojeni do zpracování hodnotících standardů pro profesní kvalifikace Montér elektrických sítí, Montér elektrických rozvaděčů, Montér elektrických instalací, Montér slaboproudých zařízení, Montér hromosvodů, Montér nabíjecích stanic pro elektromobily.

Zapojení školy do projektu znamená i velkou prestiž mezi odborníky

Důvodem účasti v projektu byla dobrá zkušenost s dlouholetou spoluprací s NUV, potřeba podílet se na tvorbě standardů pro zadávání jednotlivých zkoušek profesních kvalifikací, a tím moci uplatnit dlouholeté zkušenosti s přípravou pracovníků v elektrotechnice. Škola se aktivně zapojila nejen do tvorby zadání zkoušek, revizí zadání, ale i do provedení oprav jednotlivých zkoušek. Několik zadání profesních kvalifikací bylo nutné ve spolupráci s pracovníky NUV přepracovat, jelikož někteří autoři neměli dostatek zkušeností s činností v profesi, pro kterou zadání připravovali. Tato neznalost se odrazila ve zpracování a zadání neodpovídala požadavkům praxe.

Škola ve spolupráci se sociálními partnery, úřady práce, hospodářskou komorou, sektorovou radou v energetice a dalšími institucemi organizuje pokračující vzdělávání pracovníků v oblasti energetiky a elektrotechniky již dlouhou dobu. Nyní spolu s pracovníky úřadu práce realizuje kurzy na profesní kvalifikace a provádí i příslušné zkoušky, které kurzy uzavírají, čímž zvyšuje možnosti frekventantů kurzu pro získání nového zaměstnání nebo pro zlepšení pracovní pozice na stávajícím pracovišti. Škola získala a bude si obnovovat autorizaci dle zákona č. 179/2006 Sb., o ověřování a uznávání výsledků dalšího vzdělávání od Ministerstva průmyslu a obchodu ČR.

Tím, že se škola do projektu zapojila, došlo ke zvýšení její prestiže nejen mezi odborníky z oboru, ale i u širší veřejnosti. Jednalo se o rodiče žáků školy, jejichž známí byli zapojeni do projektu a příznivě o něm referovali. Dále šlo o zaměstnance školy, kteří se stali průvodci nebo hodnotiteli, jelikož své nově získané znalosti mohli využít nejen při organizaci dalšího vzdělávání, ale provázet je i s počátečním vzděláním žáků školy. Nezanedbatelná je i možnost přivýdelku pro tyto zaměstnance, jelikož střední školy se nyní potýkají s nejmenším počtem uchazečů o studium v posledních letech. Byla by to tedy možnost jak nahradit chybějící hodiny v úvazcích pracovníků, které by si vedení školy chtělo udržet i v době nedostatku žáků, tím poklesu počtu pracovních hodin v úvazcích.

Další velmi důležitou oslovenou skupinou jsou samotní žáci školy, kteří vidí, jak je v životě důležité vzdělání, jaký zájem je mezi zaměstnavateli o technická povolání a jak musí člověk pro uplatnění na trhu i ve vyšším věku a při zaměstnání stále své vzdělání doplňovat. Také je zde dobře vidět, že i ve vyšším věku si může člověk splnit svůj profesní sen, jelikož vzdělávací soustava je prostupná a je-li vůle, najde se i cesta ke vzdělání.

Škola bude nabízet i po ukončení projektu vzdělávací programy na komerční bázi. Velmi dobré zkušenosti má například s nadstavbou profesních kvalifikací Montér kabelových souborů. Montážní organizace totiž toto přezkoušení po svých zaměstnancích vyžadují, jako nezbytnou podmínku pro výkon práce. Během jednoho roku o tuto zkoušku požádalo asi 10 firem a přezkoušeno bylo cca 40 pracovníků, kteří si tím zvýšili kvalifikaci a zlepšili své finanční ohodnocení. Jednalo se například o firmy Seterm, Tems s. r. o, E. ON servisní, Elektrostav Strakonice a další.

Zaměstnavatelé jsou nejčastějšími vysilatelé frekventantů do projektu. V porovnání s úřadem práce je poměr 1:4 ve prospěch účastníků z firem nebo osob, kteří se přihlásili sami na komerční bázi, protože některou ze zkoušek využili ve svém stávajícím zaměstnání. Mezi nimi bylo i několik osob, které si chtěli udělat z mimopracovní záliby zaměstnání, ale jejich počet byl zatím nízký (cca 3 - 5 osob) a nemáme k dispozici informaci, jak se jim v podnikání daří.

Zapojení školy do projektu znamená i velkou prestiž mezi odborníky

Nejčastější skupinou zájemců jsou lidé se základním vzděláním nebo vyučením. Zaznamenali jsme i několik zájemců s vysokoškolským titulem, kteří byli motivováni k vykonání dílčích zkoušek zaměstnavatelem, ale jednalo se i o jejich osobní iniciativu.

Za rizikovou lze dle dosavadních zkušeností považovat představu některých zájemců o přezkoušení, že zkoušku lze úspěšně vykonat bez příslušného studia. Vzhledem k obtížnosti technických oborů, neznalosti norem a nedostatku praktických zkušeností, se zatím nikomu z nich nepodařilo zkoušku vykonat, i když se o to pokoušeli.

Problematictí jsou i někteří zájemci z úřadu práce, kteří přicházejí například s požadavkem na vykonání zkoušky dle vyhlášky č. 50/78 Sb. o odborné způsobilosti pracovníků v elektrotechnice, ale nejsou vyučeni v oboru. Jde o neznalost možností dalšího vzdělávání. Teprve pracovníci školy jim pak mohli doporučit jak zahájit studium, popřípadě vykonat závěrečné zkoušky. Zde se ukazuje nezastupitelná funkce průvodců a vedení školy, kteří se snaží nasměrovat uchazeče správným směrem a vždy najít řešení, jak mu s profesními kvalifikacemi pomoci, protože jsme zaznamenali, že i pracovníci úřadu práce poskytli těmto uchazečům nepřesné informace. Vstřícnost vedení školy a všech pracovníků v projektu UNIV 3 vidíme jako cestu ke snížení rizika, že uchazeč svou snahu o dozdělení vzdá a při prvních problémech se o projekt přestane zajímat a kvůli tomu například přestane řešit i možnost nového zaměstnání nebo pracovního postupu.

ŠKOLA JAKO CENTRUM CELOŽIVOTNÍHO UČENÍ

Sklářské výrobky ze severu Čech

Vzdělávání sklářů na Novoborsku a jeho proměny bezprostředně souvisejí s rozvojem sklářských řemesel na severu Čech. Za jeho počátek lze považovat rok 1763, kdy v Haidě, dnešním Novém Boru, pouze 6 let po povýšení obce na město, byla zřízena piaristická škola. Povolat řád piaristů navrhl vídeňský dvůr vzhledem k rychlému růstu obchodu ve městě a jeho okolí. Bylo to v době rozmachu sklářských kompanií, které sklo z Nového Boru vyvážely zejména do velkých španělských a portugalských přístavů a odtud do amerických kolonií. Proto také škola byla určena především pro vzdělávání obchodníků se sklem a jeho exportérů. Vedle základních předmětů se zde vyučovalo i latině, později románským jazykům, obchodním naukám a účetnictvím, ale také kreslení. Studium končilo závěrečnými zkouškami a přísedícími bývali výrobci skla a obchodníci z města a přilehlých obcí.

Škola úspěšně působila zhruba do poloviny 19. století, potom začala upadat a v roce 1870 byla zrušena.

Na konci šedesátých let se v kruzích borských majitelů živností zrodilo přání, aby pro jejich učedníky, tovaryše i mistry byla zřízena škola pro kreslení a modelování. Po druhé, lépe zdůvodněné žádosti k ministerstvu obchodu ve Vídni, kterou podpořila i liberecká obchodní komora, přišel 10. října 1869 výnos zemské školské rady, v němž se uvádí, že Jeho Excelence pan ministr obchodu nechává sdělit následující: „Na základě osvědčení liberecké obchodní komory, tlumočeného mi c. k. sekčním šéfem von Pretisem, pokládám zřízení odborného vyučování v Novém Boru za potřebné k tomu účelu, aby tamní významná živnostenská odvětví byla uvedena do stavu, který by umožňoval uspokojovat stoupající požadavky trhu.“ Na otevření školy přispělo 2500 zlatými samo ministerstvo, ale finančně pomohla i obchodní komora a místní majitelé živností, obec poskytla místnosti a příslušné vybavení.

A tak 1. října 1870 bylo zahájeno vyučování. V průběhu téměř 150 let se vytvářelo a měnilo zaměření a struktura školy, do jejího vývoje zasáhly politické změny i peripetie ekonomiky.

Z počátku se výuka omezovala na odborné návrhové kreslení a modelování, později bylo ke škole přičleněno oddělení dřevořezby. V červnu 1879 převzal ústav do své správy stát a od té doby nesl název Odborná škola pro sklářský a dřevařský průmysl c. k. ministerstva obchodu. Postupně byla otevírána odborná oddělení: v roce 1881 oddělení rytí, o rok později malování skla. Zároveň bylo zrušeno oddělení řezbářské a ústav přejmenován na Odbornou školu pro sklářský průmysl.

Škola měla i dobrou pověst v kruzích sklářských podnikatelů a od začátku našeho století byla uznávána jako ústav s vysokou uměleckou úrovní. Veřejnost poznávala její činnost na školních výstavách i na velkém množství výstav dalších, které škola obesílala doma i v zahraničí a na nichž získávala ocenění. Za všechny můžeme jmenovat zlatou medaili ze Světové výstavy v St. Louis v roce 1907.

Již od počátku své existence byl život školy úzce propojen s tehdejší podnikatelskou sférou a řemeslnou sklářskou výrobou regionu především v oblasti vývoje oboru a aktuálních potřeb jednotlivých technik výroby a zušlechťování skla.

Sklářské výrobky ze severu Čech

Např. v roce 1912 se tehdejšímu řediteli podařilo navázat spolupráci s firmou Joh. Oertel a Co, která začíná zhotovovat výrobky podle vzorů vytvořených ve škole a ve velkém je dodává do obchodní sítě s označením „podle návrhu c. k. odborné školy v Novém Boru“. Pro tento účel byl dokonce při škole později zřízen vlastní „ústav pro kreslení vzorů“. Tehdejší ředitel Strehblow s pocitem hrdosti zaznamenává tento trend do školní kroniky: „Činnost školy směřující k povznesení průmyslu je všude patrná. Stále víc a víc se dostávají průmyslníci a podnikatelé do vlivu školy. Mnohé odborné dovednosti a zlepšení, jež byly ve škole objeveny a přenechány průmyslu, už zcela zdomácněly.“

Před 1. světovou válkou škola měla 58 řádných žáků, s externisty, odbornou pokračovací školou, uměleckou třídou pro mládež a s různými kursy však dosahoval počet studentů čísla 388, což samo o sobě svědčí o tom, že škola byla stánkem celoživotního vzdělávání po celou dobu své existence.

Také v novodobé historii školy tato tendence pokračuje. Firmy vyhláší soutěže pro žáky a studenty, vybírají si studentské návrhy pro své realizace (např. Ave Clara Polevsko). Zároveň škola slouží jako odborné pracoviště pro pořádání kurzů jednotlivých zušlechťovatelských sklářských technik a samotné výroby skla. Škola tak v nedávné minulosti organizovala kurzy sklářské technologie zaměřené na tavení skla pro Crystalex, a.s.. Pro společnost Preciosa byly zase na základě trojdohody mezi školou, Úřadem práce a Preciosou zorganizovány rekvalifikační tříměsíční kurzy broušení skla pro nezaměstnané, kteří se po absolvování kurzu dostali na pozice kuličů skla.

Velký zájem o kurzy sklářských technik je průběžně od zahraniční klientely. Půlroční kurz absolvovala skupina tureckých vysokoškoláků, tradičně je velký zájem od Holanďanů, a to především o kurzy hutního tvarování skla. Řada zájemců z Holandska se na kurzy do školy vrací opakovaně, i na základě již vytvořených osobních vazeb s pedagogy školy. Také Američané mají velký zájem o sklářské vzdělávání v českém prostoru. Těmto kontaktům velmi napomáhají Mezinárodní sklářská sympozia IGS, která se v Novém Boru konají jako trienále a škola je pravidelně, již od roku 1982, jejich spolupořadatelem, kdy předvede všechny své materiální, personální a realizační možnosti pro zájemce o sklářské vzdělávání.

Toto všechno jsou východiska, zkušenosti dosud absolvované, s nimiž jsme přistupovali v projektu UNIV 3 k tvorbě, realizaci a pilotáži programů dalšího vzdělávání v oboru Sklář – výrobce a zušlechťovatel skla. Bylo jenom logické, že se škola zapojila do projektu UNIV 3, protože měla již zkušenost s projektem UNIV 2.

Škola při tvorbě těchto programů vycházela mj. ze zkušeností, které získala jako jedno z Místních center vzdělanosti Libereckého kraje, pracující pod zastřešením Centra vzdělanosti Libereckého kraje (CVLK). Pedagogičtí pracovníci školy dostali šanci se zapojit tvorby do programů dalšího vzdělávání, využít svých dlouholetých praktických a odborně teoretických znalostí a zkušeností.

Důležitým krokem před vlastní tvorbou programů dalšího vzdělávání byly konzultace o obsahu těchto programů se sociálními partnery. Protože škola s budoucími zaměstnavateli svých absolventů dlouhodobě spolupracuje, nebyl problém jejich názor získat. Vědí, že čím více se budou obsahy vzdělávání přibližovat reálným požadavkům výrobních

Sklářské výrobky ze severu Čech

programů jejich firem, tím lépe pro všechny. Konkrétně je možno jmenovat firmy z regionu, jako je Crystalex Nový Bor, Egermann Nový Bor, Krasglas Nový Bor nebo Astera Nový Bor. Podporu tvorbě vzdělávacích programů dalšího vzdělávání vyjádřili např. takto:

„Oblast Nového Boru a Kamenického Šenova stále, i přes současný pokles ruční výroby skla a jeho zušlechťování, zůstávají oblastmi, pro něž je sklářství obživou, tradicí a živou součástí kultury. Vzdělávací program Hutní tvarování skla odpovídá svým obsahem potřebám praxe, neboť v sobě zahrnuje všechny potřebné dovednosti, které získává člověk, který prošel klasickou výukou sklářů zakončenou výučním listem v oboru. Vzhledem k narůstající propasti mezi skláři, kteří odcházejí do důchodu, a nízkým počtem absolventů oboru sklář je realizace tohoto vzdělávacího programu celoživotního vzdělávání nanejvýš žádoucí.

Též profese tavič skla se stává v současné době stále žádanější, neboť obor technologie skla je nyní v jakémsi útlumu a v regionu Novoborska je stále značné množství sklářských ateliérových pecí, pro jejichž bezchybný chod je potřeba kvalifikovaného pracovníka tohoto oboru nezbytná. Soudě podle poptávky jich však není dostatek, protože pouhé zaučení člověka s jinou původní profesí nestačí. Je třeba skutečně znát jednotlivé zde uvedené moduly pro kvalitní výkon profese taviče skla, a to v malých, středních i velkých sklárnách. Znalosti vedoucí ke zvyšování kvality utavené skloviny jistě uvítají i sami majitelé sklářských pecí, živnostníci a podnikatelé v oboru, takže není vyloučeno, že i oni, pokud jim čas dovolí, se do studia tohoto programu pustí.“ (Krasglas Nový Bor)

Přesvědčit pedagogy, členy projektového týmu, aby se zapojili do tvorby programů dalšího vzdělávání, nebylo zpočátku jednoduché. Všichni se cítí být maximálně vytiženi svou vyčerpávající prací v dílnách odborného výcviku a ve třídách. Není třeba zastírat, že nemalou motivací k zapojení se do projektu bylo i finanční ohodnocení nad rámec běžného platu ve škole. Ve školním prostředí to není zvykem – řadu činností učitelé totiž vykonávají nad rámec svých povinností a často zdarma. Nakonec se podařilo programy nejen vytvořit, ale některé z nich i pilotovat. Sami pedagogové uznali, že tato práce má smysl mimo jiné i v tom, že účastníci těchto kurzů, kteří jsou na rozdíl od žáků někde jinde nejen věkem, ale i světonázorem a zkušenostmi, přistupují k možnosti bezplatného získání odborného vzdělání poněkud zodpovědněji a cílevědoměji, než jejich patnáctiletí svěřenci.

Při pilotním ověřování programu Sklář pro duté sklo se ukázalo, že někteří z účastníků mají se zvolenou profesí již svou zkušenost z minulosti – pracují ve sklářských firmách jako nekvalifikovaní foukači skla a pilotáží se potřebují ve své profesi zdokonalit a upevnit některé návyky. Další jsou pro pedagogy „známé tváře“, tj. ve škole už jako mladí byli a museli z nejrůznějších důvodů školu opustit. V průběhu času pochopili nutnost vzdělání v dnešní době a přivítali tak možnost vrátit se k dokončení původně zvolené profese. V neposlední řadě jsou účastníky pilotního ověřování muži ve středním věku, kteří se přihlásili, protože již delší dobu byli hlášeni jako nezaměstnaní na úřadu práce a tento stav jim dlouhodobě nevyhovuje.

V podstatě podobná motivace k nástupu do pilotního ověřování programů Malby skla je u frekventantů modulů Podklady a Tahová technika. Jen s tím rozdílem, že se jedná o ženy, a to též ve středním věku. Některé z nich se již vyjádřily, že mají po absolvování kurzu slíbené pracovní místo malířky skla, jedna by se ráda pustila

Sklářské výrobky ze severu Čech

do samostatného podnikání a pro jednu z nich je toto pilotování zatím jen koníčkem, který jí přináší uspokojení z tvořivé práce.

Tvorbě programů dalšího vzdělávání a jejich pilotnímu ověřování věnoval projektový tým školy mnoho času, energie a především svých vědomostí, dovedností a návyků, které někdy až hraničí právě u tak specifického materiálu, jakým je sklo, s alchymistickou magií. Proto těchto programů škola hodlá do budoucna využívat jako centrum celoživotního vzdělávání, které je v 21. století bezpodmínečně nutné v každém oboru, tedy i ve sklářství. Aktuálně je však pro využití těchto programů velmi příhodná doba právě nyní, kdy se sklářské firmy pozvolna vzpamatovávají z několikaleté recese, kdy se mladí lidé na studium sklářských profesí příliš nehrnuli a nyní na trhu práce chybějí. Starší odešli do zaslouženého důchodu, mladí po nich nenastoupili, protože nejsou, a propast se stále zvětšuje. Je právě nyní ve sklářství vhodná doba na to, abychom využili vytvořených programů dalšího vzdělávání a lidem, kteří jsou aktuálně bez zaměstnání, nabídli možnost do vzdělání se pro potřeby sklářských firem. Podle vyjádření sociálních partnerů jim totiž řada pracovních míst ve sklářských profesích zůstává neobsazených a naléhavě volají po kvalifikované pracovní síle.

Škola VOŠS a SŠ Nový Bor se svými nově vytvořenými programy je připravena jim v tom pomoci.

Studené pokrmy, co zahřejí u srdce

Střední škola zemědělství a služeb v Městě Albrechticích je umístěna v historické budově bývalého loveckého zámku, má však moderního ducha. Škola se může pochlubit stálým zájmem uchazečů o vzdělání a naplněnou kapacitou. Díky přetrvávajícímu zájmu o studium na této škole, modernímu vybavení, bohaté nabídce vzdělávání žáků i dospělých, možnosti zahraniční praxe i nadstandardnímu sportovnímu zázemí je škola fungujícím centrem vzdělávání, které si zaslouží pozornost veřejnosti.

V rámci celoživotního vzdělávání nabízí škola zájemcům z řad dospělých, kteří z nějakých důvodů zatím nedosáhli na výuční list, absolvování tzv. profesních kvalifikací. Do projektu je škola zapojena již řadu let a může se pochlubit dvanácti vyučenými absolventy z řad dospělých, pro které se stalo získání výučního listu vstupenkou na trh práce. Zapojit se do dalších programů celoživotního vzdělávání bylo pro školu jasnou volbou, a proto se rozhodla využít nabízený projekt UNIV 3. Toto rozhodnutí provázelo nadšení i obavy. Zaměstnanci školy mají rádi výzvy – odtud plynul entuziasmus, ale zároveň se vyrojily i starosti, zda pro projekt budou mít potřebné zázemí, jestli se podaří naplnit stav uchazečů kurzu.

Obávali se, aby to nakonec nebylo nad jejich síly. Postupem času byly však starosti spojené s projektem stále menší a zaujetí pro práci větší. Začalo shánění účastníků kurzu. Pomocí reklam, vývěsek, internetových stránek školy, městské kabelové televize, poptáváním mezi známými. Lidé se ke snaze zpočátku stavěli skepticky, byli nedůvěřiví a vyučující také pomalu propadali skepsi. Nakonec ale zvítězila snaha a kurz se naplnil. První pilotovaný projekt Střední školy zemědělství a služeb v Městě Albrechticích byla Příprava pokrmů studené kuchyně.

Hned první kurz měl výbornou odezvu. Účastníci byli nadšeni novinkami, které se dozvěděli o pokrmech studené kuchyně, hlavně praktické „vychytávky“ a finty, které pro ně byly nové, se setkaly s úžasem. Mezi širokou veřejnost se začaly šířit zvěsti o „tom kurzu na zemědělce“, které shodně vypovídaly o tom, jak se povedl. Tyto události se promítly ve zpětné vazbě směrem k lektorům a ti získali motivaci pro další práci.

Následovaly další pilotáže z gastronomie – Příprava pokrmů teplé kuchyně, Příprava zákusků, Výpomoc při přípravě pokrmů. A ejhle, najednou už nebyl problém s naplněním kurzu, zájemců bylo dost a dost!

Kurz Výpomoc při přípravě pokrmů absolvovala i paní Vlasta Šťastná. O kurzu se dověděla přímo ve škole, neváhala ani okamžik a hned se přihlásila. Sama o sobě říká, že příroda k ní byla nespravedlivá a nenadělila jí do vínku manuální zručnost. Vlasta je ale velká bojovnice, co jí nebylo shůry dáno, vynahrazuje pílí a vytrvalostí.

V současné době hrdinka tohoto příběhu pracuje jako učitelka odborných předmětů oboru Cukrář. Svoji práci má ráda, ale zcela bezesbytku ji nenaplnjuje. Jejím snem je vykonávat práci mistrové odborné výchovy v gastronomických oborech, to znamená i kuchařů a číšníků. Svou další budoucnost vidí hlavně v praktickém vyučování. Copak s cukrařinou, s tou si hravě poradí, její dorty berou dech svou propracovaností a nápady,

Studené pokrmy, co zahřejí u srdce

horší je to s prací v kuchyni, které se Vlasta bála a přistupovala k ní s nedůvěrou.

Od kurzu očekávala získání potřebné zručnosti a sebedůvěry. Kurz byl časově velmi náročný a vzhledem k tomu, že Vlasta má dvě nezletilé děti, vyvstal tu problém s jejich hlídáním v odpoledních hodinách a v sobotu, kdy kurz probíhal. Naštěstí má Vlasta dobré rodinné zázemí, takže se „hlídací směny“ podařilo rozdělit mezi manžela a babičky. Nádhernou perličkou, která velmi potěšila lektorku kurzu, bylo, když se Vlasta na jedno odpoledne omlouvala, že opravdu nemá hlídání, protože manžel má v plánu posilovnu a babičky nemohou. Jaké bylo překvapení, když Vlasta na kurz dorazila a s úsměvem zvěstovala, že poté, co manželovi připravila šunkové závitky v rosolu, které se v kurzu naučila, odřekl svou posilovnu a Vlastu doslova vyhnal, ať jde získávat další zkušenosti.

Počátek kurzu absolvovala nejistě, se značnou nervozitou, postupem času ale získávala sebedůvěru a s úžasem zjišťovala, kolik dovedností z práce cukráře se dá využít i v kuchyni. Z účastníků kurzu se postupem času stala skvělá parta lidí, kteří dokázali, že vzdělávat se v pozdějším věku může obnášet spoustu legrace. Nakonec jim přestávala stačit náplň kurzu, atakovali lektorky dalšími a dalšími dotazy, trumfovali se návrhy, co ještě uvařit a připravit a nutili tím své lektorky do dalších výkonů.

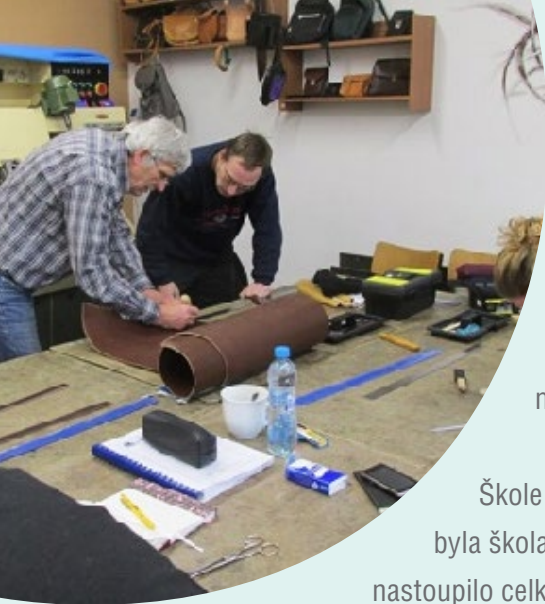
Když se v průběhu kurzu ohlásila hospitace, vyvstaly obavy, jak to účastníci přijmou a stráví. Nakonec vystresovanou osobou byla pouze lektorka. Účastníci hospitaci přijali a strávili bez nejmenších problémů. Nakonec ještě atakovali lektorky dotazy, kdy se zase na ně někdo přijede podívat.

Ale zpátky k osobě paní Vlasty. Její nadšení bylo nakažlivé a každý pokrok, který zaznamenala, dávala jasně najevo. Radovala se jako dítě nad každým úspěchem, odvážně se hrnula do nových, pro ni neznámých věcí. Urputnost, s jakou se rvala s občasnými nezdary, byla záviděníhodná. Svě osvědčení po absolvování kurzu si náležitě hýčkala a lektorky byly při pohledu na ni a její nadšené oči dojaté.

Vlasta nelenila a hned se zajímala o možnosti nechat se přeřadit do praktického vyučování. Její přihláška byla ředitelkou školy přijata, jen jí bylo doporučeno rozšířit své vzdělání v gastronomii o výuční list. A Vlasta souhlasila. Už se totiž nebojí a ví, že vyučení v oboru kuchař – číšník zvládne.

V současné době se škola chystá pilotovat další z kurzů, jedná se kurz Příprava pokrmů rychlého občerstvení. A schválně, hádejte, kdo byl prvním přihlášeným? Samozřejmě Vlasta Šťastná! Fantastická zpětná vazba! Navíc není jediným účastníkem minulých kurzů, který do toho jde znovu, takže s naplněním stavu určitě nebudou problémy.

To je nejlepší satisfakce pro lektory, průvodce, tvůrce programů a další zúčastněné v UNIV 3. Pocit, že několika lidem pomohli rozšířit si vzdělání, zlepšit pozici na trhu práce, uplatnit se v regionu nebo se posunout dál ke svému pracovnímu snu. Ono totiž vědomí, že jejich práce má smysl, je nejlepší zadostiučinění na světě.

Hořické učiliště v projektu UNIV 3

Odborné učiliště a Praktická škola v Hořicích poskytuje vzdělání od 30. června 1960. Účelem této školy bylo zajistit řádnou výuku a výchovu mládeže ze škol vyžadující zvláštní péči.

Škole byla přidělena budova po bývalé okresní vojenské správě. V prostorách budovy byla škola, internát, družina mládeže, kuchyň a dílny. Do zahajovacího ročníku nastoupilo celkem 11 kmenových pracovníků a 4 externisté, kteří vyučovali celkem 128 učňů.

Pro první učební rok byly ustanoveny následující obory: Zedník, Brašnář-sedlář, Malíř – natěrač, Čalouník a přípravná třída. Během 54 let se stalo učiliště komplexním zařízením. Přistavěly se nové prostory pro čalounické a sedlářské dílny, nové sklady pro materiál jednotlivých oborů, garáže, tělocvična, posilovna, sauna, hřiště s umělým povrchem a byt pro školníka. Později byla nabídka ještě rozšířena o učební obory obuvnické, pečovatelské práce, zemědělské a zahradnické práce.

V současné době je škola uceleným komplexem, kde je do jednoho objektu umístěna škola, internát, jídelna, dílny a sportoviště. Výuka ve škole probíhá v šesti učebnách, každá má kapacitu 14 žáků. Všechny učebny jsou vybaveny interaktivními tabulemi s připojením na internet. Výuka výpočetní techniky probíhá ve specializované učebně výpočetní techniky. Pro odborný výcvik jsou v areálu umístěny dílny malířů a lakýrníků včetně míchacího centra řízeného počítačem od firmy JUB, dílny čalouníků, brašnářů a sedlářů, cvičná kuchyň a dílna určená pro péči o prádlo oboru Pečovatelské služby. Odborný výcvik oborů zemědělské práce a zahradnické práce probíhá na Školním statku v Hořicích.

Pro využití volného času na internátu mají žáci v rámci zapojení do kroužků k dispozici školní saunu, posilovnu, tělocviču, hřiště s umělým povrchem, kulečnický, šipky, stolní fotbal a zónu oddychu s grilem a udírnou.

V průběhu roku 2011 byla škola oslovena k účasti v projektu UNIV 2 kraje, proměna škol v centra celoživotního vzdělávání. Do této doby škola nikdy dospěle nevzdělávala. V zapojení do tohoto projektu ji také ovlivňoval pravidelný zájem veřejnosti o možnosti „večerního studia“ některých oborů vzdělávání. Výrazným impulsem pro zapojení byla návštěva krajského metodika, pana Mgr. Miloše Rojky, který vše velmi erudovaně vysvětlil a dal tak základ k další mnohaleté spolupráci s ním a potažmo s NUV.

V začátku projektu UNIV 2 kraje škola zpracovala program dalšího vzdělávání Zednické práce, který je připraven pro získání základních dovedností v uvedeném oboru. Tato práce na projektu byla začátkem, který se později rozšířil o projekty DV Brašnář a Dlaždič.

Díky zájmu veřejnosti se škola pustila do přípravy pilotáže projektu DV Brašnář v rámci UNIV 2 kraje. Ten pilotovala od 10. 2. 2012 do 24. 3. 2012. Do ověřování byli zapojeni čtyři zájemci (dva muži a 2 ženy). Teoretická výuka probíhala na učebně v budově školy a odborný výcvik v dílně brašnářů a sedlářů.

Hořické učiliště v projektu UNIV 3

Sociální složení frekventantů ověřování bylo následující:

1 x nezaměstnaný

1 x žena v domácnosti

2 x zaměstnaní lidé (1 x manuálně pracující a 1 x duševně pracující)

Podle dotazníku, který byl vyplněn před zahájením kurzu, zvolil jeden kurz proto, aby si mohl najít jinou práci a tři proto, aby mohli složit zkoušku z profesní kvalifikace. Tři z dotázaných by se rádi po absolvování tímto řemeslem živili a všichni chtějí získat nové znalosti a dovednosti. Největší překážkou se všem jevil nedostatek finančních prostředků na dojíždění do školy a u pracujících nedostatek dovolené na absolvování kurzu. Po absolvování účastníci hodnotili průběh jako bezproblémový, pro další výuku jako dobře zpracovaný. Nedoporučovali nic měnit, až na hodinovou dotaci ve prospěch odborného výcviku.

Před absolventy je další vzdělávání v tomto oboru, aby si odnesli nové zkušenosti a dovednosti. Komunikace ve skupině probíhala neformálně a vždy k dané problematice. Po zakončení kurzu nemá škola zpětnou vazbu, kolik absolventů se přihlásilo ke zkoušce z profesní kvalifikace.

Organizačně bylo pilotní ověřování zajištěno s dostatečným předstihem. Byl vypracován učební plán (v programu Bakalář). Do pilotního ověřování byli zařazeni všichni, kteří se přihlásili na výzvu uveřejněnou na webových stránkách školy. Materiální zajištění vycházelo z podmínek, jaké má škola připraveny pro žáky uvedeného oboru v denním studiu a bylo dostatečné a na odpovídající úrovni.

Podařilo se dát dohromady lidi, kteří za tímto oborem byli schopni dojíždět více než 100 km, platit si ubytování z pátku na sobotu, a navíc požadovali navíc zajištění exkurze u profesionálního brašnáře. Pro školu to byla první zkušenost ze vzdělávání dospělých, a byla velmi dobrá. Ve vedení školy konstatovali pozitivní vliv i na žáky denního studia, protože přístup, chování a jednání absolventů ve škole jim ukazuje, jak je důležité vzdělávat se po celý život. Má to pozitivní vliv i na vztah okolí ke škole a na její zviditelnění v soustavě škol.

V další etapě, projektu UNIV 3, se škola zapojila do přípravy obsahu konkrétního zadání pro zkoušku dle zákona 179/2006 Sb., pro profesní kvalifikaci Brašnář, kterou také zpracovala. Chtěli zde také pilotovat profesní kvalifikaci Dlaždič, ale bohužel přes snahu získat uchazeče přes Úřady práce a obce v okolí Hořic se nepřihlásil ani jeden uchazeč o možnost vyzkoušet si zkoušku z profesní kvalifikace.

V současné době od 3. 2. 2014 probíhá vlastně první kurz profesní kvalifikace Brašnář, který měla škola připraven i minulý školní rok. Tehdy mělo zájem o PK asi sedm uchazečů, ale po zaslání podmínek, hlavně ceny kurzu, ho neotevřeli. Přihlásili se totiž jen dva zájemci. Právý opak nastal v letošním školním roce, kdy je více zájemců, než je škola schopna s ohledem na kapacitní možnosti přijmout. Zajímavostí je, že zde mají i jednoho zahraničního účastníka kurzu ze slovenské Senice. Další čtyři zájemci čekají na další otevření kurzu PK v příštím školním roce.

Projekty UNIV v Lomnici u Tišnova

SOU a SOŠ SČMSD, Lomnice u Tišnova, s.r.o., jejímž zřizovatelem je Svaz českých a moravských spotřebních družstev Praha, má v oblasti vzdělávání již dlouholetou tradici. V roce 1962 bylo Krajským svazem spotřebních družstev v Brně zřízeno v Lomnici učňovské středisko pro učební obor Kuchař-číšník. Od roku 1973 se středisko osamostatnilo a stalo se odborným učilištěm Českého svazu spotřebních družstev.

V letech 1978 – 1980 proběhla rozsáhlá rekonstrukce lomnického zámku, který se stal od roku 1979 oficiálním sídlem školy. V roce 1993 byla škola zapsána zřizovatelem do obchodního rejstříku jako obchodní společnost v právní formě společnost s ručením omezeným. Škola je zapsána v síti škol MŠMT a poskytuje úplné střední vzdělání žákům základních škol v učebních oborech Kadeřník a Kuchař-číšník, a v maturitním oboru Sociální činnost.

Zájemcům o studium z řad absolventů s výučním listem tu nabízí vzdělávání v oborech nástavbového studia Vlasová kosmetika a Gastronomie. Současně je pro absolventy se středním vzděláním, kteří si chtějí rozšířit své stávající vzdělání, a tím i otevřít možnost úspěšnějšího uplatnění na trhu práce, připravena nabídka zkráceného jednoletého studia ukončeného výučním listem v oboru Kadeřník a Kuchař-číšník.

Škola byla zapojena již v roce 2009 do projektu UNIV 2. V rámci tohoto projektu zde vzniklo centrum celoživotního vzdělávání regionu. Pedagogičtí pracovníci zapojení do projektu se zúčastnili mnoha vzdělávacích seminářů, na nichž byly rozvíjeny jejich profesní kompetence (zejména v oblasti vzdělávání dospělých osob, přípravy modulových programů dalšího vzdělávání, celoživotního kariérového poradenství, marketingu dalšího vzdělávání atp.).

V projektu UNIV 2 KRAJE se škola spolupodílela ve spolupráci se sociálními partnery na tvorbě programů dalšího vzdělávání Asistent kadeřníka I a II a Péče o osobu blízkou v domácím prostředí. Účast v projektu UNIV 3 byla tudíž logickým pokračováním v práci vzdělávacího centra a týmu pedagogických pracovníků školy, kteří se do projektu zapojili.

V projektu UNIV 3 se škola zúčastnila aktivity tvorby rekvalifikačních programů ve 2.vlně. Ve spolupráci s jinou vzdělávací institucí tak vytvářela osnovu rekvalifikačního programu nebo zadání pro zkoušku podle hodnotícího standardu. V této aktivitě se škola podílela na přípravě rekvalifikačních programů Instruktorka bodybuildingu, Instruktorka pilates a Výroba rybích lahůdek.

Do pilotního ověřování v rámci projektu UNIV 3 se škola zapojila pilotáží programů dalšího vzdělávání v roce 2013, a to programy Úklidový pracovník speciální práce, Úklidový pracovník administrativních ploch, a Výroba příloh. V únoru 2014 byla zahájena pilotáž programu Výpomoc při přípravě pokrmů, kterou v březnu úspěšně ukončilo všech 8 přihlášených a zapojených kandidátů. Dále byly pilotovány programy dalšího vzdělávání Ubytování v soukromí a Asistent kadeřníka.

Projekty UNIV v Lomnici u Tišnova

Od roku 2003 prochází škola složitým obdobím zapříčiněným poklesem počtu připravovaných žáků ve všech oborech. Zapojení se do projektu UNIV 3 – vytvoření centra dalšího vzdělávání, spolupráce se sociálními partnery, propagace vzdělávací nabídky pilotáže programů dalšího vzdělávání v regionálním tisku i na stránkách školy, to vše velmi dobrým způsobem informovalo veřejnost o práci školy a jejích aktivitách. Při realizaci pilotáží programů dalšího vzdělávání škola efektivně zhodnotila investice vynaložené do vybavení výchovně vzdělávacího procesu počátečního vzdělávání v teoretickém vyučování i v odborném výcviku.

Při tvorbě a pilotáži programů dalšího vzdělávání škola využívala zejména odborných kvalifikací vlastních pedagogických pracovníků ve funkci tvůrců programů a lektorů. Programy tvořené a pilotované v projektu UNIV 3 vycházely ze vzdělávacích programů školy.

Odborných znalostí učitelů – lektorů stávajícího oboru Kuchař-číšník bylo efektivně využito zejména v programech Výroba rybích lahůdek, Výroba příloh a Výpomoc při přípravě pokrmů. Odborné znalosti pedagogů vyučujících v oboru Kadeřník se zase zúročily při pilotáži programu Asistent kadeřníka.

Je však třeba podotknout, že pro samotné pedagogické pracovníky je zapojení se do programu UNIV 3 velkým přínosem. Práce na tvorbě programů i samotné pilotáže vyžadují pro úspěšné zpracování a realizaci prohloubení a doplnění stávajících znalostí i odborných dovedností. Pilotáže ukázaly, že rovněž sami učitelé – lektoři se učí od účastníků vzdělávání. Také v tom spatřují na škole jeden z mnoha efektů zapojení do projektu. Dospělý člověk se totiž snaží čas vynaložený svému vzdělávání co nejefektivněji využít, čímž klade i vysoké nároky na vzdělavatele. Často přitom do školy vnáší taktéž nový pohled na téma, a leckdy i své zkušenosti z praxe, což všechny zúčastněné (i vzdělavatele) značně obohatí. V neposlední řadě je samozřejmě pro učitele zapojené do projektu nemalou motivací pro další sebevzdělávání rovněž finanční odměna za veškerou odvedenou práci.

Při tvorbě programů škola spolupracovala se školami a vzdělávacími institucemi Jihomoravského kraje a s úřady práce v regionu. Při vyhledávání partnerů byla cennou zkušeností spolupráce s koordinátorkou Jihomoravského kraje, paní Mgr. Lenkou Řehákovou.

Ihned na počátku zapojení se do vzdělávacích programů i v samotném průběhu musela škola reagovat na kvalifikovanou připravenost lektorů, materiální vybavení pro realizaci pilotáží i skloubení organizace výuky ve škole s dalším vzděláváním dospělých.

Zároveň byla nucena vypořádat se s jistou počáteční nedůvěrou ze strany účastníků – role průvodců, příprava životopisů, seznámení s moduly programu, ověřování vstupních znalostí kandidáta atd. Čelili zde také nezájmu zaměstnavatelů o získání, doplnění nebo rozšíření kvalifikovanosti stávajících zaměstnanců - například v profesi Úklidový pracovník administrativních ploch.

Projekty UNIV v Lomnici u Tišnova

Celému procesu napomohl citlivý přístup pedagogů a využití profesních dovedností ve vzdělávání. Odměnou pro pracovníky zapojené do projektu je úspěšné absolvování závěrečné zkoušky, spojené se slavnostním předáváním certifikátů. Při neformálním posezení projektového týmu s absolventy panovala uvolněná atmosféra. Vzpomínalo se na úspěchy i úsměvné příhody z výuky, což mnohdy bylo doplněno také pochlebením se novou prací a zaslouženou pochvalou rodiny. Pro některé zúčastněné je nejsilnější motivací zejména právě možnost získat novou práci.

Na škole by rádi pokračovali v nabídce vzdělávacích programů pro veřejnost. Zaznamenali již zájemce, kteří by se chtěli přihlásit do programů, které už škola pilotovala. Informace jsou totiž součástí webových stránek školy. Bohužel počet zájemců o jednotlivé programy není tak velký, aby byla cena kurzu pro jednotlivce přijatelná. Z toho důvodu byla vypracována nabídka kurzů, které obsahovaly pouze vybrané „atraktivní“ moduly z programů, po nichž je poptávka - například Hygiena a bezpečnost ve výrobním a obchodním středisku, Příprava banketu, Základy zdravotní péče nebo Právní minimum sociálního zabezpečení.

Na škole předpokládají, že tato forma dalšího vzdělávání osloví širokou veřejnost v daleko větší míře (nižší počet hodin výuky x nižší cena). Dalším cílem vzdělávacího střediska je spolupráce se sociálními partnery z řad zaměstnavatelů a nabídka vzdělávacích kurzů připravených dle konkrétních potřeb firmy. „Příležitost spatřujeme například u profese úklidový pracovník v oblasti volby a používání čisticích přípravků s přihlédnutím k ekologii a bezpečnosti práce, ve správném používání čisticí techniky atd.,“ komentují možnosti na škole.

Počáteční bariéra nedůvěry při zahájení provozu vzdělávacího centra byla překonána. Pedagogičtí pracovníci vnímají další vzdělávání nejenom jako možnost „přivýdělku“, ale především jako příležitost prohloubit si, a v praxi ověřit své odborné a teoretické znalosti a dovednosti. Veřejnost, a zejména sociální partneři, vnímají školu jako místo, díky němuž je možné získat novou příležitost pro úspěšné uplatnění se na pracovním trhu.

Jak účast v projektu pomohla v Plzni

Zapojením do projektu UNIV získala Sportovní a podnikatelská střední škola v Plzni mnoho zkušeností a podnětů pro další směřování, které by ji jinak zřejmě úplně minuly. V době snižování počtu uchazečů o středoškolské studium je další vzdělávání příležitostí, jak udržet školu ve finanční formě a zároveň nemuset snižovat počet pracovních míst.

Již před vstupem do projektu nabízela škola dálkovou formu nástavbového vzdělávání, a tedy okusila specifika práce s dospělými a zaměstnanými žáky. Další vzdělávání mělo jít tedy hladce. Podmínkou účasti v projektu však bylo další vzdělávání i našich učitelů právě v oblasti práce s dospělými, které bylo jistě pro naši další práci přínosem. Jeho největším, a patrně nezamýšleným, efektem však bylo, že posadilo zkušené a léta praktikující kantory zpět do školních lavic.

V kombinaci dálkového vzdělávání a přípravy a následné realizace vzdělávacích programů v rámci projektu UNIV se stále intenzivněji objevovala myšlenka komerčně nabízet vzdělávací programy. V průběhu projektu UNIV se školní tým naučil v této oblasti pohybovat. Projekt nám umožnil získat zkušenosti a dovednosti potřebné k tvorbě vzdělávacího programu, samotné realizaci dalšího vzdělávání, ke komunikaci s účastníky vzdělávání, získávání potřebných informací.

Dalším přínosem účasti školy v projektu UNIV bylo i zkvalitnění odborné praxe pro naše středoškoláky. Vybíráním a oslovováním sociálních partnerů – hodnotitelů vzdělávacích programů, jsme si vytvořili vztahy, které v současné době využíváme při organizování a umísťování našich žáků denního studia ve firmách a institucích (pojišťovny, úřady, obchodní společnosti) našeho regionu.

Také jsme se přesvědčili o důležitosti propagace, marketingové strategie, komunikace s médii, vytváření pozitivních, důvěryhodných vztahů s okolními subjekty a s našimi klienty (účastníky vzdělávání). Zjistili jsme, že se vyplatí věnovat se těmto činnostem systematicky a využívat poznatky moderní vědy a výzkumu z uvedených oblastí. I když se nám nedaří naplňovat a otvírat kurzy dalšího vzdělávání podle našich představ, zcela určitě nám nabyté znalosti a dovednosti pomáhají zajišťovat zájemce o středoškolské vzdělávání, což je v současné konkurenci středních škol, kde jsme navíc výrazně znevýhodnění nutností výběru školního od našich žáků, velkým úspěchem!

Nutno připomenout, že jen zlomek z toho, co jsme výše uvedli, by bylo v podmínkách našeho současného středního školství uskutečnitelné bez naší účasti v projektu UNIV, který nám poskytl kvalitní servis, profesionální vedení a v neposlední řadě i finanční záruky pro naše aktivity.

Pohání nás to mnohem dál

Marie Fajfrlíková se před pár týdny vrátila ze studijního pobytu v rámci projektu Erasmus z Belgie. Má na paměti několik živých vzpomínek na kurz Asistentka/sekretářka, a také je při jejím dosavadním studiu v Plzni již několikrát uplatnila. Šlo například o zásady tvorby formální korespondence, e-mailů, včetně dodržování spisovné jazykové normy, a to nejen pro akademickou půdu, ale i v osobním životě. Práce s normami pro zpracovávání písemných dokumentů a jiných materiálů jí byla velmi prospěšná při studiu a tvorbě seminárních prací, bakalářské i diplomové práce.

Jak účast v projektu pomohla v Plzni

Díky kurzu má také větší přehled o písemnostech, které kolují v podniku, orientuje se v BOZP i občanském zákoníku.

Od té doby, co ukončila kurz, říká, že konečně při jednání s druhými přemýšlí a jedná asertivně. Dříve toho nebyla schopna a nechávala si většinou vše líbit.

Jako jakýsi bonus bere nabyté znalosti a dovednosti z oblasti servírování občerstvení při obchodních jednáních, společenských akcích a různých úskalí společenské etikety.

Marie je člověk, který má rád široký rozhled a tento kurz jí jej nemálo rozšířil, za což je velmi vděčná. „Absolvování podobných kurzů nás pohání mnohem dál, než jsme, otvírá mnoho nových obzorů, a tím celkově kultivuje prostředí mezilidských vztahů.“

SPŠ dopravní Plzeň má pro obor silného patrona

Miloslav Košťál je vystudovaný strojař a stavař. V roce 1991 začal podnikat v oboru import a distribuce opravárenských autolaků od zahraničního výrobce pro ČR. Musel se tedy rekvalifikovat do třetího oboru – povrchové úpravy vozidel.

Do roku 2013 se svou firmou organizoval a obsahově sestavoval řadu zahraničních i tuzemských školení pro pracovníky autolakoven. Při nich zjišťovali, že lakýrníci mnohdy nemají základní znalosti ohledně nových produktů a technologií, ale i v oblasti obecných technologických postupů a terminologie.

Pan Košťál došel k závěru, že je to způsobeno mimo jiné tím, že zhruba polovina lakýrníků pochází z jiných oborů, druhá pak z obecného oboru lakýrník. Do toho byl v polovině 70. let 20. století začleněn obor autolakýrník, který tímto krokem zanikl (byl znovu jako samostatný obnoven od školního roku 2010/11). Zůstala po něm jen učebnice z roku 1959 (další byla vydána až v lednu 2014).

Tato situace pana Miloslava v roce 2000 přivedla do SPŠD v Plzni. Aby poznal školský systém a v rámci svých možností mohl podpořit jeho rozvoj, rozhodl se, že jeho firma bude mít nad touto školou patronát. Ten trval 12 let, a s touto školou spolupracuje Miloslav i nadále jako externí lektor.

Historie školy kopíruje trendy školství v posledních dvou desetiletích. SPŠ dopravní Plzeň, tak jak existuje v současné podobě, vznikla 1. 7. 2000 postupným sloučením čtyř plzeňských škol, kde se vyučovaly různé dopravní a autoopravárenské obory. Od 1. 9. 2003 byly do nabídky oborů vzdělávání školy zařazeny i studijní obory Střední zemědělské školy v Plzni - Křimicích.

Tento integrační proces byl motivován vytvořením silné a vyspělé vzdělávací instituce se zaměřením na dopravní problematiku, která by dokonale využila potenciálu a dlouholetých tradic všech původních institucí. Důležitá vývojová etapa školy začala v roce 2008, kdy bylo zahájeno přemístění zastaralého areálu praktické výuky „PRIOR“ do nových prostor v areálu bývalé SZTŠ v Plzni - Křimicích.

V souvislosti s tím byla realizována 1. část původně velmi velkorysého projektu výstavby nových dílen pro praktickou výuku všech autoopravárenských učňovských oborů, a to klempířské dílny a autolakovny. V současné době má škola kolem 1.400 žáků v oborech vzdělávání s výučním listem i ukončených maturitní zkouškou. Řadí se tak mezi deset největších v ČR.

Výuka učebních autoopravárenských oborů sahá až do počátku padesátých let minulého století. Samotná odborná učiliště se zaměřením na autoopravárenství procházela po celou dobu procesem ustavičných změn a musela mnohokrát prokázat oprávněnost své existence. Vzhledem k tomu, že v Plzni byly soustředěny významné dopravní a opravárenské podniky, potřeba kvalifikovaných odborníků stále rostla a v roce 1967 si vynutila vznik Střední průmyslové školy dopravní. Ta se již krátce po svém vzniku úspěšně zařadila mezi nejvyhledávanější školy.

SPŠ dopravní Plzeň má pro obor silného patrona

S odstupem času už můžeme zodpovědně prohlásit, že integrace školy i její význam v celém západočeském regionu skutečně posílila. Cílem nově vytvořené koncepce dnes už sjednoceného kolektivu pedagogů je snaha důsledně zvyšovat odbornou úroveň výuky tak, jak vyžadují vývojové trendy v dopravě.

Jak s pomocí pralinek vykouzlit úsměvy

Pavla Žilinská, povoláním učitelka prvního stupně na základní škole Poličná, byla účastnicí projektu Řemeslné zpracování čokolády, který proběhl v kalendářním roce 2014 v Integrované střední škole – Centru odborné přípravy a Jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky ve Valašském Meziříčí.

O projektu UNIV 3 se Pavla dozvěděla od své dobré kamarádky, která pomáhala kurz organizovat a propagovat ve Valašském Meziříčí. Vzhledem k aktivitám Pavly ve spoustě zájmových kroužků, její touze poznávat a zkoušet nové věci, učit se novým manuálním dovednostem, které lze snadno uvést i do praxe, ochotě poznávat nové lidi, ale také díky její otevřenosti vůči novým zajímavým informacím její kamarádka okamžitě věděla, že tento kurz bude pro Pavlu to „pravé ořechové“. Pavla také doufala, že by se zde mohla plně realizovat, snad také najít další známé, se kterými by ji pojilo nadšení pro cukrářské řemeslo.

Hlavním důvodem pro absolvování kurzu byla pro Pavlu vidina, že by informace a dovednosti nabyté během kurzu mohla předávat dětem prvního stupně ZŠ v podobě výtvarných dílen během hodin výtvarné výchovy, namísto v poslední době populární keramiky. Práce s formovatelnou čokoládou nejrůznějších příchutí a vysokých kvalit by jednoznačně děti bavila (těšily by se ze sladkých výrobků), a také by pomohla při rozvíjení jejich fantazie.

Děti by si mohly čokoládu vylívat do silikonových formiček, podobných bonboniérám, třeba za použití domácích oříšků, popřípadě kandovaného ovoce či doma připraveného karamelu. Na vyrobené laskominy by si mohly vyrobit ornamentálně zdobené krabičky, které se paní Pavla na kurzu rovněž naučila vyrábět. Kouzelné čokoládové krabičky, dozdobené různými potisky či vlastnoručně vyrobenými dekoracemi, například kytičkami, zvířátky, sluníčky a podobně, by bylo možné dodekorovat speciálními potravinářskými barvami. Například velmi populární třpytivou zlatou, která v ornamentech kouzelně vyniká.

Paní Pavla je přesvědčená, že modelování čokolády by pomohlo rozvíjet jemnou dětskou motoriku, rovněž by napomohlo k rozvoji estetického citění, stejně tak k úctě a snad i k zálibě v řemeslu. Mohlo by tak pomoci i v budoucím výběru střední školy. Čokoládové krabičky by přinesly velkou radost nejen dětem, ale i maminkách, kterým by byly darovány za menší výpomoci, třeba za přípravu domácího karamelu atd.

Účastnice především očekávala, že se dozví zajímavosti o tradicích spjatých s čokoládou, o složitých postupech výroby nebo o temperování čokolády podle speciálních technologických postupů, které umožňují ponechat čokoládu v původním stavu, s ještě silnějším aromatem a lahodnější chutí.

Nehledě na teorii se účastníci naučili také pracovat s křehkými čokoládovými skořepinami, což vyžaduje značnou trpělivost a soustředěnost. Odlité čokoládové skořepiny se velice lehce rozbijí či zdeformují, proto byla při práci nutná enormní dávka opatrnosti. Do formiček byly kladeny oříšky, med, třešničky nebo kakaové náplně, které si účastníci taktéž mohli sami připravit dle řady různých receptů. Z nich se s ohledem na časovou náročnost každou hodinu pracoval pouze jeden.

Jak s pomocí pralinek vykouzlit úsměvy

Vyplněné čokoládové formičky s náplní byly dále uzavírány v čokoládě a zdobeny nahoře či po stranách rytinami, ale také třpytivými pudrovými barvami. Stejně tak se účastníci naučili zručně modelovat dárkové předměty, které potěšily mnohé lidi z okolí účastníků. Nabyté dovednosti je možno obratně využít i v praxi, například doma, kde jistě pralinka či čokoládové tyčinky uspějí.

Díky odbornému doзору lektorů, kteří do kurzu vložili kreativitu, vynalézavost i ochotu pomáhat a radit, se Pavla naučila vyrábět i opravdové pralinky s vysokým obsahem kakaa, které jsou k dostání jen ve značkových obchodech s čokoládou. Tento recept jednoznačně hodnotí za nejprínosnější a nejvzácnější. Stejně tak je vděčná i velice ochotným lektorům, kteří měli, jak sama říká, s ní i se všemi ostatními velikou trpělivost.

Přístup lektorů hodnotí jako velice přínosný. Jejich výklad byl vždy na velmi vysoké úrovni odbornosti, skvěle se jim podařilo předat všechny praktické zkušenosti i dovednosti účastníkům, popřípadě je varovali před špatnými postupy. Lektori byli vždy vstřícní a neváhali pomoci v každé situaci. Taktéž se snažili jednotlivce motivovat k dobrým výsledkům. Měli pozitivní přístup k individuálním absolventům a vždy dostatek času, kdykoliv někdo potřeboval pomoc či odbornou radu.

Jedinou nevýhodou kurzu byla jeho velká časová náročnost. Bylo odučeno 100 hodin, lekce byly v průběhu týdne, absolventi se kurzu věnovali ve svém osobním volnu v sobotním dopoledni na úkor chvil strávených s rodinou. Velké komplikace měla Pavla kvůli velké vzdálenosti svého domu od města, a také vinou nepříznivých autobusových či vlakových spojů.

Velkou oporou, a na počátku hlavním iniciátorem jejího dalšího růstu, jí byl manžel, který pracuje v soukromém sektoru a jehož pracovní doba je nepravidelná. Dále pak děti (Lukáš a Lenka) a celý zbytek rodiny, jako babičky a dědečkové. Byli vždy velmi nápomocni a také ji v jejích zálibách i snech aktivně podporovali. Dokonce ji mnohdy povzbuzovali k založení vlastní domácí manufaktury, kde by mohla vyrábět sladké dárkové předměty i pro výdělek. Věnovala by se tak ruční tvorbě, kterou má velice ráda, a dokonce by měla ze svého koníčku i finanční ohodnocení.

Všechny nově nabyté informace i dovednosti se také snažila předat svým dětem, Lukášovi (13 let) a Lence (16 let). Děti byly nadšené, každý pátek si doma vyráběly nové sladkosti různých tvarů, vylité do podomácku vyrobených formiček, s kterými pomohl jejich otec, dozdobené ručně tvarovanými zvířátky - například hady obtočenými okolo čokoládové truhly.

Děti se do práce i učení vrhly s velkou dychtivostí, a tento zájem u nich přetrvává dodnes. Naštěstí v této rodině nemají problém s konzumací, je plná milovníků čokolád všech druhů, popřípadě tu neváhají obdarovat své blízké z řad přátel i příbuzných. Mnoho nejlepších výtvorů si ponechali a vystavili je v rodinné vitrině, kde jsou chloubou.

Jak s pomocí pralinek vykouzlit úsměvy

Závěrečnou zkoušku absolventi vykonali 23. a 24. května 2014, kdy před lektory vyrobili požadované úkoly dle varianty č. 1. Zkouška se skládala z přípravy čokoládových dutých figurek, výroby pralinek a čokoládových pralinek. Hodnotitelé kladli průběžně dotazy, účastníci ve zkratce popisovali některé ze základních principů a postupů tvorby, které se během kurzu naučili. Závěrečnou zkouškou zakončili studium a byli oceněni certifikátem, který mohou přikládat i ke svému životopisu jako doplnění a rozšíření vzdělání.

Jelikož je kurz velice originální a netradiční, málokterý člověk podobný absolvoval. V tomto směru tedy absolventi nemají konkurenci. Pevně proto doufají, že pro získané informace najdou i praktické využití.

Kurz samozřejmě nebyl jen o zpracovávání čokolády. Nebyl jen o teorii, ale rovněž o schopnosti naučit se vytrvat a trpělivě pracovat s malými detailními předměty, což vyžaduje značnou míru soustředění a trpělivosti, ale i lásku k řemeslu. Stejně dobře se účastníci naučili zpracovávat své nápady, podporovat svou kreativitu. Mohli zde popouštět uzdu své nápaditosti, jelikož pracovali sami, pouze za dohledu lektorů. Proto většina nápadů musela být iniciována hlavně samotnými absolventy, což také výrazně podpořilo jejich seberealizaci.

Jedinou nepraktickou věcí ohledně kurzu bylo, že jednou týdně museli absolventi přijet pouze na jednu hodinu. Podle Pavly by bylo mnohem praktičtější, kdyby se kurz konal třeba jen jednou za 3 týdny, ale zato tři hodiny v kuse. Účastníci by nebyli s tvorbou tak pod tlakem, snížily by se i náklady na dopravu. Ale to už je jen maličkost. Za možnost účasti je Pavla velice vděčná, nic by na kurzu neměnila. Vše podle ní bylo perfektní, doufá, že snad bude otevřen i nějaký navazující program, který vřele doporučí i svým přítelkyním.

Přestože kurz absolvovala především pro zábavu a pro sebe, pevně doufá, že všechny získané informace bude moci předávat dětem na prvním stupni ve škole. Návrh řediteli již podala a nyní čeká na svolení. S předstihem již s pomocí nadšených dětí nakupuje suroviny a sbírá materiály pro tvorbu.

Kurz hodnotí Pavla jako velice přínosný, rozhodně nelituje velké investice času a energie do projektu. Stálo to za to.

Cesta k záchraně obuvnického řemesla

Střední škola obchodně technická ve Zlíně, která má kořeny v éře budování obuvnického průmyslu Tomášem Baťou, se snažila udržovat a předávat obuvnické řemeslo i přes praktický postupný útlum obuvnictví v České republice. S klesajícím tuzemským zájmem tu nabídli své zkušenosti zahraničním studentům, vyškolili desítky prodavačů obuvi, aby mohli podávat zákazníkům v obchodech s obuví kvalifikované informace, poskytl v rámci krátkodobých kurzů rady drobným začínajícím výrobcům zakázkové i ortopedické obuvi.

Jako soukromá mohla tato škola poskytnout i jednotlivcům odpovídající vzdělání v obuvnických profesích. Ale kalkulovaná cena takového kurzu, přestože se jí na škole snažili snížit na minimum, zpravidla byla nad možnosti potenciálních účastníků. Postupně tu ztráceli optimismus vůči zachování obuvnictví.

Situace se otočila, když byla škola vyzvána krajským koordinátorem k účasti v projektu UNIV 3. Měla, i když sporadické, kontakty na osoby, které by měly zájem se obuvnickému řemeslu naučit, ale oficiální cesta, jak toho dosáhnout za přijatelných podmínek, chyběla. S očekáváním se na škole pustili do prvního projektu, v němž se podíleli na tvorbě programu a konkrétního zadání zkoušky pro profese Obuvník pro zakázkovou výrobu a Obuvník pro výrobu ortopedické obuvi. První profesí, kterou pilotně ověřovali, byl Obuvník pro zakázkovou výrobu.

Mezi oslovenými účastníky projektu byla i paní Soňa Dvořáková (50 let), která se o kurzu dozvěděla po návštěvě sociální a právní poradny v místě svého bydliště. Soňa dosáhla základního vzdělání, ale měla zájem dále na sobě pracovat. Přestože neměla v obuvnické výrobě žádné zkušenosti, v obuvnickém provozu v místě bydliště se zapracovala na šičku svršků obuvi. Postupně se naučila perfektně ovládat nejen různé typy šicích strojů, ale i ostatních strojů v šicí dílně. Časem se stala instruktorkou, která zaučovala nově příchozí zaměstnance zvládat v potřebné kvalitě a tempu náročné šicí operace.

Na začátku pilotního ověřování, při osobním pohovoru, průvodce zjistil, že by Soňa mohla moduly, které se týkají šití svršků obuvi, vynechat. Soňa ale chtěla absolvovat i tyto části. Byla vedena snahou o kompletní poznání provozu šicí dílny svršků obuvi, aby mohla srovnat svoje praktické poznatky se zkušenostmi přednášejících lektorů.

V průběhu výuky se ukázalo, že to bylo dobré řešení, protože Soňa ze své praxe byla schopna podpořit výklad lektora, což ostatní účastníci vnímali pozitivně. Často se rozvinula diskuse nad některými technologickými postupy při šití svršku obuvi, které ostatní účastníci pilotního ověřování považovali za zbytečné, ale Soňa dokázala obhájit vlastní zkušeností postup přednášený lektorem. V dalších modulech byla Soňa bedlivou posluchačkou a byl vidět opravdový zájem o učivo, což dokládala velmi dobře odborně formulovanými dotazy na přednášející.

V praktické části pilotního ověřování Soňa dokázala, že šití svršků obuvi zvládá precizně. V navazujících technologických částech výroby obuvi prokázala, že si z teoretické přípravy odnesla utříděné informace, které byla schopna stoprocentně využít. Začínalo být jasné, že o průběh a výsledek její závěrečné zkoušky nejsou jakékoliv obavy na místě.

Cesta k záchraně obuvnického řemesla

Při závěrečné zkoušce se nenechala ovlivnit trémou, kterou určitě všichni účastníci pilotního ověření při práci před hodnotiteli a hlavně před filmovou kamerou pociťovali. Výsledek zkoušky i pracovní postup na hotovém páru obuvi byl v případě paní Soni ohodnocen velmi pozitivně a bylo vidět, že i ona sama je na svůj výrobek hrdá. Jako člověk, který se již částečně pohyboval v prostředí obuvnické výroby, ocenila nabyté kompetence a označila je v závěrečném hodnocení jako velmi užitečné pro její další praxi.

Během závěrečné zkoušky prokázala, že absolvování programu jí přineslo nové zkušenosti. Jejím původním cílem bylo získat výuční list, aby mohla provozovat svoji vlastní zakázkovou výrobu obuvi, společně s opravnou. Účastí v projektu se tomuto cíli přiblížila. Absolvováním pilotního ověření profese Obuvník pro zakázkovou výrobu její zájem o řemeslo neskončil. Když se dozvěděla o připravovaném pilotování dalšího programu Obuvník pro ortopedickou obuv, okamžitě projevila zájem si své kompetence rozšířit o další oblasti.

Příklad Soni Dvořákové je ukázkou, jak projekt UNIV 3 pomohl k rozšíření kompetencí v případě člověka, který své dosavadní úzké kompetence získával jen praktickou prací v oboru bez oficiálního vzdělání. Samozřejmě by tento příklad nebyl možný bez velkého zájmu a houževnatosti samotné Soni, která při závěrečném rozhovoru ocenila podporu rodiny, bez které by časově náročný projekt nemohla absolvovat.

Ve všech, kteří se na pilotování programu Obuvník pro zakázkovou výrobu podíleli, zanechala Soňa pocit optimismu. Stala se nositelkou kompetencí pomalu zapadající profese, které může předávat dále.

Olomoucká škola podporuje řemesla

Střední škola polytechnická v Olomouci byla založena v roce 1968 jako Odborné učiliště národního podniku Dopravní stavby Olomouc. Podnik se tak stal jednou z prvních firem v regionu s komplexním zařízením pro výchovu učňů - škola ve svém areálu poskytovala žákům teoretickou výuku, odborný výcvik, ubytování v domově mládeže a celodenní stravování ve školní jídelně. Vyučovaly se zde tříleté učební obory Automechanik a Provozní a strojní zámečnický pro potřeby podniku.

Na počátku sedmdesátých let byla zahájena výuka prvního stavebního oboru – Zedník. V rámci odborného výcviku byla zřízena svářečská škola. Od 1. září 1979 byla škola zařazena do sítě středních škol s názvem Střední odborné učiliště, Olomouc, Rooseveltova 79. Tento rok byl také začátkem příprav výuky nově koncipovaných oborů podle požadavků tehdejší výchovně vzdělávací soustavy – vyučovaly se obory Mechanik opravář se zaměřením pro stroje a zařízení (nový název oboru Provozní zámečnický), Mechanik opravář se zaměřením pro silniční a motorová vozidla (obor Automechanik), Zedník a Tesař. Všechny obory měly v této době délku výuky 3 roky a 4 měsíce. Byly ukončeny závěrečnou učňovskou zkouškou.

Dnem 1. 1. 1991 bylo střední odborné učiliště vyčleněno ze státního podniku Dopravní stavby Olomouc a byl změněn jeho název na Střední odborné učiliště stavební, Olomouc, Rooseveltova 79. Zřizovatelem bylo Ministerstvo výstavby a stavebnictví České republiky, škola se stala státní příspěvkovou organizací.

Zřizovací listina uvádí: „Základním účelem a předmětem činnosti státní příspěvkové organizace Střední odborné učiliště stavební Olomouc (dále jen „organizace“) je profesní výchova a výuka mládeže pro dělnická povolání, a to teoretické a praktické vyučování i výchova mimo vyučování, výuka dospělých pracovníků za účelem získávání vzdělání, kvalifikace, rekvalifikace, včetně studia při zaměstnání, ověřování odborné způsobilosti: výkony, práce a služby, školení, odborné semináře, kursy, výroba a jiná hospodářská činnost.“

O pět let později škola přešla pod Ministerstvo hospodářství ČR. Ve stejném roce je změněn její název na Střední odborné učiliště a Učiliště, Olomouc, Rooseveltova 79. Důvodem bylo sloučení školy s příspěvkovou organizací Střední odborné učiliště a Učiliště strojírenské, Mariánské Údolí.

V návaznosti s tímto krokem byla k 24. červnu 1997 provedena změna názvu na Střední odborné učiliště, Odborné učiliště a Učiliště, Olomouc, Rooseveltova 79. Mimo změn názvů a zřizovatelů školy se měnila zásadním způsobem také nabídka učebních a studijních oborů. Kromě oboru truhlář se zaměřením na výrobu nábytku se začaly vyučovat nové stavební obory Instalatér, Lakýrník a Malíř. Přibýly také strojírenské obory Autoelektrikář a Klempíř pro strojírenskou výrobu (Autoklempíř).

Kromě klasických tříletých učebních oborů byly vytvořeny podmínky i pro studijní obory, ať už ve formě čtyřleté (Operátor stavební výroby), nebo dvouleté - nástavbové (Stavební provoz, Provozní technika, Dřevařská a nábytkářská výroba). Klempířské práce ve stavebnictví, zednické práce, malířské a natěračské práce a obchodní provoz patřily k těm oborům, jež byly nabízeny méně zdatným žákům, ať už s nedokončenou školní docházkou,

Olomoucká škola podporuje řemesla

nebo absolventům zvláštních škol. Osnovami oborů Automechanik, Autoelektrikář a Klempíř – strojírenská výroba bylo podmíněno vybudování autoškoly pro výcvik řidičů skupiny B a C.

Ve školním roce 2000/2001 došlo k výrazným změnám kompetencí v řízení středního školství z úrovně ústředních orgánů. Řízení středních škol přešlo k 1. 4. 2001 z Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR na jednotlivé kraje. Zřizovatelem školy se stává Olomoucký kraj, který byl pověřen výkonem řídicích funkcí, a tento právní stav trvá dodnes.

Do nového školního roku 2005/2006 škola vstupuje s novým názvem Střední škola polytechnická, Olomouc, Rooseveltova 79, který si zvolili sami zaměstnanci. Důvodem změny byla rozšířená nabídka řemeslně odlišných učebních i studijních oborů, kdy stávající název školy nepostihoval tuto rozmanitost vzdělávací nabídky. Vyučované obory byly rozčleněny do čtyř směrů: strojírensko - automobilního, stavebního, dřevařského a obchodního.

Vzhledem k omezeným dílenským kapacitám školy a současné nezbytné potřebě žáků získávat vědomosti a zkušenosti v provozní praxi, spolupracuje škola na úseku praktické výuky s mnoha firmami Olomouckého kraje. Spolupráce školy s profesními svazy a cechy a s Hospodářskou komorou v Olomouci má dlouholetou tradici. Cílem spolupráce je zajištění takové odborné úrovně výuky, aby absolventi obstáli ve stále se zvyšující konkurenci na trhu práce

Pro veřejnost, v rámci rozvíjejícího se programu celoživotního vzdělávání a dalšího vzdělávání, je připravována nabídka odborných kurzů, které slouží k doplnění a rozšíření znalostí získaných v předchozím studiu, k získání nové kvalifikace.

Jak již bylo výše uvedeno, již v roce 1991 byla cílem vzdělávání na škole nejen výuka žáků v počátečním vzdělávání, ale také „výuka dospělých pracovníků za účelem získávání vzdělání, kvalifikace, rekvalifikace...“ (to vše uvedeno v rámci Zřizovací listiny Ministerstva výstavby a stavebnictví České republiky). V počátcích vzdělávání dospělých byly aktivity směřovány především na rekvalifikační kurzy Svářečské školy a studium při zaměstnání na úrovni nástavbového studia i učebních oborů.

V roce 2006 se škola zapojila do projektu UNIV (Uznávání výsledků Neformálního vzdělávání a Informálního učení v sítích škol poskytujících Vzdělávací služby dospělým). Na škole byly v průběhu projektu vytvořeny vzdělávací programy oborů Zámečnické práce, Výroba nábytku z lamina a Montáže sádkartonových konstrukcí. Členové realizačního týmu jednotlivých oborů se při přípravě a tvorbě vzdělávacích programů učili pracovat s modulovým systémem vzdělávání, pracovali s požadavky hodinových dotací pro jednotlivé moduly, učili se konkretizovat kompetence, které má na konci kurzu mít a zvládat účastník dalšího vzdělávání.

V roce 2010 se škola zapojila do druhé části projektu, UNIV 2 – KRAJE, v rámci kterého se vytvořily tři vzdělávací programy oboru strojního (Výroba a montáž strojních součástí) a stavebního (Zhotovování tesařských konstrukcí a Obkladačské práce). Pilotně tým realizačních pracovníků ověřil vzdělávací program Výroba strojních součástek.

Olomoucká škola podporuje řemesla

Současně se pracovníci zapojení do projektu účastnili jednotlivých kurzů a školení zaměřených na rozvoj pedagogických pracovníků (Kurz lektorských dovedností, KARIPO apod.) Na škole vzniká i Místní centrum celoživotního učení a za podpory vedení školy se pracovníci zapojují do vzdělávání dospělých i mimo projekt UNIV a pilotáže. Mezi kurzy, které škola nabízí, patří například vzdělávací program Další vzdělávání oboru Truhlář, Tesař, Odborné vzdělávání pracovníků nábytkářské výroby nebo Vzdělávejte se v nábytkářské výrobě.

Škola, která vzdělávání dospělých umí

Střední škola obchodu a služeb Jihlava se dlouhá léta intenzivně věnuje vzdělávání dospělých pořádáním rekvalifikačních kurzů v oborech kadeřník, kosmetička a kuchař-číšník. Kromě toho pořádá odborné kurzy pro veřejnost zaměřené například na oblast fotografie, především na tvorbu a zpracování digitální fotografie.

Každoročně také otevírá odborný hodinářský kurz určený široké veřejnosti, zaměřený převážně na praktickou výuku. Jako jediná škola, která v Česku i na Slovensku tento obor vyučuje, má kapacitu tohoto kurzu obsazenu na několik let dopředu. Další významnou součástí dalšího vzdělávání tvoří realizace kurzů profesních kvalifikací.

Škola je autorizovanou osobou pro nejžádanější profesní kvalifikace v gastronomickém oboru. V poslední době zaznamenává zvýšený zájem o formu tohoto vzdělávání z řad veřejnosti i sociálních partnerů. Každoročně zde tyto kurzy absolvuje několik desítek uchazečů. Kurzy jsou pořádány školou nebo ve spolupráci se vzdělávacími agenturami.

Protože má škola v této oblasti mnohaleté zkušenosti a chtěla se hlouběji zapojit i do problematiky tvorby vzdělávacích programů u profesních kvalifikací, přivítala nabídku spolupráce v této oblasti s Národním ústavem pro vzdělávání prostřednictvím jeho krajské koordinátorky. Postupně se zapojila do zpracování vzdělávacích programů, zadání závěrečné zkoušky a pilotního ověřování u některých profesních kvalifikací z oboru gastronomie.

Zapojila se již do projektů UNIV a UNIV 2, logicky tedy po oslovení koordinátorkou v Kraji Vysočina projevila zájem o účast v projektu UNIV 3. Jedním z důvodů bylo i to, že škole bylo nabídnuto spolupracovat nejenom na vzdělávacím programu, ale i na zadání závěrečné zkoušky, konkrétně jí byla nabídnuta profesní kvalifikace Výroba rybích lahůdek.

Zde škola působila v pozici metodiků-garantů, tzn. ve funkci poradců školy, která vypracovávala vzdělávací program a později spolupracovala s autory tohoto programu v připomínkovém řízení. Hlavním úkolem ale byla hlavně tvorba zadání k závěrečné zkoušce, což byl pro školu nový úkol a nová výzva. Zároveň se jí naskytla možnost provést u této profesní kvalifikace pilotní ověřování, což ji velmi lákalo, především kvůli získání nových zkušeností.

Po zapojení se do projektu absolvovali zaměstnanci, kteří se projektu účastnili, školení v Pardubicích. Zde získali mnoho cenných zkušeností, dozvěděli se např. o existenci podobného modelu dalšího vzdělávání v zahraničí, ale především konkrétní informace o svých rolích v rámci projektu. Největším přínosem byly konkrétní poznatky, které se týkaly pilotního ověřování. Na tomto setkání se účastníci poznali se školami, které již měly s pilotním ověřováním zkušenosti, a při neformálních pohovorech od nich získali nové informace, které později uplatnili při realizaci kurzu a závěrečné zkoušky.

Účast v tomto projektu přinesla pro školu i zajímavou propagaci u široké veřejnosti, a to vzhledem ke zvolené cestě oslovování účastníků pilotního ověřování, kdy byli nejprve osloveni zaměstnanci školy a jejich rodinní příslušníci. Nicméně z důvodu nízkého zájmu škola uveřejnila v regionálním tisku inzerát, jehož odezva byla nečekaně vysoká a díky němuž se podařilo kurz bez problémů naplnit. Kvůli omezené kapacitě prostor, ve kterých kurz probíhal, bylo nutné některé zájemce odmítnout.

Škola, která vzdělávání dospělých umí

Přínosem pro školu byla i samotná tvorba zadání závěrečné zkoušky, neboť její tvůrci byli nuceni podrobně se s danou problematikou seznámit, což značně obohatilo rozsah jejich znalostí. K tomu, aby bylo vyhověno všem kritériím stanoveným pro závěrečnou zkoušku této profesní kvalifikace, museli tvůrci zadání shromáždit a nastudovat cca 1100 receptur na přípravu rybích specialit. Tyto receptury byly shromažďovány pomocí Internetu, odborné literatury, ale i díky kontaktování několika pražských restaurací, které se specializují na přípravu rybích pokrmů.

Z tohoto množství bylo nakonec vybráno 12 receptur. Díky tomuto faktu byly „objeveny“ zajímavé receptury a zařazeny do příslušných bloků učiva oboru kuchař-číšník. Stejně tak byl obohacen fond odborné literatury, využitelný v tomto oboru, neboť k úspěšnému splnění úkolů bylo nutné prostudovat odpovídající odborné zdroje. Některé z receptur byly použity při tvorbě každodenního jídelníčku. Díky tomu měla možnost seznámit se s nimi i veřejnost, která využívá stravování v jídelnách školy.

Zásadním problémem pro pilotní ověřování bylo zajistit požadovaný počet uchazečů. Nejprve škola oslovila své zaměstnance a jejich rodinné příslušníky, nicméně požadovanou kvótu osmi účastníků nenaplnila. Mnoho potenciálních uchazečů odradila dvousethodinová dotace této profesní kvalifikace. Proto byl podán inzerát v regionálním tisku. Jeho odezvou byli na škole příjemně překvapeni. Podařilo se doplnit počet účastníků na deset, ostatní zájemce nebylo možné z kapacitních důvodů výukových prostor uspokojit. Na základě poznatků získaných z informačně-diagnostického modulu došlo k redukci hodin vzdělávacího programu z dvou set na sto dvacet.

Určitou těžkostí bylo sestavení podrobného rozpočtu pilotního ověřování. Vzhledem k množství použitých surovin a ingrediencí bylo časově náročné tento rozpočet sestavit a nastavit cenovou hladinu tak, aby byla zajištěna přiměřenost nákladů pilotního ověřování. Při přípravě materiálů k výuce byly za strany lektorů zaznamenány nedostatky v literatuře, uváděné ve vzdělávacím programu. S jejich pomocí byly tyto nedostatky napraveny.

Dalším problémem, se kterým se škola setkala a který považuje za zásadní, bylo to, že tato profesní kvalifikace je zařazena do segmentu potravinářské výroby a škola ji pilotovala pro oblast gastronomie. Tuto skutečnost se ale dověděla těsně před konáním závěrečné zkoušky a nemohla ji už žádným způsobem ovlivnit, nicméně všechna kritéria a požadavky hodnotícího standardu byly splněny. Po absolvování informačně-diagnostického modulu jedna z účastnic místo v kurzu odřekla, kurz tedy začínal s devíti lidmi. Všichni jej také dokončili.

Zpětná vazba od účastníků

Motivace účastníků vzdělávacího programu byla velmi různorodá. Tři z účastníků byli domácími kulináři a specializovali se převážně na pokrmy z ryb. Od kurzu očekávali získání dalších zkušeností a receptur v oblasti zpracování ryb.

Dvě z účastnic byly učitelky odborného výcviku a odborných předmětů, zde převážil profesní zájem o tuto problematiku. Jedna z účastnic pracovala ve firmě, která se specializuje na catering a bufetovou stravu a mj. vyrábí některé lahůdky z ryb. Zájemem této uchazečky bylo obohatit své znalosti a využít je při své práci. Ostatní přivedla do kurzu spíše zvědavost či snaha o získání nových rybích receptur pro svoji potřebu.

Škola, která vzdělávání dospělých umí

Od účastníků kurzu škola získala zpětnou vazbu. Kurz hodnotili pozitivně, probíhal v příjemné atmosféře, o čemž svědčí i fakt, že někteří účastníci nemuseli absolvovat všech 120 hodin, nicméně se dobrovolně zúčastnili i výuky, která jim byla uznána. Vztahy mezi účastníky kurzu byly na výborné úrovni, zkoušeli receptury i doma a do kurzu nosili ostatním své výtvary na ochutnávku. Před Vánocemi si po skončení kurzu uspořádali posezení, kde jeden z účastníků prezentoval jím složenou hymnu kurzu.

Na závěr kurzu proběhlo posezení lektorů a metodika se všemi účastníky, na kterém proběhlo celkové hodnocení kurzu, diskutovalo se o jeho přínosu pro jednotlivé účastníky. Uchazeči kurzu upozornili pouze na drobné nedostatky. Všichni by v případě možnosti absolvovat další kurz projevíli zájem. Lektori kurzu hodnotili spolupráci s uchazeči jako velmi dobrou, uchazeči plnili bez problémů všechny pokyny, v zájmu atraktivity byla teoretická výuka prokládána praxí.

Vyhlídky do budoucnosti

V této činnosti by na škole chtěli pokračovat, neboť si myslí, že oblast vzdělávání dospělých má perspektivu do budoucna. Programy na vzdělávání dospělých, které jsou založeny na komerční bázi, zde budou nabízet i nadále. Perspektivu vidí právě v systému profesních kvalifikací, neboť dle svých zkušeností tento systém vnímají jako přínosný i sociální partneři školy. V současné době škola cítí jejich čím dál zřetelnější snahu se aktivně do tohoto systému vzdělávání zapojovat.

Možné potíže vidí škola v konkurenci soukromých vzdělávacích agentur. I když v současnosti díky spolupráci s nimi realizuje velkou část kurzů pro dospělé, jsou to právě vzdělávací agentury, které vyhrávají velké státní zakázky v této oblasti. Problematická je i spolupráce s místním Úřadem práce.

Dle zkušeností od partnerů školy v jiných regionech je spolupráce s tamními úřady práce na dobré úrovni, zvláště v oblasti pomoci při zařazování uchazečů z řad nezaměstnaných do kurzů pořádaných školami. V této oblasti by škola ráda vztahy s touto státní institucí zlepšila. Chtěla by rozšířit spolupráci se sociálními partnery, se kterými již spolupracuje ve fázi počátečního vzdělávání, i do oblasti vzdělávání dospělých.

Závazek vzdělávat a předávat nabyté znalosti

Střední škola služeb a podnikání, Ostrava-Poruba, příspěvková organizace vznikla v roce 2009 sloučením SŠ oděvní, služeb a podnikání, Ostrava-Poruba a SŠ obchodní, Ostrava-Přívoz. Zřizovatelem školy je Moravskoslezský kraj a sídlo má škola v Ostravě-Porubě.

Škola navázala na bohaté tradice související se vzděláváním ve službových, oděvních a obchodních oborech, které se datují do druhé poloviny 20. století. Výuka je členěna na dvě části – teoretické vyučování a praktické vyučování. Praktické vyučování probíhá formou odborného výcviku na odloučených pracovištích školy. Obchodní obory mají zajištěn odborný výcvik v obchodních řetězcích – Kaufland, Tesco.

V současné době se na škole vyučují jak tříleté obory zakončené výučním listem a čtyřleté zakončené maturitní zkouškou, tak i nástavbové studium. Kromě poskytování vzdělání zakončeného výučním listem nebo maturitním vysvědčením škola zajišťuje celoživotní vzdělávání formou rekvalifikačních kurzů v oborech kadeřník, kosmetické služby. Také byla v roce 2011 zapojena do programu UNIV2–Kraje a v současné době je zapojena v projektu UNIV3.

Celoživotní vzdělávání má v rámci školy velmi významné postavení. Již od roku 2001 jsou pořádány rekvalifikační kurzy oborů kadeřník, kosmetička. V těchto kurzech je v plánu pokračovat i do budoucna. Zájemci jsou buď samoplátci, nebo je jejich studium hrazeno přes úřad práce. Škola také spolupracuje s Vazební věznicí v Ostravě, kde již delší dobu zajišťuje rekvalifikační kurz „Pánský kadeřník“.

První program dalšího vzdělávání v rámci UNIV2-Kraje byl program Prodlužování vlasů, který zpracovali a realizovali pedagogičtí pracovníci oboru kadeřník. Proběhl v měsících březen až duben 2012 a jednalo se o pilotní program. Pak následoval další program Anglicky v obchodech, který byl vytvořen pro zájemce z řad pracovníků obchodních řetězců a obchodů, avšak pro nezáměr ze strany zaměstnavatelů se neuskutečnil.

Další program připravili a zpracovali pedagogičtí pracovníci oboru Masér sportovní a rekondiční s názvem „Sportovní masáž“. Kurz byl rovněž realizován jako pilotní program v měsících duben – červen 2012. Ve všech těchto programech získali absolventi Certifikát o absolvování vzdělávacího kurzu.

Po zkušenostech s UNIV2-kraje se škola zapojila do projektu UNIV3, poté co byla oslovena krajskou metodickou. V rámci projektu UNIV 3 byl v roce 2013 realizován revidovaný pilotní vzdělávací program „Sportovní masáž“. Dvanáct účastníků absolvovalo zkoušku k získání Certifikátu o absolvování vzdělávacího programu. Šest účastníků se přihlásilo a úspěšně absolvovalo zkoušku k získání Osvědčení o profesní kvalifikaci Sportovní masáž.

V srpnu 2013 se uskutečnil revidovaný pilotní vzdělávací program Zhotovování sukní, halenek a šatů, který byl ukončen v prosinci 2013. Je potěšující, že po absolvování tohoto programu se rozhodly frekventantky pokračovat v navazujícím programu Zhotovování dámských kostýmů a plášťů, který je rovněž pilotní a začal počátkem ledna 2014.

Závazek vzdělávat a předávat nabyté znalosti

V současné době probíhá od ledna do dubna revidovaný pilotní vzdělávací program Fotoreportér a od března začne revidovaný pilotní vzdělávací program Šička interiérového vybavení. Pedagogičtí pracovníci školy se rovněž podílí na tvůrčím zadání programu Vizážistka a zároveň budou tento pilotní program ověřovat od druhé poloviny měsíce února 2014.

Zapojení do projektu UNIV3 využila škola při její propagaci na webových stránkách školy, dnech otevřených dveří, či na výstavě Učeň, středoškolák a vysokoškolák, která se již po několik let pořádá v prosinci na výstavišti Černá louka v Ostravě, kde škola představuje kromě vzdělávacího programu také program vzdělávání dospělých.

Nemělo by se zapomenout i na další složky - zejména personální, kdy lektori dostanou finanční ohodnocení z projektových peněz, ale také si rozšíří obzor svých vědomostí, dovedností. Významná je i složka materiální, kdy škola získá v případě pilotních programů finanční prostředky na materiál, který může použít ve výuce daných oborů.

Vzdělávací portfolio školy je zaměřené na službové obory (v minulosti i na oděvní obory, které v důsledku nezájmu žáků musely skončit) a pro jednotlivé programy jsou hodně využívány bohaté zkušenosti odborných učitelů, kteří v těchto programech působí ve funkcích metodik – lektor, hodnotitel, vedoucí týmu, průvodce, lektor IDM. Tím je zajištěna provázanost na počáteční vzdělávání.

Důležitá je pro školu zpětná vazba absolventů formou dotazníků. Ve svých odpovědích vesměs velmi kladně hodnotí daný program, jeho organizaci, způsob vedení z hlediska vyučovacího procesu lektory. Tyto odpovědi jsou pro vyučující závazkem - aby v celoživotním vzdělávání pokračovali i nadále.

Střední škola služeb a podnikání má velmi dobré postavení v rámci středních škol Moravskoslezského kraje a získala si i velmi dobré jméno v oblasti dalšího vzdělávání dospělých, které chce i v budoucnosti prohlubovat.

Vyšlapané a nevyšlapané cesty staré 165 let

Střední škola zahradnická a zemědělská Antonína Emanuela Komerse, Děčín - Libverda byla založena v listopadu 1850 hrabětem Františkem Antonínem Thun – Hohensteinem (1786–1873), významným českým šlechticem. Mužem, který inicioval vznik školy, byl pokrokový zemědělský odborník Antonín Emanuel Komers (1814-1893), správce hospodářství na děčínském panství Thun–Hohensteinů. A. E. Komers zastával názor, že zemědělství se musí rozvíjet vzděláváním a není možné jej přenášet jen prostou zkušeností z otce na syna. Svým zahradnickým a zemědělským zaměřením je tak škola nejstarší školou v daném oboru na území tehdejšího Rakouska – Uherska. Za dobu své existence prošla škola obdobími obrovského rozmachu a rozkvětu, ale také etapami nepříjemné restrikce a útlumu. V současné době škola vzdělává žáky ve třech maturitních oborech Agropodnikání, Veterinářství, Zahradnictví a třech tříletých učebních oborech Farmář, Prodavač – florista, Zahradník – drobnochovatel.

Škola je cvičnou školou pro odborné učitele Institutu vzdělávání a poradenství ČZU Praha. Ministerstvo zemědělství udělilo škole akreditaci k realizaci rekvalifikačního vzdělávacího programu Kurz pro výkon obecných zemědělských činností. Kurz absolvují zemědělci, kteří chtějí čerpat evropské dotace, ale chybí jim zemědělské vzdělání.

Od ministerstva zemědělství má škola pověření ke konání základních kurzů pro nakládání s přípravky a používání přípravků na ochranu rostlin. Škola poskytuje výcvik v řízení motorových vozidel skupiny T, B a C jak žákům ve výuce, tak i zájemcům z řad veřejnosti nebo klientům úřadu práce v rámci rekvalifikací. Škola realizuje E-learningové vzdělávání dospělých pro praxi v okrasném zahradnictví.

Před vstupem do projektu UNIV škola připravovala a úspěšně realizovala rekvalifikační kurzy, zájmové vzdělávání, příležitostné workshopy a semináře v oblasti zahradnické a zemědělské výroby a služeb. Pro každou vzdělávací aktivitu bylo potřeba vytvořit vzdělávací plány včetně způsobů ověřování dosažených kompetencí a hodnotících kritérií. Po úspěšném ukončení vzdělávání pak účastníci obdrželi osvědčení. Bohužel tato osvědčení nebyla na trhu práce akceptována vždy jako relevantní, což bylo často zapříčiněno mimo jiné i rozdílnou náročností a obsahem jednotlivých vzdělávacích akcí. Cílovou skupinou v dalším vzdělávání byli a jsou pro školu nejen klienti úřadů práce a různých sdružení, ale i samoplátci z řad odborné a laické veřejnosti. Specifickou oblastí vzdělávání, jež škola realizuje, je zahradnictví a zemědělství.

Práci v projektu UNIV3 předcházela práce v projektu UNIV2 Kraje. V něm byly vytvořeny tři programy dalšího vzdělávání: Florista, Ovocnář a Údržba veřejné zeleně. V rámci tohoto projektu došlo k pilotáži programu Florista. Na UNIV2 Kraje navázal projekt UNIV3, ve kterém pokračovaly započaté aktivity, byly vytvořeny programy Květinář a Sadovník, připraveny čtyři varianty zadání zkoušky pro program Zpracovatel včelích produktů a také ověřeny programy Údržba veřejné zeleně, Květinář a Ovocnář.

Jde-li o příklady dobré praxe z projektu UNIV3, je určitě potřeba uvést logickou návaznost projektu UNIV3 na projekt UNIV2 Kraje, jejich propojení a standardizaci dalšího vzdělávání vytvořením soustavy národních kvalifikací (NSK), která akceptuje požadavky zaměstnavatelů, tedy trhu práce. V UNIV2 Kraje se škola naučila tvořit programy, připravit jejich realizaci, zrealizovat je a na konci vzdělávání ověřit zkouškou dle platných právních předpisů, zda účastníci mají nebo nemají požadované kompetence. Součástí projektu byla odborná příprava učitelů pro další vzdělávání

Vyšlapané a nevyšlapané cesty staré 165 let

dospělých. V projektu UNIV3 se pak škola naučila efektivně využívat soustavy národních kvalifikací, připravila programy pro vlastní realizaci a měla možnost je třikrát pilotovat. Škola se stala autorizovanou osobou pro 12 profesních kvalifikací. Během trvání projektu se vytvořil tým profesně dobře připravených učitelů pro aktivity spojené s dalším vzděláváním.

Tým lidí, jenž byl zapojen do projektu UNIV3, je v současnosti schopen připravit pro zákazníka vzdělávací program dle jeho konkrétních požadavků, uskutečnit jeho realizaci, materiálně ho zabezpečit, provést uchazeče programem, diagnostikovat ho, zpracovat společně s ním portfolio jeho kompetencí, připravit učební plán a stanovit cíle vzdělávání pro danou kvalifikaci, ověřit zkoušku dle kvalifikačních standardů, zda účastník má potřebné kompetence.

Program Údržba veřejné zeleně je v současné době nejvíce žádaným programem z portfolia vzdělávacích programů. Nabízen je klientům úřadu práce a neziskových organizací, které například pracují s dlouhodobě nezaměstnanými.

Počáteční vzdělávání žáků a další vzdělávání dospělých je ve škole navzájem provázáno. Při pilotážích je využíváno studijních podpor poskytovaných ve výuce odborných předmětů v počátečním vzdělávání. Podpory jsou k dispozici v elektronické podobě, jsou vytvořeny tak, aby byly jednoduché, přehledné, srozumitelné a reflektovaly současně používané technologie v daném oboru. Vzdělávací strategie byly voleny tak, aby si účastníci kurzu mohli bezprostředně ověřit teoretické poznatky prakticky. Každý modul měl vždy několik témat. Témata byla realizována ve vícehodinových blocích. V učebně nebo na praktickém pracovišti byly účastníkům vysvětleny teoretické základy, poté následovala na praktickém pracovišti instruktáž lektora k jednotlivým činnostem, po ní samostatné procvičování. Jednotlivé bloky byly zakončovány praktickým ověřením dovedností. Předváděné činnosti účastníci doplňovali slovním komentářem. Výsledkem hodnocení byl verdikt: účastník prokázal - neprokázal dosažení potřebných kompetencí (vzdělávacích cílů). Tento model používaný při pilotáži v projektu UNIV3 je mnohem efektivnější než školou dříve používaná strategie v počátečním vzdělávání, kdy je teoretická výuka uskutečňována v delším časovém období po jedné vyučovací hodině, cvičení a praxe je časově oddělena.

Během pilotáže programů v projektu UNIV3 se škola orientovala na cílovou skupinu uchazečů z řad laické veřejnosti a odborné veřejnosti, kteří by představovali v dalším vzdělávání skupinu samoplátců. Tato skupina má motivaci vzdělávat se, do dalšího vzdělávání vstupuje s požadavkem získat nové odborné dovednosti a znalosti, popřípadě si je rozšířit či doplnit chybějící. Očekává profesionální přístup lektorů, kvalitní zajištění výuky. Je ochotna do svého profesního růstu investovat.

Pilotáž programů měla mimo rozměru vzdělávacího i rozměr sociální. Účastníci vytvořili ve školním prostředí dobře fungující komunitu, která neměla problém se vzájemnou komunikací. Ve výuce často docházelo na diskuze a předávání zkušeností uchazečů mezi sebou, ale i zkušeností směrem k lektorům. Některé z těchto zkušeností se transformují do počátečního vzdělávání. Pro většinu účastníků bylo školní klima změnou proti jejich zažitým pracovním stereotypům. Příjemným překvapením je i to, že někteří účastníci se chtějí do školy vracet na další vzdělávací akce.

Vyšlapané a nevyšlapané cesty staré 165 let

Druhou skupinou jsou klienti úřadu práce či jiných právnických osob nebo občanských sdružení. Tyto instituce požadují realizaci a obsah kurzu včetně zkoušky dle soustavy národních kvalifikací. Pro školu není problém vyhovět, protože má portfolio programů a připravený tým z projektu UNIV3. Krizovým momentem je v některých případech motivace účastníků. Jejich vzdělávání je hrazeno vysílající organizací a stává se pak, že účast je podmíněna finanční podporou, kterou získávají od organizací vyplácejících dávky. Někdy nastane situace, kdy účastník není schopen úspěšně složit zkoušku.

Třetí skupinou by mohly být firmy a jejich zaměstnanci. V současné době poskytuje škola odborná školení a přezkoušení vyplývající ze zákona. Po těch jako jediných je poptávka. Jedná se o školení řidičů, odborné kurzy pro získání osvědčení o Odborné způsobilosti pro nakládání s přípravky na ochranu rostlin I. a II. stupně. Snaha oslovit výrobce a prodejce zahradní a zemědělské techniky a zařízení s tím, že by škola pro ně realizovala vzdělávání v ovládání a obsluze, se nesečkala se zájmem. Nabízenou spolupráci vesměs oslovené firmy odmítají. Mají své školitele a lektory včetně propracovaného systému a další subjekt na svém trhu nechtějí. Nejrozšířenější vzdělávací aktivitou pro tuto cílovou skupinu je výcvik v řízení motorových vozidel skupiny B, C, T.

Poslední aktivitou je ověřování a uznávání výsledků dalšího vzdělávání. Ověřování realizuje škola buď jako součást rekvalifikačních kurzů nebo samostatně pro zájemce, kteří odbornou přípravu absolvovali u jiného vzdělávacího subjektu nebo mají dostatek pracovních zkušeností ze svého působení v jiném oboru, než pro který mají doklad prokazující jejich odborné vzdělání. Z projektu UNIV3 je škola připravena ověřování provádět na profesionální úrovni. Už i zde se vyučující setkali se zájemci, kteří nebyli připraveni a domnívali se, že pokud si zkoušku zaplatí, tak ji udělají. Naučili se ještě před zkouškou se zájemcem pracovat, vysvětlit mu význam soustavy národních kvalifikací, průběh ověřování a relevantnost výsledku zkoušky na trhu práce.

Od klientů se snaží škola získávat zpětnou vazbu informace, které by pomohly zlepšit kvalitu poskytovaných služeb. Samoplátci, pokud jsou spokojeni, nadále se školou spolupracují a využívají dalších vzdělávacích nabídek. Získané vědomosti využívají pro své soukromé aktivity nebo je využijí k rozšíření svého profesního portfolia. Dobrým příkladem jsou učitelky ze základních škol, které se účastnily pilotního ověřování programu Florista a nabyté dovednosti aplikovaly do výuky. Spolupráce s úřady práce a sdruženími je na profesionální úrovni, jen ještě bude potřeba najít cesty k firmám. Ty kromě školení a přezkoušení vyplývajících ze zákona nemají žádné vzdělávací požadavky. Pro konkrétní technologie si zajišťují školení u svých dodavatelů a výrobců. Pro školu je velkým handicapem získat do výuky moderní technologie, které se dnes ve firmách běžně používají. Výrobci strojů dnes tvrdí, že není problém vybavit stroj nejmodernějšími ovládacími prvky, ale problém je, že není vyškolená obsluha, která by tyto technologie byla schopna ovládat. Dobrým příkladem, jak to dělat jinak a lépe, je saské školicí středisko pro zemědělce v Köllitsch. Výrobci zapůjčí středisku své stroje a zařízení, aby učitelé a žáci s nimi mohli pracovat. Pro profesní život jsou velmi dobře připraveni a navíc je možné, že si takový stroj v budoucnu pro své podnikání koupí.

Vyšlapané a nevyšlapané cesty staré 165 let

V započatých aktivitách v oblasti dalšího vzdělávání bude škola do budoucna pokračovat. Čeká ji připravit financování dalšího vzdělávání tak, aby bylo pro klienty ekonomicky zajímavé. I nadále se bude věnovat zájmovému vzdělávání, rekvalifikacím a ověřování a uznávání výsledků dalšího vzdělávání. Zatím „nevyšlapanou cestou“ je spolupráce s výrobcí a prodejci techniky. Přínos projektu UNIV3 pro školu hodnotí škola jako zásadní a je ráda, že se do něj zapojila.

Střední průmyslová škola chemická Pardubice

Škola s dlouholetou tradicí, poskytující vzdělávání na vysoké úrovni

Střední průmyslová škola chemická byla založena na popud chemických společností sídlících v Pardubicích již v únoru 1946. Nejprve fungovala jako dvouletá, poté jako čtyřletá škola a v roce 1953 se zde konaly první maturity.

Do roku 1953 byla chemická průmyslovka pod jedním ředitelstvím se Školou potravinářské technologie, v roce 1953 se osamostatnila. Protože neměla vlastní budovu, byly třídy umístěny v budovách v různých částech města. Tehdejší Ministerstvo školství se z těchto důvodů dokonce rozhodlo v roce 1955 Průmyslovou školu chemickou v Pardubicích zrušit, což ovšem mezi veřejností vyvolalo vlnu nevole. Přes řadu komplikací byly nakonec v červnu 1960 škole přiděleny potřebné prostory v budově bývalého Okresního národního výboru v ulici Na Třísle. V nich pak byla po nutné rekonstrukci zahájena 1. září 1960 výuka.

Nejprve bylo v nové školní budově zřízeno 11 učeben, laboratoř fyzikální chemie, kabinety fyziky, chemie a technologie, knihovna a tři administrativní místnosti. Souběžně s průmyslovou školou sídlila v budově Na Třísle také dvě učiliště a teprve po jejich odstěhování začátkem 90. let získala SPŠCH pro výuku celou budovu. Byly vybudovány nové třídy, specializované učebny pro výuku cizích jazyků a výpočetní techniky, laboratoře, nová knihovna a tělocvična. V ulici Na Třísle sídlila chemická průmyslovka dlouhých 51 let.

V červenci a srpnu 2011 došlo k přestěhování SPŠCH do budovy v Poděbradské ulici a zároveň do bezprostřední blízkosti areálu Chemicko – technologické fakulty Univerzity Pardubice. Středoškolské a vysokoškolské chemické vzdělávání v Pardubicích se tak téměř propojilo.

Naše škola nyní sídlí ve zrekonstruovaných prostorách. Největší změnou prošla budova laboratoří, které byly nově vybudovány, a dnes zcela pokrývají rostoucí zájem o chemické studijní i učební obory a splňují tak požadavky na kvalitní vyučování. Po prvním školním roce v nové budově došlo také k rozšíření nabízených studijních a učebních oborů. Spolu s tradičními obory chemie nabízí SPŠCH také vzdělávání v oborech Požární ochrana, Bezpečnostně právní činnost, Kosmetické služby a Kadeřník. Poslední dva jmenované obory byly ke Střední průmyslové škole chemické přiřazeny na základě optimalizace středoškolského vzdělávání v Pardubickém kraji.

Od roku 2007 se škola aktivně podílí na tvorbě a realizaci programů, které jsou zaměřeny na další vzdělávání pracovníků. K tomuto zapojení došlo na základě vzájemné spolupráce mezi „chemickou průmyslovkou“ a sociálními partnery. Škola již dlouhodobě spolupracuje mimo jiné se společnostmi Synthesia, a. s., Paramo, a. s., Lučební závody, a. s. Kolín, Explosia, a. s. a další.

Další vzdělávání pracovníků se stalo novinkou a tím, s čím doposud pedagogičtí pracovníci neměli žádné zkušenosti. Cílovou skupinou se stali zaměstnanci, jejichž věkový průměr zdaleka převyšoval věkový průměr vyučujících, na což doposud nikdo nebyl zvyklý. Proto většina vyučujících prošla řadou školení, jak s touto cílovou skupinou pracovat.

Střední průmyslová škola chemická Pardubice

Prvním projektem dalšího vzdělávání, do kterého byla škola aktivně zapojena, byl projekt Síť škol Pardubického kraje pro poskytování dalších kvalifikací. Do tohoto projektu byla škola zapojena od roku 2007. Celkem byly vytvořeny a následně zrealizovány 2 programy:

Kurz chemického minima a Kurz řízení procesů při nakládání s chemickými látkami s využitím ICT.

Od října roku 2010 se škola aktivně zapojila do projektu UNIV2 Kraje, přičemž v rámci tohoto projektu byly vytvořeny a následně pilotně ověřeny tři programy.

Pro velký zájem z řad sociálních partnerů a na základě zkušeností s cílovou skupinou je SPŠCH Pardubice aktivním účastníkem právě probíhajícího projektu UNIV3. Zaměstnanci školy se podílejí na tvorbě programů, zadání ke zkouškám a také pilotním ověřování programů dalšího vzdělávání dle NSK.

Účastníky pilotního ověřování jsou především zaměstnanci sociálních partnerů (Synthesia a. s., Paramo a. s.) a to různých pracovních pozic. Při pohovorech před pilotním ověřováním účastníci uvádějí, že důvod, proč chtějí absolvovat daný program, je zdokonalení se v daném oboru a rozšíření kvalifikace, což se jim daří. Přibližně 95% účastníků, kteří se přihlásili k pilotnímu ověřování, úspěšně dokončilo a složilo závěrečnou zkoušku.

Pilotní ověřování probíhá v moderních laboratořích a odborných učebnách „chemické průmyslovky“ a také v provozních prostorách sociálních partnerů.

Na škole je zřízena pozice garanta dalšího vzdělávání, jehož pracovní náplní je vzájemnou spoluprací se sociálními partnery a úřady práce podporovat a realizovat další vzdělávání pracovníků. Škola má vytvořený dlouhodobý plán dalšího vzdělávání, který je jedním z Cílů kvality, který si škola stanovuje v souvislosti s certifikací.

Pohledem těch, kteří Vás učí

Střední škola živnostenská Sokolov vychovává a vzdělává žáky, kteří získávají střední vzdělání s maturitní zkouškou nebo střední vzdělání s výučním listem v 15 oborech vzdělání. Je jednou z největších škol v Karlovarském kraji a v současné době ji navštěvuje kolem 850 žáků. Škola má budovy ve 3 městech - Sokolově, Kynšperku nad Ohří a Kraslicích. Také má dlouholetou tradici v oblasti celoživotního vzdělávání. Škola vznikla v roce 2007 a je nástupnickou organizací Střední odborné školy Kynšperk, která má dlouholetou tradici sahající až do roku 1873. Škola realizuje různé rekvalifikační kurzy, které úspěšně absolvovalo již několik stovek účastníků.

V roce 2006 bylo ve škole zřízeno centrum celoživotního vzdělávání, které významným způsobem zkvalitnilo a rozšířilo nabídku v této oblasti. Dříve rekvalifikační kurzy probíhaly převážně ve spolupráci s Úřadem práce Sokolova, to na základě účasti školy ve veřejných soutěžích na dodávku vzdělávacích služeb. Od září 2010 se začaly provádět rekvalifikační kurzy zakončené osvědčením o uznání dříve dílčí, nyní profesní kvalifikace. Mimo rekvalifikační kurzy škola provádí i přípravné kurzy k získání profesních kvalifikací a vlastní přezkoušení zájemců k získání profesní kvalifikace.

Rekvalifikační kurzy proběhly i formou ověřování vzdělávacích programů v rámci projektu UNIV, UNIV 2 KRAJE, UNIV 3, kde škola některé programy dalšího vzdělávání sama tvořila i pilotně ověřovala.

Jedním z posledních programů, které Střední škola živnostenská Sokolov pilotně ověřovala, a který proběhl velice úspěšně, byl program Výroba restauračních moučníků.

Navštěvovalo jej celkem 9 účastníků. S nabídkou absolvovat bezplatně tento kurz jsme oslovili v první řadě úřad práce v Sokolově. Z řad uchazečů o zaměstnání se přihlášily dvě kandidátky. Dále jsme pak oslovili školní jídelny a vývařovny (např. Nemos Sokolov), nabídku jsme také zveřejnili na našich webových stránkách. Ze školních jídelen se přihlásili 3 kandidáti (z toho jedna vedoucí školní jídelny a 2 pracovnice Nemos Sokolov), na upozornění na webových stránkách pak 2 naši bývalí absolventi učebního oboru kuchař. Poslední 2 kandidátky jsou naše zaměstnankyně. Jedna již v rámci UNIV 3 absolvovala program Práce v ubytovacím zařízení, se kterým měla výbornou zkušenost, jedna je učitelkou odborných předmětů, která je však vyučena v oboru kuchař, a chtěla si oživit své znalosti a dovednosti, které nyní příliš nevyužívá.

Před samotným začátkem výuky, v rámci informačně diagnostického modulu proběhly pohovory se všemi účastníky. V úvodu jim průvodce a lektor IDM vysvětlil proces uznávání výsledků předchozího učení, aby zájemci byli motivováni k účasti na programu. Spolu s průvodcem pak vyplnili přihlášku a s lektorem IDM portfolio osobních kompetencí, aby bylo možné rozhodnout, bude-li nutné vyučovat ve všech modulech všechny účastníky. Na žádost samotných účastníků jsme se rozhodli, že to bude nutné. Životopisy vyplnili účastníci většinou sami, protože neznali všechny potřebné informace z paměti (např. data vzdělávání nebo průběhu zaměstnání). Dotazy byly zodpovězeny. V průběhu ověřování průvodce pravidelně navštěvoval výuku a odpovídal (případně zprostředkoval odpovědi) na dotazy týkající se kurzu a výuky. Atmosféra na pracovišti byla velmi přátelská, přesto však účastníci vítali péči, kterou jim takto program dopřál.

Pohledem těch, kteří Vás učí

Kurz se skládal z 5 modulů, všichni účastníci absolvovali všechny tyto moduly. Výuka probíhala dle časového harmonogramu v odpoledních hodinách, na pracovišti odborného výcviku oboru cukrář. Účastníkům byla k dispozici učebna pro teoretickou výuku, byl jim připraven studijní materiál, který si po ukončení kurzu mohli ponechat. Odborné pracoviště pro praktickou výuku je plně vybaveno a umožnilo účastníkům seznámit se se standardním cukrářským provozem. Výuku zajišťovali 4 lektori, učitelé odborného výcviku cukrář, kteří se v jednotlivých modulech střídali.

Účastníci si prakticky vyzkoušeli obsluhu a péči o cukrárenské stroje, bylo jim k dispozici dáno veškeré vybavení pracoviště, vyzkoušeli si i novinky v oboru (např. práci se silikonovými formami, plnění těst do ráfků a moderní technologie v přípravě ozdob apod.) Kromě receptur, obsažených v pilotovaném programu, měli účastníci možnost seznámit se s přípravou dalších receptur, které jsou běžně na pracovišti vyráběny a účastníci o ně projeví zájem.

Celková hodinová dotace kurzu byla 100 hodin, z toho 20 hodin teorie, 67 praxe a 13 hodin samostudia, které byly převedeny na hodiny praxe po domluvě s koordinátorem kraje. Tento krok účastníci uvítali a ukázalo se, že rozhodnutí bylo správné. Nejnáročnější byl pro většinu účastníků modul TEPO - technologické postupy. Tento modul je však zároveň modulem s největší hodinovou dotací, proto bylo učivo v pořádku zvládnuto. Moduly SUNOSZ - Příjem surovin, normování a obsluha strojů, provozní evidence a HYG - hygienicko-sanitační činnost, byly zakončeny písemným závěrečným testem. Teoretická výuka probíhala v učebně na pracovišti odborného výcviku, byla však průběžně doplňována i během praktické výuky, protože lektori se snažili o propojení teoretických znalostí s praxí. Účastníci pracovali ve dvou-tříčlenných skupinách, každý měl možnost nejméně jednou každé zadání zkusit připravit.

Závěrečná zkouška proběhla 28. 4. 2014 od 13,00 hod. Zadání si účastníci losovali. Zadání 1 si vylosovali 3 účastníci, zadání 2-3 vždy po dvou účastnících. První část zkoušky byla písemná, zaměřená na zvládnutí normování a vyplnění provozní evidence, následovala praktická část - příprava zadaných restauračních moučníků. Každé zadání bylo nakombinováno tak, aby bylo možné v průběhu přípravy ověřit všechna hodnotící kritéria. Hodnotitelé během přípravy kladli účastníkům doplňující otázky. Průběžně byly také zaznamenávány časy, kdy jednotliví účastníci dosáhli uzlových bodů. Tyto časy jsou zaznamenány v Protokolech o zkoušce. Po ukončení činností porovnali hodnotitelé své záznamy o průběhu zkoušky a shodli se, že všichni účastníci kritéria hodnocení splnili. Mentor pak seznámil účastníky s výsledky písemné i praktické části zkoušky, následně byla předána osvědčení o úspěšném zvládnutí programu.

Ze závěrečného shrnutí a hodnocení kurzu s jeho absolventy i vyhodnocených anonymních dotazníků po skončení vzdělávání jsme zjistili, že jej hodnotí jako velice zdařilý a v projektech UNIV 3 vidí smysl. Někteří zaměstnanci Nemos Sokolov díky těmto kurzům získali lepší pracovní pozici ve stravovacím provozu a velmi kladně ocenilo vedení nemocnice snahu zaměstnance reagovat na potřeby provozu a pacientům rozšířit nabídku stravy o moučníky. Rádi pak tyto zaměstnance uvolnili na další kurz v rámci UNIV3. Toto zjištění se nám potvrdilo znovu v současné době frekventantů kurzu, kdy jsme všem nabídli účast v pilotním ověřování dalšího programu dílčí kvalifikace Cukrář v restauračním provozu. Všichni tuto nabídku bez váhání přijali.

Od Baťovy školy práce po centrum celoživotního vzdělávání

Paní Bronislava je zaměstnaná ve Střední škole obchodně technické s. r. o. ve Zlíně. Historie této školy má své kořeny v dávnější minulosti a její vznik je spjat s panem Tomášem Baťou, jehož jméno je ve Zlínském kraji vyslovováno s úctou.

Kořeny vzniku školy a vzdělávání v ní sahají až do roku 1925, kdy byla vzdělávací instituce zřízena pod názvem „Baťova škola práce“. Potřeby vzdělávání vycházely tehdy z dynamicky se rozvíjející obuvnické firmy Baťa. Výuka byla nejprve zavedena pro chlapce a od roku 1929 bylo vzdělávání otevřeno i pro dívky. Tento typ výuky zanikl se změnou režimu v roce 1948, avšak samotné vzdělávání pokračovalo dál, jen za trochu jiných podmínek.

Postupem let se výuka v mnohém a mnohokrát přetransformovala. V minulosti připravovala škola žáky především pro potřeby obuvnického giganta SVIT - a to jak v učebních, tak také v maturitních oborech. V letech kolem roku 1990 byla škola největším učilištěm v Československu.

Z kdysi podnikové, posléze státní a opět podnikové školy se organizace vlivem okolností transformovala na školu s právní subjektivitou, jejímž zřizovatelem se od června roku 2002 stala Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně.

Od 1. 1. 2006 nese škola název Střední škola obchodně technická s. r. o.

Vzhledem k nedostatku žáků pro obuvnická řemesla se v současnosti tyto učební obory pro běžné denní studium neotevírají, avšak výuka těchto profesí stále probíhá v rekvalifikačních kurzech. Ve škole se vyučují maturitní obory Obchodník, Technicko informační služby a Podnikání v oboru, v učebních oborech zednická, strojírenská a elektrikářská řemesla. Taková je současnost školy v denní a dálkové formě vzdělávání.

Vedení školy je velmi pokrokové a je si vědomo toho, že vzdělávání nemůže být omezeno pouze na určitý časový úsek života, ale že je třeba, aby se člověk vzdělával a rozvíjel po celý svůj život. Také rychlý vývoj vědy a techniky si vyžaduje stálý přísun informací, tedy celoživotní vzdělávání.

V současné době stále častěji dochází ke změnám zaměstnání a střídání pracovních zařazení. Je však třeba, aby svou profesi vykonávali lidé, kteří mají potřebné znalosti. Vzdělávání musí být stále přístupné pro všechny věkové kategorie.

Dostat kvalifikovanou práci, tedy dobré zařazení a také lepší platové podmínky, má šanci jen pracovník znalý své profese. Je to jedna ze zásadních podmínek pro spokojený život člověka. To vše hovoří pro nutnost celoživotního vzdělávání a neustálého doplňování svých znalostí a dovedností. Tuto myšlenku podporuje vedení školy ve všech svých možných aktivitách. Směrem stálého vzdělávání se škola ubírá. Celoživotní vzdělávací aktivity má zakotveny ve svém výukovém programu.

Od Baťovy školy práce po centrum celoživotního vzdělávání

Další celoživotní vzdělávání probíhá ve Střední škole obchodně technické s. r. o. Zlín uskutečňováno téměř již 20 let a to různými formami. Především jsou to rekvalifikační kurzy, které pořádají ve spolupráci s pracovními úřady, případně si účastníci hradí rekvalifikaci sami (momentálně připravují obuvnický rekvalifikační kurz ve spolupráci s PÚ v Karlových Varech). Také krátkodobé kurzy různých výukových programů, které doplňují znalosti potřebné pro výkon povolání (např. vyučená prodavačka zná velmi dobře oblast prodeje, ale už méně zná svůj prodejní artikl, tedy obuv a další kožené zboží). Vzhledem k tomu, že jsou SŠOT autorizovanou osobou v celé řadě profesí, nabízí a vykonávají zkoušky z HS daných profesí.

Sama Bronislava je za školu jmenována autorizovanou osobou pro obuvnické profese, a tak se intenzivně podílí na realizaci profesních kvalifikací a provádění zkoušek z hodnotících standardů. Za tímto účelem oslovuje a jedná s potencionálními zájemci. Vidí v tom možnost další formy uplatňování celoživotního vzdělávání. V obuvnických řemeslech bylo do současné doby provedeno 8 těchto zkoušek a další 3 se připravují.

Dobrým příkladem tohoto typu vzdělávání je frekventant, který po získání úplné kvalifikace mohl dokonce přistoupit k vykonání závěrečné učňovské zkoušky a obdržel tak výuční list pro obuvnická řemesla. O zvýšení svého vzdělání a získání výučního listu měl eminentní zájem, protože měl pouze základní vzdělání, které mu nedostačovalo. Kvalifikaci si zvyšoval také proto, že si chtěl udržet zaměstnání, ale dalším důvodem a stimulací bylo pro něj bylo to, že jeho žena je středoškolskou učitelkou a dcera maturovala s výborným výsledkem, a tak i on toužil po zvýšení svého vzdělání.

O možnosti vstoupit do projektu UNIV 3 byla škola informována nejprve krajskými koordinátory projektu. Na počátku také spolupracovali se Střední školou polytechnickou ve Zlíně.

Vytvářeli výukové programy pro Obuvníka pro výrobu ortopedické obuvi, dále připravovali konkrétní zadání pro zkoušku Obuvníka pro zakázkovou výrobu. Vytvořené programy pro obě uvedené profese měli možnost prověřit v pilotním ověřování koncem roku 2013 a na počátku roku 2014. Koncem školního roku 2013/2014 byli tvůrci programu DV i konkrétního zadání pro zkoušku pro profesní kvalifikaci Vysekávač, na kterou v současné době probíhá pilotní ověřování.

Během tvorby i pilotního ověřování nenaráželi na žádné zvláštní problémy. Vzhledem k tomu, že spolupracují se zaměstnavateli, pracovními úřady, Českou obuvnickou asociací a především mezi lidmi propagují a osvětlují tento nový systém vzdělávání, měli pro PO vždy připravenou sestavu zájemců, kterou mohli oslovit a následně vybírat účastníky podle jejich potřebnosti a opravdovosti zájmu. Upřednostňují osobní a přímé jednání s lidmi, které se rozhodně vyplatilo. Práce s potencionálními zájemci a účastníky představuje velmi dlouhodobou informační a osvětovou činnost.

Provádět pilotní ověřování obuvnických řemesel otevírá dveře k dalším novým zkušenostem a přináší s sebou možnost ověřit si vytvořené HS v praxi. Můžou se podílet na tvorbě rekvalifikačních kurzů a jejich programů. Tato činnost je zajímavá i proto, že mají své zástupce v sektorové radě, kteří se na tvorbě a revizích HS podílí,

Od Baťovy školy práce po centrum celoživotního vzdělávání

a tak můžou tuto činnost poznat z druhé strany a prověřit si proveditelnost vytvořených hodnotících standardů v praxi. Mají možnost účinně se zapojit do tvorby programů a uvést své znalosti a pracovní zkušenosti do života. Také osvětová činnost v této oblasti bude kvalifikovanější, protože nebudou hovořit pouze o teorii a nastudovaných materiálech, ale propagovat činnost, která je známa z vlastní práce.

Zapojení se do PO rozšířilo vzdělávací aktivity školy, ale co je hlavní, stalo se také dobrou propagací a reklamou. Vzhledem k tomu, že účastníci PO byli ze všech „koutů“ České republiky, rozšíří se přirozenou cestou povědomí o aktivitách školy. V České republice jsou SŠOT jediní, kdo se obuvnickému vzdělávání věnuje. Také spokojenost účastníků pořádaných kurzů je dobrou vizitkou a tou nejlepší reklamou. Pro případné další rekvalifikace výše uvedených profesí si připravili kvalitní výukové programy. Vzhledem k tomu, že byly tyto prověřeny právě v PO, je možné se o ně v budoucnu opírat.

Pravdou zůstává, že komunikace s některými potencionálními zájemci o další vzdělávání a pilotní ověřování bývá někdy velmi náročná a zdlouhavá. Představuje vysvětlování a opětovnou komunikaci. Pro zajištění zdárného průběhu kurzu je třeba mít velmi dobré organizační vlastnosti. Než mohlo dojít k vlastnímu PO, bylo mezi organizátory a účastníky vyměněno velké množství emailů i telefonátů. Jednalo se o velmi rozsáhlou komunikaci. Ale zdárný výsledek PO, velká spokojenost účastníků a obuv, kterou při zkoušce samostatně zhotovili a mohli předložit, byla dostatečným uspokojením pro všechny zainteresované.

Bronislava měla možnost zajišťovat účastníky do PO Obuvníků pro výrobu zakázkové obuvi. Tato činnost představovala dlouhodobější komunikaci s potencionálními zájemci a protože si vedla jejich evidenci, vybírala z většího počtu oslovených. Tak mohla během dlouhodobější komunikace nahlédnout do jejich životních příběhů, osudů, zájmů i plánů do budoucna.

Představy a pohnutky pro účast v pilotním ověřování byly opravdu rozmanité a v celém rozsahovém spektru barevné škály.

Setkala se s paní, která šla do PO z těch životně důležitých a nejzásadnějších důvodů. Ve svém zaměstnání se dostala na listinu propouštěných. Když však zaměstnavateli sdělila, že jede do Zlína získat další profesní znalost, bylo jí oznámeno, že firma potřebuje zaměstnance, kteří se chtějí vzdělávat a z „černé“ listiny byla vyškrtuta. Vzhledem k tomu, že má pouze základní vzdělání, které jí nedostačuje, usiluje touto cestou a pomocí PK o získání úplné kvalifikace s možností dosažení výučního listu. Tedy účast zmíněné frekventantky v PO jí přinesla udržení stávajícího zaměstnání a zvýšení kvalifikace. Svou účast v PO vidí jako cestu k získání vyššího vzdělání a splnění svých představ o budoucím životě. Nutno dodat, že všechny vyučovací moduly zvládala velmi snadno a byla velmi manuálně zručná. Je známo, že stále pracuje v původní firmě, ale vedle toho ještě v současné době zahajuje provoz nově zřízené opravny obuvi.

Od Baťovy školy práce po centrum celoživotního vzdělávání

U některých dalších frekventantů se jednalo o eminentní zájem naučit se obuv vyrábět a založit si obuvnickou firmu pro přísun svých finančních zdrojů. U jiných se jednalo o prohloubení již nabytých informací, znalostí a dovedností s tím, že rozšíří stávající služby své firmy o novou.

Jeden z účastníků měl zájem vyrábět obuv ve svém volném čase, tedy provozovat tuto činnost jako svého koníčka. Jeho představou bylo, že první pár obuvi vyrobí pro svou manželku a tak se i stalo.

Pro jiného bylo motivací pro účast v PO to, že pochází z rodiny, která se po tři generace věnovala obuvnickému řemeslu, takže nechce, aby jeho přičiněním vznikla v této rodinné tradici proluka.

Z mnoha příběhů je možná nejzajímavější ten nejobyčejnější a to je touha po nových znalostech. Co na tom zaujalo je to, s jakou vervou, vytrvalostí a pílí se oba účastníci PO do nového obuvnického řemesla pustili. Jedna z přítomných měla již vystudovaný inženýrský titul. Oba frekventanti dlouhodobě hledali možnosti, kde by si mohli obuvnické základy osvojit a to tak, aby se mohli této profesi věnovat jako svému zaměstnání, ve své v budoucnu založené firmě. Oslovovali nejrůznější instituce, nadace, hledali sponzory pro své obuvnické vzdělávání, avšak do doby PO ve škole marně. Nakonec vznikla možnost zařadit je do zmíněného programu. Zásadní v tomto příběhu je vytrvalost a dlouhá doba hledání vzdělavatele. Ani to je od úmyslu neodradilo. Oba zmínění účastníci byli nadšeni informací, že nově nabyté znalosti mohou dokonce dokazovat osvědčením, získaném po absolvování zkoušky z PK.

Když pilotní ověřování končilo, oba stáli, každý nad svým samostatně zhotoveným párem obuvi, z čehož měli obrovskou radost, kterou neskrývali. Tuto obuv si brali s sebou na památku.

Oba absolventi v této činnosti pokračují. Jedna z nich odjížděla ještě do zahraničí, aby si, než otevře svou firmu, zkusila vyrábět obuv sériově (v PO se jednalo o výrobu individuální, podle konkrétních měř zákazníka). Druhý absolvent PO Obuvník pro zakázkovou výrobu se hlásí do dalšího kurzu PO, kde má možnost získat další podnětné informace a dovednosti.

Jedná se o prostý příběh, ale oběma absolventům PO Obuvník pro zakázkovou výrobu je potřeba držet palce, aby jejich představy nabraly konkrétní rozměr. S jejich výrobky se ještě v budoucnu určitě setkáme.

Potěšující je, že všichni účastníci PO získané vědomosti a dovednosti „nepověsili na hřebík“, ale v této činnosti, i když každý jinak, stále pokračují.

Bronislava je přesvědčena, že jako škola budou i nadále realizovat tvorbu rekvalifikačních programů a následně pilotní ověřování.

I po ukončení těchto programů budou v této činnosti pokračovat na komerční bázi a to jak v rekvalifikačních kurzech, tak také v přípravě zájemců o PK, a pak v samotném provádění zkoušek PK, případně úplných kvalifikací.

Od Baťovy školy práce po centrum celoživotního vzdělávání

Za tímto účelem nabízí škola rozsah své činnosti na svých internetových stránkách. Spolupracují s pracovními úřady, se zaměstnavateli a se samotnými jednotlivými zájemci.

Za účelem uskutečňování těchto aktivit je Střední škola obchodně technická s. r. o. Zlín také autorizovanou osobou. Díky získaným zkušenostem chtějí v této oblasti i nadále pokračovat. Jen tak bude pro školu naplněn obsah programu „celoživotního vzdělávání“.

Keramické obory se u nás učí už šedesát šest let

Počátky učňovského školství v Horní Bříze je možné datovat dnem 1. září 1949, kdy do prvního ročníku tehdejší Základní odborné školy stavební v Plzni, keramické pobočky v Horní Bříze, nastoupilo prvních 32 učňů učebního oboru „formač žáruvzdorné keramiky“. Výuka byla zahájena, přestože teprve o několik měsíců později, v listopadu 1949, vydalo tehdejší Ministerstvo školství, věd a umění souhlas se zřízením této pobočky. Podmínkou bylo, že výuka bude probíhat podle schválených osnov a Západočeské keramické závody (ZKZ n.p.) uhradí náklady spojené se zřízením a provozem tohoto učňovského zařízení. O rok později bylo do zařízení přijato dalších 39 učňů a byl slavnostně otevřen nový učňovský internát. Dosavadní učni, kteří se na jeho výstavbě významně podíleli, se tak mohli přestěhovat z dřevěné ubikace do nově vybaveného domova mládeže. V dalších letech se v souvislosti se společenskou situací a školskou legislativou měnily názvy hornobřízského učňovského zařízení na Středisko pracovního dorostu (1950), Základní odborná škola v Horní Bříze (1951), Závodní učňovská škola při ZKZ (1954) a Odborné učiliště ZKZ n.p. (1958).

Počty učňů, každoročně přijímaných, se pohybovaly kolem 50 a v souvislosti s mechanizací ve výrobních závodech ZKZ se měnila i skladba učebních oborů. Kromě keramických učebních oborů už od padesátých let učiliště připravovalo učně v oborech provozní zámečnický, provozní elektromontér, instalatér, klempíř, zedník a další.

Pro zlepšení podmínek učňů bydlících v domově mládeže byla v roce 1967 nákladem téměř 2 miliony korun vybudována přístavba domova mládeže.

V rámci přestavby výchovně vzdělávací soustavy, které mj. také znamenala zrovnoprávnění učilišť a jejich zařazení do systému středních škol, bylo od roku 1980 v Horní Bříze zřízeno z dosavadního OU ZKZ Střední odborné učiliště keramické, jako samostatná účelová organizační jednotka VJH Československé keramické závody Praha, přičleněná k národnímu podniku Západočeské keramické závody v Horní Bříze. Součástí SOU se stalo odloučené pracoviště v Chlumčanských keramických závodech, na kterém se připravovali žáci v oborech mechanik opravář a elektromechanik. Součástí přestavby výchovně vzdělávací soustavy bylo také prodloužení povinné školní docházky na 10 let s tím, že základní školu žáci ukončí v 8. ročníku a zbývající dva roky dokončí na některém typu střední školy. Délka učebních oborů se prodloužila na 40 měsíců a závěrečné zkoušky pak žáci skládali v netradiční, předvánoční době. Tato školská reforma zároveň umožnila středním odborným učilištím vyučovat žáky v maturitním nástavbovém studiu. Absolventi byli připravováni pro nejnáročnější dělnická povolání.

Osmdesátá léta znamenala pro Střední odborné učiliště Horní Bříza období materiálního budování. V roce 1981 byla zahájena první etapa výstavby nových učňovských dílen pro kovo a elektroobory. Obě etapy byly financovány jako tzv. podlimitní stavby do dvou milionů Kčs, což znamenalo, že po dokončení první budovy mohlo být započato s druhou. V té započala výuka v roce 1987. Podobně jako v roce 1949-50 na výstavbě učňovského internátu i na výstavbě učňovských dílen se významně podíleli brigádnickou prací sami žáci, mistři odborné výchovy i ostatní pracovníci SOU.

Keramické obory se u nás učí už šedesát šest let

V roce 1987 byla dokončena i dosud největší učilištní investiční akce „Výstavba školy a tělocvičny SOU“. Za 2 roky ji nákladem téměř 20 milionů korun postavil tehdejší národní podnik Pozemní stavby Plzeň. Je zřejmé, že investorem obou těchto investičních akcí byl zřizovatel Západočeské keramické závody z pověření VHJ ČKZ Praha.

Tím se hornobřížské učiliště stalo moderním komplexním zařízením připravujícím mladé lidi na povolání v keramickém průmyslu i mimo tento obor. V té době se zde připravovali budoucí zaměstnanci takových podniků, jako např. ZUD Zbůch, Lachema Kaznějov, Elitex Kdyně a samozřejmě RKZ Rakovník, KSNP Sedlec, SKZ Most a mnoha dalších.

Po společenských změnách, které následovaly po roce 1989, vznikla k 1. červenci 1991 státní příspěvková organizace Střední odborné učiliště Horní Bříza. Formou delimitace převzala majetek od dosavadního zřizovatele. Jejím novým zřizovatelem se stalo ministerstvo stavebnictví. Po jeho zrušení převzalo zřizovatelské funkce ministerstvo průmyslu a obchodu, později ministerstvo hospodářství, v listopadu 1996 ministerstvo školství a od 1. července 2001 se stal zřizovatelem hornobřížského učiliště Plzeňský kraj.

V průběhu let docházelo také ke změnám v nabídce oborů vzdělání. Některé obory, jako klempíř, instalatér, kuchařka byly z nabídky vyřazeny a naopak, jiné obory začaly být vyučovány. Například učební obor Obkladač v roce 2001 v hornobřížském učilišti vznikl. Byly zde vytvořeny učební dokumenty i odborné učebnice, podle nichž se vyučuje nejen v ČR, ale také na Slovensku. Obdobně od roku 2006 z iniciativy Cechu kamnářů ČR zahájilo SOU Horní Bříza výuku tříletého učebního oboru Kamnář. Spolu s tříletým učebním oborem Keramik-keramička tvoří tyto obory jedinečnou nabídku, neboť tyto obory jiná škola v Plzeňském kraji, případně i v ČR, nenabízí. Od školního roku 2008 - 2009 byla nabídka oborů vzdělání rozšířena i o dva maturitní obory s uměleckým zaměřením (keramika a kamnářství) a v souvislosti s tím došlo i ke změně názvu školy na Střední škola Horní Bříza.

V letech 2009 - 10 proběhla rekonstrukce školy a přilehlého domova mládeže, která byla financována ze SFŽP.

V roce 2003 bylo zbudováno hřiště s umělým povrchem a v letech 2011 - 2012 víceúčelový objekt pro praktické vyučování a celoživotní vzdělávání, vybudovaný nákladem cca 30 milionů Kč v rámci projektu Regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad.

O Projektu UNIV 3 - podpora procesů uznávání, do kterého se naše škola zapojila, jsme se dozvěděli díky předchozí spolupráci na aktivitách individuálního projektu UNIV 2 KRAJE. Naše škola se v rámci projektu UNIV 3, díky své specializaci, podílela na tvorbě programů dalšího vzdělávání Vylévač keramiky, Výrobce lisované keramiky, Keramik – modelář, Dekorátér keramiky, Točíř keramiky a Příprava keramických hmot. K jednotlivým programům naši pedagogičtí pracovníci vytvořili i konkrétní zadání závěrečných zkoušek. Jednalo se konkrétně o programy Točíř keramiky, Výrobce lisované keramiky, Výrobce sádrových forem a Vylévač keramiky.

Keramické obory se u nás učí už šedesát šest let

Díky kvalitnímu materiálnímu, prostorovému a personálnímu zajištění se škola zapojila do ověřování a pilotování několika jednotlivých programů. Účastníky jsme získali díky propagaci na školním webu a oslovením dřívějších uchazečů o keramické kurzy, které škola v minulosti pořádala. Největšímu zájmu se těšil Točící keramiky, kde všichni účastníci úspěšně vzdělávací program zakončili závěrečnou zkouškou a získali certifikát o absolvování této dílčí kvalifikace. Po první úspěšné pilotáži se škola rozhodla pilotovat i další programy – Vylévač keramiky a Výrobce sádrových forem. Oba kurzy měly naplněnou kapacitu a většina účastníků kurz zdárně dokončila. V současné době probíhá již druhá pilotáž programu Vylévač keramiky a opět je kapacita naplněna. V blízké době zahájíme i druhou pilotáž programu Výrobce sádrových forem, jelikož o účastníky není nouze.

Vzhledem k tomu, že splňujeme požadavky kvalifikačního standardu NSK, jsme jako jediní v republice autorizovanou osobou ověřování procesu uznávání výsledků předchozího učení pro dílčí kvalifikace Výrobce lisované keramiky a Vylévač keramiky, které jsou součástí profesní kvalifikace Keramik.

Škola spolupracuje i s úřadem práce a díky projektu UNIV 3 se těší větší oblibě než doposud. Do budoucna bychom rádi dále spolupracovali i se zaměstnavateli a nadále poskytovali kvalitní kurzy v rámci UNIV.

Není to jen mouka, droždí a voda

Střední škola hotelová a služeb Kroměříž je škola, která vznikla sloučením několika škol. V současné době má škola kapacitu bezmála 800 žáků a 167 zaměstnanců.

Škola nabízí svým žákům vedle povinné výuky také zahraniční praxe prakticky po celé Evropě. Během 10 let došlo k poklesu žáků o 32% a tento trend bude pokračovat přibližně dalších 10 let, kdy by mělo dojít k mírnému nárůstu. I přes tento nárůst však naše škola hledá jiné možnosti práce pro pedagogické pracovníky a pro využití svých prostor.

Jednou z možností jsou aktivity v rámci poskytování celoživotního vzdělávání, rozšíření nabídky vzdělávání dospělých a žáků, rozvoj sociálního partnerství, přenos zkušeností z dalšího vzdělávání do počátečního a v neposlední řadě publicitu a reklamu školy.

Vedení školy zapojuje pedagogické pracovníky do projektů dotovaných Evropskou unií a zájemcům z řad veřejnosti škola nabízí nové formy v rámci celoživotního vzdělávání absolvování vzdělání v rekvalifikačních kurzech a tzv. profesních kvalifikacích.

V důsledku již zmiňovaného demografického poklesu škola vypracovala strategický plán využití personální a materiální kapacity školy pro další oblast vzdělávání. Vznikla možnost zapojení pedagogických pracovníků do projektu UNIV, na kterou vedení školy zareagovalo pozitivně a do projektu se škola zapojila. Pedagogičtí pracovníci se zúčastnili vzdělávacích seminářů, kde byly rozvíjeny jejich vybrané profesní kompetence, zejména v oblasti vzdělávání dospělých, projektování modulových vzdělávacích programů, celoživotního kariérového poradenství a marketingu, dalšího vzdělávání, protože příprava učitele, který vyučuje v počátečním vzdělávání, je odlišná od přípravy na výuku dospělých.

Aktivní zapojení pedagogických pracovníků do projektu přineslo nové myšlenky, postoje a rozšíření znalostí, které jsou využívány v pedagogické práci i v oblasti počátečního vzdělávání.

Přínosem pro pedagogické pracovníky bylo setkávání s pedagogickými pracovníky jiných škol zapojených do projektů a vzájemné konzultace a výměny zkušeností.

Do projektu profesních kvalifikací je škola zapojena od roku 2010, kdy vznikl projekt UNIV 2 - Kraje, kde pedagogičtí pracovníci vytvořili tři programy dalšího vzdělávání (Příprava pokrmů studené kuchyně, Sadovník, Výroba chleba a běžného pečiva). V pracovních týmech pracovalo 12 pedagogů. Vzdělávací program „Výroba chleba a běžného pečiva“ byl po úspěšné tvorbě programu také pilotně ověřen.

Střední škola hotelová a služeb Kroměříž je také autorizovanou právnickou osobou, která může realizovat přezkoušení a vydávat osvědčení o získání kvalifikace.

Není to jen mouka, droždí a voda

Ověřování probíhá podle zákona č. 179/2006 Sb., který zcela nově pohlíží na jednotlivá povolání.

Osvědčení o získání profesní kvalifikace slouží uchazečům jako doklad, že povolání nebo jeho část umí a zvládají stejně dobře jako ti, kteří získali standardní certifikát, tedy výuční list. Osvědčením se mohou uchazeči prokázat, když se ucházejí o pracovní místo, případně doložit svému stávajícímu zaměstnavateli, že splnili požadovanou kvalifikaci.

Po úspěšném vykonání předepsaných profesních kvalifikací příslušného oboru má uchazeč možnost v souladu se zákonem přistoupit k vykonání závěrečné zkoušky v oboru kuchař, číšník, cukrář, pekař a zahradník a získat tak výuční list.

Ve školním roce 2012/2013 po zkušenostech z minulých projektů škola plynule přešla do zapojení projektu UNIV 3. Byly vytvořeny dva programy dalšího vzdělávání. Vzdělávací program „Jezdec a chovatel sportovních koní“ a vzdělávací program „Výroba jemného pečiva“.

Vzdělávací program „Výroba jemného pečiva“ byl úspěšně pilotně ověřen.

Účastníci vzdělávacího programu „Výroba jemného pečiva“ byli velmi různorodí, skupina mužů a žen se středním vzděláním, vysokoškolským vzděláním, zájemci se zkušenostmi v dané problematice i bez zkušeností, studující a zaměstnaní z řad dospělých účastníků. Pro teoretickou část vzdělávacího programu byly zajištěny prostory odborných učeben. Praktická část vzdělávacího programu probíhala ve školní pekárně, která má veškeré vybavení pro naplnění požadavků vzdělávacího programu.

Do pilotního ověřování vzdělávacího programu se přihlásili zájemci především proto, že si chtěli udržet nebo zlepšit své pracovní místo. Od své účasti ve vzdělávacím programu si účastníci slibovali získání nových dovedností a poznatků a možné překážky v absolvování programu viděli účastníci v tom, že měli méně času na rodinu a své zájmy a nedostatek času na přípravu do výuky doma.

Účastníci programu se shodli v tom, že učivo odpovídalo jejich možnostem. Způsob výuky, kdy větší podíl měla praktická část a menší podíl byla teoretická část, vyhovoval všem účastníkům.

Rozdílný pohled na výuku dospělých měli také pedagogičtí pracovníci. Shodli se na tom, že práce s žáky v počátečním vzdělávání je pozitivní v tom, že se žáci soustavně do výuky připravují a navazují na předchozí vzdělání. Negativa u žáků vidí pedagogové ve slabé přípravě ze základní školy zvláště v manuálních zručnostech a fyzické přípravě. V některých případech také malý zájem o zvolený obor a neuvědomění si důležitosti vzdělávání.

Naopak na práci s dospělými vnímají učitelé pozitiva uvědomění si důležitosti ve vzdělávání. U dospělých je velmi dobrá motivace ke studiu a zodpovědnější přístup.

Není to jen mouka, droždí a voda

Ale stejně jako u žáků jsou zde i negativa - a to většinou nesourodé předchozí vzdělání, možnost uvolnění ze zaměstnání, méně času na přípravu do výuky. Nemůžeme také přehlédnout věkový a názorový rozdíl dospělých účastníků dalšího vzdělávání.

V pracovních týmech vzdělávacího programu pracovalo 6 pedagogů.

V obou případech pilotního ověřování byl menší problém naplnit požadavek projektu na počet účastníku 8 – 10. Obecně se projevuje při nabízení možnosti vzdělávání dospělých nízký zájem veřejnosti a organizací, které přijímají pracovníky i bez kvalifikace a mají malý zájem na zvyšování kvalifikace a odbornosti svých zaměstnanců.

Vzdělávací program „Jezdec a chovatel sportovních koní“ pedagogičtí pracovníci školy vypracovali, ale ověřovat jej škola nemůže. Program byl vytvořen pro ideální podmínky, které prozatím naše škola nesplňuje. Nemáme prostory pro ověření programu v rámci praxe (máme školní koně, ale ne koně, které ověření potřebuje, nemáme halu, ve které by ověření mohlo prakticky probíhat).

Při tvorbě vzdělávacích programů, ale také při pilotním ověřování jednotlivých vzdělávacích programů, byli do každého programu zapojeni sociální partneři, kteří se školou a pedagogickými pracovníky úzce spolupracovali. V menší míře se sociální partneři podíleli na tvorbě vzdělávacího programu. Velkou měrou potom prováděli celkovou revizi a hodnocení příslušného vzdělávacího programu. Program byl tvořen pedagogy školy a pedagogové ho také psali na podmínky školy, ve které pracují, což naráželo částečně na nepochopení sociálních partnerů, ale hlavně zaměstnavatelů. Kompromisem obou zúčastněných stran se program uzpůsobil tak, aby byl použitelný na kterémkoliv pracovišti nebo škole.

Při tvorbě vzdělávacího programu „Jezdec a chovatel sportovních koní“ se pedagogové, kteří program vytvářeli, již zaměřili na to, aby bylo možné vzdělávací program využít ve všech školních zařízeních a na pracovištích zaměstnavatelů. Vzdělávací program nebyl školou pilotně ověřen.

Jako škola můžeme nabízet profesní kvalifikace ve vzdělávacích oblastech, ve kterých na naší škole poskytujeme sekundární vzdělání.

Jedná se o profesní kvalifikace, které jsou součástí těchto úplných kvalifikací:

Cílem rozvoje dalšího vzdělávání školy jsou obory, které ještě nemáme autorizované ve vazbě na Národní soustavu kvalifikací.

Záměrem školy je nadále nabízet další vzdělávání pro dospělé i v dalších studijních oborech, které škola nabízí. Vedení školy si uvědomuje, že škole tato nabídka bude přínosem v oblasti zvýšení prestiže školy, zlepšení spolupráce se zaměstnavateli, efektivní využívání prostorů a zařízení školy. Škola bude více známá a zvýší se šance získat více žáků do počátečního vzdělávání.

Není to jen mouka, droždí a voda

Škola získá finanční prostředky pro nákup dalšího potřebného vybavení, případně pro obnovu stávajícího vybavení pro potřeby výuky. V neposlední řadě se zvýší možnost dalšího finančního ohodnocení pedagogických pracovníků.

Závěrem lze konstatovat, že škola má velmi dobré podmínky pro naplnění vzdělávacích programů vzdělávání dospělých.

Pro zájemce je naše nabídka vzdělávacích programů široká a naše škola dokáže nabízet a realizovat všechny nabízené vzdělávací programy, ať formou rekvalifikačních kurzů nebo formou profesních kvalifikací podle Národní soustavy kvalifikací.

Zkušenosti z počátečního vzdělávání budou využívány při tvorbě programů dalšího vzdělávání. Jedná se o nové trendy v technologiích a postupech práce, které budou zakomponovány do programů a realizace dalšího vzdělávání. Stejně tak poznatky, získané při realizaci programů dalšího vzdělávání - jako jsou názory sociálních partnerů, či jiných zaměstnavatelů budou využívány při modifikaci školních vzdělávacích programů.

Zapojení do projektů je pro naši školu i dobrá propagace

SPŠE Plzeň byla založena k 1. 7. 1954 a sídlí v areálu v Plzni na Slovanech. K 1. 9. 1996 byl vytvořen nový právní subjekt Vyšší odborná škola a Střední průmyslová škola elektrotechnická Plzeň. K 1. 7. 2000 došlo ke spojení škol, domovů mládeže a školní jídelny v jeden areál.

Ve školním roce 2013/2014 navštěvuje školu 795 žáků denního studia na Střední průmyslové škole elektrotechnické a 296 žáků denního studia na Vyšší odborné škole. Pedagogický sbor tvoří 108 odborníků v technických a všeobecně-vzdělávacích předmětech a 2 asistenti pedagoga. Provoz obou škol zajišťuje dalších 37 zaměstnanců, na domově mládeže pak pracuje 21 vychovatelů a 2 asistenti pedagoga, ve školní jídelně pracuje 21 zaměstnanců.

SPŠE poskytuje svým žákům střední vzdělání s maturitní zkouškou v slaboproudých a silnoproudých elektrotechnických oborech, v informačních technologiích a oboru Technické lyceum. Všichni absolventi bez ohledu na obor získají dobré znalosti jednoho až dvou cizích jazyků a naučí se zacházet s počítačem a běžným programovým vybavením. Absolventi se uplatňují především ve firmách zabývajících se výrobou, prodejem a provozováním elektrotechnických, elektronických zařízení a výpočetní techniky. Po získání nezbytné praxe budou též schopni podobnou firmu založit a vést. Řada absolventů studuje po maturitě některý z oborů naší VOŠ nebo odchází studovat na vysoké školy (především na Západočeskou univerzitu, ČVUT Praha, ale i další školy v ČR).

Podle průzkumu vedení katedry informatiky a výpočetní techniky Fakulty aplikovaných věd ZČU v Plzni v průběhu let 2001 – 2005 byli naši absolventi nejúspěšnější ve studiu ve srovnání s absolventy ostatních škol. VOŠ a SPŠE Plzeň je od roku 2001 lokální akademií (LCNA) pro Cisco Networking Academy (CNA, CNAP, NetAcad). Cílem tohoto celosvětového e-learningového programu je přispět k profesní přípravě síťových specialistů pro potřeby budování globální informační společnosti. Kurzy CCNA Exploration lze studovat na naší škole.

Ke škole patří též domov mládeže a školní jídelna, kde se mohou žáci naší školy ubytovat a stravovat. Na domově mládeže jsou dvoulůžkové pokoje, v každém pokoji je možnost připojení na internet. Studenti ubytovaní v našem domově mládeže mají možnost se zapojit do různých sportovních kroužků a soutěží, navštívit divadelní představení, koncerty a exkurze, stát se členem vzdělávacího kroužku v oblasti kapitálových trhů, seberealizovat se v rámci grantových projektů apod.

Celý areál školy má vybudovaný bezbariérový přístup, škola poskytuje vzdělání i tělesně postiženým žákům. Za školní rok 2012/2013 obdržela naše škola od svého zřizovatele Krajského úřadu Plzeňského kraje ocenění za 1. místo v soutěži O nejúspěšnější školu v soutěžích v kategorii střední školy. Podobná ocenění získala škola i v předchozích školních letech.

Získali jsme též finanční prostředky ze Strukturálních fondů EU (Evropského sociálního fondu, ESF) a ze státního rozpočtu ČR v rámci Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost.

Zapojení do projektů je pro naši školu i dobrá propagace

Škola je partnerem projektu „Podpora technického a přírodovědného vzdělávání v Plzeňském kraji“, registrační číslo CZ.1.07/1.1.00/44.0002, jehož cílem je rozvoj přírodovědného a technického vzdělávání na středních a základních školách v Plzeňském kraji. Řešitelem tohoto projektu je Plzeňský kraj.

Na naší škole jsme v říjnu 2013 pořádali akci s názvem „Otevíráme dveře vzděláním“ (ODV). Cílem této akce bylo ukázat našim žákům střední školy a potenciálním uchazečům o studium z řad žáků základních škol možnosti jejich budoucího uplatnění. Celé akce se účastnily významné společnosti jako např. Škoda Transportation a. s., Panasonic AVC Networks Czech, s. r. o., FEL a FAV ZČU v Plzni, SŽDC státní org., oblastní ředitelství Plzeň, Plzeňská energetika a. s., Czech Nature Energy a. s., Microsoft, CCA Group a. s., Brush SEM s. r. o., C SYSTEM CZ a. s., Duchware s. r. o., Bi Esse Cz s. r. o., HELAGO-CZ, s. r. o., Kerio Technologies s. r. o.

Byly osloveny i další společnosti, ale nemohly se zúčastnit z různých pracovních důvodů a přislíbily účast na druhém ročníku této akce. První ročník akce podpořil náměstek hejtmana Plzeňského kraje pan Ivo Grüner.

Tento, v rámci celé ČR, jedinečný počín se setkal s velkým úspěchem. Cíl akce propojit školu a praxi a zvýšit zájem o technické vzdělávání byl naplněn, zhruba 1000 až 1300 mladých lidí si prohlédlo expozice společností a vysokých škol a určitě pochopili, že elektrotechnický průmysl přináší perspektivní zaměstnání.

Celé akci byla dána mediální podpora, inzerce v denním tisku, spot v TV ZAK, informace v Českém rozhlasu. Největší odměnou nám byly pochvaly od spolupořadatelů a účastníků akce.

Také potvrdilo se nám naše stanovisko, že náš klíčový obor vzdělávání - Elektrotechnika - už dávno není jen vůně kalafuny a cínu, že vše se v současné době točí kolem výpočetní techniky.

Další ročník akce „Otevíráme dveře vzděláním“ bude pod záštitou Komise pro technické vzdělávání zřízené při Krajském úřadu Plzeňského kraje.

Dále jsme byli zapojeni do projektu UNIV 2 KRAJE aneb Proměna středních škol v centra celoživotního učení, který se snažil zvýšit zapojení středních odborných škol do poskytování dalšího vzdělávání, a tak přispět k řešení jejich obtížné situace v době populačního poklesu, zároveň podpořit účast dospělých na dalším vzdělávání. Řešení všech uvedených problémů je celospolečenským zájmem.

Byli jsme zapojeni do projektu UNIV 3 – podpora procesů uznávání, který navazuje na systémový projekt UNIV a na aktivity individuálního projektu národního UNIV 2 KRAJE.

Hlavním cílem tohoto projektu bylo zkvalitnění systému rekvalifikací širokou podporou procesu uznávání výsledků předchozího učení a modernizací procesu akreditací.

Zapojení do projektů je pro naši školu i dobrá propagace

Do projektu UNIV 3 jsme se zapojili jednak proto, že jsme měli již řadu zkušeností z předcházející fáze – UNIV 2 (vytvářeli jsme 3 projekty, 2 jsme i následně pilotovali), a také proto, že dvě z nových profesních kvalifikací odpovídaly zaměření naší školy a máme dostatek učitelů, kteří byli ochotni vyzkoušet si i jinou formu práce.

Jsme přesvědčeni o tom, že právě školy se mají stát centry vzdělávání i pro dospělé. Tak, jak se v současné době se mění požadavky na trhu práce, je třeba umožnit doplnění vzdělání a nebo rekvalifikaci všem, kteří nechtějí být nezaměstnaní.

Informace o pokračování projektu jsme dostali od krajské koordinátorky projektu UNIV, se kterou jsme spolupracovali.

Následně jsme se podíleli na tvorbě projektu Správce operačních systémů pro malé a střední podniky, konkrétně na tvorbě hodnotícího standardu, a pak naše škola a lektori pilotovali program Správce sítí pro malé a střední organizace.

Pro školu znamenalo zapojení do projektu kromě finančního zisku zároveň i dobrou propagaci. Samozřejmě jsme díky financím pořídili i další vybavení odborných IT učeben. V té době jsme také podali žádost ministerstvu průmyslu a byl nám přiznán status autorizované osoby pro obě výše jmenované kvalifikace.

Zkušenosti z pilotního ověřování lektori využili i v počátečním vzdělávání. Díky vstupnímu hodnocení uchazečů a při vytváření portfolia zjistili, jaké nedostatky je třeba v počátečním vzdělávání odstranit, aby absolventi mohli lépe navazovat v podobných rekvalifikačních kurzech.

Spolupráce se sociálními partnery je v těchto oborech dost problematická, jednodušší je samozřejmě u řemesel a zcela specifických profesí. U projektu UNIV 3 jsme spolupracovali s Úřadem práce. Zpětná vazba nám ukázala, že jeden účastník získal nové zaměstnání, další pak pokračovali na jiné škole v dalším projektu Správce operačních systémů. U všech byla důvodem účasti snaha najít si nové zaměstnání.

V současné době již nabízíme oba kurzy na komerční bázi, rekvalifikační zkoušky (jako autorizovaná osoba) a zároveň připravujeme další kurzy v oborech elektrotechnických. V některých elektrotechnických oborech budeme podávat žádost o autorizovanou osobu. Budeme dále nabízet i kurzy z projektu UNIV 2, především jazykové. Jak totiž vyplynulo z průzkumu požadavků zaměstnavatelů, potřebují odborníky se znalostí minimálně 2 světových jazyků. Bez spolupráce se sociálními partnery se jistě neobejdeme, snad se zájem zaměstnavatelů o vzdělávání zaměstnanců zvýší.

UPLATNĚNÍ ÚČASTNÍKA NA TRHU PRÁCE

Jiří už nechce zpět za brány věznice

Odsouzený Jiří se narodil v roce 1991 do velmi početné a rozvětvené rodiny. Jeho otec je s malými přestávkami neustále ve výkonu trestu, ať již za majetkovou či násilnou trestnou činnost. Matka se „snaží uživit“ početnou rodinu, která čítá kromě Jiřího ještě jeho dalších pět sourozenců, babičky jak z otcovy, tak i z matčiny strany a mnoho dalších tet, strýců, bratranců a sestřenic.

Protože se matčina snaha o získání peněz ubírá nezákonnou cestou, není výjimkou, že občas skončí na policejní stanici. Proto byl Jiří společně se svými sourozenci již ve svých čtyřech letech umístěn do dětského domova ve Vizovicích. Při vši smůle se ale na něj usmálo štěstí a byl zařazen do náhradní rodiny, která u dětského domova fungovala. Zde jej pěstouni vychovávali společně s dalšími třemi dětmi. Jiří však odmítal veškerou snahu o komunikaci, nedocházel do školy a podle jeho slov se cítil ukřivděný, protože byl vytržen ze svého domova a odloučen od sourozenců a celé rodiny.

Jeho matka vyvinula nemalé úsilí, aby syna dostala zpět do své péče, neboť přídavky na děti byly jediným jejím legálním zdrojem příjmů. To se jí nakonec bohužel podařilo. Její „výchova“ trvala pouze rok. Na základě podnětů ze základní školy, kam Jiří docházel sporadicky, tak i z okolí bydliště, kde s ním byly neustálé problémy, sociální pracovníci rozhodli o jeho opětovném odebrání z péče matky.

Tentokrát skončil ve výchovném ústavu ve Střílkách, který pečuje o děti s nařízenou ústavní výchovou, uloženou ochrannou výchovou a nařízeným předběžným opatřením. I zde se jeho chování vyznačovalo neustálými útěky, krádežemi a neschopností zapojit se do kolektivu. S přicházející pubertou se u něj začala projevovat i značná agresivita a vulgarita, a to jak vůči spolubydlícím, tak i vůči vychovatelům a učitelům. Prospěch ve škole byl katastrofální. Nepomohly domluvy, zákazy ani sliby.

Po důkladném zvážení všech okolností bylo rozhodnuto o jeho umístění do Výchovného ústavu ve Žluticích. Na tuto dobu Jiří vzpomíná jako na svá nejlepší léta. Jeho život zde dostal řád. Měl štěstí i na vychovatele, kterému byl přidělen. Ten s ním poprvé začal jednat jako se sobě rovným, začal ho učit odpovědnosti a byl to člověk, který ho na první pohled neodsoudil.

Zapojil se i do zájmových kroužků. Jeho chování a vystupování vůči okolí byly uspokojující.

Dokončil zde povinnou školní docházku, a protože se zajímal o vše, co se týkalo automobilů a motocyklů, rozhodl se vyučit automechanikem. Na učilišti byl průměrným žákem. Pedagogové ho hodnotí jako studenta nevybočujícího z řady, s chováním odpovídajícím jeho věku a prostředí, ze kterého přišel. Po úspěšném absolvování učiliště a dovršení 18 let byl vrácen zpět do civilního života. Zde na něj již čekala jeho početná a tak potřebná rodina. Se svými znalostmi automechanika byl velkým přínosem.

Jiří už nechce zpět za brány věznice

Na přímluvu svého bývalého vychovatele z výchovného ústavu, se kterým si vybudoval pevný vztah, začal pracovat v soukromém autoservisu poblíž Prahy. Protože s ním byl zaměstnavatel spokojen, nabídl mu i místnost, ve které mohl přebývat. První výplatu sice prohýřil, ale poté se se zaměstnavatelem domluvil, že mu bude z výplaty strhávat částku na jídlo, které mu zajistil v nedalekém penzionu.

Seznámil se zde s Lucií, neteří svého zaměstnavatele, a zamiloval se. Ale jeho rodina ho opět dostihla...

Začal s ní vykrádat z aut autorádia a jiné cenné věci. Protože šetřením byla stanovena značná škoda, byl za tuto činnost odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce dvou let. Zaměstnavatel s ním rozvázal pracovní poměr a všichni se snažili všemožně překazit jeho vztah s Lucií.

Zanedlouho zjistil, že je jeho přítelkyně těhotná. Nebyl na tuto situaci připraven a snažil se ji vyřešit po svém. Rodiče nutili Lucii k přerušení těhotenství a k rozchodu s Jirkou. Jirkova rodina byla ochotna Lucii i s dítětem přijmout, ale ta zase odmítala jít do neutěšených podmínek, ve kterých si ani nedovedla představit, že by své dítě vychovávala.

Jiří posilněn alkoholem odcizil automobil, snažil se dojet za Lucií a situaci nějak vyřešit. Do cesty mu ale vstoupil mladík přecházející silnici. Jiří v kradeném autě a pod vlivem alkoholu nestihl včas zareagovat a mladíka srazil. Z místa činu ujel a neposkytl zraněnému pomoc. Policie ho na základě výpovědi svědků našla u jeho rodiny, která mu ochotně otevřela náruč. Kradený automobil policisté již zajistili pouze jako hromadu náhradních dílů připravených k prodeji.

Soud proběhl za hojné účasti všech členů Jiřího rodiny a dospěl k závěru, že je Jiří vinen. Protože to nebyl jeho první prohřešek proti zákonu, vyměřil mu soud trest odnětí svobody v trvání pěti let, a to nepodmíněně, se zařazením do věznice s ostrahou.

První rok pobytu ve věznici snášel špatně, odmítal spolupracovat, bylo u něj řešeno několik kázeňských přestupků a jeho chování nebylo na požadované úrovni. Po nějakém čase se mu ozvala Lucie se zprávou, že se jim narodila dcera, kterou pojmenovala po něm - Jiřina. Z těžko zvladatelného a nekomunikujícího mladíka se stal jakoby mávnutím kouzelného proutku hrdý otec. Projevil zájem o možnost zaměstnání, aby mohl přispívat na výživu dcery. Lucie za ním začala pravidelně docházet na návštěvy do věznice a začali společně plánovat budoucnost.

V této době si Jiří uvědomil, že po možném propuštění na svobodu, se svým trestním rejstříkem, jen těžko najde uplatnění v oboru, ve kterém se vyučil, a že už v něm vlastně ani nechce pracovat, aby ho to nesvádělo k další trestné činnosti, za kterou si právě odpykával svůj trest. Jeho motivací k dalšímu vzdělávání se tedy stala změna zaměstnání.

Začal usilovně přemýšlet o jiné možnosti, jak uživit svoji novou rodinu. Jako možné východisko z nezáviděníhodné situace zvolil možnost získat vzdělání ve věznici. Přerušil všechny styky s původní rodinou a zapojil se do projektu dalšího vzdělávání UNIV 3. Vybral si částečnou rekvalifikaci Zhotovování pánských obleků. Stálo ho to poměrně mnoho sil, ale s vidinou nového života kurz zdárně dokončil a získal certifikát.

Jiří už nechce zpět za brány věznice

Jiří svou snahou a pílí zlepšil své chování, získal několik kázeňských odměn, starší kázeňské tresty zahladil a podal si žádost o podmíněčné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. OS v České Lípě ocenil Jirkovu snahu o nápravu a jeho žádosti o podmíněné propuštění vyhověl. Jirka je nyní opět na svobodě.

Velkou podporu mu v jeho úsilí poskytla i přítelkyně Lucie s dcerou Jiřinkou. Ujala se i iniciativy v hledání jeho pracovního uplatnění po opuštění z výkonu trestu. Jiřímu bylo ihned po propuštění nabídnuto místo ve firmě, která vyrábí pracovní oděvy v Novém Městě na Moravě. Lucie ve městě sehnala i levný podnájem, k dispozici dostali dvě místnosti, ve kterých mohou s rodinou bydlet, a příslib, že až dcera povyroste, tak Lucie bude moci nastoupit do práce jako pomocná dělnice. Přestože Jirku mnohokrát kontaktovala jeho matka s žádostí o setkání, Jiří na její výzvy prozatím nereaguje.

Nezbývá nám, než Jirkovi popřát mnoho úspěchů v rodinném i pracovním životě, aby mu pevné odhodlání zapojit se do normálního života a z dcery vychovat slušného člověka vydrželo a aby ho jeho příbuzní a rodina nedostali opět tam, kam už nikdy nechce. O tom, jak se Jirkovi vede, svědčí i přiložený krátký dopis, který Jirka poslal svému vychovateli. Je to milá a neobvyklá zpětná vazba, která potěší.

19.P.
VAŽENÝ PANE [REDAKCE]
DĚKUJI VÁM MOC ZA
VŠECHNO. MÁM SE
DOBŘE. DRUŽKA MI
SEHNALA PRÁCI V NOVÉM
MĚSTĚ. ZATÍM BYDLÍME
NA UBYTOVNĚ, ALE JE
TOTADY DOBRÝ.
ZATÍM VAŠ POZDRAVUJI
JIRÍ [REDAKCE]
P.S. UŽ NECHCI ZPÁTKY

Hodně štěstí na tvé cestě, Pavle...!

Odsouzený Pavel X se narodil v roce 1992. Do svých šesti let byl vychováván spolu s bratrem v běžné funkční rodině. Po rozvodu rodičů byli rozhodnutím soudu oba bratři svěřeni do výchovy otci. Matka v této době totiž začala nadměrně holdovat alkoholu, a nemohla se tudíž o své syny náležitě starat.

Navíc byla odsouzena k podmíněnému trestu odnětí svobody s nařízenou ústavní protialkoholní léčbou. Otec pracoval jako dělník v třísměnném provozu a na vychovávání synů mu nezbývalo mnoho času, proto se na výchově podílela i babička.

V předškolním věku bylo Pavlovo chování celkem dobré, bez nějakých zvláštností nebo nápadností. V roce 1998 začal navštěvovat základní školu v Praze – Kbelích. Ve škole bylo vše zpočátku také dobré, ale to se zlomilo v páté třídě, kdy dostal svoji první sníženou známku z chování, a to za neomluvené hodiny a nevhodné chování ke spolužákům. Zanedlouho následoval první útěk z domova, ten však trval pouze jeden den a chlapec se vrátil zpět domů. V šesté třídě dostal další sníženou známku z chování za záškoláctví a drobné krádeže ve škole, ale prospěch měl průměrný a učivo vcelku zvládal.

Útěky se ale začaly opakovat s železnou pravidelností. Pavel utíkal z domova ke svému strýci do Ostravy, kde na něj negativně působila jeho rozvětvená rodina. Po návratu domů byl umístěn do Dětského domova se školou s výchovně léčebným režimem ve Slaném, kde dokončil povinnou školní docházku. V průběhu pobytu v tomto zařízení měl několik výchovných incidentů nejen s chovanci, ale i se zaměstnanci domova.

Po dokončení povinné školní docházky mu byla z důvodu kázeňských prohřešků uložena ústavní a ochranná výchova. Byl přemístěn do Výchovného ústavu v Chrastavě, kam jsou umisťováni chlapci vesměs ze sociálně problémových a neúplných rodin. Rodiče jejich výchovu nezvládají a chlapci mají problémy s chováním jak ve škole, tak i mimo ni. Většina z nich se vedle záškoláctví a neúnosného chování dopouští i nejrůznější trestné činnosti. Mají zkušenosti s drogami a nerespektují základní pravidla sociálních norem. Ke školní práci a vzdělání mají zpravidla negativní vztah. Vzhledem k jejich chování a negativnímu postoji ke vzdělávání jsou zařazováni do zvláštních škol, případně do odborných učilišť.

Součástí výchovného ústavu v Chrastavě je i střední odborné učiliště, kde se Pavel začal učit v oboru stavební výroba. Právě zde se poprvé setkává s návykovými látkami. V partě si vyzkouší jak alkohol, tak marihuanu.

Učební obor ho ale dle jeho slov baval a studijní výsledky tomu i nasvědčovaly. Studium ale nedokončil, protože byl pravomocně odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody. S partou vrstevníků, posilnění alkoholem, potřebovali peníze na drogy a domluvili se na přepadení stánku rychlého občerstvení v Liberci - Pavlovicích. Pro jejich nezkušenost a naivitu na sebe nenechal trest dlouho čekat. Konečný výrok soudu zněl jednoznačně, všichni spáchali trestný čin loupeže. Protože to bylo první setkání jmenovaného se soudem, a protože jeho věk byl blízký věku mladistvého, byl mu uložen trest odnětí svobody na spodní hranici zákonné sazby v délce trvání jednoho roku.

Hodně štěstí na tvé cestě, Pavle...!

První trest vykonal ve věznici ve Všehrdech. Zde bylo jeho chování na požadované úrovni, neměl problémy s dodržováním všech norem upravujících průběh výkonu trestu. Odsouzený si aktivně vytvářel podmínky ke zdárnému propuštění, zapojoval se do brigádnické činnosti. Babička mu přislíbila ubytování a našla mu i práci v místě bydliště. Odsouzený se snažil a za své dobré chování byl podmíněně propuštěn na svobodu.

Hned po propuštění se vrátil k babičce a začal pracovat v místní porcelánce. Práce ho sice moc neuspokojovala, ale díky slibu, který dal babičce, se snažil vydržet. Idyla však trvala jen několik málo měsíců. Jmenovaný se opět vrátil do náručí své staré party a začal svůj volný čas trávit po diskotékách a barech. Domů se vracel často až nad ránem a posilněn alkoholem začínal být agresivní i vůči vlastní babičce.

Zanedlouho poté přestal chodit do práce. V této době ho opět ovlivňují drogy a alkohol. Postupně přestává chodit domů, přespává u svých kamarádů a na ubytovnách. Peníze na obživu získává převážně majetkovou trestnou činností.

Další odsouzení na sebe nenechalo dlouho čekat. Spolu s několika „kumpány“ přepadl barmanku baru Tropical ve Varnsdorfu. Bodnou zbraní barmanku ohrožoval na životě a požadoval vydání tržby. Přepadení vidělo několik svědků a ti přivolali Policii ČR. Policisté všechny aktéry přepadení zadrželi a ti vzápětí putovali do vazby do vazební věznice v Liberci. Pro Pavla to znamenalo další odsouzení, tentokrát už byl souzen jako recidivista a byl mu vyměřen trest v délce sedmi let.

Sedm let v lidském životě je pro někoho hodně moc, pro někoho jen krátká doba. Pavel většinu trestu strávil ve věznicích ve Valdicích a ve Vinařicích. Většinu trestu byl pracovně zařazen, a tím si vytvořil potřebné pracovní návyky. Rok a půl před propuštěním byl přemístěn do věznice ve Stráži pod Ralskem.

Ve věznici se Pavel začal zajímat, co s ním bude dál a co může nastat po propuštění. Najednou zjistil, že nemá vlastně kde bydlet. Babička již zemřela, a práci také žádnou nemá. Shodou náhod se Pavel dostal na pohovor ke speciálnímu pedagogovi na oddělení pro výkon trestu, který se ve věznici podílel na realizaci projektu UNIV 3, v rámci činnosti SOU MAVO EDUCATION. Speciální pedagog Pavlovi nabídl výběr hned z několika částečných rekvalifikací. Nakonec si Pavel vybral „Výrobu knedlíků“ a „Kuchař expedient“. Oba kurzy ho moc bavily, úspěšně složil obě závěrečné zkoušky a dostal certifikát.

Tím ale Pavlův příběh nekončí. Do konce trestu mu zbývá několik měsíců, shodou náhod nebo spíše díky štěstí se dostal ke zkušené sociální pracovníci, která mu zajistila ubytování v Praze. Své certifikáty si nechal sám ofotit a zanesl je několika potenciálním zaměstnavatelům. Vědom si svého trestního rejstříku v úspěch moc nedoufal, ozvali se ale hned dva: Knedlíky Lázníčka v Praze a Nemocnice v Nymburce, která dokonce nabídla i ubytování.

Jak se Pavel nakonec rozhodne, nevíme. Necháme to na něm. Ušel ale dlouhou cestu a snad i něco pochopil. Možná měl štěstí na lidi, kteří mu porozuměli a pomohli, nevíme. Snad Pavlovi ta jeho šťastná hvězda vyšla. Hodně štěstí, Pavle...!

Jana a přínosný kurz Asistentka

Gymnázium, Střední odborná škola a Vyšší odborná škola Ledč nad Sázavou je jedinou střední školou v mikroregionu Ledčsko. Jak je patrné již z názvu, škola poskytuje střední vzdělávání v široké oblasti, počínaje všeobecným gymnaziálním vzděláváním přes odborné učňovské školství (obory Strojní mechanik, Nástrojař a Logistik – operátor/ka skladování), až po střední odborné vzdělávání zakončené maturitní zkouškou (obor Strojírenství se zaměřením na 3D modelování nebo programování CNC strojů, obor Mechanik seřizovač a obor Informační technologie se zaměřením na reklamu a webdesign nebo asistent/ka, sekretář/ka). Všechny tyto obory jsou doplňovány dálkovým tříletým studiem pro získání maturitní zkoušky v oborech Podnikání a Provozní technika.

Jak je patrné z výčtu oborů, škola se snaží přizpůsobit trhu práce, aby absolventi měli možnost najít relativně rychle dobrou a odpovídající práci ve svém oboru. V blízkosti Ledče nad Sázavou a v nejbližších městech funguje poměrně velké množství strojírenských podniků, které každoročně oslovují školu, aby jí předaly nabídky zaměstnání ve strojařských oborech. Tyto firmy ale také potřebují zaměstnance na technickohospodářských pozicích, kde se bez problémů uplatní absolventi s maturitní zkouškou či absolutoriem. Přesto vedení školy neusíná na vavřínech a hledá nové možnosti, jak v regionu, kde klesá populace, zaujmout žáky základních škol, aby se rozhodli pro studium na této škole.

Jednou z takových posledních změn, které nastaly, bylo otevření nového zaměření oboru Informační technologie se specializací Asistent/ka, sekretář/ka. Jak k tomu došlo? Škola měla možnost během roku 2013 pilotovat kurz k dosažení profesní kvalifikace Asistent/ka, sekretář/ka v rámci projektu UNIV 3. Po zveřejnění nabídky kurzu ukončeného zkouškou ověřující dosažení této kvalifikace na webových stránkách školy a v místním tisku přišlo během týdne více než 40 přihlášek.

Mezi zájemci o studium, které bylo ztíženo tím, že probíhalo i během letních měsíců a v poměrně rychlém tempu, se našli lidé různých profesí, rozdílného vzdělání, odlišného věku i pohlaví. Konečný počet frekventantů kurzu byl stanoven na 18 osob. Tito lidé pak byli přijati podle času došlých přihlášek a ostatní (včetně zhruba dalších 10 osob, které posílaly své přihlášky i po termínu) museli být bohužel odmítnuti.

Mezi přihlášenými byla i paní Jana (36 let), která se dověděla o kurzu od své kamarádky. Paní Jana je typickou představitelkou své generace. Po ukončení základní školy se vyučila na středním odborném učilišti textilním. Je ještě z generace, kdy na odborná učiliště chodili žáci s dvojkami a trojkami na vysvědčení. Po ukončení učiliště se věnovala své profesi, avšak zanedlouho otěhotněla. Když se po mateřské dovolené rozhlížela co dál, naskytla se jí možnost pracovat v informačním středisku na dopravním terminálu.

Na svém současném pracovišti je velmi spokojená, a také proto se snaží co nejvíce zdokonalovat v jednotlivých činnostech, které jí zaměstnání přináší. Navíc pochází z regionu, kde je sice aktuální míra nezaměstnanosti v porovnání s ostatními okresy průměrná, ale zároveň zde na jedno volné pracovní místo čeká na úřadě práce více než 50 uchazečů o práci, což je druhý nejhorší výsledek v celé České republice.

Jana a přínosný kurz Asistentka

Pro absolvování kurzu svědčila nejen dobrá zkušenost kamarádky, která na škole absolvovala dálkové maturitní studium, ale také možnost rozšířit si kvalifikaci s možností získat zde certifikát profesní kvalifikace Asistent/ka, sekretář/ka, který přinese perspektivu v hledání jiného zaměstnání, ale především v udržení si zaměstnání stávajícího.

Kurz probíhal od poloviny června 2013 do začátku září 2013. V sobotu byla výuka osmihodinová, ale to nestačilo pokrýt osmdesátihodinovou dotaci přednášek a praktického vyučování, které musely být zařazeny i do několika odpolední běžných pracovních dnů.

V kombinaci s letními prázdninami to nebylo jednoduché nejen pro paní Janu, ale také pro ostatní účastníky. Přesto paní Jana dokázala zkombinovat svoje zaměstnání s péčí o děti a domácnost s výukou v prázdninovém termínu a nechyběla ani na jedné vyučovací hodině.

Mezi její prvotní očekávání patřilo zdokonalení se v práci s počítačem, především pak v administrativních programech typu Excel a Word. Jak se ukázalo v dotazníkovém šetření mezi účastníky kurzu, někteří byli s hodinovou dotací tohoto modulu spokojeni, ale většina by uvítala více hodin věnovaných praktickému procvičování dovedností v těchto kancelářských programech. K této skupině patřila i paní Jana.

Ostatní očekávání ohledně kurzu nebyla až tak velká. Z osnovy, která se dostala do rukou všem frekventantům kurzu před zahájením kurzu, paní Jana dle svých slov netušila, že toho bude tolik. Ale zároveň dodává: „Bylo to tak zajímavé, poučné i přínosné! Nejdříve jsem se i bála, o čem to bude, jak vše budu stíhat, jestli budu schopná se vše naučit. Ale řekla jsem si, že to zkusím a uvidím. Vždy přece můžu skončit. Ale neskončila jsem, a to jsem velmi ráda. Kurz jsem dokončila úspěšně, včetně složení zkoušky.“

V práci zatím nevyužívá vše, co se naučila a prakticky si vyzkoušela, ale přiznává, že už jí nové znalosti s prací na počítači několikrát pomohly a že se snaží využívat i dovednosti asertivních technik, které byly procvičovány během kurzu, ale také byly součástí závěrečné zkoušky. Nepříjemní lidé se najdou všude a v zaměstnání, kde je komunikace s cizími lidmi prvotní náplní práce, se tyto dovednosti určitě hodí. Paní Jana ještě dodává: „V zaměstnání využívám kromě zmíněného Excelu a Wordu také psaní obchodních dopisů (to využiji i doma) a zásady slušného chování i správného asertivního vystupování se také neztratí.“

Paní Jana si také velmi pochvalovala přístup lektorů. Všichni lektori byli podle ní dobře připraveni na jednotlivé hodiny. Velmi také uvítala (jako většina jejích kolegů a kolegyní), že se během kurzu rozdávaly studijní materiály. Ale asi nejvíce příjemné jí bylo, že si lektori vždy našli čas na skupinovou i individuální diskuzi, ve které byly rozebírány vlastní zkušenosti jednotlivých účastníků, a při vzniku problému se hledalo společné řešení či se předávaly zkušenosti, jak by se daná situace mohla obrátit k lepšímu. Tyto diskuze probíhaly ve všech modulech.

Jana a přínosný kurz Asistentka

Na otázku, zda něco bylo náročné, odpověděla paní Jana takto: „Bohužel ano, a to čas. Především pak ve všedních dnech, protože chodím do práce na dvě různé směny. Soboty jsem si přizpůsobila kurzu. Ale jelikož jsem dojížděla 32 kilometrů, tak i cesta navýšila každé „vyučování“ o dvakrát 45 minut.“

Svému zaměstnavateli se paní Jana nesvěřila, že chce absolvovat tento kurz, a tak si musela ve dnech, kdy dojížděla za vzděláním, brát dovolenou. Velkou oporu však našla ve svém manželovi i zbytku celé rodiny. A také jí velmi pomohla kamarádka Eva, od které se o kurzu dověděla a se kterou kurz rovněž společně navštěvovala.

Paní Jany jsme se také zeptali, zda by něco na kurzu změnila. A dostali jsme tuto odpověď: „Určitě bych z mého hlediska změnila časové rozložení kurzu. Místo několika málohodinového odpoledního vyučování ve všedních dnech bych volila raději jednu celou sobotu navíc. Pak bych také podle možností věnovala více času práce na PC. Doma jsem bohužel neměla stejný program, a tak jsem si tam nemohla některé věci procvičit, a zbýval na to jen čas ve škole.“

Kurz ukončila úspěšně, jako většina absolventů kurzu, závěrečnou zkouškou. Dnes má paní Jana doma i osvědčení potvrzující dosažení kvalifikace Asistent/ka, sekretář/ka. A na to je patřičně hrdá.

Po ukončení kurzu se paní Jana přihlásila na škole k dálkovému maturitnímu studiu, v jehož prvním ročníku právě studuje. Doufejme, že bude mít po skončení tohoto typu studia stejně dobré výsledky a stejná slova chvály jako po skončení kurzu Asistent/ka, sekretář/ka, a že od ní uslyšíme podobná slova. „Kromě toho, že jsem se vzdělala, tak jsem také potkala spoustu nových lidí. Bylo to vybočení z běžného života, zároveň i zpestření a pobavení. Dozvěděla jsem se spoustu zajímavých informací, o kterých jsme pak diskutovali i doma. Do budoucna je to pro mne určitě velkým přínosem.“

Pro velký úspěch daného kurzu a povzbudivé a pochvalné informace, které se do školy dostávaly z okolí i od lidí, kteří se kurzu přímo nezúčastnili, ale byli o jeho průběhu informováni jeho účastníky, se škola rozhodla zavést nové zaměření oboru, který je zde dlouhodobě vyučován. Pro školy může být povzbudivým signálem, že vzdělávání mladých lidí může být inspirováno vzděláváním dospělých, kteří přece jenom lépe vidí do situace na trhu práce. A zároveň je povzbudivé, že se škola ještě více otevřela vzdělávání všech věkových skupin, které učitele mohou výrazně inspirovat ke změnám výuky náctiletých.

Za barem dnes umíchá cokoliv

Iveta Ujčíková se vyučila v oboru Příprava pokrmů a odívání. Ve školním roce 2011/2012 nastoupila na studijní obor Podnikání (dálková forma studia) na Hotelové škole v Třebíči. V té době pracovala jako servírka. Hlavním důvodem pro její účast v pilotním ověřování bylo udržet si, případně zlepšit, své pracovní uplatnění. Jako ne zcela kvalifikovaná pro práci servírky si chtěla kvalifikaci rozšířit a získat pro práci v daném oboru potřebné odborné kompetence a větší konkurenceschopnost na trhu práce, případně možnost lepšího pracovního uplatnění.

Jejím hlavním cílem bylo získání nových odborných znalostí a praktických dovedností, které by ve svém zaměstnání mohla využívat a dále rozvíjet. Tento cíl byl naplněn, neboť došlo jak k prohloubení teoretických znalostí (znalost nových receptur), tak i praktických dovedností (technologie přípravy nápojů, servis nápojů). Účastnice kurzu získala větší sebejistotu a zručnost. Frekventantka krátce po ukončení pilotního ověřování vzdělávacího programu Barman nastoupila na místo servírky v jiném podniku, kde více uplatňuje a využívá získané kompetence.

Jako nejdůležitější a nejvíce přínosnou část pilotního ověřování považuje účastnice kurzu praktickou část, tj. míchání nápojů a jejich servis. Velmi pozitivně hodnotí zpětnou vazbu od lektora, který sledoval nácvik frekventantů a bezprostředně reagoval na případné nedostatky. Pozitivně byla také přijímána vybavenost odborné učebny (restaurace) a možnost pracovat téměř v reálném provozu (přijímání objednávek, provádění kalkulace, přejímky, vyúčtování s hostem, komunikace v cizím jazyce).

Přístup lektora hodnotí Iveta pozitivně, snažil se předávat praktické dovednosti a zkušenosti, pro účastníky kurzu připravil materiály (receptury), účastníky kurzu podporoval a motivoval. Frekventantka by přivítala ještě větší prostor pro individuální přístup, který byl z důvodu vymezeného času limitován.

Časový harmonogram kurzu, který vytvořila metodička školy po konzultaci s lektorem a účastníky kurzu, byl vyhovující. Frekventantka však navrhovala vyšší hodinovou dotaci kurzu pro ještě větší možnost praktického nácviku a individuálního působení lektora a dále rozdělení výuky do více dní (kurz probíhal 2x týdně, v pondělí odpoledne cca 4 hodiny a v sobotu cca 8 hodin).

Absolvování kurzu bylo pro účastníky kurzu časově náročné, protože kromě zaměstnání ještě dálkově studuje obor Podnikání a v době, kdy probíhalo pilotní ověřování vzdělávacího programu, musela vykonávat zkoušky vyplývající ze studia výše uvedeného oboru. Při absolvování kurzu ji podporoval jak zaměstnavatel (možnost uvolnění z práce), tak rodina.

Iveta hodnotí kurz celkově velmi pozitivně, svým známým pracujícím v oblasti gastronomie by jej doporučila. Ve svém regionu krátce po ukončení kurzu našla nové uplatnění, kde může více rozvíjet získané dovednosti. Předpokládá, že složí zkoušku u autorizované osoby a získá tak osvědčení o profesní kvalifikaci.

Díky kurzu do rodinné firmy

Petr Sitt v počátečním vzdělávání absolvoval učební obor Zedník - obkladač a úspěšně ho ukončil závěrečnou zkouškou. Poté nastoupil do nástavbového studia oboru Stavební provoz. Po absolvování prvního pololetí ukončil na vlastní žádost studium.

Pochází z rodiny, kde otec vlastní malou truhlářskou dílnu. Má dva sourozence, z nichž jeden absolvoval učební obor Truhlář a druhý ze sourozenců učební obory Truhlář a Tesař v počátečním vzdělávání.

Vzhledem k tomu, že Petr předpokládá, že výhledově také nastoupí ke svému otci do rodinné firmy, oslovil metodičku ČŽU s dotazem, zda není možné si doplnit odbornost i v oboru Truhlář formou dálkového studia. Na škole není možnost dálkového studia, proto byla Petrovi nabídnuta možnost získat požadované znalosti a dovednosti formou absolvování jednotlivých vzdělávacích programů profesních kvalifikací Truhlář – nábytkář a Stavební truhlář, ukončit případně tento způsob vzdělávání absolvováním závěrečné zkoušky a získat výuční list oboru Truhlář.

Petr nabídku přijal a v současné době má absolvovanou profesní kvalifikaci Stavební truhlář v rámci pilotáže projektu UNIV 3. Na jaro 2014 si pak naplánoval pokračovat ve studiu profesní kvalifikací Truhlář - nábytkář, tentokrát již jako samoplátce za úplatu.

Do kurzu vstoupil proto, že chtěl získat další informace a dovednosti při zpracování dřeva a materiálů ze dřeva. Jeho očekávání a cíle kurz naplnil, zkoušku profesní kvalifikace Stavební truhlář složil úspěšně a v rámci výuky měl možnost získat nové informace o výrobě stavebně -truhlářských výrobků, především oken a dveří.

Nejužitečnější z celého kurzu podle něho byla praktická část, například když v rámci vyučování vyrobili dveře se zárubní. Co by ještě chtěl zvládnout? Kurz Truhlář - nábytkář, ale to je zatím ve hvězdách. Nebo spíš na něm.

Jiřina má perspektivu v bezpečnostních službách

Do procesu pilotního ověřování se Jiřina Demeterová přihlásila na základě informace od kamarádky ze zaměstnání, a také na základě inzerce zaměstnavatele, který byl osloven k účasti. Byla mu nabídnuta možnost prohlubování vědomostí a znalostí zaměstnanců v oboru bezpečnostních služeb.

V uvedeném oboru Jiřina již dříve pracovala, ale její znalosti, zvláště pak právního základu oboru a činnosti samotné, byly spíše povrchní a kusé. Tím se při výkonu povolání někdy dostávala do situací, ve kterých se cítila nejistá a rozhodovala se spíše na základě pocitů a dojmů o správnosti řešení.

Dalším z jejích osobních důvodů k účasti v kurzu bylo přesvědčení, že získané vědomosti jí pomohou i v jejím vyšším věku k větší perspektivě udržení si zaměstnání, případně k získání nového zaměstnání v regionu s jednou z největších nezaměstnaností v ČR.

Nyní je přesvědčena, že byl tento záměr kurzem naplněn a že získané vědomosti se pozitivně projeví v její pracovní činnosti. Nejvíce pak v sebejistějším rozhodování a rychlejší reakci na jednotlivé situace.

Počáteční informační a diagnostické moduly byly pro ni poměrně časově náročné. Je ale pravdou, že díky tomu se lektori dozvěděli více o účastnících pilotního ověřování a výuka samotná mohla být následně těmito poznatkům přizpůsobena a cílena jako navazující na vzdělání a vědomosti jednotlivých účastníků.

Po setkání s průvodcem získala Jiřina jasnou představu o průběhu celého programu a uvědomila si, co asi umí a co se ještě potřebuje naučit. Spolupráce s průvodcem byla včasná a dostatečná. Vše důležité k průběhu i k závěrečné zkoušce se dozvěděla a průběžně o tom byla opakovaně informována.

„Jelikož jsem se již dlouhou dobu neúčastnila žádného vzdělávání nebo učení, bylo pro mě v počátku kurzu obtížné udržet pozornost a koncentraci. Postupně se to však zlepšovalo, což bylo dáno zajímavostí kurzu, osobním přístupem jednotlivých lektorů a možností sdílet názory a zkušenosti s účastníky. Jednotliví lektori nám uměli teoretické znalosti převést do srozumitelné formy, včetně právního povědomí. Zajímavá byla také projekce některých témat a názorné vysvětlení na praktických příkladech, včetně praktické ukázky a možnosti vyzkoušet si činnost,“ hodnotí paní Jiřina.

Nová šance pro Hadil a Káťu

V rámci projektu ministerstva školství nazvaného UNIV 3 – podpora procesu uznávání, jehož cílem je zkvalitnit systém rekvalifikací v ČR a modernizovat akreditační proces, se uskutečnilo pilotní ověřování programu dalšího vzdělávání Autolakýrník – přípravář (23-018-H). Neformální aktivity mezi SOŠ a SOU, Hradec Králové, Vocelova 1338, a společností IVECO Czech Republic, a. s., výrobní závod Vysoké Mýto, tak vyústily v konkrétní spolupráci.

Do pilotního programu bylo zařazeno 20 pracovníků, kteří dne 16. 9. 2013 zahájili výuku. Pod vedením zkušených pracovníků školy, Václava Havla a Ing. Václava Nepokoje, se ve 120 vyučovacích hodinách (28 hodin teorie, 92 hodin praxe) naučili, případně si doplnili, odborné znalosti a dovednosti tak, aby u zkoušek pro získání profesní kvalifikace Autolakýrník – přípravář prospěli.

Kurz byl v mnoha případech unikátní. Účastníci již měli zkušenosti s prací autolakýrníka – přípraváře, neboť velká většina z nich přímo v lakovně pracuje. Svojí prací v kurzu zároveň napomohli výrobě, neboť např. maskování, příprava povrchu karoserie, aplikace podkladových nátěrových hmot či oprava lakovaných povrchů probíhaly na dílech určených pro montáž autobusů.

Do kurzu bylo zařazeno čtrnáct mužů a šest žen s různým dosaženým vzděláním – základním, středním i jedním vysokoškolským s titulem Mgr. Účastníci kurzu pocházeli z pěti zemí, z ČR, Slovenska, Polska, Ruska, ale dokonce i z Iráku. I přesto spolu navázali velmi úzké, kolegiální vztahy, vzájemně si pomáhali, podporovali se a práce jim šla od ruky.

To se nakonec potvrdilo jak při zkouškách „nanečisto“ při zakončení kurzu, tak i 23. a 24. října 2013, kdy za přítomnosti RNDr. Jany Čermákové a Ing. Michala Horáčka z Ministerstva průmyslu a obchodu ČR, kteří průběh zkoušek kontrolovali, získali všichni zúčastnění osvědčení o profesní kvalifikaci Autolakýrník – přípravář (23-018-H).

Příběh první - Hadil

Hadil Alisa se narodila 31. 12. 1991 v Basře, což je druhé největší město v Iráku, její dětství ale moc šťastné nebylo. Dne 20. března 2003 vtrhla vojska asi 40 zemí vedených USA do Iráku s cílem svrhnout autoritativní režim Saddáma Husajna, jehož spojenci podezírali, že vlastní zakázané zbraně hromadného ničení. I když se proti válce postavilo mnoho předních světových politiků, např. Kofi Annan, Jacques Chirac či Gerhard Schröder, a označili ji za ilegální, válka pokračovala a přinesla smrt a utrpení milionům lidí. Uvádí se, že do června 2006 jich zahynulo 650 tisíc, 2 milióny lidí se staly uprchlíky ve vlastní zemi, a přibližně dva milióny lidí uprchly do zahraničí.

Jednou z těch dvou milionů, kterým se podařilo utéct z válkou zužovaného Iráku, je i Hadil, která zemi opustila společně s rodiči a se svojí sestrou. Jejich cesta směřovala do Evropy, kam následovali své příbuzné, kteří se usídlili v Dánsku, Holandsku a v Německu. Osud tomu však chtěl, že jejich cesta skončila nakonec v České republice.

Nová šance pro Hadil a Kátu

Tři roky rodina žila v uprchlických táborech Vyšší Lhoty, Zastávka u Brna a Bělá pod Bezdězem.

Život v uprchlickém táboře není rozhodně žádná procházka růžovým sadem, celé dny se nesou ve znamení čekání a zase jen čekání na získání azylu. Nikde jinde než v uprchlickém táboře nenajdete tolik národností a nikde jinde se za vás nemodlí tolik křesťanů, buddhistů, hinduistů, muslimů...

A tak zatímco dospělí propadají smutku a depresi, děti jsou přece jen šťastnější, mohou si hrát, kamarádit se a dlouhý čas jim přece jen plyne rychleji. Hadil se rychle naučila česky, ale také rusky – hrála si s čečenskými dětmi, z domova uměla anglicky, persky, pochytila i základy dalších jazyků, neboť děti si vždy vzájemně porozumí.

Její rodiče na tom byli o poznání hůře, česky se bohužel nenaučili dodnes. Žádost o azyl byla po čase českými úřady kladně vyřízena a rodina se dostala do Vysokého Mýta. Hadil bez problémů ukončila základní školu a v roce 2009 nastoupila do Pardubic do učebního oboru kuchař – číšník. Finanční problémy rodiny se však prohlubovaly, otec ani matka práci nezískali a každodenní dojíždění dcery do Pardubic bylo pro ně příliš drahé, a tak se Hadil ještě v prvním ročníku rozhodla školu opustit.

Velmi usilovně se snažila získat zaměstnání a pomoci tak sobě a své rodině v nelehké situaci.

Krátkodobě pracovala v místním baru, následně prodávala po České republice kebab, vytoužené stálé zaměstnání však nezískala. Světýlko na konci tunelu se objevilo v srpnu 2013, kdy jí přítel doporučil, aby se ucházela prostřednictvím agentury o práci v IVECO, a. s. Štěstí se na ní konečně usmálo a Hadil získala zaměstnání.

Život se jí zdál najednou hezčí o to více, když se dověděla, že může zadarmo nastoupit do kurzu a získat osvědčení o získání profesní kvalifikace Autolakýrník – přípravář.

Možná si ani neuvědomujeme, jak získání práce, zejména pro člověka jako je Hadil, může vést k optimističtějšímu vnímání světa. Když se Hadil od vedoucího lakovny dověděla, že má možnost nastoupit do zmíněného kurzu, neváhala ani okamžik. Vyplnila přihlášku, s obavami ale čekala, zda kurz bude moci navštěvovat, neboť poptávka převyšovala nabídku. Dočkala se a věřila, že úspěšné absolvování kurzu a získání profesní kvalifikace jí zajistí trvalé zaměstnání.

Její očekávání se začalo naplňovat. Zopakovala si dovednosti, které již znala, získala nové návyky a naučila se také mnoho nového. Snažila se pochytit vše, co jí lektori v teorii i v praxi předávali. Byla velmi pozorná, pokud něco neuměla nebo něčemu neporozuměla, spolupracovníci jí rádi pomohli. S uznáním též mluví o panu Václavu Havlovi – lektorovi odborného výcviku, který jí vždy rád a ochotně pomohl, poradil či předvedl, jak má při práci postupovat.

Kurz byl velmi dobře připraven a organizován, každý účastník měl k dispozici vše, co k úspěšnému absolvování bylo potřeba. Ojedinělé problémy byly velmi rychle odstraněny. Zaměstnavatel měl pro účastníky kurzu pochopení, a tak jim až na malé výjimky přizpůsobil i pracovní dobu a směny. I tak ale volného času Hadil mnoho neměla, ale cíle, tedy úspěšné absolvování kurzu a získání osvědčení o profesní kvalifikaci Autolakýrník – přípravář, chtěla za každou cenu dosáhnout. Podporu měla jak ve svých rodičích, tak u svého přítele.

Nová šance pro Hadil a Káťu

Přiblížil se den zkoušek a trému a nervozitu se zejména u účastnic kurzu rozptýlit nepodařilo. Mužské zastoupení to nějak přestalo, ale na účastnicích, včetně Hadil, byla znát značná nervozita. Nakonec ale vše dobře dopadlo a zkoušky Hadil bez problémů zvládla.

A jak se na celý kurz, vše kolem něho a zkoušky dívá sama?: „Byla jsem velmi ráda, že jsem se mohla kurzu zúčastnit. V podstatě splnil má očekávání, i když jsem si myslela, že třeba broušení mohlo být méně, pořád jsme to dělali i v práci. Třeba mohlo být více stříkání, to bych se ráda více naučila, ale jinak se mi vše zdálo docela lehké. Myslela jsem si, že teorie bude nuda, ale i tam jsem se dověděla dost nového. Bezvadní byli jak lektori, pan Havel i pan Nepokoj, tak i všichni, kteří kolem kurzu něco dělali. Při zkouškách jsem skutečně měla trému, zrovna nebylo příjemné, když mi někdo stále stál za zády, či mě pozoroval. Jsem ráda, že jsem vše zvládla, jen mám strach, že ani osvědčení mi nepomůže udržet si práci. Mluví se o tom, že po Novém roce se zase začne dělat jen 10 autobusů denně, a já jsem pořád jen agenturní pracovnice.“

Sympatické černovlasé dívce s krásnýma, ale smutnýma očima přejeme hlavně hodně zdraví a ať jí život připraví více radosti než doposud.

Příběh druhý - Káťa

Když se připravovaly přihlášky k pilotnímu ověřování profesní kvalifikace Autolakýrník – připravář (23-018-H), zaujala kromě Hadil i přihláška, na níž stálo – Mgr. Jekatěrina Kramčanina. Proč se vysokoškolačka z Ruska s vystudovaným oborem sociální pedagogika a psychologie uchází o místo v kurzu, aby získala profesní kvalifikaci autolakýrník? Proč nepracuje ve svém oboru? Odpovědi poskytla sama Káťa, mladá, sympatická maminka pětiletého synka Staníka.

Narodila se 30. srpna 1979 v sedmisettisícovém městě Krasnodaru na jihu evropské části Ruské federace, mezi Rostovem na Donu a pobřežím Černého moře. Městem protéká řeka Kubáň, podle níž je nazvána i celá oblast.

Káťa vystudovala na vysoké škole obor sociální pedagogika a psychologie. Po skončení studia pracovala rok na vysoké škole jako pomocná vědecká síla, následně dva roky působila jako sociální pedagožka na gymnáziu v Krasnodaru. Zabývala se sociálně patologickými jevy mezi žáky gymnázia, mezilidskými vztahy a prevencí kriminality.

Káťa společně se svým manželem opustila Krasnodar v roce 2007, kdy odešli do České republiky, konkrétně do Vysokého Mýta, kde se jim narodil syn Stanislav. Káťa s ním byla čtyři roky na mateřské dovolené, naučila se dobře česky a snažila se o uznání svého diplomu získaného v Rusku. Nostrifikaci jí nakonec udělila Univerzita Karlova až nyní, tedy v roce 2013.

Nová šance pro Hadil a Kátu

Když Káťa končila mateřská dovolená, snažila se získat jakékoliv zaměstnání, dlouho se jí to však nedařilo. Byla nahlášena na Úřadu práce, pracovala pouze příležitostně a hledala práci prostřednictvím agentury. Štěstí se na ni usmálo až letos, kdy začala pracovat v lakovně IVECO, a.s., Vysoké Mýto.

Optimismus u ní vyvolala i možnost zvýšit si kvalifikaci prostřednictvím kurzu v rámci projektu UNIV 3. Když jí zaměstnavatel nabídl, aby kurz a následně i zkoušky absolvovala, po poradě s manželem se přihlásila. Věděla, že čím víc člověk zná a umí, tím lepší může mít uplatnění na trhu práce. Na otázku, zda jí nevadí jako vysokoškoláčka s úplně jiným vzděláním práce v lakovně, s úsměvem sdělila: „Ženy v Rusku dělají vše, co je potřeba, a já budu mít možnost pracovat.“

Před zahájením kurzu bylo nutno splnit některé formality, třeba naučit se napsat životopis. Do toho se Kátě moc nechťelo. I když česky mluví dobře, s pravopisem, jak sama říkala, to ještě není ono. Přivítala, když se podrobně dověděla, co jí v kurzu čeká, jak bude organizován, co bude požadováno při zkouškách, ale i to, že následně si může udělat i zkoušku pro získání osvědčení o profesní kvalifikaci. Na rozdíl od dalších účastníků se ale netajila tím, že někdy v budoucnu by se chtěla vrátit ke své původní profesi: „Nevím, nevím, zda se mi to někdy podaří, ale když to nevyjde, budu moci uplatnit znalosti získané v kurzu v zaměstnání jako autolakýrník.“

Ráda by si proto kvalifikaci ještě prohloubila a získala osvědčení pro profesní kvalifikaci Autolakýrník – finální povrchová úprava, aby tím zvýšila své šance na udržení si stávajícího zaměstnání.

Kurz splnil její očekávání, na nic si nestěžovala, vystupovala velmi skromně. Byla vděčná za pomoc svých kolegů, mimochodem velmi se jí líbila „parta“, která se v kurzu utvořila. Chválila oba lektory, jak pana Havla, tak i pana Nepokoje, na nichž oceňovala jejich vstřícnost, ochotu, odbornost a lidský přístup ke každému účastníkovi kurzu. Oceňovala i přístup vedoucího lakovny, pana Ing. Beránka, který účastníkům kurzu vycházel ve všem vstříc, upravoval směny i pracovní dobu.

I tak to ale neměla nijak lehké. Zaměstnání, kurz, doma pětiletý syn, manžel v zaměstnání v Praze, na záliby a koníčky ji nezbyval čas. Musela si zajistit hlídání syna, zorganizovat čas tak, aby vše zvládla. Zároveň však byla vždy velmi klidná a optimisticky naladěná. Jednou také prohlásila: „Vy Češi jste pořád s něčím nespokojeni, jinde jsou na tom hůř.“

Při hodnocení kurzu by téměř nic neměnila: snad prý jen mohl být trochu kratší, hodně činností již uměla z práce. Jak také sama uvádí, před zkouškou se bála, měla trému, že zkoušku neudělá. Nakonec, po jejím úspěšném absolvování, se jí ale až tak těžká nezdála. Zkušenosti ze zkoušky „nanečisto“ po absolvování kurzu jí pomohly i při zkouškách pro získání profesní kvalifikace Autolakýrník – přípravář, které s úspěchem absolvovala. Moc Kátě přejeme, aby si stávající práci udržela a v budoucnu se vrátila i do školství.

Nová šance pro Hadil a Kátu

Na úplný závěr vyjádření pana Ing. Jana Beránka, vedoucího lakovny: „IVECO Bus je jedním z největších zaměstnavatelů v Pardubickém kraji a mezi českými automobilkami vyniká především výrobou autobusů. Objemy práce se odvíjejí od požadavku trhu, a to byl ten hlavní podnět, který zapříčinil navýšení objemu výroby od poloviny roku 2013 do denních čísel kadence tak, že pro kapacity lakování musely být využity i sobotní odpolední směny ve třísměnném režimu.

Pracovníkům byl stanoven plán nerovnoměrné pracovní doby, a to vše s sebou přineslo požadavek na navýšení čtyřiceti pracovníků lakovny. Současná skutečnost je taková, že profese autolakýrník je „nedostatkové zboží“, a proto jsme začali hledat budoucí autolakýrníky či autolakýrnice. Se SOŠ a SOU, Hradec Králové, Vocolova, spolupracujeme dlouhodobě, i proto jsme také při závěrečných zkouškách oslovili učně a nabídli jim možnost práce. Dva z nich již v lakovně pracují jako kmenoví zaměstnanci, jeden využil prázdnin k dvouměsíční brigádě.

Při dalším jednání mi nabídl pan Ing. Vladislav Košťál, ředitel SOŠ a SOU Vocolova, spolupráci při zaškolování nových pracovníků. Pak to již chtělo jen vyřešit několik formalit, organizačně vše zpracovat a nic již nebránilo tomu, aby se v prostorách IVECO uskutečnil v rámci UNIV 3 pilotní projekt Autolakýrník – připravář.

Chtěl bych poděkovat všem, kteří se na úspěšném projektu podíleli – účastníkům, pracovníkům školy, pracovníkům lakovny, kteří pomohli při zaškolování nových pracovníků a při jejich nahrazení v průběhu kurzu. Všichni odvedli obrovský kus práce, který lze vidět na více než 200 autobusech provozovaných v Římě.“

Na věku u manažera nezáleží

Kamila je pracovnící firmy a její náplní práce je mimo jiné administrace projektu. Projektové záležitosti ji bytostně zajímají. Pokaždé je to jiná zakázka, ale v principu je to vždy stejné - projekt se musí dobře připravit, naplánovat a následně důsledně plnit, tedy realizovat.

O možnosti zapojit se do projektu se dověděla od zaměstnavatele. Nabídka ji osobně zajímala, proto se do procesu pilotního ověření přihlásila. Nikdy neměla možnost se účastnit podobného školení, neabsolvovala žádnou vzdělávací akci zaměřenou na manažerské vzdělávání. Svou práci doposud vykonávala svědomitě dle vnitřní intuice a zkušeností ostatních kolegů. Vždy se řídila platnými dokumenty, které konzultovala u tvůrců výzev daných projektů (pokud to bylo možné zjistit). Přijala nabídku vzdělávání, protože se ráda účastní nových věcí, ráda se vzdělává. Ale nezastírá, že měla strach absolvovat kurz, který je stopadesátihodinový, a ještě před tříčlennou komisí složit zkoušku.

Jenže Kamila se chtěla cítit plnohodnotně, zapojena do aktivit, které člověka vnitřně posilují a obohacují vědomostmi, tím, že potká zajímavé lidi. Jakmile jí byly představeny podmínky, nebránilo jí nic v účasti.

První setkání, které se uskutečnilo, ji potěšilo, protože zjistila, že jde o skupinu účastníků různého věku a zkušeností. Byl jim dán prostor pro sebe prezentaci, což bylo velmi příjemné. Sdělili si navzájem projektové zkušenosti. Dále se společně domluvili, jak bude probíhat výuka, kde, za jakých podmínek, v jakém časovém horizontu, za jaké účasti, následně pak, jak bude probíhat zkouška (téma, ke kterému se často vraceli i při výuce). Uvítala, že se i zpětně vraceli k tématům, která jim ležela v hlavě. Role průvodce byla v tuto chvíli potřebná, motivační a „průvodcovská“.

Informačně-diagnostický modul ji trochu znejistil, protože se dozvěděla, kde má slabá místa. Projektová terminologie jí dělala trochu problémy. Praxe, kterou za sebou má, je taková, že se nebazíruje na přesných, odborných termínech. Některé samozřejmě k běžné praxi patří, ale některé pojmy byly pro ni zcela nové. Její očekávání bylo takové, že se dozví to, co neví, posílí si svou slovní zásobu o nové pojmy a že se dozví něco nového, co jí práci zefektivní, osvětlí, ale i potvrdí správný postup.

Výuka byla zahájena obecnými informacemi, studentům byly předány studijní podklady a odkazy. Byly promítány Powerpointové prezentace, rozvíjely se diskuze, byly přednášeny konkrétní příklady. Na každém začátku se společně domlouvali na průběhu daného dne, byly představeny témata a vyvolána diskuze k tomu, co do výuky zařadit a jak si ji zpříjemnit.

Velmi často se s vyučujícími bavili o příkladech z praxe jednotlivých účastníků. Bylo to o to zajímavější. Bylo výhodou, že se účastníci mohli setkávat, aby si sdělovali zážitky ze samostudia. Mohli kdykoli konzultovat palčivé otázky. To bylo velkým bonusem a přínosem. Mít ten pocit, že nejste na vše sám a můžete se zeptat, se stalo impulsem.

Na věku u manažera nezáleží

Účastníci si vyměnili Skype adresy a fungovali spolu i mimo kurz. Pro pocit zájmu a potřeby byl tento moment velmi důležitý a přínosný. Kamilu to motivovalo k úspěšnému složení zkoušky. Viděla zájem a snahu ze strany vzdělávací instituce zdárně dokončit celý vzdělávací proces. Všichni se znali, a díky tomu padaly veškeré bariéry (stres a nervozita nebyly tak silné).

Při samotné výuce ji překvapila šíře studijních témat. Záběr témat v teoretické rovině je poměrně široký oproti praktickému využití, které dosud znala. Řízení projektu pro ni zůstalo zajímavým tématem, principy se přece jen dají uplatnit i v běžném životě. V podstatě všechny činnosti se dají projektově řídit.

Ale upřímně, na začátku chtěla Kamila svou účast vzdát. Zdálo se jí, že se po první hodině výuky nedokáže zorientovat ve všech termínech a pojmech. Síla kolektivu a praktické předvedení ji ale ujistily, že to nestojí jen na odborných termínech, ale na pochopení podstaty věci. V tomto krizový moment hráli velkou roli ostatní účastníci programu, ale i průvodce, který je motivoval a neustále ubezpečoval o smyslu absolvování. Naštěstí lektorka viděla vyčerpání některých účastníků a snažila se vyjít potřebám kolektivu. Díky častému opakování příkladů se stal program přijatelným.

Časově byla výuka náročná. Vlastní zájmy šly do pozadí, volný čas byl věnován přípravě na zkoušku. Rodina o vzdělávání Kamily nevěděla, pouze jedna osoba žijící s ní v jedné domácnosti. Ta jí naštěstí dávala prostor pro osobní rozvoj (i když někdy s otázkou, zda to mám zapotřebí ve svém věku). Vrstevnice nechápaly, proč se zapojuje do stresujících akcí na tak dlouhou dobu, když se blíží věk odchodu do důchodu. Překvapilo ji, že se lidé ve stejném věku staví odmítavě k aktivitám, které rozvíjí osobnost, k procesu dalšího vzdělávání. Ale Kamila to brala jako součást rozvoje, nikoli jako přítěž.

Udržet pozornost po pracovní době a být ve střehu je už v jejím věku náročné. Proto je dobré být v kolektivu s mladšími účastníky a střídát se v aktivním zapojení. Pozornost není možné udržet po celou dobu výuky, proto bylo příjemné chvíli poslouchat a sledovat prezentaci, následně se procvičit a střídát v aktivním zapojení (vlastní zkušenosti, prezentace).

Přínosem byly i zkoušky nanečisto. Sice v krátké verzi, ale prošli si prakticky, jak by zkouška mohla probíhat. To Kamile velmi pomohlo (stres byl stále, ale už bylo patrné, jak bude zkouška probíhat). Řízení projektu, které je obsahem programu, nabízí rozvíjení samostatností, logické myšlení, spolupráci s týmem, ale i krizové řízení projektu. Jsou to věci, které nejsou jednotvárné, ale v praxi tvůrčí.

Absolvování programu jí přineslo v malém měřítku stres, nervozitu, ale především dobrý pocit z odvedené práce. Rozvinula si slovní zásobu o nové termíny, pojmy, naučila se některé věci systematizovat, časově lépe plánovat, umět si vyhodnotit krizové momenty. Přínosem bylo pracovat v týmu, být součástí kolektivu, nebát se zeptat, být aktivní, komunikovat. Kamila propojila své dosavadní zkušenosti s teorií. Některé domácí aktivity se snažila v danou chvíli projektově řídit, což bylo humorné pro okolí, které s ní sdílí domácnost.

Na věku u manažera nezáleží

Na závěrečnou zkoušku byla připravena dle svých možností a schopností. Zkouška se uskutečnila před třemi zkušebními komisaři. V úvodu byla vysvětlena BOZP a průběh celé zkoušky, včetně časové náročnosti a harmonogramu. Z deseti osob zkoušku absolvovalo pět. Kamila byla ráda, že jich bylo tak málo, rychleji to utíkalo, bylo to méně časově náročné. Písemná část byla náročnější kvůli soustředění. Ústní zkouška byla již příjemnější, byl dán prostor pro diskuzi. Je při ní větší prostor pro nápravu, nežli v písemném testu.

Počáteční očekávání kurz naplnil a Kamila je přesvědčena, že znalosti a dovednosti získané ve vzdělávacím programu využije v pracovním procesu. Domnívá se, že by měli mít účastníci programu dalšího vzdělávání praxi z oboru. Kamila přesně toto doporučuje všem, kteří se chtějí sebevzdělávat ve vyšším věku. „Nebojte se, sebezvíjejte se, obohacujte se!“ říká zpětně. Věk totiž není překážkou. Důležité je chtít, mít vůli a oporu v okolí.

Získá zaměstnání díky profesní kvalifikaci?

Střední škola technických oborů v Havířově – Šumberku vychovává a vzdělává žáky za účelem získání středního vzdělání s maturitní zkouškou nebo středního vzdělání s výučním listem v 17 oborech vzdělání. Je jednou z největších škol v Moravskoslezském kraji a v současné době ji navštěvuje kolem jednoho tisíce žáků.

Škola disponuje vlastní svářečskou školou a má také dlouholetou tradici v oblasti celoživotního vzdělávání.

Od roku 1997 provádí rekvalifikační kurzy, které úspěšně absolvovalo již několik stovek účastníků.

V roce 2010 byl ve škole zřízen samostatný úsek celoživotního vzdělávání, který významným způsobem zkvalitnil a rozšířil nabídku v této oblasti.

Dříve rekvalifikační kurzy probíhaly převážně ve spolupráci s Úřadem práce Karviná, a to na základě účasti školy ve veřejných soutěžích na dodávku vzdělávacích služeb. Od září 2010 se začaly provádět rekvalifikační kurzy zakončené osvědčením o uznání dříve dílčí, nyní profesní kvalifikace. Mimo rekvalifikační kurzy škola provádí i přípravné kurzy k získání profesních kvalifikací a vlastní přezkoušení zájemců k získání profesní kvalifikace.

Pro zájemce s praxí v oboru škola organizuje zkoušky ze znalostí hodnotícího standardu různých profesních kvalifikací. Navíc se může pracovník po získání osvědčení požadovaných profesních kvalifikací přihlásit k závěrečné zkoušce úplné kvalifikace daného oboru, aniž by musel navštěvovat školu předepsanou dobu pro daný obor, obvykle tři roky.

V roce 2012 došlo ke změnám v organizačním uspořádání úřadů práce i ke změnám v poptávce po těchto službách. Škola proto nabízí rekvalifikační kurzy samostatně a v poslední době, se zavedením zákona č. 179/2006 Sb., o ověřování a uznávání výsledků dalšího vzdělávání, do praxe, roste počet zájemců o další vzdělávání zejména z řad podnikatelských subjektů v regionu. Doposud byla navázána spolupráce s 16 zaměstnavateli na základě uzavřených dohod.

Zaměstnavatelům je pravidelně zasílána nabídka připravovaných rekvalifikačních kurzů pro jejich vlastní zaměstnance a informace o počtu žáků školy dle ročníků a studovaných oborech. Taktéž žákům je zprostředkována poptávka zaměstnavatelů po absolventech. Tato činnost má za cíl zvýšit uplatnitelnost absolventů školy na trhu práce. Ke zkvalitnění práce na tomto úseku přispěla i rozvíjená činnost Agentury zprostředkování práce a kariérního poradenství, zahájená v lednu 2013.

Rekvalifikační kurzy proběhly i formou ověřování vzdělávacích programů v rámci projektu UNIV, kde uvedené ověřování škola zabezpečuje. Škola také pilotně ověřovala a ověřuje vzdělávací programy vytvořené v rámci projektu UNIV 2 KRAJE, resp. UNIV 3, kterého se zúčastnil pan Rudolf Hakszer.

Panu Hakszerovi je 49 let a pochází z Karvinska. Momentálně je nezaměstnaný. Na jaře roku 2013 se v rámci projektu UNIV 3 rozhodl zapojit do pilotního ověřování vzdělávacího programu Truhlář nábytkář, v jehož průběhu mu bylo sděleno, že program ověřování bude pokračovat ve škole ještě v oboru Stavební truhlář.

Získá zaměstnání díky profesní kvalifikaci?

Po získání osvědčení v uvedených profesních kvalifikacích pak může získat živnostenský list nebo se přihlásit k závěrečné zkoušce profesní kvalifikace Truhlář s cílem získat výuční list. Průběžně byl v kontaktu se školou a informaci o zahájení a zařazení kurzu pak obdržel od pracovníků úřadu práce.

Jak uvedl u pohovoru s průvodcem pilotního ověřování, hlavním důvodem jeho účasti v kurzu byla možnost být více konkurenceschopným na trhu práce, dále získat certifikátu a především možnost získat zaměstnání s větší perspektivou. Také se chtěl naučit vědomostem a dovednostem dané profesní kvalifikace s perspektivou získání úplné kvalifikace.

Před vstupem do kurzu měl již částečné znalosti v uvedeném oboru, což se v informativním diagnostickém modulu potvrdilo. Během absolvování kurzu získal všechny vědomosti a dovednosti, které byly obsahem kvalifikačního a hodnotícího standardu dané profesní kvalifikace, což bylo následně ověřeno závěrečnou zkouškou.

Pan Hakszer předpokládá, že zcela určitě tyto znalosti využije v budoucím zaměstnání, které, jak doufá, brzy získá. O podnikání v oboru v nejbližší době neuvažuje, hlavně z důvodu malé praxe. Po získání dostatečné praxe by se samostatně výdělečné činnosti nebránil.

Po absolvování kurzu nejvýše hodnotil praktické vyučování v kurzu, zejména odbornost lektorů, materiální a technické zabezpečení výuky. Nedokázal jednoznačně stanovit, která část výuky byla nejméně užitečná, protože i teoretická část pilotního ověřování byla potřebná. Uvedl, že by se snad teoretická výuka dala trochu zkrátit a praktická část navýšit. Uznává ale, že je to názor ryze subjektivní a jiní respondenti mohou mít opačný.

Byl spokojen jak s prostorovým, tak s technickomateriálním vybavením dílen a učeben pro výuku. Dílny pro praktické vyučování prostorově zcela vyhovovaly.

Vysoce hodnotil spolupráci s průvodcem. Průvodce byl podrobně seznámen s problematikou a poskytl dostatečné informace k průběhu kurzu, zkoušce a snažil se účastníky pilotního ověřování motivovat k učení s perspektivou dalšího vzdělávání v oboru.

Lektory hodnotil jako odborníky na vysoké úrovni, a to jak v teoretickém, tak v praktickém vyučování. Jednalo se vesměs o zkušené odborníky s bohatou pedagogickou praxí, kteří dokázali předat své zkušenosti a během výuky se věnovali každému dostatečně individuálně, aby měl každý účastník kurzu možnost problematiku pochopit a naučit se ji.

Jak již bylo uvedeno, pan Hakszer je v současné době v evidenci Úřadu práce, tudíž byl rád i za skutečnost, že mohl během absolvování kurzu pobírat podporu v nezaměstnanosti a finančně náročný kurz v rámci projektu absolvovat bezplatně. Kladně hodnotí i podporu svého nejbližšího okolí, zejména manželky. Předpokládá, že se mu brzy podaří sehnat zaměstnání v oboru, který absolvoval.

Díky profesní kvalifikaci má práci v Německu

Vyšší odborná škola a Střední škola Varnsdorf v termínu od 1. 5. do 30. 6. 2013 pilotně ověřila v rámci projektu UNIV 3 program dalšího vzdělávání 23-022-H Soustružení kovových materiálů. Škola patří počtem žáků a počtem zaměstnanců k největším v České republice, je největší školou v Ústeckém kraji. Krajský úřad Ústeckého kraje ji zařadil mezi tzv. Páteční školy Ústeckého kraje.

Pan Zdeněk Dubišar trvale žije v obci Mikulášovice ve Šluknovském výběžku. Je mu 37 let a jeho nejvyšší dosažené vzdělání je střední s maturitní zkouškou v elektrotechnickém odvětví. Svoji původní profesi však nikdy nevykonával. Hned po absolvování střední školy nastoupil do podniku v místě trvalého bydliště jako účetní. I přesto, že neměl pro toto povolání jakoukoliv kvalifikaci, vlastní snahou a pracovitostí získal potřebné zkušenosti, znalosti a dovednosti pro kvalitní výkon své profese. Tyto zkušenosti v budoucnu uplatnil i při získání živnostenského oprávnění k otevření soukromé firmy, ve které nabízel služby v oblasti účetnictví a daňového poradenství drobným živnostníkům v okolí svého bydliště.

Vzhledem ke skutečnosti, že jeho firma zaměřená na poradenství v oblasti účetnictví a daňové problematiky podnikala ve Šluknovském výběžku, tedy v oblasti, kde je jedna z největších nezaměstnaností v České republice, začalo zájemců o jeho služby postupně ubývat. Tato skutečnost vedla pana Dubišara ke spoluzaložení nové firmy, která se zaměřila na výrobu truhlářských výrobků.

Také u této firmy se negativně projevila vysoká nezaměstnanost v regionu působnosti, a kromě toho i vysoké náklady spojené s provozem firmy a pronájmem zařízení. Po neúspěšném pokusu o podnikání ve dvou různých oblastech se pan Dubišar rozhodl opět zúročit své znalosti v oblasti účetnictví a daňového poradenství. Jako finančního poradce jej zaměstnala jedna finanční firma v Liberci.

Bohužel se ukázalo, že ani tato profese mu nepřinášela dostatečnou seberealizaci, a dokonce ani dostatek finančních prostředků na zajištění všech potřeb jeho rodiny. Poté vykonával ještě několik povolání (např. obsluha benzinové pumpy, truhlář ve firmě Tratec Velký Šenov, zaměstnanec v Izopolu v Dolní Poustevně a technik opravář invalidních vozíků v Holandsku), která byla vždy jen krátkodobá. Po zvážení všech podstatných okolností dospěl pan Dubišar k závěru, že bude nejvhodnější vrátit se ke svému původnímu povolání. Rozhodl se, že si rozšíří technické vzdělání získané studiem elektrotechnického oboru aktivní účastí v projektu pilotního ověřování programu dalšího vzdělávání Soustružení kovových materiálů v rámci projektu UNIV 3 právě na Vyšší odborné škole a Střední škole ve Varnsdorfu.

O připravovaném programu se pan Dubišar dověděl prostřednictvím inzerátu, který byl zveřejněn na Úřadu práce v Rumburku. Další, a zřejmě ten nejpodstatnější důvod pro účast v projektu byla podmínka jeho budoucího zaměstnavatele, která spočívala v doložení certifikátu dosvědčujícího odborné kompetence v oblasti obráběcích strojů.

Pan Dubišar se ucházel o místo u německé firmy Purindustrie v nedalekých Drážďanech. Tato firma zaměstnává řemeslníky a dále je „pronajímá“ různým dalším firmám na provádění kvalifikovaných pracovních činností,

Díky profesní kvalifikaci má práci v Německu

kteří není schopna zajistit vlastními zaměstnanci. Nezbytnou podmínkou pro získání pracovního místa byla certifikace dosvědčující znalosti určité profese. Takový certifikát pan Dubišar získal absolvováním pilotního ověřování a úspěšným složením závěrečné zkoušky.

Dalším důležitým faktorem, který ovlivnil rozhodnutí zúčastnit se pilotního ověřování, byl jeho nepříznivý zdravotní stav. Pan Dubišar se během aktivní snahy získat zaměstnání setkal například také se situací, kdy mu nástup do pracovního poměru zkomplikovala cukrovka, kterou trpí. Tato nemoc mu v tuzemských firmách znemožnila úspěšně projít vstupní zdravotní prohlídkou. Jedna z těch, do které chtěl nastoupit, nebyla ochotna akceptovat oprávněný zdravotní požadavek na více drobnějších přestávkách na občerstvení, a proto se pokusil sehnat si zaměstnání i v blízkém zahraničí. Ukázalo se, že v Německu firmy kladou větší důraz na kvalifikovanost a certifikaci, než na zdravotní stav. Německá firma si kladla při uzavírání pracovní smlouvy s panem Dubišarem tři požadavky:

- 1. certifikát osvědčující znalosti v oblasti obrábění kovů na konvenčních obráběcích strojích*
- 2. osvědčení z vyhlášky č. 50/1971 Sb., § 5 - pracovník znalý*
- 3. odborné znalosti a dovednosti v elektrotechnice a obrábění kovů*

Pan Zdeněk Dubišar si po úspěšném absolvování uvedeného kurzu plánuje prohloubit své odborné znalosti a dovednosti (získané při pilotním ověřování obrábění na konvenčních obráběcích strojích) v dalším kurzu, který navazuje a je zaměřen na programování, seřizování a obsluhu CNC obráběcích strojů.

Průvodce pilotním ověřováním a lektor informačně diagnostického modulu při sestavování portfolia dovedností konstatovali, že předchozí vzdělání (odborná maturitní zkouška) by umožňovalo, aby se pan Dubišar neúčastnil některých částí, jako například teoretického vyučování. Účastník pilotního ověřování se ale dobrovolně rozhodl, že všechny moduly vzdělávacího programu absolvuje v plném rozsahu. Hlavní motivací pro rozhodnutí pana Dubišara zúčastnit se kompletní výuky bylo získání pocitu jistoty, že uspěje u závěrečné zkoušky a získá závěrečný certifikát.

Přípravný kurz hodnotí celkově pozitivně. Lektori teoretické výuky přistupovali k výuce účastníků individuálně s ohledem na závěry průvodce a lektora informačně diagnostického modulu a zpracované portfolio dovedností. Stejný individuální přístup zvolili i lektori praktické výuky.

Tady se ale projevil velký rozdíl ve vstupních znalostech a schopnostech jednotlivých účastníků. Skupina byla výrazně nehomogenní. Byli v ní zastoupeni účastníci, kteří měli ukončené pouze základní vzdělání a také například náš Zdeněk Dubišar, který měl maturitní vysvědčení. Někteří účastníci měli alespoň základy technických znalostí a někteří se v minulosti učili (ale nedokončili) v netechnickém oboru (např. kuchař). Tato velká nevyváženost znamenala, že se lektori věnovali více těm slabším.

Díky profesní kvalifikaci má práci v Německu

Podle názoru pana Dubišara byl čas pro nácvik praktických činností a využití obráběcích strojů, stanovený vzdělávacím programem, dostatečný. Praktický nácvik jednotlivých odborných činností na strojích při výrobě a kvalifikovaná pomoc lektorů praktické výuky dávaly všem účastníkům pocit jistoty, že nebudou u závěrečné zkoušky zaskočeni jakoukoliv požadovanou činností u stroje a vlastní výroby rotační strojní součásti.

Skutečnost, že musel na pilotní ověřování dojíždět z Mikulášovic do Varnsdorfu, vnímá pan Dubišar jako komplikaci, ale ne nijak nepřekonatelnou. Nevyužil a nepožadoval finanční příspěvek na dojíždění, který byl nabízen úřadem práce a školou. Přenechal jej ostatním účastníkům pilotního ověřování, kteří byli v horší finanční situaci. Náklady na dojíždění považoval za minimální investici do svého vzdělání a získání certifikátu, který mu pomůže získat zaměstnání u německé společnosti.

V současnosti je pan Dubišar zaměstnán u výše uvedené německé firmy. K získání tohoto pracovního místa mu zásadním způsobem pomohla účast na pilotním ověřování programu dalšího vzdělávání Soustružení kovových materiálů a získání osvědčení o vykonání závěrečné zkoušky. Již po dvou měsících zaměstnání mu firma nabídla možnost získání pozice mistra. Jeho současný nadřízený mistr se za rok chystá odejít do důchodu a znalosti, dovednosti a pracovní morálka pana Dubišara jsou pro firmu zárukou dobré volby.

Kurz malířů a natěračů na Borech

V rámci projektu UNIV 3 proběhlo na Středním odborném učilišti stavebním pilotní ověřování programu dalšího vzdělávání Malíř. Zadání kurzu a jeho obsazení účastníky vzešlo z požadavku Věznice Plzeň na Borech.

Dle zadání ze strany vedení nápravného zařízení měla menší skupinka odsouzených absolvovat kurz malířských a natěračských prací, aby posléze tito absolventi mohli provádět nutné opravy v prostorách věznice. Zařízení by tak získalo na delší dobu „z vlastních řad“ pracovníky obeznámené s danou problematikou a schopné provádět dostatečně odborně požadované práce.

Stavební učiliště bylo díky oborové nabídce i vzhledem k poloze nedaleko věznice logickou volbou. Charakteristická pro veskrze mužské účastníky kurzu byla skutečnost, že pocházejí z různých koutů České republiky a reprezentují různé věkové kategorie. Vzhledem ke skutečnosti, že borská věznice je v současnosti zařazena mezi zařízení se zvýšenou ostrahou s oddělením pro výkon trestu odnětí svobody s ostrahou a dozorem, byla podmínkou výběru účastníků pro kurz absence kázeňských problémů.

Deset účastníků kurzu bylo zároveň vybráno převážně z odsouzených, kteří navštěvují místní školní vzdělávací středisko v oboru Strojírenské práce. Bylo tedy nutné, aby se kurzy uskutečnily v období dvou měsíců letních prázdnin. V červenci to byl lakýrnický kurz (Lakýrník a natěrač), na který v srpnu navázal Malíř.

Již vstupní informačně diagnostický modul poukázal na různorodost účastníků vzdělávacího programu, současně však odhalil skutečnost, že jen minimum z nich si přináší jakoukoli získanou odbornost z oblasti počátečního vzdělávání. Právě tento fakt, spolu s pocitem izolace a vědomím promarněného času, vedl desítku vybraných účastníků - odsouzených k maximální snaze rozšířit si odbornost v oblasti malířských prací. Dobře si totiž uvědomují, že čím širší bude jejich nabídka způsobilosti, tím snáze se zařadí do běžné společnosti po svém návratu z výkonu trestu.

I z těchto důvodů byli rozhodnuti absolvovat kurz v plném rozsahu. Výuka teorie i praxe probíhala v prostorách školního a vzdělávacího střediska na Borech zpravidla pět pracovních dní v týdnu. Lektori teoretické i praktické výuky se rekrutovali z řad pedagogických pracovníků SOU stavebního, konkrétně šlo o učitele odborných předmětů Vladimíra Synáče a učitele odborného výcviku Vlastimila Bóka.

Režim nápravného zařízení poněkud omezoval možnosti provádění praxe (počínaje závozem materiálu a konče charakterem potřebného vybavení a náradí), proto bylo nutné, aby účastníci kurzu prováděli veškeré činnosti v prostorách věznice. Zvláště v případech fasádních prací a prací s technickými zařízeními přinášela tato omezení realizátorům kurzu značné komplikace.

Nutno však dodat, že všichni pracovníci Vězeňské služby ČR, kterých se realizace vzdělávacího programu byť nepřímo dotkla v oblasti jejich pracovních povinností, vycházeli lektorům i dalším aktérům kurzu vstříc. I proto byly nakonec veškeré činnosti, a to včetně dekoračních technik, provedeny v rozsahu potřebném pro konání zkoušky.

Kurz malířů a natěračů na Borech

Teoretická i praktická výuka probíhala modulární formou běžnou pro oblast vzdělávání dospělých. Oba lektori tak nebyli nuceni účastníky výrazně motivovat k učebním aktivitám a vycházeli z osobních pracovních zkušeností účastníků. Výuka probíhala převážně na bázi diskuse a kooperace podle připravených učebních textů.

Omezená možnost využití technického vybavení, daná prostředím věznice, nebyla v uskutečnění cílů programu překážkou. Zkouška podle hodnotícího standardu probíhala ve dvou dnech za účasti dvou hodnotitelů, předsedy komise a metodika vzdělávacího programu. Jako host se zkoušky zúčastnil také generální sekretář Cechu malířů a lakýrníků ČR, o.s., pan Pavel Žatečka. Všech deset účastníků vzdělávacího programu potvrdilo potřebnou způsobilost ve všech oblastech této dílčí kvalifikace.

Martin Kvapil byl jedním z účastníků kurzu. Již od počátku se svým přístupem, zájmem a aktivitou vyprofiloval jako jeden z nejúspěšnějších a nejperspektivnějších. Je příkladem toho, jak absolvování vzdělávacího programu v rámci dalšího vzdělávání může pomoci u odsouzeného odstranit, nebo alespoň zmírnit obavu z návratu do běžného života, především z perspektivy svého dalšího pracovního uplatnění a začlenění se do společnosti.

Samotný vzdělávací program ukázal, že právě tímto způsobem je možné odsouzené postupně vracet do prostoru zdravých sociálních vztahů (oblast kultivované komunikace, styk s lidmi zvenčí, zpracování životopisu, rozšíření pracovních kompetencí atd.). Nedlouho po ukončení zkušebních aktivit o svém pohledu na vzdělávací program Martin Kvapil uvedl:

„O lakýrnickém i malířském kurzu jsem se dozvěděl od pedagogických pracovníků vězeňské služby. Ti nám představili zaměstnance SOU stavebního, kteří se měli podílet na realizaci kurzu. Od nich jsem pak získal podrobnější informace o průběhu výuky. Větší motivaci k přihlášení do kurzu jsem nepotřeboval, přihlásil jsem se dobrovolně. Již od doby, kdy jsem pracoval pro Obecní úřad v Olšanech (Olšany u Prostějova) a prováděl tam zahradnické a natěračské práce, mám zájem o tuto profesi. Prospěchově se mi daří i ve vězeňském strojnickém učilišti. Jistou roli hrála i možnost rozšířit si oblast uplatnění při hledání práce po propuštění z výkonu trestu.

Od kurzu jsem očekával, že získám praktické i teoretické znalosti v profesní oblasti malíře, lakýrníka a natěrače. Chtěl jsem povýšit své laické zkušenosti o odbornou teoretickou a praktickou nadstavbu. V tomto kurzu má očekávání naplnil, ale domnívám se, že pokud by mohl pokračovat, stále by bylo mnoho věcí, které by se daly zdokonalit nebo rozšířit. Přivítal bych, kdyby byl kurz delší.

Současně jsem se ujistil v tom, že i po delší izolaci jsem schopen konkurovat svými znalostmi a dovednostmi lidem „venku“. Mám co nabídnout. To je pro mne důležité, protože si samozřejmě uvědomuji, že člověk s „minulostí“ to bude mít, zvláště dnes, při snaze o uplatnění a hledání zaměstnání těžké. Každá taková zkušenost posiluje mé sebevědomí a tlumí podobné obavy. Mrzí mě, že nebyl dostatečný prostor pro práci s technickým vybavením. Pokud by praxe probíhala mimo věznici, jistě by to bylo lepší.

Kurz malířů a natěračů na Borech

Malířský kurz jsem, podobně jako lakýrnický, absolvoval s tím, že bych se v budoucnu chtěl této profesi věnovat, bude-li příležitost. Již při vstupním pohovoru jsem se dozvěděl, jak v případě zájmu o získání úplné kvalifikace postupovat. Od průvodce jsem získal informace o autorizovaných osobách v Jihomoravském kraji, konkrétně v Brně, které je mému bydlišti nejbližší. Již vstupní pohovor mi ukázal, že absolvování kurzu je pouze prvním krůčkem v získání kvalifikace. To nejtěžší mě teprve čeká. Pokud k tomu bude příležitost, rád bych v budoucnu vykonal závěrečnou zkoušku. Uvědomuji si, že pro uplatnění na trhu práce je důležitý doklad o vzdělání.

Z toho, co nám říkali učitelé a průvodce, si myslím, že Bory nejsou jedinou věznicí, kde probíhají podobné kurzy. Osobně si myslím, že tento způsob je přínosný pro všechny tři strany, vyučující, věznici, nejvíce však pro odsouzené.“

Zaměstnavatel ji motivoval, nabídl i lepší mzdu

Osmatřicetiletá Iveta Faktorová pracuje již 8 let jako prادلena ve školní pradelně v Českých Budějovicích. Pro tuto práci nesplňuje potřebnou kvalifikaci, je totiž vyučená jako prodavačka textilu. Celých dlouhých osm let přemýšlela, jakým způsobem si doplnit kvalifikaci bez několikaletého studia, na které jednoduše nemá čas.

Nakonec ji k tomu dovedl zaměstnavatel, když vznesl požadavek na zvýšení kvalifikace i přesto, že dokud nesplňuje kvalifikaci, zaměstnavatel na ní ušetří peníze, protože jí krátí určitým procentem mzdu. Svým přístupem ji motivoval, nabídl jí i lepší osobní ohodnocení a finanční odměnu.

Díky Mgr. Divišové – metodičce pro celoživotní vzdělávání - se pak Iveta dověděla o možnosti doplnit si kvalifikaci pomocí Národní soustavy kvalifikací, tzn. udělat si certifikát v oboru Pracovník provozu pradelny. Shodou okolností na její škole probíhala pilotáž tohoto kurzu, takže dostala možnost a nabídku se této pilotáže zúčastnit.

Hned jak ji paní Divišová oslovila, Iveta souhlasila. Byly jí vysvětleny veškeré okolnosti a podmínky účasti a Iveta si uvědomila, že bude mít větší perspektivu a konkurenceschopnost na trhu práce a získá nové cenné poznatky v oboru. Dokonce si pohrávala s myšlenkou začít soukromě podnikat a vytvořil si podnikatelský záměr.

V kurzu Pracovník provozu pradelny, při realizaci závěrečné zkoušky, na ni měl pozitivní vliv zájem některých angažovaných osob, např. hodnotitelů a metodičky o profesi a práci pradelen. Ne zrovna blahodárně na ni ale působila účast nezávislých posuzovatelů ze strany zaměstnavatelů. Bohužel svoji pozici pojali velmi striktně, nehumánně. Možná chtěli působit profesionálně, ale nepříjemně narušili atmosféru zkoušky.

Naopak velmi příjemná spolupráce byla s průvodci před pilotáží Pracovníka provozu pradelny. Poskytli dostatečné množství informací k průběhu kurzu i ke zkoušce. A právě tím ji motivovali. Dále velmi povzbuzovali i psychicky, zvyšovali sebevědomí a sebedůvěru. Pomáhali při vyplňování přihlášky do kurzu i při formulování údajů do životopisu. Lektor se všem věnoval dostatečně, dokázal předat praktické zkušenosti, věnoval se účastníkům i individuálně.

Zaměstnavatel Ivetu při účasti na kurzu velmi podporoval, tzn. uvolňoval ji z práce. Nabídl jí i možnost kariérního postupu, což jí dodávalo další energii ve velmi náročném skloubení práce s výukou. Stejně tak jí pomohli i podporující rodina a přátelé, překážky se pak překonávaly úplně samy.

Iveta kurz i zkoušku zvládla a v současné době realizuje svůj podnikatelský záměr. Má objednané zedníky k přepažení a rozdělení jedné místnosti v jejím domě na sušárnu, pradelnu a žehlírnu (místnost je velká 20 x 20 m) a na zavedení vodního odtoku kvůli pračce. Pracovní dobu si naplánovala zatím pouze na víkendy, dle zájmu a poptávky si ji postupně bude upravovat.

Zaměstnavatel ji motivoval, nabídl i lepší mzdu

Momentálně pracuje na tvorbě atraktivních webových stránek, kde bude zaznamenána právě pracovní doba, spektrum a náplň poskytovaných služeb. Nechá si udělat několik fotografií své osoby při práci v prádelně, v sušárně a v žehlárně a vytvořit i videoklip s upoutávkami.

Prací a pílí se dostala tam, kam chtěla, a stačilo jedno odvážné rozhodnutí a nepodceňovat se. Nyní, s hromadou plánů a nedostatkem času, pracuje, co to jde, aby si splnila všechno, co si zadala.

Vychovatelka z věznice si zdobí svět

Jiřina Michálková, účastnice programu Dekorátér keramiky, se o konání pilotního ověřování dozvěděla jednoduchou cestou. Popis a informace o programu byly zaslány jejímu zaměstnavateli na e-mailovou adresu. Zaměstnavatel Jiřiny je Ženská věznice ve Světlé nad Sázavou, kde pracuje jako učitelka odborných předmětů.

V minulých letech byla Uměleckoprůmyslová akademie ve Světlé nad Sázavou již zapojena do projektu UNIV 2 kraje. Byl zde pilotně ověřován program Vytváření keramiky pro drobnou tvorbu. A tehdy byla navázána spolupráce mezi jednotlivými institucemi, tedy mezi světelskou akademií a ženskou věznicí. Skupina vězeňkyň s nejnižšími tresty za nenásilnou trestnou činnost se zúčastnila a pilotně ověřila zmíněný program.

Do školy je pochopitelně vždy musely doprovodit jejich vychovatelky nebo pedagožky. Důvodem byl nejenom dozor nad odsouzenými, ale především to, aby tyto pracovnice mohly ve věznici při výuce nebo podobné činnosti provádět s odsouzenými návrhy, další obdobnou činnost, anebo aplikovat poznatky na další odsouzené s vyššími tresty. Ty nesmějí věznici opustit a volně se, byť s dozorem, mimo ni pohybovat.

Právě tehdy byla navázána bližší spolupráce a ze strany školy bylo přislíbeno důkladnější informování o dalších programech v rámci projektů UNIV. Zájem ze strany pracovníků věznice byl právě o programy, které by spíše mohly absolvovat vychovatelky a pedagožky věznice, než samotné odsouzené. Problémem bylo sehnat dostatek odsouzených, které by se mohly pohybovat mimo věznici. Kvalitní proškolení vychovatele nebo pedagoga je efektivnější, dosah aplikace získaných poznatků je totiž mnohem větší.

Po zaslání nabídky pilotního ověřování programu Dekorátér keramiky rozeslalo vedení věznice tento e-mail svým zaměstnancům. Jelikož je Jiřina Michálková velmi kreativní a má zájem o řadu oborů a o své sebezdokonalování, do programu se ihned přihlásila. Neměla sice předchozí zkušenost s programem pro odsouzené, ale měla dostatek informací od své kolegyně, která doprovázela vězenkyně při předchozím projektu do školy, a také od samotných odsouzených.

Do programu nebylo daleko, zbývalo si jen ověřit informace, zjistit dny a časy konání, délku a podmínky projektu. To, že bude program v odpoledních hodinách, bylo jasné. Jiřina je učitelka odborných předmětů a její pracovní doba spadá hlavně do dopoledních hodin. Výuka by probíhala v jejím volném čase, který byla naštěstí ochotná k růstu své profesní kvalifikace, ale hlavně k sebezdokonalování, obětovat.

Zaměstnavatel vyšel Jiřině maximálně vstříc - mimo učební plán ve věznici mohla na výuku v programu odejít i v pracovní době. Zbývalo se jen domluvit se zaměstnavatelem na případných úpravách pracovní doby, a také informovat kolegyně, jestli by některá nechtěla jít do programu s ní. Nakonec se Jiřina domluvila s kolegyní vychovatelkou, která měla s akademií již své zkušenosti z projektu s vězeňkyněmi. Do školy stačilo poslat předběžnou přihlášku a byly ihned pozvány na pohovor s průvodcem v rámci programu Dekorátér keramiky.

Vychovatelka z věznice si zdobí svět

Začalo se „zostra“

Samotná výuka začala „zostra“. Prvního prázdninového dne se ve vyprázdněné škole konala první lekce. Rychlé seznámení s ostatními účastnicemi a se třemi lektorkami, s pracovištěm, tedy s keramickou dílnou a malírnou, ale i s bezpečností práce a požární ochranou. Pro Jiřinu je vedení vyučujících ohromná výhoda a šance dozvědět se o dekorování keramiky co nejvíce. Tři lektorky musí mít spousty různých zkušeností, poznatků, vyučovacích metod a dalších nejrozmanitějších přístupů. Jiřina je nadšená a hodlá z programu vytěžit co možná nejvíce, nejen pro sebe, pro svůj profesní růst a sebezdokonalování, ale i pro odsouzené, které vyučuje praktickým odborným předmětům i keramickému kurzu.

Těžiště odborných předmětů je sice v textilní tvorbě, kde odsouzené získávají i výuční list, ale část tvoří právě keramika. Proto i Jiřina a její kolegyně instinktivně cítí, že je potřeba prohloubit své znalosti v tomto oboru a nabídnout svým svěřenkyním kvalifikovanou, a hlavně kvalitní výuku.

Sama Jiřina říká: „Stále jsem ještě neztratila schopnost vidět v odsouzených člověka. Člověka, který sice zaváhal na své životní cestě, ale stále má možnost své chyby ještě napravit. Je potřeba mu podat pomocnou ruku, aby se stal znovu řádným člověkem a občanem - hlavně před sebou samým.“ Jiřina není naivní a nemyslí si, že se všechny odsouzené ve výkonu trestu napraví, ale i kdyby se to povedlo jen u jediného člověka, stálo by to podle ní za to.

Zájem o program Dekorátér keramiky nebyl u Jiřiny pouze z důvodu profesních ambicí. Určité výtvarné a praktické činnosti se věnuje prakticky odjakživa. Má k tomu vlohy, zajímá se o danou problematiku, je poučená a hlavně nadšená. Oblast dekorování keramiky rozšiřuje její obzory. Kurz je šance seznámit se s novými metodami, přístupy, technikami, ale i poznat jiné názory a poznatky.

Jiřinu také zajímá vybavení středoškolské keramické dílny – hlavně pece a glazovací zařízení. A možnost, že uvidí nové moderní provozy, moderní technologie a vybavení prosperujících firem, ji jen utvrdila v tom, že jít ve zralém věku do vzdělávacího kurzu byla ta nejlepší volba.

Podpora od rodiny

Paní Jiřina je ale i ženou a matkou, má svoji rodinu. Naštěstí si její rodina všechny argumenty pro a proti uvědomuje, a proto ji v jejím úsilí a zájmech podporuje. Nejrozumnějším výtvarným činnostem se Jiřina věnuje i doma, ve volném čase.

Na jedné straně je zde vaše osobnost, nadšení, zájem, tedy to všechno, co závisí pouze a jenom na vás.

Na druhé straně tu jsou objektivní věci a záležitosti, které sami ovlivňujete jen velmi málo. Ke každé výtvarné činnosti je potřeba určitý materiál, suroviny, pomůcky, nářadí... Přestože je trh u nás volný, je příliš široký, chaotický a hlavně nedokonalý. Zkrátka nikdy si nemůžete být jisti, že seženete vše, co ke své tvorbě budete potřebovat.

Vychovatelka z věznice si zdobí svět

A zde právě byl velkým pomocníkem tento program, respektive lektorky, které kromě přímé výuky v programu zajišťovaly i materiální zabezpečení vyučování.

I zde si byla Jiřina jistá, že získá potřebné rady a informace. Dokonce si mohla vyzkoušet stejné druhy materiálů od různých firem (domácích i zahraničních), které byly k dispozici ve vybavení dílny. Navíc cenné zdroje a informace nikdo jen tak neposkytne. Velké i malé firmy vychvalují a vyzdvihují své produkty nadevše, z pochopitelných důvodů neuvádějí nedostatky. Obchodníci se za co nejvyšší ceny snaží prodat cokoliv a výrobci, ať už velcí nebo malí, zase chrání své know how.

Někoho, kdo by byl ochoten a hlavně schopen podat fundované informace, abyste hledali jako jehlu v kupce sena. Zde se opět osvědčila profesionalita a hlavně znalosti lektorek, které jsou mnohaletými učitelkami na střední škole, mají velké zkušenosti s předáváním znalostí a informací, zajišťují materiální zabezpečení dílny keramického oboru, mají zkušenosti s mnoha dodavateli. Jsou vzdělané v oboru, za mnoho let mají spousty známých v odvětví výtvarného zpracování keramiky.

Od nich jsou právě ty nejceněnější informace v oblasti materiálního vybavení, které by každý, nejen Jiřina, musel nashromáždit jen časem a zkušenostmi. Samozřejmě ne každému vyhovuje to samé, ale to Jiřina dobře ví. Ale už jen ochota se podělit o své zkušenosti, i o ty nejmenší postřehy a detaily, je k nezaplacení.

Další velkou pomocí byla praktická ukázka toho, jak se orientovat a vyhledávat na webových internetových stránkách - na různých českých i zahraničních serverech. Také doporučení nejrozličnějších studijních materiálů, tedy kromě těch, které byly doporučeny jako základní materiál k programu a k následné zkoušce.

Nedocenitelný byl i jakýsi „výtah“ ze základních textů, který pro účastnice programu připravila jedna z lektorek. Jedná se o velmi přehledný, praktický a jednoznačný materiál, který je výrazným pomocníkem nejen pro samotnou praktickou činnost ve výuce a přípravě na zkoušku, ale do budoucna jistě bude sloužit i jako vodítko k rozvíjení další činnosti v oboru dekorování a glazování keramiky.

Nové techniky

Samotné těžiště programu spočívalo v plošném dekorování keramiky a porcelánu. Některé techniky a postupy Jiřina znala, jiné pro ni byly naprostou novinkou. Zpočátku ji i ostatní účastnice uchvátilo dekorování keramického šperku. Na nejrozličnějších polotovarech rozmanitých tvarů si vyzkoušely základní techniky dekorace do syrové glazury, na glazuru a pod glazuru.

Postupně se činnost rozšiřovala o další dekorační techniky a materiály. Například technika pískování hladkých lesklých ploch byla naprosto nová a moc se Jiřině líbila. Také keramické polotovary určené k dekoraci byly čím dál tím větších a složitějších tvarů. Občas měla Jiřina spolu s dalšími účastnicemi pocit, že zadaný úkol je až příliš náročný. Vždy se však podařilo za pomoci a rady lektorek daný úkol zvládnout a zdárně dokončit.

Vychovatelka z věznice si zdobí svět

Někdy se i stávalo, že se muselo začít několikrát nebo bylo třeba odložit práci do další lekce, ale vždy bylo dosaženo požadovaného výsledku. Časem si Jiřina sama začala říkat o náročnější a větší tvary polotovarů k dekoraci. I zde jí lektorky vyšly vstříc, pokud to bylo v možnostech keramické dílny a v jejich silách.

Dalším výrazným posunem ve znalostech a zkušenostech paní Jiřiny bylo seznámení se s jiným typem vypalovacích keramických pecí, než na jaký byla doposud zvyklá. Její stávající pracoviště je sice pecí vybaveno, ale jde o malé zařízení z řady tzv. hobby produktů. Uměleckoprůmyslová akademie je specializované pedagogické zařízení, které je moderně vybaveno na mnoha pracovištích různých výtvarných oborů – sklářství, kovářství, zlatnictví, truhlářství, kamenosochařství...

Jinak tomu není ani v oboru zpracování keramiky a porcelánu. Středně velká dílna má k dispozici dvě velké komorové pece a jednu malou bubnovou, která většinou slouží jako zkušební, ale je možné ji využít i pro vysoký ostrý výpal. Dále se využívá dekorační pec, určená pro tzv. zažihání a vtavování keramické naglazurové dekorace. Tato pec není umístěna přímo v keramické dílně, ale je součástí vedlejšího pracoviště sloužícího pro studenty a učně v oborech malby skla.

Jelikož výpal a složení sklářských a keramických naglazurových barev je podobné, využívá se tato pec i pro výpal dekorace keramických produktů. Zde měla Jiřina možnost porovnání, jak probíhají výpaly v malých a větších pecích. Nebyla sice překvapená, jelikož o činnostech pecí již něco věděla, ale stejně bylo pro ni nadmíru zajímavé, ale hlavně praktické pro její další keramickou tvorbu, porovnávat rozdíl v době celkového výpalu u malých a středně velkých pecí.

Její největší zkušenost byla v oblasti ekonomické nákladky pecí (tedy jakým způsobem do pece dostat co největší množství výrobků, aby byly náklady na samotný výrobek co možná nejnižší). Jí, i dalším účastnicím, byl poskytnut od lektorek podobný servis jako u keramických materiálů a pomůcek, tedy orientace v nabídkách firem vyrábějících keramické pece a v pecních pomůckách, jako jsou pecní pláty, stojky nebo pouzdra.

Samotný průběh výuky byl pro Jiřinu, a snad i pro ostatní účastnice programu, velmi uspokojující. Vlastně vše proběhlo tak, jak bylo nastíněno v úvodních pohovorech a rozhovorech - ať už s průvodcem nebo přímo s lektorkami kurzu. Sama Jiřina oceňuje hlavně volnost při výběru dekoračních vzorů a pomoc při zhotovování vlastních návrhů na dekorace v nejrozmanitějších postupech a dekoračních keramických materiálech.

Jiřina sice měla nějaké základní zkušenosti, ale jen z oblasti naglazurové dekorace, kde jsou na běžném trhu dostupné nízkovýpalné barvy nebo barvy, u kterých není výpal zapotřebí. Jejich stálost je zajištěna chemickým složením. Velkou novinkou byly další druhy a typy keramických dekorací hlavně z oblastí podglazurové dekorace a malby do syrové glazury nebo i nadstandardní techniky z oblasti keramického pastelu.

Hodnotné bylo i seznámení s nenáročnými moderními technikami a materiály, jako jsou obtisky, razítkování, pískování, emaily a další. Také seznámení se sériovou dekorací a moderními provozy s výrobními linkami Jiřině

Vychovatelka z věznice si zdobí svět

rozšířilo zorné pole. A to přesto, že to není oblast, kterou by se chtěla vydat ve své osobní výtvarné tvorbě, a v této oblasti nespočívá ani její pedagogická činnost v ženské věznici. Ovšem v moderním provozu úspěšné české firmy, která se zabývá designovým porcelánem a sklem, ji zaujala práce renomovaných návrhářů, jejich originální nápady a hlavně pružnost, s níž dokáží reagovat na proměny a návrhy světového trhu.

Pár týdnů do zkoušky

Na počátku programu, tedy začátkem letních prázdnin roku 2013, se zdálo, že 280 vyučovacích hodin (tedy délka výuky až do dubna 2014) je velmi dlouhá doba. Ale najednou byly Vánoce a do konce výuky, a hlavně do zkoušky, již zbývaly jen tři měsíce. Zadávané úkoly byly stále složitější, byla vyžadována větší samostatnost, kreativita i odhodlání.

Sama Jiřina však na sobě i na svých „spolužačkách“ začala pozorovat, že vše jde jakoby snáz. To, co se zdálo na počátku jako nepřekonatelný problém, něco s čím si poradí snad jen časem, teď zvládala již během jedné lekce. Z „časem“ se stalo „ted“. Co ale začalo přibývat, byla teorie. Musela dokonce oprášit znalosti z fyziky, chemie i matematiky. Lektorky ji i ostatní sice ujišťovaly, že se jedná o naprosté základy, ale když něco 20 let nepoužíváte, tak se to zákonitě musí někde projevit.

Přišel konec března, skončilo tři čtvrtě roku výuky v programu Dekorátér keramiky. Ted' už zbývalo jen vše zrekapitulovat a ukončit závěrečnou zkouškou. Jiřina si byla sice poměrně jistá, že zkoušku zvládne, ale je perfekcionalistka, takže věděla, že i zde chce podat perfektní výkon. Má přeci dostatečné zkušenosti a znalosti, je odhodlaná i dostatečně zainteresovaná. Ale co kdyby se něco pokazilo, nepovedlo, jak potom bude vypadat hlavně sama před sebou?

Obavy však byly naprosto plané. Jak předpokládaly lektorky, rodina i spolužačky, které měly Jiřinu za jednu z nejlepších v programu, zvládla náročnost zkoušky jako jedna z nejlepších, ne-li nejlepší. I ona sama musela uznat, že se naprosto zbytečně stresovala a její obavy a pochybnosti byly zbytečné. Ale protože už dlouho žádné zkoušky neskládala, zapoměla, jaké to vlastně je. Předzkouškové nervy tedy byly nevyhnutelné, a možná i prospěšné.

Ted' se keramika stala velkou vášní paní Jiřiny. Ví, jaké nové vybavení domácnosti si bude pořizovat – přece keramickou dílnu. Spolu s některými dalšími účastnicemi kurzu doufá, že jí projekt UNIV 3, anebo další jeho pokračování, nabídne podobné výtvarné vzdělávací programy. Těžiště jejího zájmu je hlavně v oblasti základního zpracování keramiky, na které by mohla uplatnit své získané znalosti z oblasti dekorování. Proto je již nyní předběžně zapsaná na zatím nevyhlášené programy v rámci projektu UNIV 3.

Jarda – Rom, který ví, jak zkrotit vodní toky

Jaroslav Kováč je Rom z Pošumavské vesničky na Prachaticku.

V rámci projektu „Perspektiva pracovního uplatnění etnických menšin“, který od března 2013 realizuje nezisková společnost IMPAKT, se od začátku snažil využít všechny možnosti projektu, ať to byly prvotní motivační semináře, individuální konzultace, rekvalifikace. V rámci projektu si udělal řidičský výcvik a zkoušky skupiny B a skupiny T, a v neposlední řadě využil i možnosti dotovaného místa v jeho obci. Získáním řidičského průkazu B a T se zvýšila jeho šance najít si kvalifikovanější pracovní místo.

Společnost IMPAKT pracuje od roku 2007. Zaměřuje se především na obyvatele periferií, na sociální práci, iniciování a vytváření komunitních projektů. Další její činností je organizace vzdělávacích kurzů, rekvalifikačních programů, akcí pro veřejnost a volnočasových aktivit pro děti a mládež.

Aktivita společnosti jsou dále zacíleny na budoucnost venkova a obnovu kulturní krajiny. IMPAKT provozuje Mateřské a komunitní centrum v Dubu, společnost působí v regionu Prachaticka a v přilehlých oblastech Jihočeského kraje. Je členem Místní akční skupiny Chance in Nature a Sítě mateřských center.

V roce 2014 se společnost IMPAKT také zapojila do projektu UNIV 3. Úspěšně zrealizovala pilotní ověřování programu (41-046-H) Chovatel a ošetřovatel ovcí a koz a (36-019-H) Vodař - údržba vodních toků.

Hned po zahájení náboru účastníků do pilotního ověřování profesní kvalifikace Vodař – údržba vodních toků (36-019-H) byl právě Jarda Kováč vytipován jako vhodný kandidát. Jarda projevil ihned zájem a měl chuť pustit se do studia. Navíc sám vytypoval další Romy z jeho okolí, kteří by mohli mít o kurz rovněž zájem.

Tento prvotní zájem byl velice potěšující. Potvrdila se tak prvotní myšlenka, že Jarda, který již svoji zodpovědnost prokázal v dřívějších aktivitách, se zodpovědně pustí i do kurzu Vodař – údržba vodních toků. S náplní pilotního ověřování kurzu byli účastníci seznámeni v rámci vstupního diagnostického modulu.

Protože má Jarda pouze základní vzdělání a nebylo mu umožněno další vzdělávání, přijal tuto nabídku především proto, aby získal nové znalosti a praktické dovednosti, které byly náplní kurzu: práce s křovinořezem, s elektrocentrálou, s drobnými elektrickými nástroji, atd. Dalším důvodem bylo, že si chtěl ověřit svoji dosavadní praxi z předchozích zaměstnání. Pracoval ve stavební firmě jako pomocný zedník, získal bohaté pracovní zkušenosti na různých zemědělských farmách v okolí jeho bydliště.

V současnosti pracuje pro obec Ktiš, kde bydlí. Jeho pracovní náplní je především koordinace údržbových prací – údržba zeleně, porostů u cest, péče o pracovní nástroje, sekačky, křovinořezy, práce v lese a neposlední řadě i údržbové práce na potocích v katastru obce. Získané znalosti a zkušenosti, jak z praktické, tak teoretické výuky, z pilotního ověřování bohatě využívá každý den ve své práci.

Jarda – Rom, který ví, jak zkrotit vodní toky

Stanovený cíl, úspěšně kurz dokončit, se Jardovi podařilo. Od začátku ke všemu přistupoval velice aktivně. Vzhledem k tomu, že kurz probíhal v Dubu u Prachatic, bylo potřeba vyřešit dopravu na místo konání. Jarda ochotně nabídl další účastníkům z jeho obce, že je do Dubu bude dopravovat. Méně zkušeným a zručným kandidátům byl vždy ochoten pomoci jak radou, tak předáním praktické zkušenosti.

Ze zkoušek z teoretické části měl daleko větší obavy než z praktické, proto měl při teoretické výuce na lektora mnoho dotazů a chtěl problematiku Vodohospodářského zákona v základu pochopit. Především pak související předpisy, čtení projektové dokumentace atd. V praktické části si byl mnohem jistější. Při zkouškách vše zvládal velice bravurně, byl na zkoušky velice dobře připravený, a proto působil velmi jistě. Nebál se před hodnotiteli na otázky ihned odpovídat, byl vzorem pro další kandidáty pilotního ověřování.

Na otázku, které znalosti a dovednosti získal na kurzu a zda je využije ve svém zaměstnání, Jarda odpověděl:

„Ano, myslím, že všechny znalosti, jak teoretické, tak praktické, využiji ve svém dosavadním zaměstnání. Pracuji na obci, mám na starosti rozdělování a plánování práce, jako je údržba zeleně, práce v lese, ale také práce na údržbě koryt potoků, kterých je v katastru obce mnoho. Dověděl jsem se a naučil jsem se hodně, a pevně věřím, že paní starostka tuto moji snahu ocení a budu pro ni oporou pracovní party na obci.

Také jsem si uvědomil, že když budeme potoky a další vodní toky dobře udržovat, tak předejdeme velkým problémům do budoucna, jako jsou povodně, vymílání břehů a tak podobně. Děkuji za tu možnost, že jsem se bezplatně mohl zúčastnit tohoto kurzu, a také za to, že jsem si uvědomil, že i když mám jen základní vzdělání, tak díky svojí pracovní zkušenosti z různých oborů něco umím, když je problém umím si poradit, a když je přede mnou něco nového, nebojím se toho.“

Spolupráci s pracovníky pilotního ověřování hodnotí Jarda dobře. Také jim se s ním dobře spolupracovalo, hlavně proto, že se Jarda nebojí zeptat, když mu něco není úplně jasné, když se chce ujistit, že informace dobře pochopil.

Ale asi nejvíc si Jarda cenní setkání s lektory, kteří k němu přistupovali naprosto bez předsudků, velice si vážili jeho zájmu a byli překvapeni jeho dosavadními pracovními zkušenostmi. Další pozitivum je, že jak lektor pan Hron (pracuje na Povodí Otavy ve Strakonících), tak lektor pak Zach (pracuje jako OSVČ), jsou oba dva chlapi z praxe. Své práci rozumí a snaží se své zkušenosti, dovednosti, a znalosti předat dál.

V průběhu kurzu se také ukázalo, že Jarda má mezi ostatními Romy přirozenou autoritu. Dokázal ostatním pomoci, poradit, a v případě neúspěchu je i povzbudit. Zaměstnavatel Jardy Kováče, paní starostka obce Ktiš, Jardu po celou dobu povzbuzovala. Umožnila mu uvolnění z práce a po úspěšném ukončení kurzu na něj byla pyšná. A naskytne-li se v budoucnu pro Jardu další možnost zvýšení profesní kvalifikace, určitě mu bude paní starostka nápomocna. Určitě jej povzbuzovala i jeho partnerka, která jej zkoušela doma z teoretických otázek, ze kterých měl Jarda před zkouškami obavy.

Jarda – Rom, který ví, jak zkrotit vodní toky

Také vzdělavatelé jsou rádi, že průběh pilotního ověřování i náplň profesní kvalifikace Vodař – údržba vodních toků (36-019-H) hodnotí Jarda velmi pozitivně. Jak sám uvádí, je to pro něho zkušenost, která ho inspirovala k dalšímu profesnímu růstu: „S kurzem jsem byl spokojen, jsem moc rád, že jsem všechno úspěšně zvládnul. Nevím, co bych změnil, ale v průběhu kurzu mě napadlo, že by bylo fajn si v rámci kurzu udělat zkoušky na motorovou pilu. Tento úspěch mě určitě podpořil do budoucna - že i když mám jen základní školu, mám šanci na kvalifikovanou práci. Mým koníčkem jsou domácí zvířata, hlavně koně, a když bude možnost, určitě bych se i v tomto oboru rád zúčastnil nějakého kurzu.“

Vzdělavatelé drží Jardovi palce, aby ve svém nasazení pokračoval. Pevně věří, že získané znalosti jsou přínosem pro něj i pro jeho zaměstnavatele. Společnost IMPAKT se bude snažit pro něj i pro další takto motivované zájemce získat v rámci dalších projektů finanční prostředky na podporu jejich osobního i profesního růstu. Jsou si tady jistí, že Jarda bude mít zájem o další kurzy - určitě to bude kurz práce s motorovou pilou.

Trojice, pro niž je profese farmáře koníčkem

Nezisková organizace IMPAKT zorganizovala úspěšné pilotní ověřování kurzu profesní kvalifikace Chovatel a ošetřovatel ovcí a koz v rámci projektu UNIV 3.

Kromě pořádání vzdělávacích projektů pro osoby znevýhodněné na trhu práce (rodiče s dětmi do patnácti let, skupinu 50+ a občany z etnických menšin) provozuje IMPAKT též Mateřské a komunitní centrum Dupydub v Dubu, mezi jehož aktivity patří i organizace víkendových řemeslných kurzů.

Kurz Chovatel a ošetřovatel ovcí a koz se podařilo uspořádat přímo na ovčí farmě U Matoušků (v Horní Radouni na Jindřichohradecku), u paní Renaty Kašparové. Ta krátce po revoluci převzala rodinnou farmu s bohatou historií (od roku 1601) a založila zde chov ovcí a koz. Při výuce ji v kurzu doplňovaly další dvě chovatelky z nedalekých chovů – Bc. Veronika Zilvarová a Petra Tůmová.

Z poptávky zájemců vyplývalo, že stojí především o nácvik praktických dovedností manipulace se zvířaty. Zájem o tento vzdělávací program byl velký, ovšem kvůli časové náročnosti (200 hod.) a právě probíhající farmářské sezóně nakonec do projektu nastoupilo 10 účastníků, z nichž absolvovalo 8. Někteří již praktikující začínající chovatelé, kteří by si rádi doplnili teoretické znalosti, si totiž zkrátka nemohli dovolit odjíždět na výuku ze svých chovů hlavně kvůli sušení sena a dalším neodkladným farmářským povinnostem letní sezóny.

Při společně strávených dnech výuky i při závěrečném ověřování získaných znalostí bylo při setkání lektorek i účastníků charakteristické jejich společné zaujetí – chovatelství je opravdu nejen profesí, ale hlavně životním stylem, takže zde panovala atmosféra jako na setkání nadšenců se společným koníčkem. Rozhovory s účastníky navíc prozradily, že se i nadále po skončení vzdělávání setkávají na takzvaných Přástkách, kde se věnují zpracování ovčí vlny a vyměňují si zkušenosti z vlastních chovů.

Z elektrikáře chovatelem

Příběh prvního účastníka, devětačtyřicetiletého podnikatele z Blatné Dušana Kubeše, by se mohl jmenovat Žiju si svůj sen. Poté, co se děti postavily na vlastní nohy, si také on se svojí ženou mohl dovolit začít plnit svůj sen, obhospodařovat 16 hektarů na farmě v Malkově a postupně tak měnit hlavní náplň svého podnikání z elektrikáře na chovatele ovcí.

Při zakládání chovu se dozvěděl o možnosti absolvovat profesní vzdělání, což velmi uvítal, neboť sbíral jakékoli informace a zkušenosti, aby se při zakládání chovu vydal optimální cestou. Jeho očekávání od kurzu byla velká, neboť na farmě u Matoušků se chová stejné plemeno ovcí – východofrijské, které si sám vybral. Proto vítal především nácvik praktických dovedností, jako je dojení, ošetření mléka a výroba sýrů, odčervení, známkování zvířat, ošetření paznehtů nebo kydání.

Trojice, pro niž je profese farmáře koníčkem

Stejně tak ocenil zkušenosti z oblasti vybavení farmy (výhody a nevýhody různých druhů ohradníků, druhy pastvy) a všechny další informace. Během 200 hodin vzdělávání získal vlastně přehled o zkušenostech, které hlavní lektorka Renata Kašparová, na jejíž farmě kurz probíhal, sbírala po dvacet let od převzetí farmy, čehož si Dušan Kubeš velmi váží. Nyní jako hlavní pracovní náplň provozuje vlastní farmu v Malkově u Blatné. Jeho ovce očekávají první generaci jehňat, chov bude rozšiřovat o malá hovězí plemena a společenství zvířat rozšíří také o koně.

Starostka na farmě

Příběh další účastnice profesního vzdělávání, paní Mileny Hronové, energické starostky z nedaleké Včelničky u Kamenice nad Lipou a devětačtyřicetileté podnikatelky – kadeřnice, by bylo možno podle jejích vlastních slov nazvat Když se ženská nudí, tak jí pořídí krávu, respektive kozu či ovci.

Stejně jako Dušan, také ona již před vstupem do projektu zamýšlela rozšířit svou živnost do oblasti chovatelství. Už tehdy vlastnila chov tuctu ovcí plemene suffolk. Potřebovala však získat potřebné znalosti a informace pro větší chov. Zmínila se o tom před svým veterinářem, který shodou okolností věděl o profesním vzdělávání v tomto oboru v Horní Radouni a informoval ji o této možnosti.

Paní Milena na vzdělávání ocenila především získání úplně nových informací o zdravotě zvířat, jako je odčervení, ošetření paznehtů, změření teploty či rozpoznání nejběžnějších nemocí, tedy úkonů, ke kterým dříve přivolávala veterináře. Nyní, po absolvování profesního vzdělávání, je schopna je obstarat sama.

Je ráda za každou informaci. Možná trochu vzdálená jsou jí témata týkající se mléčných plemenem ovcí (ošetření mléka, dojení, výroba sýrů), neboť se zabývá chovem masného plemene suffolk. Ale podle vlastních slov vítá každou novou dovednost, které se může přiučit. Velmi přivítala možnost poznat různé druhy chovů, neboť v průběhu vzdělávání účastníci navštívili i několik dalších farem. Jednou z nich byla právě farma s venkovním velkochovem suffolk plemene, dalšími byly kozí farmy Peníkov a Světce.

Pro účastnici bylo také velmi důležité, že se seznámila s legislativou a povinnostmi chovatele při evidenci chovu. Absolvování profesního vzdělávání jí bylo inspirací k dalšímu rozvoji vlastní rodinné farmy, kterou aktuálně převzali s mužem od tchána. Nyní žádají o navrácení pronajatých pozemků a chtějí je sami obhospodařovat, chtějí rozšířit chov a uvažují o vlastní plemenitbě. O té by se ráda ještě dozvěděla více.

V absolvování kurzu ji podporoval muž i celá rodina, právě proto, že své znalosti i nově nabyté dovednosti uplatní při provozování rodinné farmy. V současné době se tu již narodilo první jehňátko, další očekávají a paní Milena má mnoho plánů na další rozšíření farmy.

Trojice, pro niž je profese farmáře koníčkem

S farmou stíhá i rodinu

Příběh třetí účastnice, jednačtyřicetileté zemědělské ing. Markéty Seberové z Nišovic u Volyně, by se mohl jmenovat Jak nejlépe skloubit výchovu tří malých dětí, práci a koníčka.

Matka tří dětí se zúčastnila projektu ještě v době své třetí rodičovské dovolené, v průběhu které se vrátila z Prahy zpět do svého rodiště. Tím pádem bylo jasné, že se po skončení rodičovské dovolené nebude moci vrátit na původní pracoviště SZIF. Rozhodla se (i proto, aby společně s dětmi mohla trávit co nejvíce času venku v přírodě) postupně převzít od matky chov ovcí v Nišovicích u Volyně, nadále chovat masné plemeno suffolk a chov rozšířit o mléčnou kozí produkci. S tou v současné době začíná a zatím si vyrábí sýry pro vlastní potřebu. V budoucnu by je i ráda prodávala.

Paní Markéta, stejně jako Milena, ocenila především možnost seznámit se s různými typy chovů (také ji zaujala především farma s velkochovem plemene suffolk), se zpracováním mléka a výrobou sýrů. Váží si možnosti nahlédnout do chodu již fungující a soběstačné malé farmy. Stejně jako Milena žádá o navrácení dalších pozemků, aby mohla rozšířit chov a v současné době, po skončení rodičovské dovolené, se chystá v této oblasti začít podnikat.

Oceňuje, že péče o zvířata se dá skloubit s péčí o děti. Stíhá děti rozvážet do škol a školek i na kroužky, věnovat se jim odpoledne a zároveň obstarat svou farmu, která je kilometr od městečka Volyně. Bylo pro ni zajímavé vidět jiný přístup k chovu zvířat, než který znala doposud, neboť chov mléčného plemene přece jenom znamená daleko větší časovou investici, než chov plemene masného.

Všichni z oslovených účastníků si váží především možnosti vzdělat se v oboru, ve kterém nyní podnikají, přímo na farmě, možnosti nacvičit si praktické dovednosti jako dojení, správné zacházení se zvířaty, základní zdravotnické úkony (ošetření paznehtů, odčervení, měření teploty, známkování zvířat) přímo s živými zvířaty. Oceňují, že si mohli vyzkoušet zpracovat vlastnoručně nadojené mléko a vyrobit sýry a jogurty, které společně zkonsumovali.

Účastníci kurzu považují za nedocenitelné, že jim lektorka Renata Kašparová předala své dvacetileté zkušenosti z oboru. Samozřejmě je pro ně důležité i získání nových teoretických znalostí z oblasti chovatelství. Velmi pozitivně hodnotí možnost setkat se stejně naladěnými lidmi, což dokazuje i skutečnost, že se i nadále nad rámec vzdělávání vídají při neformálních přátelských setkáních.

Času, který profesní kvalifikaci věnovali, v nejmenším nelitují. Letní pobyt na farmě v Horní Radouni brala většina účastníků jako formu aktivního odpočinku, i když při něm získávali nové dovednosti a znalosti. Přejeme jim všem, ať se jim v podnikání i v osobním životě daří a chovy ovcí a koz jim prospívají.

Uplatnit se je možné i po padesátce

Paní Anna Gregorová se narodila v roce 1963. Bydlí ve vesnici Tršice, vzdálené asi 10 km od Velkého Újezdu, kde se nachází SOŠ a SOU služeb Velký Újezd, s.r.o., a také od krajského města Olomouce. Ve svých padesáti letech byla propuštěna ze zaměstnání, a přestože má ukončené střední vzdělání, nepovedlo se jí najít odpovídající práci.

Proto byla paní Gregorová nucena nastoupit na pozici uklízečky v jednom obchodním centru v Olomouci. Pracuje tu každý den výhradně v rámci nočních směn, což je pro ni fyzicky velmi náročné. Navíc práce přes noc velmi ztěžuje dopravu z místa bydliště na pracoviště a zpátky běžnými prostředky hromadné dopravy.

Paní Gregorová si uvědomovala, že tuto situaci nemůže dlouhodobě snést, a proto začala hledat možnost jiného uplatnění. Dozvěděla se o kurzu zhotovování pánských plášťů a bund, který škola ve Velkém Újezdu propagovala pomocí letáků a místních rozhlasů po okolních obcích. Její známí jí kurz doporučili, protože již měli s podobným školením zkušenost a označili ho za příjemný a přínosný zážitek, který jim pomohl s dalším uplatněním na trhu práce. Navíc paní Gregorová o úpravu oděvů již dříve projevovala zájem. Proto se rozhodla do kurzu přihlásit.

Kurz navštěvovala velmi pravidelně, přestože měl vysokou hodinovou dotaci a ona musela odjíždět za vzděláváním vždy po návratu z noční směny v práci. To vyžadovalo silnou motivaci, protože pochopitelně nemohla čekat žádnou podporu ze strany svého zaměstnavatele. Spolehnout se mohla jen na své blízké a na tým vedoucích kurzu.

Sama uvedla, že ji náplň kurzu motivuje a baví ji učit se této práci po stránce teoretické i praktické. Zejména pak vyzdvihla možnost práce v kolektivu a komunikaci s lektory kurzu i dalšími účastníky, zkrátka možnost trávit čas v kolektivu nad společným zájmem. Ocenění kolektivu a komunikace souvisí zejména s faktem, že její současná práce prakticky neumožňuje sociální interakce, stejně jako komunikaci s klienty či vyslechnutí jejich pozitivního zhodnocení její práce. A právě to ji přitahovalo na práci krejčovské – možnost dělat kreativní práci podle představ klientů a sledovat jejich případnou spokojenost.

Ohledně náplně kurzu a jeho materiálního a organizačního zajištění paní Gregorové nic nechybělo. Náplň kurzu se jí zdála aktuální a kompletní, zajištění učebními materiály – texty i interaktivními prezentacemi – dostačující. Lektori byli ochotní jí pomoci či zodpovědět její otázky. Nejvíce se jí líbily praktické části, při kterých se mohla dostatečně procvičit při práci se všemi základními druhy materiálů pro zhotovování bund a plášťů, základní technikou a všemi pomůckami potřebnými pro práci v krejčovství. Zde mohla vyrobit kompletní, estetický a funkční výrobek podle požadavků potenciálního zákazníka od vytvoření stříhu, až po ozdobné obšití knoflíkových dírek.

Paní Gregorové vůbec nevadila časová náročnost kurzu, naopak. Na kurzech si podle vlastních slov vlastně mohla odpočinout od stereotypní a namáhavé práce. Tomu podle ní napomohlo zařazení pravidelných přestávek s bohatým občerstvením a to, že všichni zaměstnanci školy, kteří byli pověřeni vedením kurzu, velmi pracovali na tom, aby při vzdělávání panovala příjemná nálada a nikomu nic nechybělo. To vše jen napomohlo tomu, že paní Gregorová bez potíží kurz dokončila a získala kýžený certifikát.

Uplatnit se je možné i po padesátce

Získané zkušenosti využila nejprve při pomoci rodině a přátelům s jejich oděvy. Záhy zjistila, že v jejím bydlišti i okolí existuje poptávka po službách, které mohla díky kurzu poskytnout – od drobných úprav, až po zhotovení kompletního oděvu. Vzhledem k tomu, že kurz byl zaměřen výhradně na zhotovování pánských plášťů a bund, požádala školu o možnost konzultovat s vyučujícími, s nimiž byla v kontaktu během kurzu a o jejichž profesionalitě i ochotě pomoci byla přesvědčena, některé typy prací, u nichž si nebyla jistá vhodným postupem.

Škola jí samozřejmě vyšla vstříc. Vyučující s ní dokonce v rámci volného času probrali další témata z oboru podle jejích potřeb a umožnili jí všechno si prakticky vyzkoušet. Paní Gregorová se tedy dále vzdělává v oboru, kupuje si odborná periodika a přivydělává si pracemi v oboru. V budoucnu dokonce počítá s možností odejít z dosavadního zaměstnání, které ji nenaplnuje, a žít se výhradně touto prací.

Vzhledem ke všemu předchozímu paní Gregorová celý kolektiv školy chválí před svými známými. Oceňuje spolupráci se všemi, kteří se podíleli na zajištění kurzu, stejně jako jejich vstřícnost, a dále naplnění jejích představ a očekávání.

Příklad paní Gregorové jasně dokazuje, že i po padesátém roce života, kdy se výrazně snižuje uplatnitelnost na pracovním trhu a kdy jsou starší lidé nuceni dělat práci neodpovídající jejich věku, vzdělání, schopnostem a individuálním potřebám, lze změnit vlastní situaci.

Takovýto člověk jen potřebuje vhodnou motivaci, vůli a zejména odpovídají podporu ze strany okolí, které mu nabízí vhodné cesty vedoucí ke změně jeho postavení na trhu práce a k nabytí nezávislosti na zkrácených představách většiny zaměstnavatelů. Ti se domnívají, že lidé po padesátém roce života již nemohou přispět ke zvýšení konkurenceschopnosti firmy, a proto není důvod je přijmout na místo, na které jinak mají potřebné vzdělání a zkušenosti.

Paní Gregorová to štěstí měla a úspěšně směřuje k možnosti samostatně se žít při naplňování vlastních psychických i fyzických potřeb, jako jsou přiměřená organizace vlastního času, kreativita, komunikace či pozitivní ohodnocení práce zákazníky.

Ve víně jsou vedle pravdy občas i splněné sny

Když se pan Petr Bibr z Otrokovic rozhodl stát vinařem, hodně lidí v okolí nevěřícně kroutilo hlavou. Vždyť vinařství je od pradávna spojeno s malebnými kopečky jižní Moravy, na jejichž slunných stránkách se táhnou vinice, počínaje Boršicemi a konče Mikulovem.

Pan Bibr měl svůj sen, který si však dokázal splnit, protože nejen lidé ze Slovácka jsou milovníky vína a vášnivými degustátory. I Petr miluje víno a velmi rád je i vyrábí u sebe doma, ve sklepě v půldomku v Otrokovicích, kde žije se svou manželkou a dětmi. Víno také degustuje, zúčastňuje se degustačních akcí v okolí a hodnotí vína v soutěžích.

Petr pracuje nedaleko svého bydliště jako technický ředitel ve společnosti zabývající se výrobou světelné reklamy, LED aplikací a 3D prvků v architektuře a designu. Od svého kolegy se dozvěděl o možnosti zvýšit si své dosavadní zkušenosti o teoretickou a praktickou výuku v kurzech pro vinohradníky a vinaře, které pořádá Národní ústav pro vzdělávání (NÚV), zaštitěný Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy a Evropskou unií. Petr neváhal a na kurz se s nadšením přihlásil. Učební plán pro profesní kvalifikaci Vinohradník - vinař sestával ze čtyř modulů po cca 50 - 70 hodinách, v nichž praktická výuka tvořila dvoutřetinový podíl délky výuky.

Petr po absolvování čtyřmodulové výuky popsal, že probíhala formou prezentací, přednášek, praktických ukázek, a dále nácvikem a tréninkem dovedností, praktickým cvičením a také pozorováním a diskuzemi s lektorem. Ukončena byla zkouškou dle standardu Národní soustavy kvalifikací.

Petra jen mrzí, že součástí zkoušky nebyla i zkouška před autorizovanou osobou, která už ale není z fondů EU a ČR hrazena, jako tomu je u celého kurzu. Podle Petra byl přístup lektora na velmi profesionální úrovni jak teoretické, tak i praktické. Celkově kurz splnil Petrova očekávání a cíle, stal se pro něho hodnotnou investicí do budoucnosti. Petr v něm také poznal nové lidi, kteří sdílejí stejnou vášeň pro vinařství.

Kladně účastník hodnotí i praktickou stránku výuky a kvalitní technické vybavení pro individuální pracovní aktivity spojené s výukou ve vinicích i sklepech. Kurz probíhal mimo pracovní dobu a podle Petra byly délka a časový harmonogram odpovídající pro získání potřebných vědomostí.

Petr věří, že ačkoliv vinohradnictví v jeho regionu není běžné, vinařství se může dařit i zde, na pomezí Valašska, Slovácka a Hané. Dalším jeho cílem je zdokonalit se v hodnocení vín, a proto velmi vážně uvažuje, že se zapojí do profesní kvalifikace Hodnotitel vín. Po celou dobu mu byla oporou jeho rodina a několik blízkých přátel. Ví už o dalších zájemcích, které pro tento kurz nadchl a kteří by jej také rádi absolvovali.

Sklář pro duté sklo - i zkušený se má co naučit

Je malý vzrůstem, ale velký srdcem. O kom je řeč? O čtyřiačtyřicetiletém Jaroslavu Durdoňovi. Tento drobný chlapík v nejlepších letech žije na severu naší republiky v malém městečku Nový Bor.

Již 19 let žije společně se svou přítelkyní, se kterou vychovávají svých sedm dětí ve věku od jednoho roku do 17 let. Tento fakt vedl Jaroslava, který byl momentálně registrován na úřadu práce, k tomu, aby si doplnil vzdělání a hlavně aby po dlouhých letech, kdy pracoval ve sklářských oborech, získal konečně nějaké osvědčení, díky němuž by měl větší šanci na získání práce. Je to klasický příklad, který na Novoborsku není ojedinělý.

Na začátku Jaroslavovy profesní cesty bylo studium na Středním odborném učilišti sklářském v Novém Boru. Ve škole setrval pouze dva roky v letech 1984 až 1986. Studium bohužel nedokončil. Otec se s ním díky tomu dostal do sporu a velice to Jaroslavovi zazlíval. I to bylo motivací, aby se syn pokusil získat vysněné osvědčení.

Po neúspěšném studiu se Jaroslav snažil získat alespoň nějaký doklad o tom, že řemeslo na nějaké úrovni umí. Proto absolvoval v huti Hantych, kde byl zaměstnán, tzv. „školu práce“. Zde ho učili mistři svého řemesla, např. pan Čejka, pan Bílý, pan Horník, pan Rozin a další. V této huti nakonec Jaroslav setrval dlouhých 10 let a získal spoustu nových dovedností při práci se sklem.

Jeho cesta pokračovala dále do moderní sklárny Crystalex, kde byla v té době masová ruční výroba. Dnes se sklárna zabývá pouze strojní výrobou. Zde Jaroslav působil celkem dlouhou dobu pěti let. I zde se dále profesně rozvíjel. Jeho další cesta byla zpět do hutě Hantych. Zde působil pouze jeden rok, aby jeho další cesta vedla do hutě na Výzkumném ústavu užitkového skla, kde pracoval pro drobného podnikatele pana Jaroše. I zde setrval jediný rok.

Tým lidí, se kterými zde pracoval, se často obměňoval, a proto další cesta vedla mimo region Novoborska, do Harrachova. Zde pracoval bezmála dva roky a byl spokojen profesně, ale odloučení od přítelkyně a dětí ho přivedlo zpět. Získal práci ve Chřibské u pana Černého, který zhruba po půl roce ukončil výrobu. K tomu Jaroslav říká: „Dodnes vlastně nevím, proč to zde skončilo.“

Následovalo období, kdy se Jaroslav ocitl tři roky úplně mimo sklářské obory. Po tomto čase ho hlas srdce přitáhl zpět ke sklu a po dva krásné roky spolupracoval se skvělými skláři - Martinem Janeckým a Markem Bartkem. I v tomto případě měl ale tak trochu smůlu, neboť oba pánové vyrazili na zkušenou do světa, a tím zůstal Jaroslav opět bez práce. Martin Janecký setrvává dále v zahraničí a dokonce zde nabízel Jaroslavovi práci. Bohužel, s takto početnou rodinou je Jaroslav rozhodnutý zůstat v Čechách.

Sklář pro duté sklo - i zkušený se má co naučit

Byla to snad náhoda, ale díky úřadu práce se Jaroslav dozvěděl o pilotním ověřování a možnosti doplnit si vzdělání a získat certifikát v novoborské Vyšší odborné škole sklářské a Střední škole, Nový Bor, Wolkerova 316, příspěvkové organizaci. Jeho kroky směřovaly do školy, kde se dozvěděl podrobnosti o projektu UNIV 3 a pilotním ověřování oboru Sklář pro duté sklo dle profesní kvalifikace. Bez váhání se přihlásil.

Dnes, již s odstupem času, Jaroslav říká: „Prošel jsem za ta léta různé sklárny. Práce mě baví a kromě klasické výroby jsem se také dostal k tvorbě speciálních zakázkových kusů. Na Novoborsku je velmi široké zaměření skláren, a tak jsem vyzkoušel opravdu skoro všechny techniky hutního tvarování skla.“

K vlastnímu programu Sklář pro duté sklo Jaroslav řekl: „Chtěl jsem si dodělat vzdělání, získat certifikát. To byl pro mě hlavní cíl. Díky tomuto programu jsem se naučil nové věci, získal jsem vědomosti ohledně technologie tavicích a chladicích pecí. S kurzem jsem velmi spokojen, snad by jen mohl být program o něco delší. Zdokonalil jsem se ve stávajících dovednostech, a také má práce je přesnější. Od získání certifikátu si slibuji lepší uplatnění na trhu práce, a již dnes mám příslibenu práci ve sklárně AVECLARA v Polevsku.“

A co kurz jako takový? „Sklářská škola v Novém Boru je velmi dobře technicky vybavená, ale samozřejmě kurz není jenom o materiálním vybavení,“ doplňuje Jaroslav, „lektoři byli dva a s jejich prací jsem byl velmi spokojen. Oceňuji jejich individuální přístup a obrovskou trpělivost (ta byla potřeba zejména pro kluky z úřadu práce, kteří píšthalu drželi poprvé v životě). Oba pomohli, poradili. Celková atmosféra byla velmi pozitivní.“

A jak to bylo s časem a podporou? „Časově jsem neměl jediný problém a do mého časového harmonogramu kurz zapadl bez problémů, momentálně jsem byl v době kurzu registrován na úřadu práce,“ říká Jaroslav, „chtěl bych poděkovat lidem, kteří mě při absolvování kurzu nejvíce podporovali: byla to především má rodina, kamarádi, bývalí spolupracovníci a také otec. Velmi pozitivní pro mě je, že jsem tátovi mohl donést ukázat získaný certifikát. Jsem ze získání certifikátu nadšený, věřím, že budu mít práci, kterou nutně potřebuji pro svou početnou rodinu. Určitě bych kurz doporučil všem, kteří podobně jako já neměli to štěstí, aby si dodělali vzdělání“.

Zkušenosti využije při výrobě vitamínu

Ve svých 36 letech se Tomáš Křičenský, operátor chemické výroby v pardubické společnosti Synthesia, a.s., rozhodl zvýšit si odbornou kvalifikaci a vzdělání. V tomto ohledu může být jeho přístup pro každého motivujícím příkladem.

Na České zemědělské univerzitě vystudoval Tomáš bakalářský obor Zahradník. I po čtyřech letech praxe ale stále pociťoval mezery ve svých znalostech, a tak se rozhodl doplnit si teorii hned ve dvou kurzech - Chemik pro obsluhu zařízení a Chemik - laborant.

O možnosti absolvovat kurz na Střední průmyslové škole chemické v Pardubicích se dozvěděl prostřednictvím svého zaměstnavatele. Společnost Synthesia, a.s., s pardubickou školou dlouhodobě úzce spolupracuje. Vzdělávání vlastních zaměstnanců se firmě osvědčilo, proto je ke kurzům dokonce nabádá poskytováním různých výhod pro absolventy.

Tomáš ale zmíněné benefity jako hlavní důvod své účasti ve vzdělávání neoznačil. Naproti tomu zmínil snahu o vlastní konkurenceschopnost na trhu práce, zájem o obor a možnost získání certifikátu. Očekával nabytí nových znalostí a dovedností v oboru chemie - a jeho očekávání byla naplněna.

Nejprve mu průvodce v pilotním ověřování sdělil všechny informace o průběhu kurzu, a také o závěrečné zkoušce. Potom Tomáše čekala teoretická i praktická část vzdělávání.

Právě praktická část ho bavila nejvíce. Probíhala v laboratořích SPŠCH Pardubice na profesionálních přístrojích a pod dohledem zkušených lektorů. Účastníci kurzu tu měli neustále k dispozici i počítače s připojením k internetu pro rychlé dohledání nebo uložení jakékoliv informace.

Tomáše potěšil individuální přístup lektorů k účastníkům, a také skutečnost, že se každému tématu věnovali dostatečně dlouho a intenzivně. Díky tomu všemu se Tomáš po absolvování kurzu vrátí ke své práci, chemické výrobě vitamínu D, zkušenější a vzdělanější. Věří, že díky získaným znalostem najde uplatnění. Návrat do školních lavic se mu vyplatil.

Získala vysněnou práci v cestovním ruchu

Dominika Plimlová, devatenáctiletá mladá dívka z Plzně, si začala vyšlapávat cestu ke svému vysněnému povolání. Díky své kamarádce Petře Vašíčkové se dozvěděla o chystaných kurzech z oblasti cestovního ruchu – pilotním ověření v rámci projektu UNIV 3.

O takové práci vždycky snila. Cestovat, vyhledávat nejzajímavější destinace pro klienty, připravovat pro ně program, komunikovat s cizinci a provádět je po zajímavých pamětihodnostech. To je to, co ji přitahovalo. Nejdříve se přihlásila na první kurz, Místní zástupce cestovní kanceláře, který začal na podzim roku 2013. Vždycky inklinovala k cestování a historii, proto ji lekce z dějin umění a zeměpisu nadchly. Po úspěšném absolvování přirozeně následoval další kurz, Vedoucí zájezdu. Když se dozvěděla, že se chystá ještě poslední - Vedoucí pracovník turistického informačního centra - neváhala a přihlásila se do třetice. Ale až díky tomuto certifikátu získala zaměstnání v cestovní agentuře SETTOUR BOHEMIA.

Dominika vyrůstala v Plzni, kde také studovala střední školu, obor veřejnosprávní činnost. Po jejím dokončení se chystala na své první povolání. Brzy ale zjistila, že „jen“ s maturitou, byť specializovanou, nemá tolik příležitostí. Rozhodla se tedy pro další studium a rozšíření kvalifikace. Historie, zeměpis a cizí jazyky, to jsou oblasti, které ji nejvíce zajímaly. Logickým vyústěním byl cestovní ruch. Studovat znovu čtyři roky na střední škole se jí už ale nechtělo. Proto byl rekvalifikační kurz tou nejlepší variantou. Během celého kurzu ji podporovala hlavně babička, která v jejím zájmu viděla svého manžela, Dominičina dědečka, jenž cestování a památky miloval.

Od kurzu Dominika očekávala zejména přípravu pro budoucí povolání. Délka jí vyhovovala, i když by ocenila více hodin jazykové přípravy. V této souvislosti by určitě doplnila výuku ještě o jeden světový jazyk. V jejím případě o němčinu. „V praxi teď vidím, že jeden jazyk dnes už nestačí, a protože naše cestovní agentura spolupracuje s Německem, i když mluvím dobře anglicky, němčina, zejména v písemné podobě, je pro mou práci nezbytná,“ uvažuje.

Očekávání splnil kurz zejména v praktických částech. Příprava, samotné předvádění výkladu před skupinou přímo v terénu i nácvik práce v improvizovaném turistickém informačním centru ji bavily a pomohly v přípravě k závěrečné zkoušce. Zajímavý byl samozřejmě dějepis: „Světové památky znám, viděla jsem jich dost i na vlastní oči, ale potřebovala jsem si doplnit znalosti o těch českých, v čemž mi lektorka, paní Kubálková, otevřela oči. Zjistila jsem, jaké krásné a významné památky jsou i u nás, určitě je také všechny navštívím,“ říká Dominika a začíná obsluhovat zákazníka, který se přišel informovat o zájezdech k moři pro svou letní dovolenou.

Z pohledu praxe, kterou nyní poznává, jí v kurzu přišly nejméně užitečné ekonomické moduly a účetnictví: „Vyplňování formulářů je v mé současné práci úplně jiné, vše dostáváme připravené. Ale to může být v každé agentuře jiné,“ říká. Uznává, že jsou tyto znalosti důležité, jen možná ne v tak podrobné formě.

Získala vysněnou práci v cestovním ruchu

Velkou zásluhu na jejím úspěšném absolvování kurzu mělo nadšení a péče lektorky, paní Mgr. Hany Kubákové. Kurzistům zřídila speciální intranet, kam jim vkládala materiály a zajímavosti z oboru, i ve svém volném čase konzultovala s uchazeči a připravovala je ke zkoušce. Společně navštívili i dva veletrhy cestovního ruchu, kde pro uchazeče připravila speciální úkoly, které měli splnit přímo na místě. „Bylo to velmi zajímavé a poučné, paní Kubáková tím prostě žije,“ chválí si Dominika.

Zcela novou oblastí studia pro ni byla organizace práce a vedení týmu. Řešily se konkrétní situace - jak rozdělit práci mezi zaměstnance, jaké úkoly jsou v kompetenci vedoucího a jaké naopak může a měl by delegovat na podřízené. Vzhledem ke svému věku a malým pracovním zkušenostem Dominika zatím vést lidi neumí, samozřejmě by ale ráda v budoucnu postoupila i na vedoucí pozici.

I když byl kurz časově poměrně náročný, Dominika chodila a nasávala vědomosti poctivě. „Je neuvěřitelné, že vám dnes někdo nabídne takovýto kurz zdarma, vážím si toho,“ oceňuje. Všechny vědomosti a praktické dovednosti z kurzu jí pomohly v profesním rozvoji. Bez nich by práci v cestovní agentuře nemohla vykonávat.

Certifikáty zkrátka paní ředitelku plzeňské agentury přesvědčily. Na závěrečnou zkoušku se ale Dominika musela připravit i mimo navštěvované hodiny. Zejména na písemnou část, prověřující teoretické znalosti ze zeměpisu, dějin umění a kultury. V praktické části předvedla výklad před skupinou turistů přímo v centru města Plzně. Později v improvizovaném turistickém centru v praktické učebně komunikovala s klienty, kteří měli různá přání a požadavky.

Právě tuto část dnes využívá nejvíce. „Hodí se mi všechno, co jsme probírali, různé komunikační techniky a přístupy ke klientovi, asertivní jednání i neverbální komunikace,“ popisuje Dominika. Jazykovou zkoušku znovu neabsolvovala. Tím, že ji úspěšně složila v předchozích dvou kurzech, ji díky principu uznávání, který právě projekt UNIV 3 ověřuje v praxi, měla uznanou.

„Možnost uznávání je výborná, mohla jsem tak získat za poměrně krátkou dobu studia komplexnější vzdělání v tomto oboru a nemusela jsem opakovat to, co již umím z předešlých kurzů,“ hodnotí Dominika. Na otázku, zda by doporučila kurz svým známým, bez váhání odpovídá, že určitě.

V cestovní agentuře SETTOUR BOHEMIA má Dominika na starosti zejména přípravu materiálů, propagaci, správu internetových a facebookových stránek a přípravu jednotlivých zájezdů. „Absolvování kurzu mi velmi pomohlo zejména v tvorbě produktů, využívám ale i znalosti z hodin zeměpisu. V kurzu se mi zpočátku zdály informace o zemích zbytečně podrobné, ale zjišťuji, že to svůj smysl mělo,“ ohlíží se.

Její práce ji velmi baví, dokonce kvůli ní odmítla další nabízené místo – delegáta cestovní kanceláře ve Španělsku. Jak sama říká, bylo by to sice krásně strávené léto u moře, ale co dál? Její stávající práce je mnohem perspektivnější a obsahově různorodější.

Získala vysněnou práci v cestovním ruchu

Jak už bylo výše zmíněno, k získání vysněné práce v cestovní agentuře pomohla Dominice Plimlové úspěšně složená závěrečná zkouška kurzu Vedoucí pracovník turistického informačního centra. Bez ní by zajímavé pracovní místo nezískala. A to byl také jeden z hlavních důvodů zapojení vzdělávací instituce Kustod, s.r.o., do projektu UNIV 3: dát prostřednictvím vzdělávání a rekvalifikace příležitost k získání pracovního místa ve vysněné práci.

Začínala jako prodavačka, dnes líčí hvězdy

Paní Petra Prokopová se narodila v roce 1987 v Novém Městě na Moravě, v současné době bydlí ve Žďáře nad Sázavou. Po absolvování základní školy se vyučila jako prodavačka smíšeného zboží na SŠOS SČMSD, s.r.o., Žďár nad Sázavou. Po svém vyučení pracovala ve firmě Ahold jako prodavač - specialista na úseku mléčných výrobků, obsluhy a také jako pokladní.

V roce 2007 se vdala a o rok později se jí narodila první dcera. Na mateřské dovolené pocítila potřebu komunikace s lidmi a velmi se jí líbily činnosti spojené se zkrášlováním zevnějšku. Postupně začala jako samouk upravovat nehty sobě a svým kamarádkám a později se pustila i do nehtové modeláže.

V této době jí nešlo o přivýdělek, byl to koníček. Na základě podnětu svého manžela, aby se v tomto oboru začala vzdělávat, kontaktovala školu, kterou sama před několika lety absolvovala. Jako samoplátce absolvovala kurz Manikúra, a to i včetně nehtové modeláže. Získala tak potřebné znalosti a dovednosti od profesionálů společně s certifikátem, který jí otevírá dveře k vlastnímu podnikání. Pro charakteristiku paní Petry je důležité podotknout, že to bylo v roce 2011, kdy měla již druhou dceru Nikolku, a kurz začínal v době, kdy Nikolce byly pouhé tři měsíce.

Velkou oporou, a na počátku hlavním iniciátorem jejího dalšího růstu, byl Petře manžel, který pracuje u Policie ČR a ochotně pomáhá s péčí o děti. Paní Petra se snaží přizpůsobovat své aktivity službám svého manžela. Sama říká, že on má rozpis pevně daný na měsíc dopředu, takže to není žádný problém. V případě nouze vypomůže ještě maminka, ale sama je zaměstnána, takže je to spíše výjimečné.

V kurzu manikúry Petra navázala kontakty s vyučujícími v oboru kosmetických služeb, a protože škola byla zapojena do projektu UNIV 2, byla v kontaktu s metodičkou, aby v případě další možnosti svého profesního růstu nepromeškala příležitost. Sama postupně v rámci svých časových možností „dělá nehty“ příbuzným a kamarádkám, které ji doporučovaly dál. Sama tvrdí, že nejlepší forma reklamy je ústně předaná dobrá osobní zkušenost. Své služby poskytovala doma, a jak říká, musela v tom případě dobře „motivovat“ maličké dcery, aby se samy zabavily.

Raději však jezdí za svými klientkami k nim domů, protože jí to přináší klid na práci a také dočasné odpoutání od rodiny, což je pro psychiku ženy na mateřské dovolené velmi důležité. Zároveň to zvyšuje atraktivitu jejích služeb, protože pro řadu žen je to velmi příjemné, když nemusí nikam docházet.

Vzhledem k tomu, že má Petra o obor velký zájem, začala spolupracovat s firmou Mary Kay. Zaujala ji nejen obchodní spolupráce, ale hlavně možnost dalšího profesního zdokonalování, kterou společnost nabízí formou seminářů o produktech a způsobech líčení.

K manikurnímu kufříku tedy přibyl ještě cestovní kufr s potřebami na líčení. Když přišla možnost absolvovat kurz Kosmetické služby v rámci projektu UNIV 2 KRAJE, samozřejmě neváhala, zúčastnila se a úspěšně absolvovala. Získala další cenný certifikát, díky němuž splňuje podmínky k podnikání v tomto oboru.

Začínala jako prodavačka, dnes líčí hvězdy

Během obou kurzů byla, podle jejích slov, velmi spokojena po všech stránkách a dávala doporučení o kurzech svým známým.

Když se paní Petra dozvěděla o zahájení pilotáže Sportovní masáž v rámci nového projektu UNIV 3, vůbec neváhala a rozhodla se rozšířit svoji kvalifikaci o nabídku masérských služeb, které s činnostmi, na něž se doposud kvalifikovala, velmi úzce souvisí. Společně s ní nastoupilo i několik známých, kterým kurzy na SŠOS SČMSD, s.r.o., ve Žďáře nad Sázavou doporučila. Po absolvování tohoto kurzu bude moci v rámci kosmetických služeb nabízet všechny druhy relaxačních a uvolňujících masáží.

Kurz konaný v projektu UNIV 3 hodnotí paní Petra kladně. Díky tomu, že škola zajišťuje v oblasti osobních služeb počáteční vzdělávání, je zázemí pro teoretickou i praktickou výuku optimální a spotřebního materiálu byl vždy dostatek. Účastníci si vyzkoušeli práci s kvalitními oleji a emulzemi v dostatečném výběru. Prostor učebny byl po dobu kurzu určen pouze pro maséry, takže poskytoval všechno potřebné zázemí pro praktickou výuku (lehátka, stoličky, emulze, hygienické a sanitární prostředky, rádio pro relaxační hudbu) i teoretickou výuku (počítač, dataprojektor, demonstrační pomůcky).

Kurz byl časově náročný a vyžadoval podporu nejbližší rodiny, aby byla možná účast v prezenční výuce i dostatečná doba pro samostudium. Hlavně anatomie a teoretické znalosti z psychologie vyžadovaly poctivou domácí přípravu. Studijní texty byly frekventantům poskytovány. Většina účastníků využila i souhrnnou publikaci s názvem Sportovní masáž.

Profesní kvalifikace jsou v oblasti vzdělávání dospělých pro většinu zájemců novinka. Petra uvítala možnost konzultace s průvodcem i lektorem diagnostického modulu, aby mohla lépe využít všeho, co se naučila již v předešlých kurzech, např. část znalostí anatomie, znalosti psychologie při jednání s klientem či znalost poskytování první pomoci apod.

I když jí byly některé kompetence uznány, kurz absolvovala celý. Důvodem bylo i to, že účastníci byli předem seznámeni s rozsahem a podobou zkoušky. Chtěla být dobře připravena, a tudíž využila všech možností, které jí kurz nabízel. Tento svědomitý přístup se projevil také u zkoušky „nanečisto“ v rámci kurzu a potom u zkoušky z profesní kvalifikace, kterou úspěšně složila.

Paní Petra by přivítala, kdyby kurz probíhal po delší období. Uvádí, že by jí vyhovovalo volnější tempo, aby se lépe zorganizoval chod rodiny a její aktivity ke klientkám, aby vše probrané dobře zvládala. K práci lektorů a všech zúčastněných neměla žádné připomínky. Cítila přátelský přístup a profesionalitu.

Její cílevědomost a houževnatost se projevily během kurzu i v momentu, kdy jí náhle zemřel tatínek. Ani v takto vypjaté situaci nepřerušila docházku a aktivity a uvádí, že jí docházka do kurzu a „přepnutí“ na jiné myšlenky hodně pomohly překonat toto těžké období.

Začínala jako prodavačka, dnes líčí hvězdy

V polovině července roku 2013 Petra úspěšně složila zkoušku z profesní kvalifikace Sportovní masáž a okamžitě začala rozšiřovat svoji činnost. V současné době poskytuje masáže na přání v hotelu v oblasti Žďárských vrchů. Protože je zvyklá za klienty cestovat, přidala další, v pořadí již třetí kufřík a přijíždí se všemi potřebami, včetně rádia pro relaxační hudbu.

Klienty hotelu doplnili i jeho zaměstnanci. Taková služba na pracovišti je velmi vítána. Petra je nadšena z toho, jak čas strávený s klientem při masáži a hudbě velmi dobře působí i na její vlastní psychiku. Je člověkem, který čerpá energii z toho, že může dopřát radost a příjemné pocity druhým.

Od svých začátků ve spolupráci s firmou Mary Kay ušla velký kus cesty. Podílí se na řadě akcí spojených a propagací značky i na charitativních projektech. V listopadu 2012 líčila soutěžící na casting soutěže Česká miss, v březnu 2013 modelky na přehlídku M – VIZÁŽ.

V současné době se připravuje na módní přehlídku spojenou s charitativní akcí pro mentálně postižené, která se uskuteční v říjnu na Pražském výstavišti. Bude líčit známé osobnosti českého showbusinessu, jakými jsou např. Helena Vondráčková, Andrea Verešová nebo Agáta Hanychová. Cesta, kterou urazila za krátkou dobu od obslužného pultu v supermarketu, přes narození dvou dětí až do současnosti, je opravdu úctyhodná.

Škola SŠOS SČMSD, s.r.o., ve Žďáře nad Sázavou, kde se Petra vyučila a dále vzdělávala ve všech dalších kurzech, chystá na základě poptávky i kurz pro pedikérky. A paní Petra je opět na seznamu zájemců. Důvod? Péče o nohy včetně modeláže nehtů je velmi žádaná a stala se v dnešní době nezbytnou součástí péče o tělo. Jejím cílem je být kvalifikovanou vizážistkou. Při její pílí a touze splnit si svůj sen bude určitě jednou z prvních, které se přihlásí ke zkoušce z profesní kvalifikace, jakmile bude v tomto oboru schválena.

Kurzy své domovské školy Petra doporučuje. V současné době přihlásila i svoji maminku, která se chce věnovat gastronomickým oborům.

Mezi CNC stroji našel perspektivní prostředí

Střední průmyslová škola Jedovnice byla založena v roce 1953 a od počátku se specializuje na výuku strojírenských, elektrotechnických a ICT oborů. V současné době nabízí v rámci formálního vzdělávání dva obory, tradiční Strojírenství (23-41-M/01) a Informační technologie (18-20-M/01), oba ukončené maturitní zkouškou.

Škola usiluje o produktivní vzdělání orientované na výkonnost, adaptabilitu a dobrou přípravu absolventů pro praxi i další studium na vysokých školách. Její technické a materiální vybavení má vysokou úroveň. Disponuje potřebným programovým vybavením a využívá kvalitní bezdrátové připojení na internet. Zároveň má nové elektrotechnické laboratoře a učebnu pro programování obráběcích strojů CNC. Technické vybavení učeben je soustavně modernizováno tak, aby žáci pracovali stále s aktuálními technologiemi.

V oblasti dalšího vzdělávání má škola dlouholeté zkušenosti s kurzy na CNC strojích. Ještě před zavedením profesní kvalifikace Obsluha CNC obráběcích strojů do Národní soustavy kvalifikací škola tyto kurzy vytvářela a probíhaly zde. V současné době má škola nasmlouváno několik rekvalifikačních kurzů dle Národní soustavy kvalifikací obsluha CNC obráběcích strojů pro Úřad práce Blansko. V rámci projektu UNIV 3 se uvedeného kurzu zúčastnil i pan Libor Macháček.

Panu Macháčkovi je 39 let, bydlí a pracuje v okrese Blansko v Jihomoravském kraji. Je vyučeným opravářem zemědělských strojů – mechanizátorem. Od úspěšného absolvování závěrečných zkoušek na Středním zemědělském učilišti v Tišnově v roce 1992 pracoval jako svářeč, brusič, ale dokonce i jako řidič. V současné době pracuje jako dělník ve výrobě ve firmě Pyrotek na pozici brusič slévarenských forem.

O možnost zúčastnit se kurzu, který probíhal na škole v Jedovnici, se pan Macháček dozvěděl od své kolegyně z práce, která v Jedovnici bydlí a také se do kurzu přihlásila. Tento kurz byl sestaven jako příprava na zkoušku podle Národní soustavy kvalifikací Obsluha CNC obráběcích strojů. O Národní soustavě kvalifikací pan Macháček nic nevěděl, proto aktivně „pátral“ na internetu. Zjistil si, že se v jeho případě jedná o možnost prokázat svoji kvalifikaci, a to složením zkoušky bez nutnosti absolvovat několikaletou školní přípravu.

Ohledně zapojení do kurzu neváhal, protože věděl, že nové zkušenosti, které v něm získá, může použít při následném hledání nové práce, která by ho zároveň zajímala, ale i bavila. Navíc pro něho byl zajímavý i fakt, že kurz byl zdarma a škola nabízela kromě získání certifikátu z projektu UNIV 3 i zkoušku podle Národní soustavy kvalifikací s mezinárodně platným certifikátem.

Mezi CNC stroji našel perspektivní prostředí

Od kurzu pan Macháček očekával, že se naučí teoretickou část o funkci CNC strojů a poté si sám vyzkouší reálnou práci na nich. A že také získá certifikát, který by ho profesně posunul dále. Kurz splnil všechna jeho očekávání, dokonce je i určitým způsobem překonal. Doslova pan Macháček uvedl, že mu kurz otevřel nové dveře na trhu práce s možností vyššího výdělku. Informace, které mu byly v kurzu podávány, hodnotil jako užitečné, jasné a důležité, nikoli přebytečné. V současné době má rozjedenánu práci na CNC ohraňovacím lisu.

Časový prostor, který byl vyhrazen v kurzu pro vlastní práci s technickým vybavením, byl podle něj dostatečný a shledává ho naprosto optimálním. Účastníci kurzu pracovali samostatně na PC a v malých skupinkách u CNC strojů, na kterých si vše samostatně vyzkoušeli. To vše samozřejmě po předchozím vysvětlení problematiky lektorem a za jeho stálého dohledu, aby bylo optimálně využito času, který účastník v kurzu strávil.

Průvodce pilotního ověřování se panu Macháčkovi zdál jako velice sympatický a inteligentní člověk, který svému oboru rozumí. Tím pádem podával dostatek informací ke studiu, k práci se stroji a v neposlední řadě i ke zkoušce. Určitě pana Macháčka motivoval a spolupráce s ním ho velice bavila.

Lektor, pan Nečas, se panu Macháčkovi jevil jako velice znalý svého oboru. Vždy velice rád pomohl, když náhodou někdo nevěděl, jak pokračovat dále. Pan Macháček je velice vděčný, že byl právě tento odborník jeho lektorem, a naučil ho opravdu mnoho. Navíc spolupráce s druhým lektorem, panem Vybíhalem, probíhala v podobném duchu.

Pro pana Macháčka bylo velice těžké skloubit zaměstnání, rodinu a koníčky s absolvováním více než 200 hodin kurzu. Díky podpoře ze strany své rodiny, která mu vyšla vstříc, když se potřeboval připravit na zkoušku, i zaměstnavatele, který mu umožnil přehodit si směny tak, aby kurz mohl navštěvovat pravidelně, ale kurz nakonec zdárně ukončil.

Velkou výhodou spatřoval pan Macháček v možnosti bezplatně se přihlásit na „ostrou“ zkoušku dle Národní soustavy kvalifikací. Tuto zkoušku škola nabídla úspěšným absolventům kurzu jako bonus po absolvování. Pan Macháček se bohužel této zkoušky nemohl ze zdravotních důvodů zúčastnit, avšak škola mu vyšla vstříc a dohodli se, že zkoušku vykoná v nejbližším termínu.

Závěrem pan Macháček uvedl, že mu průběh kurzu naprosto vyhovoval a je si jist, že získal maximum možných informací, kterých mohl v kurzu dosáhnout. Je přesvědčený, že tento kurz měl pro něj určitý význam. Pracovní pozice, o které se díky kurzu může ucházet, považuje výhledově do budoucna za velice perspektivní. Kurz by doporučil každému, jelikož přístup lektorů je profesionální a je zde hodně prostoru pro praxi na strojích.

Kominické štěstí pro pana Lavičku

Pan Pavel Lavička se narodil 2. 6. 1960 a v době konání pilotního ověřování programu Kominík - montáž komínů a komínových vložek mu bylo 53 let. Do programu se přihlásil sám, na základě vlastního zájmu stát se kominíkem.

Po možnostech kurzů pátral na Úřadu práce a velmi uvítal možnost zúčastnit se dvou kurzů pilotního ověřování Kominík - montáž komínů a komínových vložek (36-017-H) a Kominík - měření spalin (36-023-H). Oba kurzy úspěšně v listopadu absolvoval a v současné době nadále pracuje na tom, aby získal třetí profesní kvalifikaci, a tím možnost následně složit Závěrečné zkoušky úplné profesní kvalifikace Kominík a získat v oboru výuční list.

Pavel Lavička se v letech 1975 až 1978 vyučil zedníkem na stavebním učilišti Trhové Sviny a této profesi zůstal v dalších letech věrný. Pracoval nejdříve u Okresního stavebního podniku v Českých Budějovicích, poté v roce 1982 přestoupil k podniku Pozemní stavby České Budějovice. Vykonával zednické práce na novostavbách i při rekonstrukcích budov, velmi si oblíbil omítání a zdění. Rád ve volném čase opravoval chalupy a rekreační stavby známým, snažil se co nejvěrněji obnovit jejich chátrající vzhled. Pan Lavička se vracel ke starým zednickým technologiím a dovednostem zhotovování náročných štukatur na vykrajovaných štítech selského baroka, stavěl také režné kamenné zdi.

Po revoluci začal podnikat a založil si vlastní firmu Fabion, s.r.o., zaměřenou na zednické práce při opravě historických budov a památek. Opravil nesčetně staveb, kostelů, kapliček, vesnických usedlostí a chalup, měšťanských domů, ohradních zdí, tvrzí. Současně také opravoval staré komíny, zejména přezdíval jejich uvolněné hlavy, ale také stavěl nové komíny od různých výrobců. Navštěvoval různá firemní školení o nových stavebních technologiích včetně stavby systémových komínů.

Na podzim roku 2012 se zabýval opravou fasády kostela sv. Trojice u Trhových Svin. Zde se mu stala nehoda, na podmáčeném terénu došlo ke zřícení lešení a pan Lavička utrpěl úraz bederní páteře, byl hospitalizován v nemocnici a následně půl roku nemocen. Bolestivost bederní páteře, se kterou se již řadu let léčil, byla způsobena výhřezy plotének a úraz celou situaci ještě více vyhrotil. Byl proto nucen mnoho času věnovat rehabilitaci a v té době mu začalo být jasné, že si velkou fyzickou námahu, spojenou se zednickými pracemi, již nebude moci dovolit. Lékaři ho varovali jasně. Budťo sníží fyzickou zátěž, nebo skončí v invalidním důchodu. Protože by rád zůstal nadále aktivní a líbí se mu jednání s lidmi, vybral si jako řešení této situace práci v oboru kominík.

Kominické práce jsou totiž velmi rozmanité a některé nevyžadují tak velkou námahu. Ve starším věku by pan Lavička chtěl provádět běžné čištění a revize komínů, včetně poradenské činnosti. Od dubna roku 2013 proto zkoumal možnosti získat výuční list kominíka a snažil se zapsat do nějakého kurzu. Ověřoval možnosti studia v Brně i v Praze, ale tyto šance mu přišly velmi vzdálené a těžko časově realizovatelné. Proto velmi uvítal možnost zapsat se do kurzu pilotního ověřování na Střední škole polytechnické v Českých Budějovicích.

Kominické štěstí pro pana Lavičku

Účastí v kurzu se splnil panu Lavičkovi sen, mohl studovat v prostředí kominických odborníků, setkávat se s kominíky a čerpat znalosti o kominickém řemesle. Uvítal také přítomnost jiných účastníků v kurzu, kteří mu pomáhali lépe snášet nervozitu ze školního prostředí a zkoušek a přinášeli také své cenné poznatky z praxe. Celkově získal řadu kontaktů, které mu pomáhají v další praxi. Naučil se teoretické i praktické znalosti, které neměl šanci sám prostudovat a získat jinak, nežli od kominických mistrů a znalců oboru. Kurzy splnily jeho očekávání a velmi jej přiblížily k cíli, který si stanovil.

Prakticky neprodleně začal pracovat s nabytými znalostmi a hledal si uplatnění v některých kominických firmách. Získal velmi zajímavou pracovní nabídku pracovat jako samostatný kominík zabývající se revizí komínů v jedné českobudějovické firmě. Podmínkou nástupu do této práce je však předložení výučního listu v oboru Kominík, a proto také v současné době zaměřuje pozornost na možnost získání třetí poslední profesní kvalifikace Kominík - kontrola a čištění spalinových cest (36-025-H), a tím možnost připuštění k závěrečným zkouškám.

Velmi ho mrzí, že střední škola v Českých Budějovicích tento třetí kurz zatím na programu nemá. Pokud by totiž mohl navštěvovat kurz v místě bydliště, byl by to pro něj významný časový i finanční přínos. Velmi ocenil zajištění obou rekvalifikačních kurzů Kominík v rámci projektu UNIV 3. Zejména rozpis hodin výuky, který byl pravidelný a poměrně častý, takže i při vyšším pracovním vytížení si mohl na podzim udělat čas na přednášky i odborný výcvik.

Pan Lavička byl velmi disciplinovaný a příkladně přetrpěl i fáze fotografování, natáčení videa, podpisování prezentace a vyplňování dotazníků. Bylo na něm vidět, že je opravdu velmi vděčný za tuto neopakovatelnou otevřenost kominických odborníků a celého programu. Zejména oceňuje přístup odborných učitelů teoretické i praktické výuky, kteří se mu individuálně věnovali a nabízeli mu další konzultace, i mimo rozpis výuky v případě potřeby. Doplnovali přesně, takzvaně na míru, jeho znalosti a dovednosti.

Také dvě průvodkyně v obou kurzech byly velmi ochotné vyřídit učitelům omluvu své nepřítomnosti, cítil, že pracují v týmu. Kominický mistr pro doplnění výcviku uskutečnil s účastníky také praktické vložkování komínu nedaleko dílny, takže zde měli konkrétní možnost posoudit stav komínu a vypořádat se s realitou v praxi, včetně jednání s majitelem.

Nejvíce motivovala pana Lavičku ke zvládnutí rekvalifikačních kurzů jeho vlastní rodina, zejména odpovědnost za vytvoření zázemí pro svou nezletilou patnáctiletou dceru. Chtěl by aktivně pracovat i po padesátce, navzdory páteři opotřebované těžkou prací a úrazem.

Získaných vědomostí si účetní Šárka považuje

V roce 2013 paní Šárka Gorecká pracovala na ekonomickém odboru Vězeňské služby v Karviné jako zástupce za pracovníci, která v té době čerpala rodičovskou dovolenou. Dělal, co bylo zrovna potřeba, nešlo však o samostatnou odbornou práci. Tato její pracovní činnost skončila dne 30. 6. 2013. V té době již věděla o možnosti účastnit se výběrového řízení na pracovní místo v ekonomickém odboru Vězeňské služby Vazební věznice v Ostravě.

Protože měla o tuto práci vážný zájem, zvolila si rekvalifikaci Mzdové účetnictví (září 2013) jako nástroj rozšiřující její odbornost a zvyšující její zaměstnatelnost na trhu práce. Poněvadž v té době již byla nezaměstnaná, danou rekvalifikaci jí hradil příslušný Úřad práce.

V průběhu kurzu Mzdové účetnictví paní Šárka získala informace o možnosti absolvovat profesní kvalifikaci Ekonom práce, která vhodně navazuje na její zvolenou rekvalifikaci Mzdové účetnictví. Informace o výše uvedené profesní kvalifikaci jí poskytla organizační pracovnice vzdělávací společnosti POE EDUCO, s r.o., paní Andrea Plecháčková, která v profesní kvalifikaci Ekonom práce pracovala na pozici průvodce. Další informace si už paní Šárka vyhledala sama na webových stránkách projektu UNIV 3 a Národní soustavy kvalifikací.

Rozhodla se tedy tuto šanci využít, i když zpočátku to pro ni bylo hodně náročné, neboť navštěvovala v jednom dni obě vzdělávací aktivity: ráno rekvalifikaci mzdové účetnictví, odpoledne profesní kvalifikaci Ekonom práce. Poněvadž byla vdaná a měla děti, bez podpory rodiny, zejména manžela, by nemohla všechno zvládnout. Navíc účast v obou vzdělávacích aktivitách brala jako osobní výzvu, zda to dokáže. Když už úspěšně ukončila rekvalifikaci, objevila se jí zase možnost krátkodobé brigády ve Vězeňské službě v Karviné, neboť paní, která se vrátila zpět na své pracovní místo z rodičovské dovolené, onemocněla. A tak opakovaně pro paní Šárku nastal vícesměnný režim, dopoledne v práci, odpoledne ve vzdělávacím procesu a večer péče o rodinu a domácnost. Den po závěrečné zkoušce profesní kvalifikace Ekonom práce skončila i její šestitýdenní brigáda v Karviné a během prosince už dojížděla do Ostravy k potenciálnímu zaměstnavateli.

Je pravdou, že se paní Šárka svým zájmem dále se vzdělávat poněkud vymyká běžnému vzorku naší populace. Touha pracovat na sobě, rozšířit si znalosti, získat větší konkurenceschopnost na otevřeném trhu práce a najít si uplatnění ve zvoleném ekonomickém oboru byla hlavním motivem účasti paní Šárky v profesní kvalifikaci. Získané formální vzdělání na gymnáziu ani předchozí praxe neposkytovaly dostatečné záruky a perspektivu jejího úspěšného uplatnění na pracovním trhu. Důležité pro ni také bylo, že tuto profesní kvalifikaci zajišťovala společnost POE EDUCO, s jejíž lektorkou měla ty nejlepší předchozí zkušenosti a měla k ní naprostou důvěru.

V současné době, po předchozím zkušebním zapracování, se paní Šárce podařilo získat práci na dobu určitou s výhledem, že pokud s ní bude zaměstnavatel spokojen, získá na práci na dobu neurčitou. Paní Šárka pracuje na ekonomickém oddělení, kde účtuje dodavatelské faktury. Takovou odbornou práci předtím nikdy nedělala.

Získaných vědomostí si účetní Šárka považuje

Při výkonu práce si pochvaluje získaný odborný přehled a také zvýšení vlastního sebevědomí tím, že zvládla náplň profesní kvalifikace a úspěšně složila zkoušku.

Účast v kurzu pro ni znamenala naplnění stanoveného cíle - rozšíření a prohloubení dosavadních znalostí a dovedností. Nejvíce ji zajímala ustanovení zákoníku práce v návaznosti na odměňování zaměstnanců, plánování lidských zdrojů, včetně nákladové stránky lidských zdrojů. Můžeme tedy říct, že v podstatě ekonomika práce jako taková. Tento její cíl byl absolvováním profesní kvalifikace zcela naplněn.

Získané kompetence, které v rámci své práce už využívá, má zájem si nejenom udržet, ale především dále rozšiřovat. Začíná zvažovat další odborné studium formou dálkového vysokoškolského studia.

Na otázku, co se jí na kurzu líbilo nejméně, odpověděla, že to bylo počáteční vyplňování vstupních formulářů. Nebyla nadšena ani z představy skládání zkoušky před vícečlennou a pro ni neznámou komisí. Naopak nejvíce nadšená byla z přístupu lektorky, paní Mgr. Nadi Andělové, která dovedla aktivizovat celou studijní skupinu a předávat jí své nadšení a zaujetí pro věc. Líbil se jí způsob výuky zaměřený na praktické aplikace a celková atmosféra spolupráce, která se na kurzu vytvořila. Díky tomu se už nemusela tolik doma připravovat na další výuku, i když pro náročnost studia by to bez částečné domácí přípravy nešlo.

Vzhledem k množství informací a značnému záběru problematiky paní Šárce připadá kurz profesní kvalifikace příliš krátký, preferovala by více hodin výuky. Její výhodou bylo předchozí absolvování rekvalifikace Mzdového účetnictví a částečně i předchozí pracovní zkušenost.

Pochvaluje si, že na výuce měla po celou dobu k dispozici osobní počítač, na kterém průběžně pracovala (vyhledávání informací, zpracování zadání úkolů, výpočty mezd, pracovní smlouvy, mzdové předpisy), a také velmi dobrou spoluprací s průvodcem, který se velmi často účastnil části výuky a byl vždy připraven poradit a pomoci dle potřeby. Obzvláště oceňuje jeho podporu před zkouškou, z níž měli všichni účastníci určitou obavu.

Je ráda, že se jí nechala motivovat k účasti v kurzu. Oceňuje také to, že jí zaměstnavatel v rámci její brigádní činnosti umožnil čerpání náhradního volna. A i když neobdržela žádnou finanční podporu, ani nedostala příslib kariérního postupu, vnímá účast na kurzu jako svůj osobní rozvoj. Líbilo se jí, že se kolektiv vzájemně podporoval a vytvořil skvělou pracovní atmosféru. Zopakování zkoušky před autorizovanou osobou neplánuje, i když jí mrzí, že na závěr ukončení kurzu profesní kvalifikace obdržela pouze projektový certifikát, ačkoliv u závěrečné zkoušky splnila všechny hodnotícím standardem předepsané požadavky. Uvědomuje si však, že hodnota získaných vědomostí je daleko vyšší, než hodnota jakéhokoliv obdrženého certifikátu. Z uvedeného důvodu tento kurz doporučila své sestře a některým známým.

Získaných vědomostí si účetní Šárka považuje

Jak už bylo výše uvedeno, v současné době paní Šárka pracuje, dne 1. 1. 2014 nastoupila do zaměstnání u zaměstnavatele Vězeňská služba ČR, na ekonomický odbor Vazební věznice Ostrava, pracovní pozici finanční účetní. K tomuto místu jí pomohla získaná profesní kvalifikace Ekonom práce, ale i to, že byla v pravou dobu na pravém místě. Největší zásluhu však na tom má ona sama, její životní postoj a ochota na sobě pracovat.

S UNIV 3 si splnil zahradnický sen

Jednadvacetiletý Lukáš Uličný pochází z Úvalna, menší vesnice u Krnova. Protože již jeho rodiče i prarodiče měli velkou zahradu, byl od malička zvyklý s její údržbou pomáhat. Tato práce ho již v útlém věku velmi bavila, takže když končil základní školu a rozhodoval se, kam jeho kroky dále povedou, přemýšlel o nějakém zahradnickém oboru.

Rodiče však byli přesvědčeni, že má jejich syn na víc než „jen“ na zahradníka a přesvědčili ho, aby si podal přihlášku na gymnázium v Krnově. Lukáš přijímací zkoušky na gymnázium úspěšně zvládl, a tak v září nastoupil do prvního ročníku. Postupně však zjišťoval, že ho studium na gymnáziu příliš nebaví a nenaplníuje, což se projevilo hlavně na jeho výsledcích. Když se ve třetím ročníku ke špatným studijním výsledkům přidala i velká absence, musel studia zanechat.

Protože ho na gymnáziu bavila hlavně informatika, zkusil se přihlásit na Informatiku na Soukromé střední škole podnikatelské v Opavě. Tento obor však vydržel studovat pouze rok a opakovala se stejná situace jako na gymnáziu. Nakonec skončil pouze ze základním vzděláním na pracovním úřadu, kde byl v evidenci skoro celý rok. Občas se mu podařilo najít si nějaký přivýdělek v podobě brigád, ale stálé zaměstnání si nenašel.

Zásadní obrat v jeho životě přišel až v roce 2011, kdy si jeho starší bratr, který bydlí v Krnově, založil společnost Grispa, s. r. o., a svého bratra v ní zaměstnal. Firma Grispa, s.r.o., se zabývá zakládáním a údržbou zeleně a arboristikou, tedy komplexní péčí o dřeviny a porosty zejména v urbanizovaném prostředí.

Lukáš se ve firmě velmi dobře zapracoval a práce ho dle jeho slov velmi bavila a baví. Prioritou firmy je, jak se můžeme dozvědět přímo na jejich webových stránkách, navázat na získané znalosti a zkušenosti všech pracovníků a podporovat jejich další růst. Navíc v současnosti firma realizuje zakázky EU, kde je důležité, aby co nejvíce pracovníků, kteří zakázku provádějí, mělo vzdělání v oboru. Z tohoto důvodu se Lukáš na naléhání svého bratra rozhodl, že si vzdělání doplní a vyučí se v oboru Zahradník.

Po zvážení všech možností usoudil, že nejlepší variantou bude vykonat jednotlivé zkoušky v rámci profesních kvalifikací. Při prohlížení webových stránek na internetu objevil oznámení, že Střední škola zemědělství a služeb ve Městě Albrechticích zahajuje kurz Sadovník v rámci pilotního ověřování v projektu UNIV 3. Velmi rychle se mladý muž dověděl, že je to výborná možnost kvalitně se připravit na jednu z šesti zkoušek, které jsou nutné pro získání výučního listu v oboru.

Částečné praktické dovednosti již v zaměstnání získal, ale přesto věřil, že se v kurzu naučí i nové dovednosti, zdokonalí se a především si doplní teoretické znalosti, které bude potřebovat pro složení závěrečné zkoušky. Proto neváhal a po konzultaci ve firmě, kde mu byla přislíbena veškerá podpora od uvolnění se z práce až po finanční zvýhodnění, se na kurz přihlásil.

S UNIV 3 si splnil zahradnický sen

Bylo mu sice jasné, že absolvovat kurz bude náročné především z časového hlediska, ale i přesto se rozhodl svůj volný čas obětovat. Usoudil totiž, že připravovat se na zkoušku pod vedením lektorů bude mnohem efektivnější, než kdyby se připravoval sám. Největší obavy měl z toho, aby vše zvládl (už se dlouho nemusel učit), a také, že bude mít méně času na rodinu, kamarády a na své zájmy. Měl však štěstí. V účasti na kurzu získal podporu všech, což ho naplnilo vírou, že s jejich podporou kurz úspěšně zvládne.

Pilotní kurz byl rozvržen na 15 dnů a konal se vždy v úterý a čtvrtek v odpoledních hodinách a v sobotu od 7,00 do 15,00 hodin. Na vykonání zkoušky byly vyhrazeny dva dny; pátek odpoledne a sobota. I když mu byly lektorem v rámci informačně diagnostického modulu některé kompetence uznány, rozhodl se, že kurz absolvuje celý, protože nechtěl přijít o žádné informace, které, jak věřil, mu pomohou lépe zvládnout zkoušku.

Celý kurz byl podle jeho slov velmi dobře zorganizovaný, postupovalo se od jednodušších úkonů ke komplikovanějším a náročnějším. Vyhovovalo mu i rozvržení teoretické a praktické výuky. Ta teoretická probíhala v konferenční místnosti Střední školy zemědělství a služeb formou prezentací vytvořených v PowerPointu. Účastníci se seznamovali s informacemi a možnostmi tradičních i netradičních způsobů výsadby a ošetřování zeleně, včetně údržby sadovnických úprav. Jako součást teoretické výuky byl posluchačům kurzu nabídnut výukový materiál, ze kterého mohli čerpat při přípravě na zkoušky. Po teoretickém základu následovala vždy výuka praktická.

Praktická výuka probíhala v areálu školy, kde byly frekventantům vyčleněny záhony pro přípravu půdy a výsadbu zeleně. Výuka ošetřování zeleně a údržby probíhala ve školním parku. V něm byly k dispozici okrasné dřeviny listnaté i jehličnaté, výsadby trvalek a letničkové záhony. K výuce posloužil také živý plot okolo školy, na kterém si účastníci vyzkoušeli jeho stříhání a podzimní údržbu. Na travnatých plochách si potom procvičili sečení, vertikutaci, a protože kurz probíhal na podzim, tak i podzimní hrabání.

Vzhledem k tomu, že se do kurzu přihlásilo jen osm účastníků, každému se lektori věnovali individuálně podle jejich schopností a zkušeností s ohledem na závěry průvodce a lektora informačně diagnostického modulu a zpracované portfolio dovedností. Lukáš, jak již bylo uvedeno, některé praktické dovednosti zvládal bez problémů, ale i tak hodnotí úroveň kurzu velmi vysoko a přiznává, že se zde naučil spoustu věcí, které určitě využije ve své současné práci.

Protože se zkouška z organizačních důvodů konala až za týden po ukončení výuky, měl Lukáš dostatek času na přípravu. Připravoval se opravdu poctivě, protože věděl, že úspěšným vykonáním zkoušky udělá první krok k cestě za výučním listem. Pečlivá příprava se mu vyplatila. Při zkoušce prokázal svou kvalitu a zručnost a jeho výkon byl hodnocen jako nejlepší.

V současné době se Lukáš již připravuje na další zkoušky, které ho ještě na cestě k získání výučního listu čekají. Díky kurzu však získal potřebnou sebedůvěru, odvahu a také chuť dokázat sobě i svému bratrovi, že je ochoten pro získání výučního listu ke svému povolání něco obětovat.

Všude dobře, v sedle nejlíp

Jana Šimková se narodila před pětatřiceti lety v Chlumci nad Cidlinou. Její rodina po generace vlastnila hospodářství, Jana si tak hned v raném dětství ověřila že „nejkrásnější pohled na svět je ze hřbetu koně“. Tomu pohledu už napořád propadla a jejím snem se stala veterina. Ale sny se bohužel rozplynuly, když se u Jany projevila alergie na zvířecí srst. Vydala se tedy úplně jiným směrem, ale ať dělala, co dělala, pořád ji to táhlo ke koním.

Po maturitě nastoupila na Vysokou školu ekonomickou v Praze. Během studií rozvinula spolupráci se zahraničním výrobcem krmiv a potřeb pro koně a založila dokonce vlastní e-shop. A když ji kamarádka oslovila s nabídkou kurzu UNIV 3, nadšeně souhlasila.

Přihlásila se se svým příběhem a s napětím čekala na další vývoj. Kurz, který si vybrala, byl dvousethodinovou intenzivní výukou o koních. Tři všední odpoledne týdně a všechny víkendy mimo práci, mimo rodinu, mimo svůj domov. Má na to vůbec? Nebyla si jistá. Výuka zaměřená na praxi, přednášky o anatomii koní, teoretické koncepty o tom, jak skladovat krmení a používat zdravotnický materiál. Zpátky do školy. Nezbylo jí než čekat na výsledky. A vyšlo to, přijali ji. Janin maraton začal.

Částečné praktické schopnosti již samozřejmě měla, ale nebyla si jimi jistá do chvíle, kdy dostala příležitost se přiučit od profesionálů. Nevěděla například, jestli koním bandážuje nohy správnou technikou. Přitom, kdyby bandáž aplikovala špatně, mohla jim vážně ublížit.

Nadšení z kurzů narůstalo až do chvíle, kdy začala mít konečně pocit, že se ve svém řemesle skutečně vyzná a že se hodiny tvrdé práce vyplatily. S ubíhajícím časem se blížila vidina závěrečných zkoušek. Jana se kousek po kousku snažila vstřebat znalosti odborníků z praxe, kteří ji celou dobu obklopovali. Chodila na výuku svědomitě a průběžně se připravovala. Vše, co jí bylo nejasné, konzultovala s lektorem. Měla pocit, že tomu dává všechno. A přesto, jak se zkouška blížila, cítila Jana zvláštní mrazení a nervozitu.

Brzy přišel Den D. Hodinový písemný test složený z padesáti otázek, praktická zkouška. Nervozita všude ve vzduchu, jako kdyby znovu skládala zkoušku dospělosti, maturitu. Tolik práce, tolik nových znalostí a dovedností. A je potřeba je prokázat v jediné hodině testu. Jana se zhluboka nadechla a otočila stránku testu.

S tím, jak se ponořovala do řádků, se i uklidňovala. Přece jen popisovala to, co jí bylo nejbližší. Pak už jen podstoupila praktickou část, popsala druhy krmení, výstroj, ošetřování a péči o koně a... A bylo hotovo.

Nemohla tomu uvěřit. Znova se nadechla, vydechla. „Jana Šimková“, stojí teď na certifikátu, který jí už napořád bude zdobit zeď a dennodenně připomínat osobní úspěch. Místo snů se tentokrát rozplynulo všechno to, co na začátku vypadalo složité. A Jana plánuje další kurz. Přece jenom, takový sportovní koně, to není jen tak.

I pro pracujícího manažera byl kurz přínosný

Střední odborná škola ochrany osob a majetku v Karviné je v tomto okrese jedinou školou, která je zaměřena na takto specifickou oblast vzdělávání. Ta je zřejmá již ze samotného názvu školy. Škola nabízí vzdělávání žákům prezenčního studia v oborech Bezpečnostně právní činnost a Veřejnosprávní činnost a žákům dálkového studia nabízí obor Bezpečnostní služby. Žáci všech těchto oborů získají po úspěšném ukončení studia maturitní vysvědčení.

Jak můžeme vyvodit z výčtu oborů, absolventi školy jsou připraveni na zaměstnání u bezpečnostních složek státu či soukromých bezpečnostních agentur. Z posledního zkoumání CoESS (Confederation of European Security Services) vyplývá, že jich v Česku působí přes 5,5 tisíce. Úspěšní absolventi tedy mají širokou možnost získat zaměstnání odpovídající jejich oboru.

Kromě středoškolského vzdělání škola nabízí přípravný intenzivní kurz k přípravě na zkoušku odborné způsobilosti profesní kvalifikace Strážný. Účastníci kurzu či samotné zkoušky jsou zejména uchazeči o zaměstnání, vedení na Úřadu práce. Dále se kurzu mohou zúčastnit i lidé, kteří tuto kvalifikaci potřebují v rámci svého současného zaměstnání. Kurzy probíhají zhruba jednou měsíčně a jsou téměř vždy plně obsazeny. Z hlediska zájmu právě o tento typ kvalifikace se začalo vedení školy zajímat i o další možnosti, jak nabízet jiné kvalifikační zkoušky v tomto oboru.

Školu oslovila krajská koordinátorka projektu UNIV 3 a nápad byl na světě. Cílem tohoto projektu je zkvalitnit systém změn kvalifikace, a to procesem uznávání výsledků předchozího učení. Proto byla profesní kvalifikace Detektiv – koncipient, kterou měla škola možnost pilotovat v roce 2014, ideálním řešením. Podmínkou účasti kurzu profesní kvalifikace Detektiv – koncipient bylo minimální středoškolské vzdělání s maturitou. Proto, i přes velký zájem o kurz, museli být někteří účastníci kvůli nesplnění této podmínky odmítnuti. Konečný počet frekventantů kurzu byl devět. Tyto osoby byly přijaty na základě včas podaných přihlášek.

Kurz byl zahájen vstupním informačně diagnostickým modulem, který se konal ve dnech 24. 2. 2014 a 25. 2. 2014. Samotná výuka účastníkům začala 3. 3. 2014 a končila 13. 3. 2014. Další den následovala zkouška, kterou všichni účastníci úspěšně složili. Výuka byla časově náročná a probíhala každý den dle časového harmonogramu, který obdržel každý účastník předem. Nicméně téměř každý den výuka probíhala od 8:00 do 15:15. Během výuky byli účastníci vzděláváni v předmětech týkajících se práva, informačních zdrojů a samotné detektivní činnosti. Do toho byly zařazeny předměty „Formy a metody detektivní činnosti“, „Prostředky detektivní činnosti“ a „Dokumentace detektivní činnosti“.

Mezi účastníky kurzu patřil i šestačtyřicetiletý Ing. Radomír Kácal, který je zaměstnán jako manažer bezpečnostní agentury. Jeden z důvodů podání přihlášky do kurzu byl požadavek od jeho nadřízeného. Ten se shodou okolností zúčastnil kurzu také. Dalším důvodem k účasti na kurzu bylo zjistit, co obnáší pro případné podřízené rozšíření působnosti firmy o segment detektivní činnosti nad rámec klasické ostrahy - jak v průmyslových komplexech, tak i v supermarketech.

I pro pracujícího manažera byl kurz přínosný

Dále si chtěl Radomír ověřit znalosti v dané problematice, které získal z dřívějších zkušeností, a zjistit novinky v oboru, které vyplývají ze změn zákonů. Dále také trendy, které vyplývají z aplikace nových technologií a postupů. Doufal, že to povede k zefektivnění jeho práce.

Jelikož předtím pracoval dlouhou dobu v oboru, zpočátku se nikterak neobával teoretické náročnosti kurzu. Naopak. Těšil se na nové informace, které se dozví a bude moci dále ve svém zaměstnání využívat. Očekávání se naplnila. Je přesvědčen, že nové informace, které se dověděl, ho posunuly v dané problematice především v legislativních znalostech. Co se týče jeho profesního rozvoje, upřesnil si nejasnosti, které do současné doby měl. To mu významně pomohlo v jeho současném zaměstnání.

Na otázku, zda jsou nové znalosti v souladu s praxí a zda kurz není pouhá mdlá teorie, ale v praxi skutečně využitelné informace, účastník odpověděl: „Zkoušel jsem se před časem sám vzdělávat ze studijních materiálů a skript jedné nejmenované fakulty. Ale je to do praxe nepoužitelná suchá teorie, dalece vzdálená praxi. Proto můžu porovnat, že tento kurz byl daleko blíže realu, bez kostrbatě poskládaných definic a pojmů.“

Průvodce byl podle Radomíra důležitou osobou, jelikož ho seznámil s náplní samotného kurzu i se samotným místem, ve kterém výuka probíhala. Také byl průvodcem seznámen s hodnotícím standardem. O vyučujících se vyjádřil jako o „lektorech zkušených především v oblasti práva a schopných reagovat na policejní i legislativní otázky“.

Program kurzu byl podle něho vyplněn do poslední minuty a všechny části kurzu byly pro samotnou realizaci nutné. Znalosti a dovednosti, které tvořily náplň kurzu, hodnotí jako odpovídající potřebám výkonu dané profese. Jako pozitivní byla hodnocena skutečnost, že lektori působili, případně působí v bezpečnostních složkách státu, a tudíž na praktické otázky neměli problém odpovědět i bez přípravy.

I přesto, že z informačně diagnostického modulu vyplynulo, že se Radomír ve většině oblastí v rámci kurzu orientuje dostatečně, rozhodl se účast na výuce nezanedbat a chodit na všechny hodiny, které jsou v jeho časových možnostech. Na otázku, zda byl kurz náročný, odpověděl, že byl, a to především časově. Pro pracovně vytíženého člověka je každodenní osmihodinová výuka těžko skloubitelná s normálním životem. I přesto, že ho nadřizený v účasti na kurzu podporoval, musel práci dodělat ve svém volném čase. Co se týče náročnosti kurzu obecně, zdál se mu být kurz na mnohem vyšší úrovni, než očekával.

Na otázku, zda díky kurzu nalezne lepší uplatnění, se Radomír vyjádřil obecněji: „Konkurence je velká. Tak doufám, že ano. Tragicky ale chybí zákon o CBS. Toto odvětví by mělo být daleko přísněji koncesováno, aby koncesi nezískal každý, kdo to nikdy nedělal a jen se rozhodne bez zkušeností a praxe začít podnikat právě v tomto segmentu.“

I pro pracujícího manažera byl kurz přínosný

Účast v kurzu dala Ing. Kácalovi dle jeho slov spoustu nových informací a možnost utřídit si dosavadní znalosti. Jako zaměstnanec, který pracuje v oboru, je spokojen, že kurz absolvoval a přes časovou náročnost úspěšně ukončil. Lidem, kteří jsou na stejné či podobné pracovní pozici, kurz vřele doporučuje. Je přesvědčen, že se na něm každý dozví nové informace a dále zjistí, co konkrétně znamená práce v tomto oboru.

Díky svému zaměstnání byl Radomír zařazen mezi účastníky, kteří v této oblasti nejsou laiky a s danou problematikou se setkávají téměř každý den. Proto otázky, které jako účastník kladl, byly otázkami z praxe. Zájem o výuku a o získání nových informací Radomír prokázal i svým vysokým bodovým hodnocením v teoretické i praktické části zkoušky.

Na základě znalostí a dovedností získaných v pilotním ověřování vzdělávacího programu Detektiv – koncipient pak samozřejmě úspěšně vykonal závěrečnou zkoušku. Poté získal osvědčení o příslušné profesní kvalifikaci a do budoucna chuť a motivaci se zlepšovat.

Michaela se rozhodla nikdy se nevzdávat

Michaela Kostelníková v nedávné době dokončila magisterské studium Sociologie na Masarykově univerzitě v Brně. Je jí 25 let, ale už v době, kdy se její studia blížila ke konci, čím dál častěji slýchala od vyučujících i starších absolventů, že bude velice těžké se s tímto vystudovaným oborem uplatnit kdekoli jinde než v Praze.

Jako člověk celý život žijící a studující v Brně těmto tvrzením zprvu nevěřila, a tak ihned po ukončení studia začala hledat práci za pomoci všech možností, které znala. Absolvent sociologie má poměrně široké možnosti uplatnění: od společností realizujících sociologické výzkumy, přes neziskové organizace až po státní správu. Ve všech těchto institucích se Michaela marně pokoušela získat zaměstnání, i přes prvotní neúspěšné pohovory neztrácela elán. Po třech měsících se ale hlásila už i na pracovní místa na míle vzdálená své kvalifikaci, přesto bez výraznějšího úspěchu. Proto se rozhodla, že musí změnit svoji taktiku.

Přihlásila se na neplacenou stáž ve firmě zabývající se projektovým managementem se zaměřením na organizaci výběrových řízení. Zjistila totiž, že zaměstnavatelé, ať už ve vzdělávacích organizacích, neziskových organizacích (které ji profesně velmi zajímaly) či ve státní správě vyžadují velmi často znalosti z oblasti projektového managementu s minimálně základní znalostí možností čerpání dotací prostřednictvím evropských fondů.

Tyto konkrétní znalosti však bohužel ve škole nezískala a po seznámení s problematikou zjistila, že je možné je získat jen ve velmi omezeném množství studijních oborů. Napadlo ji tedy, že pokud by měla přehled v této oblasti, že by tímto způsobem mohla získat na výběrových pohovorech pomyslnou konkurenční výhodu nejen znalostmi, jež během stáže získá, ale i doplněním jinak očividně nedostatečné praxe. Během dvouměsíční stáže získala mnohé praktické zkušenosti, stále jí však chybělo určité teoretické „zarámování“. Tušila tak, že při výběrovém řízení zaměřeném na teoretické znalosti by jí patrně nabyté praktické zkušenosti nestačily.

Mentor, který jí byl na firemní stáži přidělen, jí poradil, že existují různé kurzy organizované vzdělávacími organizacemi, ale také prostřednictvím Úřadu práce, které pro uchazeče o zaměstnání nabízejí výuku zdarma. Jedním z těchto kurzů měl být i rekvalifikační program Manažer projektu. Na tento kurz se přihlásila a byla přijata, i když se přihlásila až na poslední chvíli. V úvodu však nejdříve absolvovala vstupní pilotní ověřování, při kterém s průvodkyní zjistila, do jaké míry se v tomto oboru orientuje. Už za několik dní pak nastoupila do výuky. Pro tento kurz se rozhodla nejen kvůli znalostem, které by mohla využít při budoucích pracovních pohovorech, ale také proto, že jí zaměstnavatel, který ji během stáže mentoroval, nabídl možnost případné budoucí spolupráce, pokud kurz zdárně dokončí.

Téměř nikdo z ostatních účastníků kurzu neměl s projektovým managementem žádné předchozí zkušenosti a shodovali se i v podstatě malé představě o tom, co mohou od kurzu očekávat. A i když výuka byla poměrně náročná, neměl žádný účastník se zvládáním učiva výraznější problémy.

Michaela už během prvních dnů výuky poznala, že díky novým informacím, které získávala od lektorů, začíná celé problematice rozumět daleko více do hloubky a mnoho informací, týkajících se projektového managementu,

Michaela se rozhodla nikdy se nevzdávat

začíná chápat v širším kontextu. Kurz navíc neobsahoval jen teoretickou výuku, ale také praktické úkoly - a to jak individuální, tak hlavně skupinové. Díky tomu nejen ona, ale i ostatní účastníci kurzu získali představu o tom, jaké je to společně s ostatními kolegy projekt vymyslet a sestavit jeho aktivity tak, aby splňovaly zadané podmínky. Současně si také společně uvědomili, jak obtížná je týmová práce a jak je složité se na navrhovaných řešeních skupinově shodnout a naučit se dělat kompromisy.

Například díky modulu „Řízení rizik projektu“ si Michaela uvědomila, co všechno je potřeba vzít během vytváření návrhu projektu v potaz, protože se může objevit mnoho typů rizik, se kterými se realizátor projektu musí umět vyrovnat a měl by je také dokázat předem předpokládat a určit míru pravděpodobnosti toho, že nastanou. V rámci praktického procvičování byl na analýzu rizik zaměřen úkol, kdy účastníci dostali za úlohu stanovení rizik na smyšleném projektu. Účastníci si tak uvědomili, kolik různých rizik projekt ohrožuje, ale také, že není vždy jednoduché stanovit metodu, aby byla eliminována pravděpodobnost, že nastanou.

Každý z účastníků kurzu musel také vymyslet a sestavit vlastní zkušební návrh projektu, který poté před ostatními prezentoval a poslechl si jejich připomínky a návrhy. Obsahem závěrečné zkoušky byl nejen teoretický test, ale také praktická zadání různých úkolů z oblasti projektového managementu, které byly během výuky procvičovány.

Zkoušku se podařilo Michaela úspěšně složit, i když přiznává, že osvědčení rozhodně nedostala zadarmo, ale že bylo nutné se na zkoušky opravdu pečlivě připravit. Právě díky tomu ale měla pocit, že si z výuky mnohé odnesla, a to především zásluhou neuvěřitelného nasazení všech lektorů. Ti nejen přednášeli nové učivo, ale také je s účastníky neustále opakovali a procvičovali, aby se všem dostalo alespoň trochu „do krve“.

Už během doby, kdy kurz probíhal, Míša absolvovala několik výběrových pohovorů na různá pracovní místa. Díky znalostem z kurzu se jí podařilo úspěšně projít znalostním testem z projektového managementu, jež byl součástí jednoho z výběrových řízení, a dostat se tak mezi šest nejlepších uchazečů. Místo sice nakonec nezískala, cítila ale, že se její šance na získání zaměstnání razantně zvýšily.

Po ukončení kurzu se dále přihlašovala na nová výběrová řízení a přemýšlela nad nabídkou, kterou dostala od zaměstnavatele, u kterého byla na stáži. Toto místo však bylo přeci jen až příliš vzdáleno tomu, co vystudovala a čemu by se chtěla do budoucna věnovat.

A právě v této době přišla zcela neočekávaně nabídka od občanského sdružení Age Management, realizátora kurzu Manažer projektu, který absolvovala. Paní předsedkyně ji kontaktovala s tím, že ji slečna Michaela v kurzu zaujala a byla by velmi ráda, kdyby měla zájem stát se jejich kolegyní a pracovat pro občanské sdružení jako projektová manažerka.

Michaela se rozhodla nikdy se nevzdávat

Občanské sdružení Age Management se zabývá nejen organizací vzdělávacích aktivit, ale především aplikací konceptu age managementu, tedy řízení s ohledem na věk, schopnosti a potenciál zaměstnanců, což je společensky velice aktuální téma. Nejcharakterističtější současným rysem demografického vývoje České republiky je stárnutí populace, a tak je hlavním posláním občanského sdružení zavedení inovativních nástrojů k řešení problematiky cílové skupiny 50+ na trhu práce, které se snaží členové co nejvíce v ČR šířit. Součástí tohoto poslání je samozřejmě i využívání projektových aktivit.

Pracovní nabídku Míša ráda přijala. Nejen z důvodu, že může být přímým aktérem rozšiřování tohoto u nás zatím ne příliš rozšířeného konceptu, ale také proto, že se i nadále může učit projektový management od lektorů, kteří ho přednášejí, ale také aplikují v každodenní praxi. Konkrétně tím způsobem, že se přímo podílí na realizaci aktivit občanského sdružení, které v současné době realizuje dva projekty týkající se age managementu (mezinárodní projekt v rámci OP LZZ „Implementace Age managementu v České republice“ a projekt OP VK „Vzdělávání lektorů pro udržitelný rozvoj se zaměřením na age management“).

Prostřednictvím těchto aktivit tak získá Michaela cenné zkušenosti z každodenního řízení projektů, ale také s vývojem nových vzdělávacích aktivit, které v rámci těchto projektů vzniknou a budou také pilotně ověřovány.

Skladníková šance na úspěch

Petrovi Malčánkovi je 35 let. Žije v Karlových Varech a je ženatý. Částečně absolvoval tříletý obor Elektrotechnika na ISŠTE v Sokolově, ze zdravotních důvodů ho ale nedokončil a zůstal tedy nevyučený.

Do roku 2008 pak vykonával různá povolání jako řidič, číšník, prodavač a pracoval i jako OSVČ a zprostředkovával IT služby. Od roku 2012 je v evidenci Úřadu práce v Karlových Varech. V roce 2013 se od svého známého a následně přes internet a propagační letáky dozvěděl o možnosti vstoupit do kurzu profesní kvalifikace Evidence zboží a zásob na SOŠ logistické. A protože už měl značné negativní zkušenosti s uplatněním na trhu práce jako nevyučený, bylo jeho silnou vnitřní motivací získat výuční list.

Celé tři měsíce pilně navštěvoval zmíněný kurz. Obsah i jeho vedení mu přišel jako velmi přínosný, zejména systémová orientace v teorii, která mu do té chvíle chyběla. Podpořil své IT dovednosti a kompetence v počítačovém programu SAP. Ocenil, že v rámci programu bylo využíváno moderní počítačové vybavení školy, zejména odborná učebna v logistickém centru. Propojení na praxi se zvýšilo i odbornými exkurzemi do regionálních firem. Petra motivoval také profesionální přístup lektorů, kteří v rámci jednotlivých modulů v programu působili. Jejich zkušenosti ze vzdělávání dospělých byly zjevné. Petrova motivace k úspěšnému absolvování den za dnem rostla.

Velmi důležitou osobou byl kromě lektorů i průvodce pilotním ověřováním. Petr od něj získal spoustu informací a sestavil si vlastní osobní portfolio. Značnou podporu pro vlastní vzdělávání Petr našel u své manželky. I ona se stala účastníkem tohoto celého procesu, a tak studují společně.

V květnu 2013 Petr program úspěšně ukončil pilotní zkouškou. Následně si zažádal u SOŠ logistické, která vlastní autorizaci pro úplnou kvalifikaci Operátor skladování, o vykonání zkoušky k ověření a uznání požadovaných kompetencí profesní kvalifikace Evidence zboží a zásob. Byl úspěšný a potřebný certifikát získal. Nyní Petra čeká příprava na zkoušku k získání druhého profesního certifikátu - Manipulace se zbožím a materiálem.

Na základě pozitivních zkušeností z předcházející výuky už nepochybuje, že bude úspěšný. Pak plánuje podat žádost ke složení závěrečné zkoušky s výučním listem v oboru Operátor skladování. Jeho šance získat zaměstnání se tak během jediného roku zvýšila několikrát.

Příběh začínajícího podkováře

Pan Bohumil Podlipský se vyučil v Praze a stal se autokarosářem. V pozdější době pracoval a získával zkušenosti v různých profesích od horníka, skladníka, svářeče a několika dalších řemeslech. Nejdéle zůstal v profesi ošetřovatele koní.

Koně Bohumila okouzlili, ale uvědomoval si, že v práci ošetřovatele koní mu ještě schází velice důležitá část - péče o kopyta. Z pohledu ošetřovatele je velice jednoduché prakticky denně prohlédnout kopyta, vyčistit je, případně umýt. Stále více si ale uvědomoval, že v péči o koně, končetiny a kopyta je nenahraditelná práce podkováře.

Při zajišťování služby podkováře narážel na různé problémy, které mu často ztěžovaly život. Problém byl v nedodržování termínu provádění korektur kopyt a také ve střídání podkovářů a s kvalitou, která někdy vycházela z nedostatku času podkováře. S touto situací byl čím dál více nespokojen.

Při držení končetin koně hodně odkoukal. Netrvalo dlouho, zakoupil si základní podkovářské nářadí, nůž, rašpli a štípací kleště, a začal zkoušet provádět korekturu. Při návštěvě podkováře se snažil konzultovat zákroky v kopytě, ale jak zjistil, velká ochota ze strany podkovářů předávat zkušenosti nebyla.

Proto začal přemýšlet o doplnění vzdělání. Od této myšlenky ho odrazoval dlouhý odstup od vzdělání a věk, ale nakonec zvítězila touha umět problematiku profesionálně řešit. Vyvstala otázka, kde nejbližší k jeho bydlišti je možno si udělat podkovářský kurz zakončený zkouškou.

„Věděl jsem o škole, ve které se vyučil můj syn, ale netušil jsem, zda ještě provádí podkovářské kurzy. Po získání informace jsem si hned podal přihlášku. Do kurzu jsem byl přijat a už při prvním setkání jsme byli seznámeni s termíny konání konzultací, náročností výuky, používáním vlastních pomůcek a možnostmi získat odbornou literaturu,“ vzpomínal Bohumil.

S každým účastníkem byl proveden vstupní pohovor a pan Bohumil projevil velký zájem nejen absolvovat kurz, ale hlavně se připravit na závěrečné zkoušky a získání certifikátu. Uvědomil si, že bude potřebovat podporu rodiny, protože náročnost kurzu je značná a zejména délka šesti měsíců je dost dlouhá.

Zaměstnavatel však k Bohumilově aktivitě pochopení neměl, a tak veškeré konzultace musel napracovat, což se odrazilo i ve využití volného času. Bohumil byl žák, který se účastnil všech konzultací a při diskuzích se aktivně zapojoval a projevoval své názory. Postupem času bylo vidět pokrok ve zručnosti a v závěru velké zdokonalení v podkovářském řemesle.

Z rozhovoru s Bohumilem vyplynulo, že absolvovaný kurz se mu zamlouval. Rozhodně se v mnoha věcech zdokonalil, získal praxi zejména při výrobě podkovy. Vyjádřil spokojenost s profesionální úrovní vedení kurzu a těší se, jak získané znalosti a dovednosti zúročí v praxi. Říkal, že si je vědom nutnosti dalšího vzdělávání v podkovářském řemesle,

Příběh začínajícího podkováře

kteřé je nutné znát k pochopení všech problematických záležitostí s končetinami a kopyty koní. V kolektivu i celkově v kurzu se cítil dobře. Především měl dobrý pocit z podpory lektorů při počátečním ostychu, při projevech před kolektivem. Kurz by dalším uchazečům doporučil, protože ho dobře připravil k závěrečné zkoušce, kterou úspěšně vykonal.

evropský
sociální
fond v ČR
INVESTICE DO VZDELÁVÁNÍ

Projekt UNIV 3
Podpora procesů uznávání

CERTIFIKÁT

Bohumil Podlipský
Datum narození: 4. 10. 1957
Místo narození: Plzeň

úspěšně absolvoval program DV a při zkoušce prokázal níže uvedené způsobilosti:

Příprava pracoviště podkováře. Posuzování koně z hlediska fyziologie, anatomie a základní péče o jeho zdraví. Posuzování koně před a po korektuře kopyt nebo podkování. Úpravy končetin hříbat. Korektura kopyt bez podkování. Podkování zdravých a pravidelných kopyt. Klasifikace, úprava a podkování nepravidelných kopyt v závislosti na nepravidelných postojích končetin. Ošetřování nemocných kopyt. Ruční opracování podkovy. Volba postupu práce a ohřevu materiálu v kovářských pecích a výhňích, vykování podkov a jednoduchých polotovarů. Ruční zhotovování různých typů podkov na pravidelná a nepravidelná kopyta. Vedení evidence související s podkovářskou praxí. Dodržování etiky, kodexu jednání a předpisů souvisejících s podkovářskou praxí.

Profesní kvalifikace

Europodkovář (41-031-H)

Rozsah kurzu 216 hodin
Termín konání 9. 10. 2013 – 14. 3. 2014

PhDr. Jana Bydžovská
hlavní manažerka
projekt UNIV 3

Karel Kysilka
autorizovaný zástupce
Střední škola řemeslná,
Jaroměř, Studničkova 260

Zdeněk Vitek
autorizovaný zástupce
Střední škola řemeslná,
Jaroměř, Studničkova 260

V Jaroměři dne 27. 3. 2014

Vydal Národní ústav pro vzdělávání, školské poradenské zařízení a zařízení pro další vzdělávání pedagogických pracovníků, Wellova 1271/6, 102 00 Praha 10

Od baletu ke skleněným figurkám

Účastnice kurzu Výrobce skleněné bižuterie Petra Štolbová má velmi zajímavý a pestrý životní příběh. Sportovně a umělecky nadaná Petra měla o životě jasnou představu. Ve čtrnácti letech prošla úspěšně konkurzem do baletního souboru Podkrušnohorského divadla v Teplicích a bylo rozhodnuto. Jenže v té době byla povinná desetiletá školní docházka a rodiče vybrali pro Petru po absolvování osmé třídy učební obor Vinuté perle (což byla specializace oboru Výrobce skleněné bižuterie). Starší Petřina sestra byla v tomto oboru spokojená, sklářský a bižuterní průmysl vzkvétal, takže plán byl jasný.

I Petra měla jasný plán – jenže se s tím rodičovským příliš neshodoval. Po dvouletém studiu, a povinných deseti letech ve škole, se rok před vyučením stala baletkou.

Umělecká dráha skončila záhy, a to pěti letech, kdy končila existence stálého souboru divadla. Petra se musela něčím živit a připomněla si své „dovednosti“ z výroby vinutých perlí – byla zaměstnaná, ovšem bez výučního listu. Zaměstnání opustila poté, kdy se seznámila se svým budoucím mužem, protože spolu odcestovali do USA. Tam se Petra věnovala práci daleko od své původní profese – uklízení. Ani zde však nežili dlouho, vrátili se do Čech a Petra se opět živila výrobou vinutých perlí. Po čase ji zdravotní problémy přivedly k práci prodavačky v prodejně racionální výživy.

Po šestileté mateřské dovolené bylo všechno jinak. Bižuterní a sklářský průmysl se ocitl v útlumu a Petra zůstala bez zaměstnání. Bez výučního listu a jen se základními znalostmi a dovednostmi v oboru to pro ni bylo velmi těžké. Proto využila nabídku Úřadu práce, který zřídil časově omezenou pracovní pozici (administrativní práce) v rámci projektu financovaného Evropskými sociálními fondy.

Jenže i tato práce skončila a nyní je Petra již rok evidována jako uchazečka o zaměstnání. Čas na rodinu má, na koníčky také, ale objevily se existenční problémy a na duševní pohodě rok bez práce také nikomu nepřidá. Proto se Petra rozhodla, že bude spoléhat sama na sebe a zkusí svou situaci řešit. Od kamarádky se dozvěděla o možnosti zapojit se do kurzu Výrobce skleněné bižuterie a pokusí se konečně se v profesi posunout někam dál. Získat další znalosti, dovednosti a zkušenosti, které do tohoto oboru patří, a přiblížit se tak získání výučního listu.

Nebylo jednoduché vystoupat po stejných školních schodech jako kdysi. Když je člověk starší, bere vše zodpovědněji a má tendenci vlastní síly spíš podceňovat. Ale ve skupině osmi žen, které se v kurzu sešly, Petra hned zjistila, že jsou jako spřízněné duše se svými vlastními přáními a trápeními. Rozhodla se, že přestože již se sklem pracovala, projde si všechny části kurzu. Očekávala, že by se mohla naučit i jiné věci. Umět vyrábět navíjené perle bylo sice dobré, ale umět něco navíc by bylo ještě lepší. Obavy z kurzu ale přetrvávaly a při počátečním pohovoru se s nimi Petra nijak netajila.

Od baletu ke skleněným figurkám

Lektorka, paní Štrynclová, se ukázala jako laskavá, šikovná dáma, která svým přístupem Petřiny obavy postupně rozmetala. První skleněné figurky připomínaly všechno jiné než to, co představovat měly. Po týdnu usilovné práce už ale zdatnější z účastnic dokázaly vytvarovat i slona.

Najednou Petra zjišťovala, že se do školy těší. Na práci, na „holky“, na atmosféru a hlavně na to, co dokáže sama vyrobit a že může být na své stále se lepšící pokusy pyšná. I v rodině si všimli změny. Petřin manžel od začátku kurzu svou ženu maximálně podporoval a teď byl rád, že je Petra spokojenější.

Petra se v rekvalifikačním kurzu naučila spoustu nového – vyrábět různé tvary (figurky zvířat, ovoce, květiny) ze skleněných tyček u kahanu, navlékat náhrdelníky a náramky z různých komponentů. Přestože výrobu vinutých perlí už znala, zkoušela si nové, netradiční techniky. Zjistila, že se dá figurka ze skla i vyfouknout (samy účastnice kurzu si to zkoušely a navíc jim to předvedl i mistr v oboru pan Sobotka ve své firmě v Těpeřích). Stejně tak se Petra seznámila s technikou mačkání kamenů.

Zkoušky na konci kurzu znamenaly spoustu nervů, ale i hrdost z úspěchu. Není přece žádná maličkost, když zkušební komise složená z odborníků usoudí, že znalosti a šikovnost jsou vyhovující. Již v průběhu konání kurzu dostala Petra nabídku od kolegyně, aby pro její firmu vyráběla figurky drobných tvarů. V průběhu zkoušky si její práce, vystavených vinutých perlí netradičních typů, všiml člen Svazu výrobců skla a bižuterie a nabídl jí zakázky.

Ať už se Petra rozhodne nabídky přijmout nebo si bude hledat dále práci, je teď už jasné, že to bude o něco snazší. Má větší přehled o možnostech, má více co nabídnout a je o krok blíže k získání výučního listu.

I po padesátce drží Pavel krok s dobou

Pavel oslavil těsně před začátkem kurzu významné životní jubileum – 50 let. Profesně se zabývá instalací fotovoltaických systémů. Ještě v roce 2013 to byl obor, v němž bylo možné získat zakázku poměrně snadno. S ukončením podpory od 1. ledna 2014 se však objem zakázek snížil na zlomek původního stavu. Pavel tuto situaci vyhodnotil tak, že je třeba nabízet zákazníkům nové konfigurace fotovoltaických systémů, které mají jiné přednosti, než je snadný finanční prospěch z tučných, státem garantovaných dotací.

Při pátrání na Internetu našel na serveru www.mypower.cz, který sdružuje „nadšence fotovoltaiky“, také inzerát na kurz projektu UNIV 3, Elektromontér fotovoltaických systémů. Ačkoliv kvalifikační standard této kvalifikace nesliboval příliš inovace, přihlásil se do kurzu, který probíhal na Střední škole a Vyšší odborné škole aplikované kybernetiky v Hradci Králové. Doufal, že na škole, která je vyhlášena svými inovativními programy, získá nové a progresivní know-how.

Od kurzu si sliboval získání informací z legislativy, informace o konstrukcích pro fotovoltaické panely i novinkách v této tematické oblasti. Samozřejmě také očekával načerpání zkušeností od ostatních účastníků kurzu i dobrou přípravu na zkoušky profesní kvalifikace.

Vzhledem k tomu, že byl kurz realizován o víkendech (pátek - neděle) ve čtrnáctidenních intervalech, byl poměrně náročný. Protože však kurz umožňoval kvalitativní posun v daném oboru, nebyla jiná alternativa než tento absolvovat i v čase volna. Naštěstí Pavlovi nejbližší velmi dobře chápali, že je třeba se stále vzdělávat a zdokonalovat, a tak mu byli ochotni určité zanedbávání rodiny akceptovat. Sám musel slevit z času, který byl zvyklý věnovat svým koníčkům a zájmům.

V převážné většině ohledů kurz splnil Pavlova očekávání. Zvláště v oblasti akumulace elektřiny byly informace přínosné a pro další praxi velmi užitečné. Přesto se našlo i několik oblastí, ve kterých jeho očekávání naplněna nebyla. Šlo zejména o informace o připravovaných legislativních změnách a o přístupu ERÚ (Energetický regulační úřad), OTE, a.s. (Operátor trhu s elektřinou) a distributora ČEZ, a.s. (České energetické závody). Střední škola a vyšší odborná škola aplikované kybernetiky sice přizvala zaměstnance odboru nových energií, který původně přislíbil nové informace, ale při jeho vystoupení před účastníky kurzu bylo sděleno, že tyto informace jsou dosud tajné a že na veřejnost nesmí proniknout jinak než oficiálním kanálem.

Další velkou nevýhodou byla skutečnost, že veškeré normy, o kterých byla během kurzu řeč a které byly účastníkům prezentovány, lektori mohli pouze ukázat, ale nebylo možné si pořídit z těchto norem kopie, neboť v tomto případě by docházelo k porušování autorského zákona. Bohužel cena norem je poměrně vysoká, zvláště chce-li je pro studium mít účastník kurzu k dispozici v ucelené řadě. Účastník je většinou nemůže získat ani ze dne na den.

Za nejvíce užitečnou Pavel považuje možnost všechny technologie si vyzkoušet, použít měřicí přístroje, sám si proměřit a prověřit parametry zařízení a o všem si bezprostředně popovídat s lektory kurzu i s ostatními účastníky. Počet hodin, které byly věnovány praxi, i vybavení školy byly na velmi vysoké úrovni.

I po padesátce drží Pavel krok s dobou

Uspořit čas umožnilo účastníkům i zajištění obědů a občerstvení přímo v prostorách školy.

Přestávky na občerstvení se tak často stávaly i diskusním klubem a lektori i zde mnohdy pokračovali ve vysvětlování nejasných či sporných témat.

Pavel i ostatní účastníci kurzu společně s lektory vyhodnotili kurz vedoucí k získání profesní kvalifikace jako přínosný, ale přesto poněkud nespĺňující požadavky současné doby. Výsledkem bylo doporučení přímo sektorové radě vytvořit další kvalifikaci na úrovni EQF 4 nebo vyšší, která by se nezabývala pouze montážemi, ale řešila by fotovoltaické elektrárny na úrovni návrhu a realizace.

Pavel splnil výborně všechny požadavky pro pilotní ověřování i zkoušku v rámci tohoto ověřování. Následně dokázal získat i profesní kvalifikaci Elektromontér fotovoltaických systémů. Podle nové legislativy platné od roku 2014 je tedy oprávněn provádět elektroinstalace fotovoltaických systémů nejen v České republice, ale i v ostatních státech Evropské unie.

Kromě toho mu získané informace umožní nabízet instalace fotovoltaických elektráren jako systémy off-grid i hybridní systémy, které jsou schopny pracovat i v autonomním režimu nezávisle na distribuční síti.

Tyto dvě skutečnosti mu poskytují nespornou konkurenční výhodu proti běžným firmám, které dodávají pouze fotovoltaické elektrárny typu on-grid. Chcete-li se v budoucnu i vy stát energeticky soběstačnými, vězte, že nejlépe vám poradí graduovaní odborníci, jakým je nyní i Pavel.

U ovoce našel další smysl života

Ivovi je 23 let, pracuje na rodinné farmě a dálkovou formou studuje obor Zemědělské podnikání na Vyšší odborné zemědělské škole v Benešově. Od vedoucího své studijní skupiny dostal nabídku zúčastnit se kurzu Ovocnář, který stejná vzdělávací instituce v rámci projektu UNIV 3 pilotně ověřuje. Ivo neváhal a do kurzu, který měl probíhat v období od června do listopadu 2013, se přihlásil.

Hlavním důvodem byl jeho zájem a nadšení. Už několik let pěstuje vlastní ovocné i okrasné stromy, všechny z generativního množení. Velmi ho zajímalo, jak právě generativní množení provádět odborně. Dalším důvodem byl fakt, že by chtěl v budoucnu hospodařit na malé soběstačné farmě, kam zajisté patří i produkce ovoce. Doma má několik ovocných stromků, o které se dosud nikdo nestaral. Už dříve chtěl vzít péči o ně do vlastních rukou, ne však jako laik – tak by se mohl dopustit nenávratných chyb.

Ivo má dosud pouze středoškolské vzdělání ukončené maturitní zkouškou. V případě ztráty zaměstnání by v dnešní době obtížně hledal jiné pracovní místo a naděje na získání certifikátu pro něho byla další velkou motivací. Celkově se Ivovi ovocnářský kurz jevil jako vynikající příležitost k dalšímu vzdělávání, navíc v místě, kde již studuje. Největším očekáváním bylo získání znalostí a dovedností v oblasti rozmnožování ovocných dřevin a jejich následného pěstování.

Na prvním setkání účastníků se jich ujal průvodce kurzu, který je seznámil se všemi podrobnostmi ohledně náplně a organizace kurzu. Získali tak konkrétní představu o realizaci výuky, seznámili se s lektory i s hlavními prostory, kde měla výuka probíhat.

Ivo se nemusel obávat časové náročnosti kurzu, protože jeho zaměstnavatel ho velmi podporoval. Podporovala ho také rodina a známí, rád se před nimi pochlubil tím, že navštěvuje kurz. Jeho bratr a zároveň kolega v zaměstnání za něho vždy v daný den přebíral pracovní povinnosti. Kurz byl pro Iva vydařený nad očekávání, plný zážitků a nových zkušeností. Viděl mnoho zajímavých míst - poprvé reálnou ovocnou školku, sady pro produkci různých druhů ovoce, klimatizované sklady. Všechny nově nabyté teoretické znalosti si mohl ihned prakticky vyzkoušet. Mít možnost naučit se něco od skvělého odborníka hodnotí jako zkušenost k nezaplacení.

Právě praxe měla pro Iva jednoznačně největší význam. S nadšením se učil generativnímu i vegetativnímu množení, ačkoli právě některé způsoby roubování nebyly vůbec snadné. Spolu se svými kolegy vysazoval ovocné dřeviny keřových i stromkových tvarů, prováděl nácvik řezu, s nadšením pracoval s vybranou mechanizací. Došlo i na přípravu chemických postřiků pro ochranu rostlin, tedy na praktické výpočty a aplikaci připraveného roztoku.

Praxe byla pestrá. Báječnou součástí výuky byla také odborná exkurze do jedné z největších ovocnářských firem v ČR (Sady Tucharaz u Českého Brodu), kde spolu s ostatními kolegy vyslechl podrobný odborný výklad tamního ředitele o vedení firmy a organizaci práce v průběhu celého roku. Prakticky si vyzkoušel skupinovou sklizeň ovoce, prohlédl expediční halu s třídící a balicí linkou a boxy s upravenou atmosférou pro dlouhodobé skladování ovoce. Zajímavá byla také degustace ovocných moštů.

U ovoce našel další smysl života

V teoretické části výuky si Ivo cenil toho, že nemusel být pouze pasivním posluchačem, ale s lektory mohl diskutovat a klást dotazy. Odpověď obdrželi účastníci kurzu vždycky. Protože některé dotazy vyšly najevo až při domácím samostudiu, nikdy nebyl problém řešit je prostřednictvím mailu.

Ivo obdivoval lektory, kteří přistupovali k účastníkům kurzu ochotně a trpělivě. Trávili s nimi každý víkend, a to ještě s dobrou náladou. I při teplotách 34 °C ve stínu, anebo na podzim v sadu, kdy teploty už klesaly poměrně nízko, se budoucím ovocnářům věnovali více než dostatečně.

Přínos kurzu byl nepochybně také sociální a kulturní. Ivo poznal skvělé kolegy mezi účastníky kurzu i lektory. Protože se velmi zajímá o krajové odrůdy a o permakulturní zahrady, uvítal, když si s ostatními mohl vyměnit cenné zkušenosti.

Na počátku listopadu Ivo úspěšně složil závěrečnou zkoušku, stejně jako jeho kolegové. Velmi příjemná pro něho byla skutečnost, že mu zaměstnavatel po předložení certifikátu svěřil péči o ovocné dřeviny na rodinné farmě. Samostatně pak aplikoval postřiky proti houbovým chorobám a v příštím roce bude dokonce zakládat další ovocnou výsadbu.

Je neuvěřitelně motivující, když dá zaměstnavatel najevo své uznání. Ivo má teď vyrovnanější sebevědomí, pocit, že něco skutečně umí, stabilnější pracovní pozici i další smysl života. Určitě má v plánu pokračovat ve svém vzdělávání v podobných kurzech.

I jednoduché práce učí člověka zručnosti

Jaroslav Kalousek, 32 let, Hradec Králové, architekt – projektant s vysokoškolským vzděláním. O kurzu se dozvěděl od sestry, která byla v té době na Odborném učilišti v Hradci Králové účastnicí velice atraktivního kurzu Řemeslná výroba perníků.

Celý život se zajímal o tvůrčí činnost, na základní škole v uměleckých kroužcích, průmyslové škole v odborných předmětech i na chatě rodičů, kde je neustále potřeba něco vylepšovat či opravovat. K přihlášení do kurzu ho vedlo především rozšíření technických dovedností souvisejících s odbornou praxí v oboru a zvýšení praktických dovedností při projektování technických detailů a konstrukčních řešení klempířských a ocelových konstrukcí na stavbě. Též získání osvědčení stavebního zámečníka se základním svářecím průkazem bylo velkým lákadlem. Dalším důvodem bylo získání praktických zkušeností při používání strojů a zkušeností při práci se železem, což v praxi využije k lepšímu přehledu, jak navrhovat zámečnické výrobky.

Do kurzu Jaroslav vstupoval s očekáváním, že získá více praktických zkušeností, např. jak se opracovává železo s důrazem na estetickou stránku konečného výrobku, že bude umět zvolit konkrétní pracovní postup pro dosažení požadovaného výsledku. Jeho cílem bylo naučit se lépe zvládat práci se železem, určit, co je reálné navrhovat a v jakém důsledku pak navržený prvek vypadá. V tomto pohledu kurz splnil očekávání. Dalším cílem bylo naučit se svářet, což daný kurz také splnil. Dále jsem se seznámil s obsluhováním větších strojů a pracovními postupy, kterými se železo opracovává.

V profesním rozvoji na počátku své kariéry, tím, že absolvoval kurz, získal lepší povědomí o pracnosti ocelových konstrukcí, což v důsledku ovlivňuje cenu výrobku a umožní tyto zkušenosti uplatnit k optimalizaci návrhu. Každé nově nabyté vzdělání je přínosem i pro případné budoucí zaměstnání. Při vstupu do kurzu Jaroslav ani nečekal, jak rychle se mu budou získané dovednosti hodit. Na chatě jim kdosi během jednoho týdne odcizil kompletně vstupní branku a bránu. Nebyly nejnovější, ale moc to nepotěšilo.

Na základě odborných rad lektorů si dokázal Jaroslav připravit konstrukci pro nové vstupní zařízení a dal si záležet na tom, aby bylo zhotoveno tak, že jej už nikdo tak snadno neodnese. I z tohoto malého konkrétního příkladu je vidět, že každá činnost v kurzu má svoje opodstatnění, i když velká část učiva byla opakováním. I při jednoduchých pracích se člověk učí zručnosti, kterou dále využívá.

„Pokud mohu zpětně hodnotit, velice mě nadchly odborné dílny Střediska praktického vyučování Odborného učiliště v Hradci Králové, kde jsme měli k dispozici veškeré potřebné zařízení a vybavení,“ popisuje Jaroslav, „každý účastník měl svůj samostatný prostor, který mohl využívat při práci na jednotlivých výrobcích. Též spolupráce s realizačním týmem byla na výtečné úrovni, o průběhu kurzu jsem měl všechny informace včas. Motivace od mistrů byla rovněž na výborné úrovni. Lektori se mi převážně věnovali individuálně a při samostatné práci mě vedli a korigovali. Oceňuji, že mi vždy dokázali díky svým letitým zkušenostem poradit, jak k dané věci přistupovat.“

I jednoduché práce učí člověka zručnosti

Přiznává, že jelikož současně chodil do práce na plný pracovní úvazek, bylo pro něj absolvování kurzu docela časově náročné: „Zaměstnavatel mě podporoval tím, že mi umožnil přizpůsobit si pracovní dobu, ovšem musel jsem čas strávený na kurzu nahrazovat delší pracovní dobou. Finanční podpora z jeho strany nebyla a v mém kariérním růstu určitě bude záležet na schopnosti, jak uplatním nabytých zkušeností,“ říká Jaroslav.

Lektoři svému řemeslu rozumějí a navíc mají dlouholeté osobní zkušenosti. Jediné, co by Jaroslav doplnil či uvítal, je zařazení náročnějších pracovních postupů. Ale to už je výzva pro výuční list, protože jako stavební zámečník by uplatnění ve svém regionu určitě našel.

Mzdové účetnictví mají v rodině

Pro Janu Chrtkovou je její maminka nejdražším člověkem, ale také pracovním vzorem. Pracovním vzorem z důvodu, že skoro celé své pracovní období pracovala jako účetní v největším podniku svého města. Již jako malá Jana Chrtková snila, že bude jednou pracovat jako její maminka na úseku mzdového účetnictví, čímž založí rodinnou tradici. Tento životní sen se jí ale do letošního roku nedařilo realizovat.

Jako hvězda z nebe spadla k Janě Chrtkové informace, že na Soukromé střední škole podnikatelské - ALTMAN, s.r.o., v Jičíně bude realizován pilotní kurz mzdová účetní v rámci projektu UNIV 3. Zaměstnavatel Jany podpořil možnost navštěvovat tento kurz, dohodli se na úpravě pracovní doby v době jeho konání.

Kladný přístup zaměstnavatele k absolvování kurzu vycházel ze skutečností, že Jana pracuje jako administrativní pracovník s velmi dobrými odbornými znalostmi, kladným přístupem k plnění pracovních úkolů a se zájmem o sebevzdělání. Zaměstnavatel si byl plně vědom, že pokud Janě umožní absolvovat kurz účetní, získá pracovníka, kterému se zvýší kvalifikace a získá nové odborné znalosti, které bude moci plně využít v budoucnu při své pracovní činnosti. Jana si uvědomila, že se tím může naplnit její životní sen: získá nové odborné znalosti, které plně využije při své pracovní činnosti, a v neposlední řadě se jí naskytne pracovní postup a lepší finanční ohodnocení.

Bezprostředně po podání přihlášky byla Jana kontaktována pracovníky realizačního týmu kurzu, kde se jí dostalo velmi příjemného a profesionálního přivítání, seznámení s průběhem, obsahem a cílem kurzu. Za podpory zaměstnavatele, spolupracovníků, rodičů a přátel po několikaleté odmlce opětovně usedla do školní lavice. Při prvním vstupu do učebny byla v očekávání, jak bude přijata kolektivem spolužáků, jak na ni bude působit prostředí školy, kontakt s vyučujícími a jak bude zvládat nově získávané informace.

Prostředí školy a učeben na ni mile zapůsobilo. Jednalo se o opak v její mysli utkvělého strohého a studeného prostředí z doby studií na gymnáziu. Kolektiv deseti spolužáků rozdílného věku s převahou žen byl velice komunikativní a natěšený k získání nových odborných a praktických vědomostí. Jednalo se o spolužáky, kteří měli středoškolské vzdělání se zaměřením na ekonomiku, spisovou a administrativní službu, a někteří již měli základní vědomosti z vedení účetnictví, které získali při své podnikatelské činnosti nebo pracovním zařazení.

Janě a její spolužákům se bezprostředně po prvních vyučovacích hodinách rozptýlily obavy z celkového přístupu vyučujících. Jednalo se o vyučující, kteří přednášenou problematiku plně teoreticky a prakticky ovládají a svým přístupem nenásilně vtáhli účastníky do problému látky.

Učební plán byl postaven na 160 hodin výuky a rozdělen do sedmi modulů. Po prvních hodinách výuky odcházela Jana domů s přesvědčením, že před ní leží nelehký úkol. Rozsah přednášené látky je objemný, plně se váže na legislativní předpisy s nutností znalosti pracovně-právních a mzdových předpisů, ze kterých vychází pracovní náplň mzdového účetního za plné aplikace mzdových programů s využitím výpočetní techniky.

Mzdové účetnictví mají v rodině

Plně dala na rady přednášejících, jakým způsobem má po uskutečněných přednáškách přistupovat k samostudiu, skloubit získané vědomosti s orientací v právních normách a vše přenést do vzorových situací, které v běžném pracovním dni musí řešit každý mzdový účetní.

Janě pomohl v průběhu kurzu zvládat učební nároky kolektiv spolužáků a přednášejících, kteří po skončených přednáškách nadále setrvali v učebně a společně konzultovali přednesené učivo. Velkým pomocníkem a konzultantem při samostudiu byla Janě její maminka, která jí vždy dokázala poradit a daný problém vysvětlit.

Standardem k získání kvalifikace mzdové účetní byla zkouška, která se skládala z jednotlivých částí v návaznosti na obsahy jednotlivých modulů. Probíhala před zkušební komisí za účasti pozorovatelů z řad odborné veřejnosti, kteří se následně vyjadřovali k otázce, zda předmětný kurz v daném rozsahu plní a splnil požadované cíle, zda budou moci úspěšní absolventi získat certifikaci k provádění činnosti mzdové účetní.

Jana Chrtková, která úspěšně zvládla závěrečnou zkoušku, otevřeně a upřímně zhodnotila průběh svého studia i přínos, který mělo absolvování daného kurzu pro její pracovní činnost a další život:

„Dokázala jsem si, že nikdy v životě není pozdě na sebevzdělání na splnění svých životních cílů. Za podpory rodiny, přátel, zaměstnavatele, spolupracovníků, spolužáků a v neposlední řadě vyučujících jsem rozsah jednotlivých modulů zvládla. Na základě získaných vlastních zkušeností z průběhu studia mohu říci, že se jedná o značný rozsah odborné učební látky. Pouhých 160 hodin výuky je dle mého názoru minimální hodinová dotace k získání potřebných vědomostí. Účastník kurzu by již měl mít základní znalosti z oboru účetnictví, ekonomiky a práva. Děkuji všem vyučujícím za předání teoretických a praktických vědomostí potřebných pro výkon mzdové účetní.“

Jana si splnila absolvováním pilotního kurzu Mzdová účetní v rámci projektu UNIV 3 životní cíl. Získala potřebné znalosti pro výkon funkce mzdové účetní. Je si ale plně vědoma, že absolvováním daného kurzu pro ni nekončí sebevzdělávání, studium ani získávání dalších odborných vědomostí.

Po propuštění našel cestu správným směrem

Po skončení své profesní kariéry u dlouhodobého zaměstnavatele byl Karel postaven před otázku, ve kterém oboru by bylo dobré hledat uplatnění a zúročit tím své dosud získané znalosti a zkušenosti.

Jeho dosavadní profesní kariéra byla založena na technických znalostech v slaboproudém odvětví telekomunikací. Bohužel z organizačních důvodů byl zaměstnavatelem propuštěn, a tak začal uvažovat o možnosti uplatnění v oboru s technickým zaměřením. Profesní působení v telekomunikacích vyžadovalo řešení provozních situací, kdy při odstraňování závad a poruch používal měřicí přístroje, technické výkresy, projekty a podobně.

Na základě jeho obecného zájmu o alternativní zdroje energie na internetu vyhledával firmy, které se zabývají ekologickými alternativními zdroji výroby energie z obnovitelných zdrojů, jako jsou například solární systémy a tepelná čerpadla. Tepelná čerpadla jsou svým principem šetrná k životnímu prostředí a využívají jako primární zdroje tepla, zjednodušeně řečeno, ovzduší, vodu nebo energii ze země.

Společnost VSM Jihlava ho zaujala svým přístupem k uvedenému tématu. Karel velice uvítal možnost získat certifikát montéra tepelných čerpadel formou programu UNIV 3, a tím si rozšířit teoretické vědomosti a praktické znalosti v problematice tepelných čerpadel.

Na základě informací, které získal při úvodním diagnostickém rozhovoru, očekával nabytí vědomostí v dané problematice s hlubším záběrem na praktickou stránku využití tepelného čerpadla, jeho odbornou montáž a provozní předpoklady. V tomto směru měl určitou výhodu před ostatními účastníky, kteří neměli takovou profesní historii, takže snáze absolvoval výuku.

Lektoři v kurzu byli čtyři, a jejich výklad teorie byl podán přitažlivou formou doplněnou o instruktážní filmy a nákresy na tabuli. Vytvořili takovou atmosféru, že nebyl problém si nechat věci vysvětlit dle dotazů přítomných a byl dán také dostatečný prostor pro diskusi k probíhajícímu tématu.

Pro úspěšné absolvování kurzu záleželo na míře technického myšlení, vzdělání a praxi jednotlivých účastníků. Neméně důležitý byl také zájem jednotlivců o danou problematiku a ochota si látku dostudovat z připravených studijních opor. V tomto směru se na kurzu sešla skupina lidí, kteří měli zájem se vzdělávat, takže navenek působili jako učenlivý tým. Studijní materiál byl obsáhlý a vyžadoval samostudium, ke kterému posloužila již výše zmíněná, dobře zpracovaná studijní skripta.

Závěrem lze shrnout, že celkový dojem z pilotního ověřování má Karel velmi pozitivní, a to z důvodu dobré organizace i skladby výuky. Odborně a profesně znalí lektoři dokázali předat potřebné informace. Také příjemné prostředí školicího střediska přispělo k celkové úrovni kurzu. Karel sám řekl: „Doufám a věřím, že je to cesta správným směrem...!“

Když se dobře skloubí zájmy a práce

Paní Iva Poppová pochází z jihomoravské metropole, Brna. Vystudovala střední školu, odmaturovala, vdala se a otěhotněla. Po mateřské dovolené pracovala pro soukromou společnost, kde dělala administrativu. Klasický, skoro až klišé příběh, který se začíná zvrátat až kolem roku 2008, kdy se firma následkem ekonomické krize dostává do finančních potíží a začíná propouštět své zaměstnance. Iva nakonec také musí odejít. Rok marně hledá práci. Až jednou absolvuje kurz v úplně jiném oboru, než v jakém se doteď pohybovala, a tím nastartuje něco, čemu se říká úplně jiný život.

Kurz, který tehdy Iva absolvovala, byl masérský. O něco později začala podnikat na vlastní živnostenský list a díky tomu, že je schopná a aktivní, si brzy našla stálou klientelu. Právě ve chvílích po propuštění z práce, kdy vůbec nevěděla, co bude v životě dělat, zjistila, jak ji vlastně baví objevování nových věcí a že cokoliv, co by mohla případně stíhat s rodinou, jsou pro ni těžké, ale lákavé a neotevřené dveře.

Snažila se tedy co nejvíce takových najít a jedny správné vybrat. Nakonec si ji příležitost našla sama, jak se to tak těm, co se snaží, stává. Kamarádka jí jednoho dne řekla o kurzu Instruktor Pilates a Iva, která se vždy ráda rekreačně věnovala sportu, začala na internetu dohledávat veškeré důležité podrobnosti. A pak se s vidinou rozšíření kvalifikace i vlastní kondice vydala na dvouměsíční kurz.

Nejnáročnější pro ni bylo skloubit péči o rodinu, podnikání a poctivou docházku do hodin. Naštěstí ji ale ve všem podpořila rodina a atmosféra na kurzu byla výborná, takže se tam ráda vracela. Během dvou měsíců vznikl na instruktážním kurzu od vzdělávací instituce Pohybové a vzdělávací studio Klácelova skvělý kolektiv. Iva ocenila i přístup vedoucích. Nejen, že se trenéři snažili vysvětlit správnou metodiku pohybů a prevenci úrazů, ale zasvětili účastníky i do základů anatomie lidského těla. Na první pohled děsivá část celého kurzu se nakonec ukázala být ve všech ohledech přínosná. Pochopení svalové soustavy lidského těla Ivě pomohlo pochopit smysl jednotlivých cvičebních technik pilates.

Hodinu po hodině si Iva čím dál více cenila přístupu lektora, který se každému účastníkovi kurzu intenzivně věnoval. Ve vymezeném časovém prostoru se jim snažil předat veškeré své znalosti a zkušenosti. Zároveň přizpůsoboval tempo cvičení tak, aby ho zvládli i méně fyzicky zdatní účastníci kurzu. Cviky si prakticky vyzkoušeli v prostorné a vzdušné tělocvičně vybavené potřebnými cvičebními pomůckami. Lektor vždy cvik názorně ukázal, pak obcházel jednotlivé účastníky kurzu a opravoval technické provedení jednotlivých cviků. Ivu potěšilo i to, že během absolvování kurzu získala základní znalosti o principech zdravé výživy, vedle pravidelného sportu neodmyslitelné součástí zdravého životního stylu.

Iva odcházela z kurzu nadšená, dva měsíce nakonec utekly jako nic. Absolvování kurzů a zdokonalování sebe sama se pro ni stalo zvláštní zálibou. Takovou zálibou, kterou člověk může proměnit ve svůj hlavní zdroj příjmu. Koneckonců, není to sen každého? Dělat to, co ho baví a vydělávat na tom?

Zlepšit si pracovní uplatnění

Střední škola zemědělství a služeb, příspěvková organizace, se nachází v malém městečku Město Albrechtice v Moravskoslezském kraji na řece Opavici, v sousedství hranice s Polskem. Město se rozkládá na okraji úrodné polské nížiny a otevírá vstup do osoblažského výběžku.

Profilace školy se orientuje skladbou oborů do oblasti technického vzdělávání, služeb, krajinotvorby a celoživotního vzdělávání. Škola je zařazena do Trvalé vzdělávací základny MZe ČR. Od roku 2005 je členem Moravskoslezského centra odborného vzdělávání pro rozvoj venkovského prostoru, které je zaměřeno na celoživotní vzdělávání v oblasti venkova.

Cílem školy je tedy kromě vzdělávání dětí i vzdělávání dospělých. I proto se škola zapojila již do projektu UNIV 2 KRAJE (Proměna škol v centra celoživotního učení) a následně i do projektu UNIV 3 (Podpora procesů uznávání), v němž provádí pilotování programů dalšího vzdělávání v oblasti Gastro a Zahradnictví. Škola také získala autorizace pro dílčí kvalifikace udělená pro povolání Kuchař a Zahradník.

Pilotování programu Květinář bylo již třetím kurzem z oblasti Zahradnictví, který škola v projektu UNIV 3 pořádala. Stejně jako do předchozích dvou kurzů, Sadovník a Krajinář, byla mezi prvními přihlášenými Hana Bělunková.

Hanka se vyučila přadlenou na SOU v Bruntále. Tuto práci však nikdy nevykonávala, protože se brzy po vyučení vdala a nastoupila na mateřskou. Po mateřské pracovala 10 let jako uklízečka ve zdravotním zařízení Žáry. Po zrušení této léčebny však o práci přišla, a jak sama říká, nastala pro ni nejhorší doba v jejím životě.

I když se snažila, práci nemohla sehnat. Občas se sice naskytla krátká brigáda v lesní školce, ale na Úřadu práce byla Hanka evidována skoro 4 roky. Až poté dostala nabídku pracovat v Technických službách, ovšem jen jako sezónní pracovnice od dubna do října. Její pracovní náplní byla údržba města, tzn. zametání ulic, čištění obrubníků, sběr odpadu, údržba zeleně a další podobné práce.

Hanka byla velmi pracovitá a ochotná. Kdykoli bylo potřeba, nastoupila a udělala vše, co bylo nutné, bez ohledu na čas. Proto se po několika letech sezónní práce dočkala a dostala, dle svého mínění, zatím nejhezčí dárek k Vánocům. Pár dní před vánočními svátky jí totiž zavolal vedoucí a nabídl jí pracovní smlouvu na stálou práci. Dostala na starost údržbu města a později také pracovníky veřejně prospěšných prací, kteří se mění každého půl roku. Tyto pracovníky Hanka školí, zaučuje, rozděluje jim práci, vydává nářadí, nakupuje drobný materiál a kontroluje pracovní výkazy. Firma Technické služby před pár lety přešla pod Městský úřad Město Albrechtice, proto Hanka v současnosti pracuje jako technický dělník Sběrného dvora, ovšem náplň její práce zůstala stejná.

O možnosti absolvování pilotního kurzu Květinář se Hanka, tak jako vždy, dověděla od svého vedoucího, protože spolupráce mezi Střední školou a Městským úřadem je na velmi dobré úrovni. Protože v předchozích kurzech získala Hanka spoustu nových vědomostí a dovedností, které mohla uplatnit ve své práci, neváhala ani na okamžik a do kurzu

Zlepšit si pracovní uplatnění

se ihned přihlásila. Motivací pro absolvování tohoto kurzu byla nejen její záliba ve květinách, ale také možnost rozšířit si a získat znalosti pro úkol, kterého se na vlastní žádost ujala. Hanka se totiž rozhodla, že v rámci své práce sama se svými pracovníky veřejně prospěšných prací provede celkovou obnovu zeleně na náměstí v Městě Albrechticích, včetně plánování, nákupu, výsadby a ošetření okrasných keřů a květin.

Věděla, že znalosti získané v předchozích kurzech, v kurzu Květinář, ještě upevní a získá i spoustu nových informací o pěstování květin, takže svůj úkol dovede ke zdárnému konci. Důvěru jí dal i její přímý nadřízený, který ji v dalším vzdělávání podporuje a obnovu zeleně na náměstí jí svěřil. Hanka se proto během kurzu zajímala především o zkušenosti lektorů a snažila se získat co nejvíce informací. Do kurzu se přihlásilo pouze 8 účastníků, proto bylo možné věnovat se každému účastníkovi individuálně podle jeho schopností a zkušeností, s ohledem na závěry průvodce a lektora informačně diagnostického modulu a zpracované portfolio dovedností.

Pilotní kurz byl rozvržen na 20 dnů, konal se vždy v úterý a ve čtvrtek v odpoledních hodinách a v sobotu od 7:00 do 15:00 hodin. Hanka se rozhodla, že kurz absolvuje celý, i když jí byly lektorem v rámci informačně diagnostického modulu některé kompetence uznány. Ona však nechtěla přijít o žádné informace, zejména z teoretické části, aby si své znalosti prohloubila. Věděla, že sice bude náročné skloubit práci, rodinu a kurz, ale věřila, že s podporou rodiny, vedoucího a kolegyň z práce vše zvládne.

Nejvíce jí daly zabrat botanické názvy květin, které musela znát pro splnění kompetence poznávání květin. Některé květiny sice znala, ale pouze lidovými nebo krajovými názvy, takže studiu botanických názvů věnovala hodně času. Toto „šprtání“ se jí však vyplatilo. U zkoušky z počtu 50 vzorků správně pojmenovala a zařadila 46 květin. Celý kurz byl podle jejího názoru velmi dobře zorganizovaný, postupovalo se od jednodušších úkonů ke komplikovanějším a náročnějším. Teoretická výuka probíhala v konferenční místnosti Střední školy zemědělství a služeb formou prezentací vytvořených v PowerPointu. Jako součást teoretické výuky byl posluchačům nabídnut výukový materiál, ze kterého mohli čerpat při přípravě na zkoušky. Po teoretickém základu následovala vždy praktická výuka.

Praktická výuka probíhala v areálu školy, kde byly účastníkům kurzu vyčleněny záhony pro přípravu půdy a výsadbu květin. Výuka rozmnožování a ošetřování květin probíhala ve specializované učebně. Účastníci během kurzu navštívili také zahradnické závody, aby se podívali, jak probíhá práce v květinářském provozu. Organizaci kurzu, individuální přístup lektorů a jejich vstřícnost hodnotí Hanka velmi kladně.

Závěrečná zkouška probíhala v sobotu a trvala 9 hodin. Hanka díky své poctivé docházce a přípravě opět patřila k nejlepším. Všechny parametry a kritéria zkoušky splnila bez větších problémů a celkově tedy ve zkoušce uspěla.

Nyní již má doma další certifikát, ale především nové znalosti a dovednosti, které ve své práci určitě využije. Také výsadbu okrasných dřevin i květinových záhonů na náměstí zvládla na výbornou. Věří, že díky absolvovaným kurzům bude dostávat více samostatných úkolů, což bude mít vliv na její uplatnění a pracovní postup v práci, která se stále více stává jejím koníčkem.

Zpátky do života

Odsouzený Roman X se narodil v roce 1972. Byl vychován spolu se svými sourozenci v úplné funkční rodině. Ve 20 letech se oženil a přijal příjmení své manželky. Nutno podotknout, že Roman je romské národnosti, jeho manželka je Češka.

V předškolním věku bylo jeho chování celkem dobré, bez nějakých zvláštností nebo nápadností. V roce 1979 začal navštěvovat základní školu v Praze, ve škole bylo jeho chování zpočátku dobré, ale vše se zlomilo v páté třídě, kdy dostal první sníženou známku z chování za neomluvené hodiny a nevhodné chování ke spolužákům. V osmé třídě dostal další sníženou známku z chování za záškoláctví a drobné krádeže ve škole a šikanování spolužáků, jinak měl prospěch průměrný a učivo zvládal.

Po dokončení povinné školní docházky mu byla z důvodu kázeňských prohřešků uložena ústavní a ochranná výchova. Byl přemístěn do Výchovného ústavu v Chrastavě, kam jsou umisťováni chlapci, vesměs ze sociálně problémových a neúplných rodin. Rodiče jejich výchovu nezvládají a chlapci mají problémy s chováním jak ve škole, tak mimo ni. Většina z nich se vedle záškoláctví a neúnosného chování dopouští i nejrůznější trestné činnosti. Mají zkušenosti s drogami, nerespektují základní pravidla sociálních norem. Ke školní práci a vzdělání mají zpravidla negativní vztah. Vzhledem k jejich chování a negativnímu postoji ke vzdělávání jsou zařazováni do zvláštní školy a odborného učiliště.

Součástí výchovného ústavu v Chrastavě je i střední odborné učiliště, kde se odsouzený začal učit v oboru stavební výroba.

Učební obor ho docela bavil, studijní výsledky tomu nasvědčovaly. Studium ale nedokončil, protože byl pravomocně odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody. S partou vrstevníků, posilnění alkoholem potřebovali peníze na další alkohol a domluvili se na přepadení stánku s tabákovými výrobky a novinami. Pro jejich nezkušenost a naivitu na sebe nenechal trest dlouho čekat. Konečný výrok soudu zněl jednoznačně, všichni spáchali trestný čin loupeže. Protože to bylo první setkání jmenovaného se soudem a protože jeho věk byl blízký věku mladistvého, byl mu uložen trest odnětí svobody ve spodní hranici zákonné sazby, v délce trvání jednoho roku.

První trest vykonal ve věznici ve Valdicích. Zde bylo jeho chování na požadované úrovni, neměl problémy s dodržováním všech norem, upravujících průběh výkonu trestu. Odsouzený si aktivně vytvářel podmínky ke zdárnému propuštění, zapojoval se do brigádnické činnosti. Rodiče mu přislíbili ubytování a našli mu i práci v místě bydliště. Odsouzený se snažil a za své dobré chování byl podmíněně propuštěn na svobodu.

Hned po propuštění se vrátil k rodičům a začal pracovat v místní porcelánce. Práce ho sice moc nebavila, ale chodil tam kvůli rodičům a snažil se, aby z něj měli radost. Idyla však trvala jen několik málo měsíců. Jmenovaný se opět vrátil do náručí své party a začal chodit po diskotékách a barech. Domů se vracel často až ráno, posilněn alkoholem byl agresivní i vůči rodičům a sourozencům. Přestal chodit do práce. V této době ho hodně ovlivnily drogy a alkohol. Postupně přestal i chodit domů, přespával různě po kamarádech a ubytovnách. Peníze na obživu získával trestnou činností (převážně násilnou - vydírání).

Zpátky do života

Další odsouzení na sebe nenechalo dlouho čekat. Spolu s několika „kumpány“ začal vydírat majetné podnikatele ve svém okolí. Vydírání podnikatelé nahlásili vše po několika měsících na Policii ČR. Policisté všechny aktéry vydírání zadrželi, ti vzápětí putovali do vazby do vazební věznice v Liberci. Pro Romana X to znamenalo další odsouzení, tentokrát už byl souzen jako recidivista a byl mu vyměřen trest v délce 9 let.

Devět let v životě lidském je pro někoho hodně moc, pro někoho jen krátká doba. Roman X většinu trestu strávil ve věznici ve Stráži pod Ralskem. Většinu trestu byl pracovně zařazen, tím si vytvořil potřebné pracovní návyky.

Ve věznici se Pavel X začal zajímat, co s ním bude dál, co může nastat po propuštění, jak se postará o vlastní rodinu. Shodou náhod se Roman X dostal na pohovor ke speciálnímu pedagogovi na oddělení pro výkon trestu, který se věznici podílel na realizaci projektu UNIV3, v rámci činnosti SOU MAVO EDUCATION.

Speciální pedagog Romanovi X nabídl výběr hned z několika částečných rekvalifikací. Nakonec si Roman X vybral „Výrobu lahůdek“, projekt ho moc bavil a úspěšně složil závěrečné zkoušky a dostal certifikát.

Tím ale příběh Romana X nekončí. Po propuštění z výkonu trestu se Roman ihned resocializoval do společnosti a našel si díky certifikátu zaměstnání v ústavu, který se stará o postižené lidi. Pracuje tam na pozici pomocného kuchaře a je velice rád, že práci našel.

Rodina je také spokojená, že se táta zapojil do společnosti a nezačal opět s trestnou činností.

Za zkoušku se zde neplatí

Pracuji na Středním odborném učilišti ve Valašských Kloboukách jako učitelka odborných předmětů oboru Kuchař–číšník a jeden z odborných předmětů je Technologie přípravy pokrmů. Dříve se škola jmenovala Střední odborné učiliště zemědělské, nyní po sloučení s odborným učilištěm neseme název SOU Valašské Klobouky. Dostali jsme nabídku v rámci projektu UNIV 3 pilotovat kurz profesní kvalifikace: „Příprava pokrmů studené kuchyně“.

Dagmar, kterou jsem o kurzu informovala, je moje kamarádka. Bydlí v malém městečku v Bojkovicích, které leží ve východní části bývalého okresu Uherské Hradiště v blízkosti státní hranice se Slovenskem v podhůří Bílých Karpat. Je jí 38 let, vystudovala Střední integrovanou školu v Luhačovicích. V době, kdy jsem Dášu oslovila, byla nezaměstnaná a vedená na úřadu práce. Nabídka ji zaujala, neboť dlouhou dobu byla doma na mateřské dovolené s dětmi, poté měla jen nějaké krátkodobé zaměstnání. A pak... Nezaměstnanost.

Velmi dlouhý čas se věnuje kulinářským pracím. Připravuje pokrmy studené i teplé kuchyně na různé oslavy svým známých ve formě rautů, taktéž se podílí na domácích zabijačkách, či přípravě domácích klobás nebo domácího uzeného masa. Věděla jsem, že ji tato práce hodně baví.

Do kurzu se přihlásila, protože se chtěla naučit něčemu novému z gastronomie, zdokonalit se více v tom, co už uměla. Tak jako každá žena i ona doma připravuje pro své děti a manžela na večere různé pomazánky, saláty, chlebíčky, jednohubky, tudíž je ve vaření zblhlá, ale doufala, že své naučené recepty něčím zpestří.

První očekávání patřilo zdokonalení se v práci, ale Dáša neměla obavy. Po setkání s průvodkyní, která ji seznámila s obsahem a organizací kurzu, se všemi prostory teoretické i praktické výuky se cítila jako ryba ve vodě. Byli jí představeni lektoři, tak jako všem účastnicím. Časový harmonogram všech modulů byl poměrně náročný, hlavně pro pracující účastnice. Teoretická i praktická výuka probíhala od odpoledních do večerních hodin na učebně odborného výcviku a ve cvičné kuchyni. Některé moduly jsme byli nuceni kvůli pracovním vytížením účastnic zahrnout i na víkendy. Dagmar, která dojížděla skoro 30 km do Valašských Klobouk se nevzdávala a její účast byla maximální. Velkou oporou jí byli rodiče, kteří jí pomáhali s dětmi, když manžel nebyl doma a nemohl se o děti postarat.

Nejdříve bylo nezbytné absolvování teoretické části a teprve po některých modulech, které na sebe vzájemně navazovaly, mohla proběhnout část praktická. Vždy vše, co se týká výrobních a odbytových středisek, začíná hygienou a bezpečností práce, které jsou v tomto oboru na předním místě. Účastnice by raději hned naskočily do výrobního procesu, ale bohužel se nejdříve musely zdokonalovat teoreticky. Pro teoretickou část jsem pro účastnice vytvořila manuál – skriptu, která obsahovala nejenom teoretické poznatky, ale i všechny recepty a normy pokrmů s celým technologickým postupem, které připravovaly v průběhu celého kurzu např.:

plněný okurek šunkovou pěnou, plněné rajče roktórovou pěnou, vejce plněná žloutkovou fáší, krabí koktejl, salát z krabích tyčinek, galantiny, paštiky – drůbeží, zvěřinová, výrobky v aspiku, sýrové řezy se šunkou, kuřecí řízečky v celerovém těstíčku, sýrová roláda, ovocný salát, plněná cuketa aj.

Za zkoušku se zde neplatí

Náš kurz probíhal v měsíci květnu a v červnu, kdy venku svítilo sluníčko a v kuchyňkách bylo hodně teplo, ale účastnice se rády učily něčemu novému a přijímaly informace, které jim lektori podávali během celého kurzu a plně se všem věnovali. Po celou dobu byl slyšet neustálý smích účastnic a vládla velmi příjemná atmosféra. To potěšilo i Dagmar, že poznala nové kolegyně a nové prostředí, když mohla odjet od každodenního domácího stereotypu.

Ihned po absolvování celého kurzu následovala závěrečná zkouška, která byla rozdělena do dvou dní, hlavně kvůli prostorům ve cvičné kuchyňce. Nejdříve byl písemný test, kterým jsme ověřovali převážně teoretické znalosti, poté si každá vylosovala téma, co musí připravit. Závěrečnou zkoušku Dagmar složila úspěšně s konstatováním všech hodnotitelů, že byla nejšikovnější a bylo vidět, že se studenou kuchyní zabývá daleko déle, než trval celý kurz. Dáša má hlavně estetické cítění, které je při přípravě výrobků studené kuchyně velmi důležité. Strašně ráda by absolvovala dílčí zkoušku, protože naše škola má akreditaci na konání kurzu a závěrečné zkoušky „Příprava pokrmů studené kuchyně“.

Dáša byla v kurzu velmi spokojená s celým průběhem, ale ví, že se musí po celý život učit novým věcem a vzdělávat se. Taktéž bylo určitě motivující, že kurz byl zdarma, protože byla nezaměstnaná.

Po ukončení v kurzu si Dáša našla práci v nedalekých Luhačovicích v lázeňském městečku a pracuje na jednom hotelu jako kuchařka studené kuchyně. Ví, že tato práce je velmi náročná, protože se pracuje celý den, také o víkendech, ale dělá to, co ji baví a má z této práce radost.

Účetnictví nemusí být vždycky nuda

Nikola vystudovala Střední odbornou školu Euroškolu obor Ekonomika a cestovní ruch v České Lípě. Už jako dítě snila o tom stát se učitelkou, i přestože sama o sobě říká, že není talent na hudební a výtvarnou výchovu, což je nezbytnou součástí studia pedagogiky. Snažila se vystudovat jiný obor, který by posléze mohla vyučovat. Po maturitě začala studovat na Vysoké škole obchodní v Praze. Studium ukončila z finančních důvodů. Poté se rozhodla najít si práci a ušetřit na studium sociální pedagogiky a dálkově ji vystudovat. Avšak netušila, že najít práci bude takový oříšek.

Po ukončení studia se zaregistrovala na úřadu práce, kde strávila půl roku. I přes každodenní odesílání životopisů a absolvování různých pohovorů se zdálo nemožné najít si práci. Kamkoliv přišla, tam byla vyžadována praxe, kterou samozřejmě jako absolventka nemohla mít. Jednoho dne jí byla doručena pozvánka týkající se setkání na úřadu práce. Tam se dozvěděla, že je vytvořen nový projekt pro absolventy do 30 let. Dle tohoto absolvuje roční stáž ve firmě. Bez váhání se do tohoto projektu přihlásila a již po 14 dnech byla pozvána na pohovor do vzdělávací agentury - na pozici asistentky jednatele. Na pohovor bylo pozváno více uchazečů, ale Nikola toto výběrové řízení vyhrála, což jí dalo naději, poté i práci.

V této agentuře pracuje již půl roku a je velice spokojena. Nyní se stala konzultantkou pro vzdělávací akreditované kurzy. Čím déle pracuje na této pozici, tím více si uvědomuje, jak je vzdělání v této době důležité. V rámci vzdělávacích kurzů se setkává i s uchazeči o zaměstnání. A vidí, že alespoň pomocí těchto kurzů, získají lidé větší šanci uplatnit se na trhu práce. Když se dozvěděla, že se její zaměstnavatel zapojil do pilotního ověřování Ekonom práce a i ona bude této pilotáže součástí, byla ráda, že si rozšíří své znalosti v tomto oboru.

Hlavním důvodem zapojení do pilotáže bylo, že vědomosti, které získá, využije nejen v současném povolání, ale i v budoucnu. Tato tematika, Ekonomika a účetnictví, pro ni nebyla cizí, jelikož tento obor vystudovala na střední škole. Také ji uklidňovalo to, že kdyby měla s probíranou látkou nějaký problém, mohla se kdykoliv obrátit na babičku či matku, které se v tomto oboru pohybují. Výuka probíhala každé pondělí a středu během dopoledne. Zpočátku se probíraly druhy smluv. Nebylo obtížné zapamatovat si náležitosti DPP a DPČ a nebyl to pro nikoho problém. Ale pak přišel kámen úrazu „hledání v zákoníku práce“. Po zjištění, že téměř nikdo neměl s tímto zkušenosti, byly první hodiny věnovány ZP a orientaci v něm. Díky ochotě lektorky se tímto úsekem nakonec všichni úspěšně prokousali. Zjištění, že orientace v zákoníku práce není tak obtížná a že se zde dají najít všechny potřebné informace, bylo pro účastníky kurzu skvělé. Když už se zdálo, že nejtěžší věc byla za nimi, přišly na řadu výpočty mezd a vyúčtování pracovních cest. Během výuky měli všichni k dispozici notebooky a data projektor, čehož paní lektorka využila a k tištěným materiálům připravila také prezentace, které vedly k lepšímu pochopení látky. Aby nikdo z nich výpočty nezapomněl, připravila si pro ně na začátek výuky krátký test. Velikým přínosem bylo také to, že se této pilotáže zúčastnila paní účetní, která výuku obohatila o cenné zkušenosti z praxe, takže nakonec se s tím všichni poprali.

Účetnictví nemusí být vždycky nuda

Poslední den výuky byl samozřejmě věnován doladěním nejasností a přípravě na závěrečnou zkoušku, která se skládala z části písemné, praktické a ústní. Čas utíkal jak voda a najednou tu byl den „D“. Již od rána byla Nikola nervózní a těšila se, až bude mít vše za sebou. Připadalo jí to jako druhá maturita. Z písemné části neměla žádné obavy, jelikož se domnívala, že je perfektně připravena. Praktická část se týkala fiktivní firmy a vytvoření smluv pro zaměstnance. Jako poslední byla ústní část, ze které měla největší obavy. Avšak jak se ukázalo, vše zvládla na jedničku díky perfektní přípravě od lektorky.

Díky kolektivu, který pilotáž obohatil o spoustu cenných informací a také zábavy, byla ráda, že se mohla zapojit. Kurz Ekonom práce, by doporučila každému, jelikož zkontrolovat si svoji mzdu či vytvořit pracovní smlouvu není v dnešní době od věci. Prostě jak říká, účetnictví nemusí být nuda!

Ted' jsem ta pravá „zámecká kuchařka“

Jmenuji se Hana, je mi 21 let, bydlím ve Slavičíně. Jsem vyučená jako kuchař–číšník a pracuji jako kuchařka v zámecké restauraci.

Když mi paní učitelka zavolala, zda nemám zájem se zúčastnit kurzu, zdokonalit se ve studené kuchyni, vůbec jsem neuvažovala a do tohoto kurzu jsem se přihlásila. Můj zaměstnavatel chtěl po mně neustále nějakou kreativitu, např. kurz tohoto charakteru. Hlavně se jednalo o zvýšení kvalifikace, udržení se v zaměstnání a také můj zájem se naučit něčemu novému, získat novou zkušenost, poznat nové lidi, nový kolektiv. Kurz jsem si vůbec neuměla představit. Jak bude probíhat, kde se bude výuka uskutečňovat, zda mě zaměstnavatel uvolní, jací lidé se zde objeví, budou lepší než já, nebudu se tam cítit zle?

Na tyto otázky jsem dostala brzy odpověď. S průvodcem v pilotním ověřování jsme měli schůzku, individuálně se nám věnoval a poskytl všechny potřebné informace. Celkem mě tyto informace překvapily a úplně jsem se nabudila a těšila se na zahájení kurzu. Dozvěděla jsem se, kdy kurz začíná, kdy končí, jak bude časově probíhat, hlavně v odpoledních hodinách, o víkendech. Jak bude kurz ukončen, že po ukončení získáme certifikát. Nejprve bude výuka zaměřená na hygienu, bezpečnost, normování, skladování surovin, skladovou evidenci a ostatní výukové programy.

Tato výuka probíhala v učebně, kde se střídaly lektorky. Tam jsme se začaly navzájem poznávat a vyměňovat zkušenosti. Po absolvování teorie nastoupila praxe v kuchyňkách odborného výcviku. Kuchyňky byly velmi dobře vybaveny a lektori se střídali. Seznámili nás s vybavením, normováním, s tím, kdy a jak bude probíhat výuka. Výhodou byl daný harmonogram, protože jsem si tak mohla již dopředu upravit pracovní dobu, na pracovišti se domluvit s kolegy.

Lektori byli úžasní, věnovali se nám maximálně, vše potřebné vysvětlili, ukázali, zhodnotili, motivovali a naučili nejen vařit a připravovat pokrmy studené kuchyně, ale i esteticky cítit, umět zvolit inventář, na kterém budeme servírovat, jak má být pokrm nazdoben, upraven. Nejvíce nás motivovalo množství a úroveň výrobků. Připravovali jsme kolem 40 výrobků studené kuchyně, výrobky, se kterými jsme se ještě nesetkali, nevyráběly běžně v provozu. Na tom se shodly všechny účastnice kurzu, že se naučily spoustu nových věcí, počínaje mořskými plody, gelatinami, paštikami atd.

Pracoviště na výrobu výrobků bylo dostatečně prostorné, kuchyňka měla v místnosti část, kde jsme si připravily stoly na raut a měly jsme se kde posadit a po každé praktické části zhodnotit naši práci toho dne. Lektori se nás ptali, čemu nerozumíme, čeho se máme vyvarovat, jak to, či ono máme vylepšit, ozdobit, uložit, jak si dávat pozor na hygienu, bezpečnost a různé vychytávky. Z každé té části jsme odcházely nadšený, byly jsme tam samé ženy, jen při střídání lektorů byl jeden muž. Při každém dalším setkání jsme byly v očekávání, co nového se opět naučíme. Na kurzu bych nic neměnila a ani mě nic nenapadá, co by mohlo být ještě lepší, vhodnější. Očekávala jsem od kurzu, že získám nové informace, vědomosti, ale že to bude tak příjemné a poučné, to mě překvapilo. Časově to bylo náročné, ale za kratší dobu by kurz nebyl tak naplněn. Také ostatní účastnice neměly problém si čas na výuku zařídit dle možností.

Ted' jsem ta pravá „zámecká kuchařka“

U kurzu byla výhoda, že praktické části se věnuje více než teorii. Osobně si myslím, že praktická část je nejdůležitější. Samozřejmě, že je důležitá i teoretická část, protože zde u tohoto oboru získá účastník základní informace, hygienu, bezpečnost a další teoretické záležitosti. Závěrečná zkouška probíhala promyšleně, všichni jsme měli trému, i lektoři se přiznali. Pěkné bylo, že nás přišel pozdravit a popřát zdárnému ukončení ředitel školy a také hlavní osobnosti projektu.

V jedné místnosti probíhalo zahájení, kontrola hygieny, pracovního oděvu, losování, normování. Poté nastal okamžik předávání surovin. V další místnosti jsme se rozdělily na svá pracoviště a každá již připravovala své výrobky. V průběhu práce hodnotitelé kontrolovali nejen hygienu, bezpečnost, ale pracovní postupy, celkovou práci, estetiku i úpravu výrobku. Atmosféra byla klidná, všechny jsme se snažily, aby výrobek vypadal a chutnal co nejlépe. Výrobky jsme naservírovali na raut, následovalo hodnocení a velké nadšení, že jsme kurz všechny úspěšně zvládly. Mým cílem bylo naučit se něčemu novému, to splnilo mé očekávání. Po celou dobu kurzu studené kuchyně mi fandil můj přítel i rodiče a jsem jim vděčná za jejich podporu.

V zaměstnání jsme měli akce slavnostního rázu. Ihned jsem využila mých zkušeností, navrhla jsem mému šéfovi pokrmy, které bych připravila na studený raut. Ten mi dal svolení, abych něco předvedla. Bylo skvělé, když hostitel přišel poděkovat za skvělé výrobky, byl velmi spokojen. Můj šéf mi po ukončení kurzu a předání certifikátu zvedl plat, protože jsem uplatnila na několika akcích získané vědomosti z tohoto kurzu studené kuchyně. Potkala jsem známou, která byla nadšena vyprávěním o kurzu a litovala, že se o kurzu nedozvěděla. Na kurzu bych nic neměnila, byla jsem nadmíru spokojena. Profesně jsem povýšila. A také jsem si vyzdvihla své sebevědomí.

Štěstí v neštěstí

Počátkem prosince minulého roku 2013 se na našem Středním odborném učilišti ve Valašských Kloboukách uskutečnil další kurz v rámci projektu UNIV 3 s názvem: Výpomoc při obsluze hostů. Do kurzu se přihlásilo deset nadšených a zvědavých účastníků. Mezi nimi byla i slečna Simona, čerstvá absolventka Střední odborné školy. Jak jsem se později dozvěděl, jejím snem bylo po maturitě začít pracovat ve zdravotnictví. Vystudovala totiž obor pečovatelství a po škole chtěla pracovat jako zdravotní sestra u malých dětí na porodnici.

Asi se ptáte, proč se vůbec do našeho kurzu, který nabízel poznatky z úplně jiného oboru, než byla její vysněná profese, Simona přihlásila. Právě kvůli tomu bych se s vámi o její zajímavý příběh rád podělil.

Jak už jsem se na začátku zmínil, chtěla pracovat jako zdravotní sestra. Udělala přijímací zkoušky na obor: Porodní asistentka, a protože se jí zdálo, že by testy, které vypracovala s velkou pečlivostí, mohly být úspěšné, začala se těšit na rozhodnutí, které přijde posléze v zalepené bílé obálce. Její sen se ale bohužel rozplynul právě v ten den, kdy jí byla tato obálka doručena. Zpráva, kterou si přečetla, nechtěla věřit a nedokázala ji ani bez velkých emocí přijmout. Rozhodnutí přijímací komise bylo totiž negativní. Přijímací testy splnila, ale pro velký počet uchazečů nemohla být přijata.

Pro každého člověka by to byl určitě šok, kdyby se mu zavřely dveře od vytouženého budoucího povolání, se kterým už tak trochu v koutku duše počítal.

A právě touto zkušeností si musela Simona projít. První otázku, kterou si položila, bylo: Co budu dělat? V tu chvíli si vzpomněla, že kdysi o prázdninách na brigádách pracovala jako servírka. Také si uvědomila, že nejbližší nový pokus dostat se na vysokou školu bude mít až za rok. Neváhala a hned se snažila najít si alespoň na rok nějakou brigádu. Bylo to až neuvěřitelně rychlé a štěstí stálo na její straně. Za necelý týden od nepřijetí na vysokou školu se jí podařilo najít brigádnické místo servírky v jednom hotelu v Luhačovicích. Jak říkala, nejprve váhala a měla velké obavy, zda nabídku přijmout. Zvítězilo to, že práci s lidmi měla velmi ráda a zde se jí otvíral nový svět poznat nové lidi a rovněž si vyzkoušet i psychologii v praxi, kterou studovala na střední škole.

S obsluhováním hostů měla už dříve malou zkušenost, kterou získala při brigádách o prázdninách. Uvědomila si také, že i obsluha je vlastně službou lidem, kteří se na svých cestách a při dovolených potřebují občerstvit.

Po prvním odpracovaném víkendu na hotelu byla plná nadšení z příjemného pracovního prostředí, skvělého kolektivu, také s lidmi se jí dobře komunikovalo. Postupem času v novém zaměstnání Simona zjišťovala, že jí tato práce přináší uspokojení a den ode dne víc chodí ráda do práce.

O svém novém zaměstnání si také povídala se svými kamarádkami, kterým se svěřovala, že ji práce baví, ale někdy má pochybnosti, zda ji dělá dobře a profesionálně. A tak se při jednom kamarádkém povídání dozvěděla o kurzu na našem učilišti. Nakonec se obě kamarádky do kurzu přihlásily. Díky získání nových poznatků, který kurz po obsahové stránce nabízel se na každou lekci připravovala s radostí. Nové zkušenosti, které načerpala,

Štěstí v neštěstí

si mohla hned vyzkoušet v hotelu prakticky. Po úspěšném absolvování odborného kurzu a získání certifikátu Simona dostala nabídku na hotelu pracovat i nadále jako servírka. Ale nezůstalo jen u toho. Jak nám později prozradila, náš kurz přišel pro ni v pravou chvíli. Díky poznatkům a odborným dovednostem, které zde získala, začala být ve své nové práci daleko jistější a schopnější.

Dále jsme se dozvěděli, že její profesní růst stále roste. V současné době díky naší rekvalifikaci a jí předaným zkušenostem postoupila dále na profesní místo barmanky. Právě tato práce je po stránce gastronomické, odborné i komunikační velmi náročná a vyžaduje lidi na pravém místě. Myslím si, že kurzy tohoto typu jsou velmi přínosné a určitě přinesou lidem po jejich absolvování i možnost nového profesního růstu.

Počítačové sítě prodělávají neustálý překotný rozvoj

Miloš absolvoval střední odbornou školu před rokem. I když byl po celou dobu studia průměrným studentem, vždy když ho nějaká oblast zaujala, dokázal v ní být velmi dobrý. Dokonce byl se spolužáky nominován na mezinárodní soutěž, což u něj u něj způsobilo v maturitním ročníku určité podcenění odborné maturity a musel ji v podzimním termínu opakovat. Zájem o studium vysoké školy však neprojevil a hledal si po škole práci v oboru. Sehnat ji nebyl problém, pracoval jako správce počítačové sítě pro jednu organizaci a přivydělával si i u jedné střední školy správou počítačové sítě a tvorbou webových stránek. Stále však cítil, že odbornost vyžaduje sledování novinek a cítil i určité mezery ve znalostech nabytých středoškolským studiem.

Na stránkách absolvované školy pak po půl roce od maturity našel možnost zúčastnit se kurzu pro získání profesní kvalifikace Správce sítí pro malé a střední organizace. Přestože věděl, že přihlášení se na kurz znamenalo na dlouhou dobu výraznou ztrátu volného času o víkendech, příliš dlouho neváhal a do kurzu se zaregistroval.

Od kurzu si sliboval jednak zopakování toho, co si měl ze střední školy odnést, jednak získání dalších informací o nových zařízeních i o novinkách v protokolech počítačových sítí a operačních systémech síťových serverů. Samozřejmě, že také očekával načerpání zkušeností od ostatních účastníků kurzu i dobrou přípravu na zkoušky profesní kvalifikace. Také získání dalšího „papíru“ o úspěšném absolvování kurzu se rozhodně do portfolia dokladů o dosažené kvalifikaci vždy hodí.

V převážné většině kurz splnil jeho očekávání. Kurz mu poskytl možnost si znovu utřídit poznatky získané studiem a doplnit je i o poznatky získané ze své dosavadní praxe podpořené upřesněním lektora kurzu tam, kde přesně nevěděl jak některé informace zpracovat a jak je v praxi použít.

Největším přínosem pro něho pak byla oblast informací o instalaci a provozu sítí typu Wi-Fi, dále pak veškeré informace o konfiguracích operačního systému Windows server. Toto vše Miloš využívá v praxi a doplnění informací či zkušenosti lektorů pro něho byly výrazným přínosem. Oblast instalací a konfigurací Cisco zařízení naopak v praxi zatím téměř nepoužíval a v době konání kurzu ji považoval za nadbytečnou. Tato zařízení jsou pro běžné uživatele a pro střední i základní školství příliš drahá. Po několika měsících však zjistil, že se mu i tato oblast bude velmi dobře v praxi hodit.

V kurzu, který vyžadoval pouze základní schopnosti uchazeče se orientovat v počítačovém světě, se však sešli frekventanti, kteří již odborné počítačové vzdělání měli případně i několikaletou praxi v oboru. Přesto pro ně bylo přínosné, že byla zopakována i základní teorie počítačových sítí včetně teoretického OSI modelu počítačových sítí. Účastníci si pochvalovali, že propojením s praktickými zkušenostmi, které již mají, je teorie mnohem zajímavější, než když ji slyšeli poprvé v době, kdy tyto zkušenosti ještě neměli.

Praktická část kurzu pak byla rozčleněna v souladu s jednotlivými odborným způsobilostmi podle standardu. Díky velmi rozsáhlému vybavení školícího pracoviště byla praktická část kurzu zajímavá ale zároveň i velmi náročná na množství používaných zařízení. Každý účastník měl možnost pracovat samostatně se „svojí“ počítačovou sítí.

Počítačové sítě prodělávají neustálý překotný rozvoj

Lektoři pak měli jednotlivé příklady vhodně připravené tak, aby bylo možné procvičovat jednotlivé znalosti a dovednosti odpovídající kritériím u zkoušek profesních kvalifikací. Vzhledem k charakteru a typologii počítačových sítí však uchazeči brzy pochopili, že musí být schopni se orientovat v problematice komplexně. V praxi jsou nejčastější implementace sítí tvořeny jako kombinace sítí směrovaných a přepínaných a v poslední době stále častěji využívána síť bezdrátová. Je zřejmé, že v takových sítích se problémy se zajištěním bezpečného provozu spíše komplikují, než zjednodušují. Také bezpečnosti sítí se věnuje nemalá část kurzu a při zkouškách se jedná o samostatnou odbornou způsobilost, která má vzhledem ke složité struktuře sítí také vysoké požadavky na znalost všech dostupných technologií a vyžaduje i kromě teoretických znalostí i praktické zkušenosti s ovládáním různých operačních systémů, které se na provozu sítí podílejí.

Zkoušky profesní kvalifikace pak vyžadují splnění nejen jednotlivých odborných způsobilostí, ale i znalost a zvládnutí každého kritéria v jednotlivých odborných způsobilostech, a to je při rozsahu celé problematiky velmi obtížné se 100% úspěšností zajistit. Také Miloš bohužel při zkouškách narazil na některá kritéria, která se mu nepodařilo úspěšně splnit. Bylo to hlavně v praktické části zkoušky při konfiguraci části počítačové sítě, se kterou se v praxi nesetkal a ani při výuce v kurzu nezískal takové zkušenosti, které by mu úspěch u zkoušky zajistily. Na jednu stranu jej tento výsledek mrzel, na druhou stranu však zdaleka nebyl sám, více než polovina účastníků nezvládla úspěšně složit závěrečné zkoušky kurzu odpovídající zkouškám profesní kvalifikace. Jasně navrch měli účastníci kurzu, kteří v oboru pracovali již řadu let, plnění úkolů tak pro ně bylo z velké části rutinní záležitostí.

Miloš si však uvědomil, že i když se mu nepodařilo zkoušky složit, tak jej kurz určitě posunul v odbornosti dále. Získal větší sebevědomí, zopakoval si teorii a získal další praktické zkušenosti a několik měsíců po skončení kurzu se mu podařilo uspět při konkurzu na získání nového pracovního místa na pozici správce internetového uzlu akademické sítě. V této pozici opět spatřuje možnost odborného růstu a možnost získat celou řadu zkušeností, protože akademická síť v naší republice využívá nejmodernějších zařízení a technologií.

Kurz by rozhodně doporučil každému, kdo se o sítě zajímá. Neměla by ale již v úvodu chybět informace o náročnosti zkoušek profesních kvalifikací. Podle jeho názoru k jejich úspěšnému složení samotný kurz zdaleka nestačí. Je třeba mít další jak teoretické, tak i praktické zkušenosti.

Milošovi je 20 let. Je absolventem SŠ a VOŠ aplikované kybernetiky v Hradci Králové - obor Informační technologie. Na studium vysoké školy se zatím nechystá, je mu ale již nyní jasné, že v oblasti počítačových sítí se bude muset vzdělávat průběžně a že to bude vzdělávání celoživotní.

Od koníčku k výstavě

Martina se narodila v Plzni, ale celý život prožila ve Stříbře. Po studiu na střední škole pracuje jako Vedoucí útvaru evidence majetku pro akciovou společnost.

S keramikou se setkala pouze několikrát, ale i tak ji učarovala natolik, že se stala jejím koníčkem. Tato záliba byla natolik silná, že se rozhodla projít několika základními kurzy vytváření keramiky. Proto, když se v loňském roce dozvěděla o projektu UNIV 3 a dílčí kvalifikaci Točír keramiky, nebylo co rozmýšlet. Střední školu Horní Bříza, která tento kurz pořádala, znala již z doby, kdy se do tajů keramiky teprve dostávala. Proto do kurzu nastoupila plná velkého nadšení s vidinou získání mnoha cenných informací a technik. Prvotní pokusy byly spíše zábavné, ale postupně si techniku vytváření osvojila. V průběhu kurzu tvořily rozličné výrobky na hrnčířském kruhu například hrnky s ručně taženými uchy, talíře, misky, ale také se učili technikám obtáčení a retuše výrobků. Na konci kurzu úspěšně zvládla závěrečnou zkoušku, jež obsahovala vytvoření hrnku s uchem přesně podle technického výkresu.

Shodou okolností se na kurz přihlášily dámy, které bydlí také ve Stříbře a mají podobnou zálibu: Františka, Iveta, Jiřina, druhá Jiřina a Renata. Netrvalo dlouho a z účastnic kurzu se staly nejen spolujezdkyně, spolupracovnice, ale hlavně kamarádky. Díky spojení jejich nadšení a získání technologických dovedností se všechny vrhly do tajů tvoření keramických plastik, užité keramiky či dekorativních předmětů.

Vyvrcholením jejich snahy bylo uspořádání společné výstavy v Muzeu a galerii severního Plzeňska v Mariánské Týnici, jejíž pracovníci se shodují, že to byla prozatím nejúspěšnější výstava za rok 2014. Výstava obsahovala nejen nejrozumnější keramické výrobky, ale také pomůcky pro keramickou tvorbu či hrnčířský kruh včetně popisu výrobních technik.

Po absolvování kurzu Točír keramiky se Martina přihlásila i do dalšího kurzu, který Střední škola Horní Bříza pořádala. Jednalo se o kurz Výrobce sádrových forem, který je další dílčí kvalifikací potřebnou pro získání profesní kvalifikace Keramik. Společně s ní se přihlášily i její kamarádky z předchozího kurzu. V průběhu si vyzkoušely práci s novým materiálem – sádrou, vytvářely mnoho rozličných modelů a forem, naučily se precizní retuši a správnému rozdělení sádry. I tento kurz Martina úspěšně ukončila závěrečnou zkouškou, při které měla za úkol odlít formu dle hlavní formy a modelu. Získané dovednosti se projeví v její osobní tvorbě a již nyní dámy plánují další společnou výstavu obohacenou o sádrové modely a formy.

Netrvalo dlouho a Martina se svými kamarádkami uskutečnila další společnou akci. Byla jí exkurze do porcelánky v Míšni, již se dokonce zúčastnila i jedna z lektorek kurzu. V nejbližší době mají dámy naplánovaný další výlet spojený s jejich koníčkem a to kurz glazování v Brně.

Na podzim tohoto roku bude Střední škola Horní Bříza pořádat ještě kurz Vylévač keramiky a Martina se už těší, že se přihlásí a přiučí se další technologické operace spojené s keramikou - a to nejen proto, že se opět shledá se svými novými kamarádkami. Do budoucna Martina uvažuje i o dalších dílčích kvalifikacích, aby získala úplnou profesní kvalifikaci Keramik. V její zálibě ji samozřejmě podporuje celá rodina a doufá, že se Martině vše podaří, tak jak si přeje ona sama. I my přejeme mnoho úspěchů.

Nejen láska prochází žaludkem

Hotelová škola má v regionu Novojičínska a Vsetínska dlouholetou tradici, i když se její název několikrát změnil. Gastronomické obory se vyučují od roku 1955. Dnešní obory Kuchař - číšník a Cukrář jsou zakončené získáním výučního listu. Studijní obory se zaměřením na gastronomii, hotelnictví a lázeňství jsou zakončeny maturitní zkouškou. Zaměření na lázeňství je jednou z posledních změn, která reaguje na rozvíjející se oblast lázeňství a wellness v regionu.

Škola se snaží přizpůsobit trhu práce, aby se mladí lidé mohli pokud možno rychle zapojit do pracovního procesu ve svém oboru. Příkladem je slečna Markéta, které je 21 let a pracuje ve školní jídelně ve Frenštátě pod Radhoštěm. Po skončení základní školy se rozhodla pro obor, který byl v místě bydliště, líbil se jí, zdál se perspektivní. Jednalo se o práci cukrářky na Hotelové škole ve Frenštátě pod Radhoštěm. Jejím snem bylo otevřít si a provozovat vlastní cukrárnu, péct dorty a vyrábět moderní moučníky a domácí zmrzlinu. Všechno do vyučení probíhalo podle jejích představ. Po skončení školy si slečna Markéta vyřídila živnostenské oprávnění, ale během krátkého času zjistila, že to nebude tak snadné, jak si představovala. Konkurence byla silná, kupní síla obyvatelstva menšího města nebyla vysoká a v průběhu času ještě dále klesala. Slečně Markétě nezbývalo, než dělat všechno pro vývoj jejího profesního života. Podařilo se jí najít práci v jedné školní jídelně na základní škole. Zde pracovala jako pomocná síla s tím, že zaměstnavatel požadoval, pro její lepší tarifní zařazení, zvýšení kvalifikace. Na svém současném pracovišti je velmi spokojená, a proto se snaží co nejvíce zdokonalovat v jednotlivých činnostech, které jí zaměstnání přináší.

V příběhu svou kladnou roli sehrála nabídka z Hotelové školy, kdy byla Markétě nabídnuta zástupkyní ředitele pro praktické vyučování paní Andreou Tobolovou možnost dalšího vzdělávání. Ve škole se připravoval v pilotním ověřování vzdělávací modul Výroba příloh, do kterého se slečna Markéta přihlásila. Očekávala, že se v něm nejen zdokonalí ve vaření klasických příloh - knedlíků, brambor, rýže, těstovin - ale že se naučí i něco nového, zajímavého.

Do kurzu se přihlásilo celkem 8 účastníků, probíhal velmi intenzivně, v nově vybaveném gastrocentru hotelové školy. Účastníci na začátku obdrželi osnovu kurzu, která obsahovala: 76 hodin aktivní činnosti týkající se předpisů souvisejících se stravovacími službami, administrativní práce a především náročná praktická část. Náplní kurzu nebyly jen běžně známé přílohy. Slečna Markéta se seznámila i s méně známými surovinami jako je quinoa, kuskus, červená čočka, pohanka a dalšími. Tak se naučila speciální úpravy čekankových puků, chřestu, červené cibule, brambor i rýže... V rámci kurzu pro ni bylo novinkou používání odborné terminologie, například gratinování, filírování, pošírování, blanžírování... Zajímavou součástí kurzu bylo i samotné expedování připravených příloh. Markéta se naučila využívat zajímavé možnosti použití odpovídajícího inventáře i použití moderních trendů při expedici příloh.

Tímto kurzem ji provázely dvě zkušené lektorky, u nichž se setkala s vysokou odborností, rozsáhlými zkušenostmi a aktivním přístupem. Lektorky se všem účastníkům kurzu věnovaly podle potřeby. Některé činnosti byly prováděny kolektivně, jiné s lektorkami individuálně. Stanovený čas byl vždy maximálně využit k zodpovězení dotazů, k diskusi nad vzniklými problémy a k řešení případných nedostatků, které se při přípravě konkrétních příloh nebo expedici vyskytly.

Nejen láska prochází žaludkem

Vždy byly pro všechny účastníky připraveny studijní a názorné materiály, se kterými se dobře pracovalo. Velmi kladně byla hodnocena možnost pracovat samostatně na moderně vybaveném výrobním úseku nově vybudovaného gastrocentra. Markéta mohla vařit v nejnovějším konvektomatu, mohla si zkusit vakuové vaření, které splňuje požadavky na moderní vaření.

Novou zkušeností pro Markétu byla i spolupráce s průvodkyní v pilotním ověřování. Získala nejen všechny potřebné informace o kurzu, ale naučila se napsat životopis, odhadnout své znalosti, dovednosti a schopnosti. Markéta na otázku spolupráce s průvodcem, odpověděla: „Osobnost paní Závodné, která je v projektu průvodkyní, je pro mne spojujícím článkem se školou, kde jsem se vyučila, a zároveň zárukou, že kurz bude mít vysokou úroveň.“

Nezastupitelnou roli v projektu pilotního ověřování má i mentor. Tuto funkci zodpovědně vykonával pan Ivo Herman, ředitel Hotelové školy ve Frenštátě pod Radhoštěm.

Absolvování kurzu pro slečnu Markétu po časové stránce nebylo příliš náročné. Kurz probíhal především v odpoledních hodinách a o sobotách. V zaměstnání nebylo potřeba zvláštní uvolňování, i když absolvování kurzu bylo ze strany zaměstnavatele podporováno. S velkým pochopením se slečna Markéta setkala i doma, kdy ji všichni blízcí v účasti na kurzu „Výroba příloh“ podporovali. Možná protože si uvědomovali, že v průběhu kurzu si bude doma prakticky zkoušet, co se naučila.

Od absolvování kurzu očekávala slečna Markéta především větší konkurenceschopnost na trhu práce, získání nových kontaktů, nových znalostí a zkušeností. Rozhodně se jí absolvováním kurzu rozšířily odborné znalosti a dovednosti, které může již dnes uplatnit v zaměstnání, kdy do jídelního lístku navrhla zařadit jako novou přílohu kuskus. Zaměstnavatel její aktivní přístup velmi kladně hodnotil. Získaná zkušenost inspirovala slečnu Markétu k tomu, že se přihlásila ke Zkouškám z profesních kvalifikací a následně k získání výučního listu kuchař na Hotelové škole ve Frenštátě pod Radhoštěm. Protože ve svém oboru cukrářka nenašla aktuálně uplatnění a pracuje v kuchyni, jistě zde uplatní nově nabyté vědomosti a zkušenosti.

Slečna Markéta hodnotí celý kurz velmi pozitivně. Již jej doporučila svým známým, kteří jej sice dnes nepotřebují k rozšíření kvalifikace, ale široké uplatnění najde i v běžném životě při každodenním vaření v domácnosti.

Po úspěšném ukončení studia a po získání výučního listu se jí možnosti uplatnění jistě rozšíří, ať se rozhodne pracovat jako zaměstnanec nebo se rozhodne pro samostatné podnikání. Velmi kladně byl ze strany Markéty, i ostatních účastníků kurzu, hodnocen přístup komise při závěrečné zkoušce. Všichni byli překvapeni profesionálním přístupem a odbornou erudicí všech členů.

Kurz Markéta ukončila úspěšně. Dnes má Markéta doma osvědčení potvrzující dosažení kvalifikace „Výroba příloh“ a je na něj patřičně hrdá.

Nejen láska prochází žaludkem

Její poslední slova: „Kromě toho, že jsem se dozvěděla spoustu informací z oblasti moderní gastronomie, tak jsem také potkala spoustu nových zajímavých lidí, mladších i starších než jsem sama. S uveřejněním mého příběhu souhlasím a věřím, že bude inspirací pro lidi v podobné životní situaci.“

Pro školu může být povzbudivým impulzem, že vzdělávání mladých lidí se nemíjí účinkem a vzdělávání dospělých, kteří přece jenom lépe vidí do situace na trhu práce, může být příkladem. A zároveň může být povzbudivé, že se škola ještě více otevřela vzdělávání všech věkových skupin, které i učitele mohou výrazně inspirovat k případným změnám výuky náctiletých žáků.

Na nic nečekat a mít náskok

Ondřej se k účasti v pilotním ověření kurzu dostal krásnou náhodou. Cestou z Prahy do Brna ve „žlutém autobuse“ potkal zástupkyni organizace pořádající pilotáž profesní kvalifikace v projektu UNIV 3 „Manažer projektu“.

Jak se tehdy i později ukázalo, dáma i muž výmluvné a komunikativní povahy prodiskutovali dvě a půl hodiny až směrem k domluvě, že se Ondřej zastaví v kanceláři a potvrdí si vzájemně účast na pilotáži. Což se i stalo.

Vůči ostatním spoluúčastníkům pilotního ověření byl Ondřej mírně „exotický“ – nenacházel se totiž v situaci osoby v evidenci úřadu práce a hledající tedy aktivně pracovní uplatnění. Je studentem aspirujícím na úspěšné dokončení 5. ročníku vysoké školy a zejména velmi aktivním mladým mužem: jak vyplynulo z poradensko-diagnostického modulu, ale i z průběhu výuky a vzájemných rozhovorů mezi účastníky, Ondřej aktivně působí v oblasti rehabilitace a resocializace mladých dospělých a adolescentů po léčbě onkologických onemocnění, stejně jako působí na své akademické půdě, v rámci akademického senátu, organizuje řadu aktivit, vědeckých i volnočasových aktivit pro studenty, podílí se autorsky i editorsky na vydávání studentského časopisu. A přemýšlí o vlastním podnikání, zajímá jej tanec, rád by se buď v této oblasti, anebo v jiném z řady svých zájmů, seberealizoval. Nutno konstatovat za kolegy vedoucí diagnostický modul, ale i za zapojené lektory v pilotní výuce, že mladých osob s tak vysokým sebeuvědoměním, sebekázní, rozsahem zájmů a výraznou cílevědomostí nepotkávají běžně mnoho.

Klíčovým poznávacím znamením osobnosti Ondřeje je to, že nečeká, co přijde, ale jakýmkoliv vlastním aktivitám jde vstříc sám. Tomu odpovídal i jeho záměr vstoupit do pilotního ověření profesní kvalifikace manažer projektu tak, aby se utvrdil, že dosud získané dílčí manažerské dovednosti uplatňuje správně a efektivně a ty, které měl možnost dosud jen pozorovat u svých nadřízených či starších a zkušenějších spolupracovníků, dokázal poznat a efektivně využít v budoucích relevantních situacích.

Po podrobnějším nastudování portfolia kompetencí a po absolvování poradensko-diagnostického modulu šel Ondřej do výuky a lektorům již na začátku sdělil, že ač měl ze své praxe i aktuálního studia oboru „řízení a ekonomika podniku“ pocit, že mozaiku manažerských dovedností zná, zde vidí, že je to trošku jinak a zejména kompetencí je skutečně hodně k efektivnímu zvládnutí. A těší se na srovnání informací z akademické půdy a v pilotním ověření, avizuje očekávání vysoké praktičnosti.

„Musím říci, že jsme se nezastavili. Témata postupně nabíhala a stále se něco cvičilo – vymezení pojem či metoda dostala konkrétní příklad a my jsme stále něco sami či ve skupinách řešili, vymýšleli a prezentovali. Vyhovovala mi i možnost diskutovat cokoliv ihned a bezprostředně s lektory, bylo dobré, že reagovali hlavně praktickými zkušenostmi a jejich vlastními řešeními i např. s uváděním chyb, které zažili - a byly pro ně inspirací do budoucna.“ Ondřej ocenil to, že všechno vyučované bylo účastníkům poskytnuto, tedy ať už jde o poměrně širokou navazující sadu powerpointových prezentací, tak řadu dalších materiálů, cvičení a také pracovních listů. Na konci vzdělávání měl ucelenou baterii materiálů a „...naplněný šanon“, jak sám uvádí.

Na nic nečekat a mít náskok

Interaktivita lektorů a účastníků jej překvapila, byla u všech lektorů častá a ani jediný školící den nedošlo k situaci, že by informace byly předávány pouze jednocestně od lektora k posluchačům. Ondřej byl spokojený s možností pracovat na PC, součástí výuky totiž bylo i zpracování vlastního projektového záměru a jeho prezentace, což před vstupem do kurzu nečekal, nicméně vnímá to velmi pozitivně, protože jednak může uplatnit svoje (dle vlastního přesvědčení) velmi dobré počítačové dovednosti a druhak se jen potvrzuje, že IT kompetence jsou téměř automatické u pracovních pozic, kterým se pravděpodobně v souladu se svým vzděláním bude věnovat.

„Ač to nemám v povaze, jedné věci jsem se lekl a malou chvíli bál – byla to terminologie, která je jaksi velmi specifická, bohatá a opravdu je nutno se naučit s ní pracovat správně, ale i tak, aby nebyla používána např. v situacích, kdy ji jiný člověk laik nemůže pochopit.“ Ondřej kvituje schopnosti lektorů a chválí z jeho pohledu jednu z klíčových věcí: lektori vše včetně terminologie vysvětlovali jednoduše, polopatě a na jednoznačných příkladech z praxe, na což ze svých studií rozhodně zvyklý není...

Řada Ondřejových kolegyň a kolegů v kurzu pilotního ověření přemýšlela a nahlas diskutovala, ať již o přestávkách nebo při obědě, kde vlastně mohou nejlépe kompetence z aktuálního kurzu uplatnit. Sám Ondřej zdůrazňuje, že tuto otázku neřeší a s blížícím se koncem pilotní výuky se utvrzuje v přesvědčení, že projektový management je využitelný ve státní správě, neziskovém, ale i firemním sektoru. A je rád, že si díky absolvování pilotního kurzu potvrdil, že projekt nerovná se EU či EU fondy (ač je dobré se ve specifikách řízení projektů EU orientovat), ale schopnost uplatnit relevantní sadu dovedností a znalostí v tematicky různorodých situacích a projektových řešeních.

„Mám-li vyzdvihnout věc, která mne zarazila, či z které jsem měl jisté obavy, byla to délka samotného kurzu pilotního ověřování.“ Zhruba čtyřtýdenní denní výuka se Ondřejovi zdála být nepředstavitelně dlouhá, nicméně konec nastal dříve, než si stačil uvědomit. „Mám-li zdůraznit, co bylo největším pozitivem, pak komplexnost profese projektového manažera. A to, že kurz důležité dovednosti pokryl.“ Z jeho slov se potvrzuje dobrá skladba kompetencí profesní kvalifikace manažer projektu a vyznívá i pochvala lektorů realizujících výuku, neboť kurz ve finále složil mozaiku pestrých dovedností. Ondřej potvrzuje slova lektorů na počátku výuky: projdete řadu známých i nových informací, procvičíte známé i neznámé dovednosti, vše se vám bude postupně nabalovat a na konci zjistíte, že jste získali provázaný soubor kompetencí. Pozitivně se Ondřej staví i k výukovým materiálům, podkladům a poznámkám, k nimž se hodlá vracet a spojovat si je i se zážitky a situacemi z výuky. Na pomezí pozitiva a negativa je podle jeho pohledu skutečnost, že zkušenější osoby mohou absolvovat přípravu na vykonání závěrečné zkoušky jen v těch tématech, která považují za svoji slabší stránku a potřebují je osvojit, prohloubit či procvičit, v čemž ale zároveň vidí u konkrétně této profesní kvalifikace i potenciální problém, protože nebude-li k dispozici kvalitní lektor s praxí a přesvědčivým vystupováním, bude těžké některé dovednosti manažera projektu zajímavým způsobem předat tak, aby nešlo o pouhý teoretický a nezáživný výklad.

Na nic nečekat a mít náskok

„Účast v kurzu jsem si zvolil sám a svoji volbu považuji za dobrou.“ Ondřej potvrzuje svoje slova vyřčená již v úvodním diagnostickém modulu a ve vztahu k názoru na účast v kurzu od svých nejbližších či spolužáků avizuje zejména u kamarádů ze studií očekávání podivu, které nicméně jednoznačně přebíjí pocit uspokojení z času věnovaného prázdninovému vzdělávání. Z pohledu 23 letého mladého člověka vyznívá zajímavě i názor na složení skupiny vzdělávaných osob: věkově mladší i starší, středoškoláci i vysokoškoláci různých oborů, to Ondřejovi vyhovovalo, neboť jako komunikativní jedinec byl spokojen s možností navázat nové sociální kontakty.

Ondřejova aktivita se nakonec projevila i po skončení pilotáže, kdy se ptal po dalších těchto či obdobných kurzech s tím, že by je rozhodně rád spolužákům studentům a kamarádům doporučil. Jedním z klíčových důvodů bylo jiné vedení výuky než na vysoké škole, tedy zejména vysoce praktický ráz, praktické nácviky, praktické situace a cvičení a nutnost vlastního zapojení do řešení zcela konkrétních úkolů. Nu a v neposlední řadě přesvědčení, že na prahu dokončení studií a zahájení pracovní kariéry umět něco navíc a být připraven na svoji profesní dráhu lépe než ostatní – mít náskok.

K práci s železem potřeboval železnou vůli

Pan Roman je zaměstnán ve společnosti Valme s. r. o., jako pomocný stavební dělník. Jeho nejvyšší dosažené vzdělání je vzdělání základní, nedokončil učňovský obor.

Poté se registroval jako uchazeč o zaměstnání na ÚP Libereckého kraje. Oslovoval společnosti v oboru stavební výroby, účastnil se výběrových řízení, nikde ale neuspěl.

V loňském roce se přihlásil do projektu Stáže ve firmách a byl vybrán společností Valme s. r. o. do účasti v projektu. Po ukončení praxe v projektu se majitelé společnosti rozhodli Romana zaměstnat na pozici Pomocný stavební dělník, kde působí až dosud.

Společnost Valme s. r. o. se zabývá výrobou železobetonových konstrukcí, ukládkou oceli a stavební činností. Společnost se celoročně aktivně věnuje vzdělávání a zvyšování kvalifikace svých zaměstnanců.

Společnost Valme s. r. o. byla oslovena Centrem vzdělanosti Libereckého kraje za účelem účasti v projektu UNIV 3 pro pilotní ověření PK Železář. Majitelé společnosti se rozhodli zúčastnit se pilotního ověření pro PK Železář. Romanovi byla nabídnuta pozice účastníka v pilotním ověření pro PK Železář. Tuto nabídku přijal s vědomím možnosti rozšíření vědomostí v oboru, ve kterém působí společnost, v níž je zaměstnán. Díky spolupráci v týmu zaměstnanců již viděl práci zaměstnanců v oboru Železobetonář, avšak konkrétně s těmito činnostmi se ještě nesetkal, stejně jako ostatní oslovení účastníci pro pilotní ověřování v projektu UNIV 3 - PK Železář.

Na počátku pilotního ověřování byl maličko nejistý, že proces nezvládne, avšak během výuky nabytí vědomostí a přesvědčení se dále vzdělávat. Po uskutečnění úspěšné závěrečné zkoušky Pilotního ověřování na pozici PK Železář mu byla přislíbena možnost uskutečnit si zkoušku z PK Železář u AOs, dle NSK, která bude financována ze zdrojů společnosti.

Při rekapitulaci stávajících znalostí a možností složení zkoušky z PK Železář u autorizované osoby, vidí Roman tuto možnost jako velice důležitou, jelikož uplatní nabyté vědomosti z výuky pilotního ověřování a dosavadní praxe. Uvítal by možnost zúčastnit se dalšího pilotního ověřování např. pro PK Betonář, či PK Železobetonář.

Tato cesta dalšího vzdělávání mu nejenom pomůže udržet stávající zaměstnání, ale i zvýšit kvalifikaci v daném oboru.

Zelená je dobrá

Pavlovi je 23 let, žije v Jindřichově Hradci a v současnosti pracuje jako údržbář zeleně. O pilotním ověřování kurzu Greenkeeper v rámci projektu UNIV 3 získal informace na webových stránkách Vyšší odborné školy a Střední zemědělské školy v Benešově. Pravidelně stránky sleduje s cílem využít případných nabídek vzdělávání dospělých. K tomu má několik dobrých důvodů:

Obává se případné ztráty zaměstnání. Protože v okruhu 20 km od jeho bydliště se nachází dokonce tři golfové hřiště, vidí zde pracovní příležitost na pozici greenkeepera.

V současném zaměstnání pečuje o 4 000 m² okrasné travní plochy a doposud postrádal teoretické znalosti, které doplní a ucelí praktické zkušenosti.

Sleduje vývoj greenkeepingu v ČR a je si vědom skutečnosti, že stále narůstající počet hřišť vyžaduje svoje odborníky.

Pavel se netají tím, že od pilotního ověřování kurzu Greenkeeper očekával mnohé. A navzdory omezené hodinové dotaci mu kurz skutečně poskytl potřebné teoretické i praktické podklady pro vykonávání funkce greenkeepera. Krátce po absolvování kurzu by si sice netroufl samostatně vést údržbu a provoz osmnácti jamkového hřiště (to by ponechal headgreenkeeperům), ovšem získal reálnou představu o veškerých činnostech, které péče o golfový areál zahrnuje a také si je prakticky osvojil.

Pavel si také uvědomil, že hodnocení stavu a péče o okrasný parkový trávník jsou diametrálně odlišné od činnosti greenkeepera. Přesto dokáže i v současném zaměstnání uplatnit řadu získaných znalostí a zkušeností. Absolvováním kurzu získal také větší jistotu, že v budoucnu nebude muset čelit nezaměstnanosti.

Před zahájením kurzu se Pavel setkal s průvodcem a absolvoval vstupní pohovor pro uznání některých kompetencí. Průvodce mu vysvětlil, co jej v rámci pilotního ověřování čeká, představil se také vedoucí kurzu PO, se kterým po celou dobu průběhu kurzu komunikoval. Toto úvodní setkání považoval za velmi přínosné – získal konkrétní představu o obsahu kurzu, realizaci výuky, spolu s ostatními účastníky si prohlédl učebny a pracoviště (školní zahradu, cvičné golfové hřiště, halu mechanizace). A potom už naprosto věděl, do čeho jde. Motivaci zvnějšku nepotřeboval, o činnosti greenkeepera se sám chtěl dozvědět co nejvíce.

Komunikace v průběhu kurzu byla naprosto bezproblémová, případné nejasnosti bylo možné s vedoucím kurzu kdykoli řešit formou mailu nebo telefonicky.

Největším přínosem kurzu bylo pro Pavla zjištění, kdo je vlastně greenkeeper a jak by mělo vypadat hřiště vzorně vedené jeho rukou. Ovládá hru golfu a na hřištích se pohyboval již dříve, ale nyní byl překvapen, co všechno řádná údržba a provoz obnáší. Na školním hospodářství VOŠ a SZeŠ Benešov v Pomněnicích se nachází prostorné cvičné hřiště, na kterém vše viděl na vlastní oči a kde mohl získávat praktické dovednosti.

Zelená je dobrá

Po absolvování teoretické výuky probíhala právě zde práce se speciální mechanizací a vybavením – seč jednotlivých částí hřiště vřetenovými sekačkami a travním malotraktorem, vertikutace, aerifikace, topdressing, stírání rosy, závlaha trávníku řízená ovládacím panelem apod. Účastníci kurzu zde připravovali a s pomocí simulovaných roztoků aplikovali přípravky pro ochranu rostlin a průmyslová hnojiva pro jednotlivé části hřiště. Naučili se také identifikovat hlavní a vedlejší travní druhy a poznávat fyziologické poruchy, choroby a škůdce trávníku a také připravit hřiště na hru, tedy vyznačit jej pomocí barevných kolíků, upravit pískové překážky, umístit herní kameny. Pokud se jedná o speciální mechanizaci, nedílnou součástí výuky byla často náročná údržba a seřízení strojů.

Vzhledem k tomu, že pod vedením zkušených odborníků si bylo možné vyzkoušet a osvojit opravdu všechny činnosti, které k práci greenkeepera patří, byla pro Pavla výuky v rámci kurzu nedocenitelná. Nikdy neměl jinou příležitost se něčemu podobnému naučit.

Výuka probíhala řádně dle harmonogramu a naštěstí ji příliš nekomplikovalo ani počasí. Vzhledem k nižšímu počtu účastníků vynikl příjemný osobní přístup lektorů, s dostatečným prostorem pro dotazy nebo opakování problematických částí učiva. Pavel neměl žádné potíže ani s uvolňováním ze zaměstnání, zaměstnavatel ho v dalším vzdělávání podporuje. Je si vědom toho, že tato skutečnost se nemusí týkat každého, přesto by obdobné vzdělávání doporučil svým přátelům a známým.

Závěrečné zkoušky se Pavel nejprve obával, protože znalostí a dovedností, které má greenkeeper ovládat, je velmi mnoho. Také prezentace těchto znalostí a dovedností před komisí není jednoduchá. V týdnu před zkouškou se ale účastníci sešli k opakování všech tematických okruhů a znovu si připomněli specifika prací na golfovém hřišti. Zkoušku pak všichni účastníci zvládli bez obtíží. V průběhu 6 hodin každý z účastníků předvedl přípravu substrátů, výsadbu okrasných dřevin, hodnocení stavu trávníku na jednotlivých částech golfového hřiště, zakládání trávníku výsevem, stírání rosy, sečení trávníku různými typy žacích strojů, aerifikaci, topdressing, vertikutaci, nastavení závlahy na ovládacím panelu, přípravu postřikové jichy a aplikaci pesticidu a také přípravu hřiště na hru (osazení hracích kamenů, úpravu pískových překážek, vytyčení pomocí barevných kolíků, vrtání jamek). V dílčích částech zkoušky kladli hodnotitelé účastníkům také teoretické otázky, které se týkaly např. údržby a seřízení speciální mechanizace, výpočtů koncentrace postřikové jichy, identifikace travních druhů apod.

V tentýž den po absolvování zkoušky získal Pavel i jeho kolegové certifikát o úspěšném absolvování kurzu a spolu se zkušební komisí všichni zhodnotili průběh celého kurzu a zhlédli pořízenou foto a videodokumentaci. Vyměnili si kontakty také se sociálními partnery, kteří se na zkoušku dostavili, a naplánovali další setkání při akcích pořádaných Svazem greenkeeperů ČR.

Navrhla jsem si koupelnu snů

Jmenuji se Kateřina, pocházím z Kraje Vysočina, kde se svou rodinou bydlím 21 let. Od dětství jsem měla možnost sledovat svého otce při práci. Jeho oborem je stavebnictví. Často jsem naslouchala různým hovorům při řešení problémů týkajících se právě prováděného stavebního díla, viděla jsem zaměřování staveb. Vzpomínám si, že jsem obdivovala zručnost zedníků při stavbě zdí domu. Vzhledem k tomu jsem měla představu o oboru, tak mě tato oblast přitahovala a lákala svými možnostmi a širokým profesním záběrem. Na konci deváté třídy základní školy byla pak moje profesionální volba jednoznačně orientována do oblasti stavebnictví, tedy profese, která je doménou především mužské populace. Začala jsem studovat Střední školu stavební v Jihlavě obor stavebnictví – architektura a design. V rámci výuky mě zajímaly předměty týkající se konstrukcí staveb a především konstrukční cvičení. Školu jsem úspěšně zakončila maturitou v roce 2013 v řádném termínu. Maturita pro mne znamenala konec studentských let a nezbylo nic jiného, než se pustit do hledání zaměstnání. Příležitost se našla u firmy VSM Interiér design. Zde jsem za kolegyni, která nastoupila mateřskou dovolenou, vykonávala pracovní pozici asistentka přípravy a podpory.

Toto designové studio nabízí svým klientům kompletní servis v oblasti návrhů a realizace interiérů. Práce mě zde velice baví. Vedoucí studia je erudovaná, příjemná odbornice v oboru designu a výtvarného umění. Mám možnost sledovat její práci, podílet se na realizaci různých typů zakázek, návrzích a projektech. Z mého pohledu zde mohu přispět i svými nápady. Pocit zadostiučinění pro mě je, když se posléze realizuje návrh, na kterém jsem se podílela a který pak vidím v reálném provádění. Při této příležitosti jsem si také ověřila, jak významným momentem je schopnost komunikace se zákazníkem a zároveň jsem si také uvědomila, že moje profese vyžaduje neustálé sledování posledních trendů jak v nabídce materiálů, tak i bytové architektuře a bydlení obecně.

Z výše uvedených důvodů jsem neváhala využít možnost a přihlásila jsem se do pilotního ověřování profese Designér koupelen. Po setkání s pracovníkem (později jsem se dozvěděla, že je průvodcem při realizaci programu) jsem byla přesvědčená, že to bude přínos pro další rozvoj mého kreativního myšlení a dosud získaných dovedností.

V popisu kurzu se praví, že designér koupelen navrhuje interiéry koupelen, sociálních zařízení a dalších prostor vybavených keramickými, případně skleněnými nebo obkladovými prvky, poskytuje odborné poradenství při výběru obkladových materiálů a zařizovacích předmětů, včetně výpočtu spotřeby materiálů a sestavení rozpočtu. Už z tohoto výčtu je patrné, že tato problematika je poměrně rozsáhlá.

V současné době je výuka u konce a nejen já, ale i moji kolegové, kteří se výuky pilotního ověřování této profesní kvalifikace účastnili, stojí před složením závěrečné zkoušky.

Když se ohlédnu zpět a rekapituluji realizaci kurzu, nelituji, že jsem svůj volný čas tímto způsobem.

Navrhla jsem si koupelnu snů

VSM ACADEMY se důsledně věnuje organizaci a zajištění pilotního ověřování. Časové rozvržení výuky a harmonogram jednotlivých lekcí mi plně vyhovoval, přestávky jsou dostatečné pro připravené občerstvení v místě výuky, což také všichni využívali. Nová budova VSM ACADEMY, kde je umístěno školící centrum, je moderně a vkusně vybavena, poskytla ve svých prostorách vhodné zázemí pro výuku. Samotná výuka byla odborně lektorsky zajištěna. Lektorka kurzu je na velmi dobré odborné a profesionální úrovni a její lekce byly zajímavě pojaty s dostatkem prostoru na dotazy ze strany účastníků kurzu. Není běžné to, že by se lektor individuálně – nad rámec stanoveného časového harmonogramu, věnoval dle potřeby účastníkům kurzu s cílem přesvědčit se, že probíraná látka je správně pochopena a dostatečně procvičena.

Pokud se tedy seznámíte s obsahem kurzu, zjistíte, že splnit zadané požadavky není až tak snadné. Některá témata vyžadovala intenzivní samostudium dané problematiky a také spoustu hodin u počítače. Stěžejní je dle mého názoru se dobře naučit a využívat program Sketchup, který používáme pro vizualizaci návrhů.

Vypracování návrhu koupelny do přesně stanovených rozměrů musí splnit všechny nároky a představy zákazníka a je podmíněn dobrou znalostí širokého záběru všech rozhodujících faktorů, které je nutno respektovat.

Při přípravě návrhu pro obhajobu u zkoušky v závěru kurzu jsem si navrhla svou koupelnu snů, kterou bych chtěla v budoucnu zrealizovat.

Stojím na prahu své profesní dráhy a uvědomuji si, že vzdělávání mě bude provázet dalšími léty mého života. Celý úzce odborný kurz byl pro každého účastníka bezplatný, což je skutečnost, která není samozřejmostí.

Věřím, že zájem o nové věci obecně obohacuje soukromý, ale i profesionální život každého - nejen mladého člověka. V současné době není jisté, zda člověk zůstane u jedné firmy pracovat celý život. Absolvování kurzu Designér koupelen mi rozšířilo možnosti uplatnění na trhu práce a věřím, že úsilí vložené z mé strany se mi vrátí v podobě zrealizovaných zakázek ke spokojenosti zákazníka.

Pan Mlčoch se učil pro druhé – zpracovatel včelích produktů

Od května do července 2014 proběhlo v rámci projektu UNIV 3 pilotní ověřování profesní kvalifikace Zpracovatel včelích produktů (41-036-H).

Pilotního ověřování této kvalifikace se ujali pracovníci Vzdělávacího institutu Středočeského kraje (VISK). Vzdělávací institut Středočeského kraje je příspěvkovou organizací zřízenou Středočeským krajem. Jeho hlavní náplní je poskytování veřejně prospěšné činnosti v oblasti vzdělávání dospělých a dalšího profesního vzdělávání především na území Středočeského kraje. V současnosti se věnuje dalšímu vzdělávání pedagogických pracovníků (DVPP), dalšímu vzdělávání veřejné správy (DVVS), dalšímu vzdělávání v sociálních službách (DVSS) a vzdělávání seniorů v rámci Akademie třetího věku. Nezanedbatelnou součástí jeho činnosti je i bohatá projektová činnost. Své aktivity zajišťuje VISK prostřednictvím jedenácti regionálních pracovišť sídlících v okresních městech Středočeského kraje a v Praze.

Kurz Zpracovatel včelích produktů (41-036-H) byl realizován s časovou dotací 120 hodin, která byla dostatečná pro získání pracovních návyků. Většina účastníků však konstatovala, že výuka probíhající o víkendech je pro ně značně zatěžující. Proto bude třeba při výběru budoucích adeptů vybírat takové, kteří budou mít silný důvod kurz dokončit nebo jej naplánovat v pracovních dnech.

Kurz byl veden s velkou profesionalitou dvou lektorů, Mgr. Jitky Hřebecké a Mgr. Miroslava Hřebeckého. Organizace dvou základních pracovišť kladla velké nároky na logistické zabezpečení (přeprava velkého množství technického zázemí). Účastníci oceňovali možnost seznámit se s různými stanovišti včelnic, s různými typy vybavení a kvalitním technickým zabezpečením (nářadí pro včelaře, přístroje, nástroje a pomůcky pro zpracování včelích produktů, dostatek ochranných prostředků a počítačové zázemí, internet...).

Vlastní zpracování předmětných produktů probíhalo na nových mechanismech (pouze sluneční tavidlo bylo již staršího data, což naopak bylo vzorem pro dodržování tradic) a celková náplň byla zcela vyčerpávající pro zaměření kurzu. Celý tematický obsah kurzu je kvalifikovaným podkladem pro další rozvoj osobnosti posluchače jako kvalifikovaného zpracovatele včelích produktů. Byly probírány nejen kompletně včelí produkty, ale i ekonomika, výtěžnost, náklady, legislativa...

K veškeré probírané látce byly předány odborné texty, které byly dále diskutovány na dalších schůzkách, byla zajištěna komentovaná fotodokumentace. Kvalitně bylo zajištěno i sociální zázemí.

Včelaři s hendikepem

Do kurzu nastoupilo 9 účastníků, 4 ženy a 5 mužů, jedna účastnice z důvodu nemoci z kurzu odstoupila. Jedním z účastníků kurzu byl i Mgr. Josef Mlčoch. Informaci o možnosti vstoupit jako účastník do kurzu Zpracovatel včelích produktů (41-036-H) získal jako externí spolupracovník - lektor Vzdělávacího institutu Středočeského kraje. Lektoruje kurzy pro zaměstnance pracující v sociálních službách.

Pan Mlčoch se učil pro druhé – zpracovatel včelích produktů

Je ředitelem příspěvkové organizace Středočeského kraje poskytující sociální služby (domov pro osoby se zdravotním postižením, chráněné bydlení), kde cílovou skupinou jsou osoby s převažujícím mentálním hendikepem. Průběžně se spolu se svými spolupracovníky snaží zajistit pro své uživatele ergoterapeutické aktivity, které rozvíjí sociálně interaktivní kompetence uživatelů a posilují jejich pracovní návyky.

Pracovní aktivity související s profesí Zpracovatel včelích produktů vidí pan Mlčoch jako velmi zajímavou možnost realizace potřeb uživatelů. Domov se výsledky těchto aktivit může kvalitně prezentovat na veřejnosti.

Od kurzu očekával pan Mlčoch primárně dva zásadní okruhy informací: Nové trendy ekologického chovu včel (se včelařením má již zkušenosti) a možnost zpracování včelích produktů osobami se zdravotním postižením. Kurz dle jeho vyjádření naplnil beze zbytku toto očekávání:

„Chov včel v současné době prodělává významné změny nejen hledáním nových možností ve vlastní praxi, ale i v legislativě. Tímto kurzem jsem získal objektivnější náhled na včelaři mnoho diskutovaných témat,“ říká pan Mlčoch a pokračuje: „Vlastní zpracování včelích produktů v průběhu kurzu mi dalo jasnou kladnou odpověď na otázku, zda je možné realizovat myšlenku zpracování těchto produktů osobami se zdravotním postižením.“

Současně dodává, že absolvovaný kurz mu pomohl opět rozšířit vědomosti o okolním světě. Poznal mnoho zajímavých lidí, kteří se zabývají obdobnými tématy, jako on sám. Tato kvalifikace mu ukázala další možnosti rozvoje zabezpečení kvalitního poskytování sociálních služeb směrem k návratu uživatelů sociálních služeb do běžného života, kam práce, odpovědnost i odměna za vykonanou práci jistě patří.

Pan Mlčoch je přesvědčen, že dovednosti, které prakticky v kurzu získal při zpracování včelích produktů, využije při přípravě pracovních aktivit pro uživatele – osoby s mentálním postižením. Dále se dá předpokládat, že chovem včel i v amatérských podmínkách se dají do budoucna zajistit celkem zajímavé finanční prostředky. Další velkou devizou včelaření je společenské uplatnění a v neposlední řadě i návrat k přírodě a zajímavá oddechová aktivita.

Absolvování kurzu bylo při jeho pracovním vytížení časově náročné, vzhledem k předem inzerovanému obsahu se tato náročnost dala předpokládat. Lektoři, zkušení pedagogové, jednali kvalifikovaně, pragmaticky, s nadhledem. Jejich praktické vědomosti a dovednosti zcela korespondovaly s vykládanou teorií. V přístupu k jednotlivým posluchačům bylo zřejmé, že jako učitelé upřednostňují individuální přístup. V rámci projektu nebylo nikdy problémem dodržování konce času při výkladech a v případě potřeby byl výklad jinou formou znovu odprezentován i přes časovou náročnost.

Úspěšný kurz

Na základě průběžného vyhodnocování zpětné vazby od účastníků zhodnotila průběh a přínos kurzu i Ing. Agáta Kočí, metodik DV VISK:

„Vzdělávací program Zpracovatel včelích produktů (41-036-H) byl druhý program, který realizoval VISK v rámci pilotního ověřování profesních kvalifikací projektu UNIV3. Tuto profesní kvalifikaci jsme si vybrali z nabízených

Pan Mlčoch se učil pro druhé – zpracovatel včelích produktů

programů proto, že odpovídala našemu přání realizovat kurzy, které jsou zaměřené na oblasti pro společnost nepostradatelné nebo alespoň velmi potřebné. Profesní kvalifikace Zpracovatel včelích produktů, vzhledem ke kritické situaci s chovem včel u nás, tuto podmínku stejně jako před tím realizovaný program Hrobník naprosto splňovala.

Přesto, že jsme si uvědomovali problémy, které s chovem včel v ČR souvisejí, tj. zdravotní situace včelstev, stárnoucí včelařská komunita i nedostatek mladých lidí se zájmem o tuto problematiku, nás velmi mile překvapil zájem o účast na pilotním ověřování této profesní kvalifikace. Na kurz se přihlásili zástupci obou pohlaví, s různým vzděláním, zaměstnáním, i ti, kteří v daném období byli v evidenci Úřadu práce.

Kurzu se zúčastnili zájemci, kteří již s chovem včel i zpracováním včelích produktů měli nějaké zkušenosti, i ti, kteří nevěděli o dané problematice vůbec nic, pouze disponovali obrovskou touhou v průběhu kurzu získat maximální množství informací, zkušeností a dovedností.“

Velmi dobře připravená teoretická část byla na každém dílčím kroku podpořena jednak zpětnou vazbou a řešením doplňujících dotazů, jednak praktickou částí, ve které si posluchači ověřovali získané teoretické poznatky ve vlastní praxi v kuchyni, v dílně, na včelnici. Praktická činnost byla řádně dokumentována a následně byla předána všem posluchačům kurzu jako podpůrný studijní materiál.

Důležitá byla i role průvodce, který se stal nedílnou součástí kurzu. Před vlastním začátkem kvalifikovaně oslovil účastníky a dál je provázel celým kurzem, kdy jeho činnost spočívala především v logistické podpoře a řešení případných aktuálních bodů (např. doladění stravování, úroveň ubytování...). Dále se aktivně podílel na tvorbě fotodokumentace a internetové komunikaci.

„Také velmi oceňuji, že všichni účastníci splnili docházku a aktivně spolupracovali jak s organizačním zázemím kurzu, tak s lektorem a spoluúčastníky kurzu. Toho, že účastníci svědomitě splnili docházku, si obzvláště ceníme, výuka i praxe se uskutečňovala převážně na konci pracovního týdne a o víkendech, a to by bylo bezesporu náročné, pokud by účastníky kurzu nepodpořily jejich rodiny. Absolventům kurzu Zpracovatel včelích produktů byla nabídnuta možnost zkoušky před certifikovanou osobou.

Dá se říct, že vzhledem k těmto skutečnostem i vzhledem k obrovskému nasazení oslovených lektorů se tento kurz podařilo splnit podle našich představ. Absolutně nelitujeme, že jsme se pro pilotní ověřování této profesní kvalifikace rozhodli a rádi budeme tento kurz v budoucnu znovu realizovat,“ pokračuje Ing. A. Kočí.

Podle zpětné vazby od účastníků veskrze hodnotili kurz pozitivně. Doporučili by ho dalším zájemcům – jak těm, kteří chtějí získat novou profesi, tak i těm, kteří si chtějí doplnit a aktualizovat stávající znalosti.

Jak to bylo na staré půdě aneb Montér půdních vestaveb

Střední odborná škola energetická a stavební, Obchodní akademie a Střední zdravotnická škola Chomutov, příspěvková organizace, se podílí na pilotním ověřování profesních kvalifikací. Jednou z těchto kvalifikací byl Montér půdních vestaveb, který vychází z oboru Montér suchých staveb.

Tento obor se začal vyučovat na stavební části školy už v roce 1995. Jednalo se o obor nový, a proto bylo třeba vybudovat zázemí jak pro teoretické, tak i praktické vyučování. Byla vybudována učebna pro teoretické vyučování a hlavně cvičná dílna pro nácvik montáže konstrukcí. Díky tomu má škola vhodné podmínky i pro pilotní ověřování profesních kvalifikací sádrokartonářských prací. Pro Montéra půdních vestaveb byl zvolen jako cvičné pracoviště nevyužitý půdní prostor v budově zdravotní školy.

Jedním z účastníků kurzu byl i pan Václav Bulant (37 let). Je absolventem gymnázia a pracuje ve škole jako technik. Když se dozvěděl, že bude ve škole probíhat pilotní ověřování, projevil zájem se kurzu a zkoušky zúčastnit.

„Jedním z důvodů, proč jsem se do kurzu přihlásil, byl zájem o prováděné práce. Rodiče mají dům s velkou nevyužitou půdou, která by se dala upravit pro bydlení, a tak jsem chtěl vědět, jak na to. Druhým důvodem byla možnost naučit se něco nového, co by se dalo využít při hledání jiného zaměstnání. Práce sádrokartonáře by se mi líbila,“ říká pan Václav.

Díky tomu, že je zaměstnancem školy, nebyl problém s uvolňováním v průběhu kurzu a zkoušky. Spolu s panem Václavem využili možnosti zvýšit si kvalifikaci učitelé odborného výcviku jiných oborů a techničtí zaměstnanci školy, údržbáři a školníci.

Průvodkyně vysvětlila panu Václavovi, jak bude probíhat kurz a zkouška, pomohla mu vyhledat to, co z oboru umí. Nebylo toho mnoho. Se stavebními výkresy, technickými listy a další dokumentací týkající se sádrokartonu se pan Václav zblízka nesetkal. Stejně to bylo i s obsahem praktických modulů. Najednou měl pocit, že je toho, co neumí, moc. Zkušená průvodkyně ho uklidnila a vysvětlila mu, že bude mít možnost absolvovat kurz v rozsahu 120 hodin, kde se všechno potřebné z teorie i praxe naučí.

Kurz začal teorií, která pana Václava ze začátku moc nebavila, ale dobře si uvědomoval, že je třeba nejprve zvládnout čtení výkresů, umět si spočítat spotřebu materiálu a také pochopit, proč je nejlepší právě taková skladba konstrukce, jakou navrhuje, nebo proč je nutné správně provádět parotěsnou zábranu a jak se pozná, zda je konstrukce rovná. Samotná teoretická výuka panu Václavovi větší problémy nečinila, protože to není tak dlouho, co dálkově dostudoval gymnázium a návyky k učení ještě nestačil zapomenout. Účastníci měli k dispozici vzdělávací text vytvořený právě pro tento kurz. Teoretická výuka probíhala v učebně vybavené interaktivní tabulí, díky níž bylo možné všechno i opakovaně vysvětlit a ukázat.

Jak to bylo na staré půdě aneb Montér půdních vestaveb

„Zajímavější byla určitě praxe,“ říká pan Václav, „krásná půda staré budovy zdravotní školy lákala k práci se sádrokartonem. Měli jsme možnost vyzkoušet si práci přímo na stavbě a s pomocí lektorů jsme řešili některé problémy, které by se v dílně asi neobjevily. Třeba to, že každá stěna je jinak dlouhá, že je třeba provést opláštění konstrukce krovu a spoustu dalších věcí.“

Podle pana Václava byla volba pracoviště trefou do černého. Práce všechny určitě bavila daleko víc, než by tomu bylo v prostředí cvičné dílny. Bylo tady hezky vidět, jak se konstrukce z projektové dokumentace mění ve skutečnost. Lektori nejprve vysvětlili postup při montáži a předvedli, jak to provádět. Každý z účastníků si samostatně vyzkoušel montáž podkonstrukcí, vkládání izolací, montáž desek, tmelení i penetraci hotové konstrukce pod dohledem lektorů, kteří stále vysvětlovali a opravovali, co se napoprvé nepovedlo.

Sádrokartonář nemůže pracovat sám, a tak byla nutná týmová práce. Většina účastníků byla z řad pracovníků školy. Díky tomu se vytvořila dobrá a tvůrčí parta. Hodiny strávené v kurzu utekly velmi rychle a pan Václav měl pocit, že by nějaké hodiny navíc, hlavně pro praktické činnosti, ještě potřeboval. Absolvent rekvalifikačního programu se sice setká pouze s jednou ze suchých konstrukcí, ale získané dovednosti může využít při provádění celé řady dalších konstrukcí suché výstavby, např. příček, instalačních stěn, podhledů nebo předsazených stěn, jejichž montáž mu pak nebude činit potíže.

Zkouška probíhala ve dvou dnech a každý z účastníků musel předvést, jak zvládl jednotlivé činnosti. Zda umí smontovat podkonstrukci z profilů, připravit si a vložit do ní izolační materiály, našroubovat desky na profily nebo provést tmelení a penetraci hotové konstrukce. Zároveň bylo třeba vysvětlit, proč to dělá zrovna tímto způsobem.

„Zkušební hodnotitelé vše bedlivě sledovali, ale pokud bylo třeba, mohli jsme si u nich ověřit, zda provádíme práci dobře,“ vzpomíná pan Václav na zkoušku, které se původně bál, „díky kurzu jsme byli velmi dobře připraveni a základní činnosti jsme zvládali bez problémů. Myslím si, že v kurzu by bylo třeba více hodin výuky. Mohli bychom si vyzkoušet některé práce opakovaně. Třeba ty složitější, jako bylo třeba opláštění okna nebo obklad trámů.“

Bohužel ne všichni účastníci byli úspěšní. Nebylo to nešikovností, ale jejich neúčasti na celé zkoušce.

„Ověřování profesní kvalifikace Montérů půdních vestaveb se, myslím, povedlo“, říká pan Václav. „Mám dobrý pocit z průběhu kurzu, i z průběhu zkoušky. To, co jsem se naučil v teorii i v praxi je dobrým základem pro práci se sádrokartonem. Víím, jak se sádrokartonem pracuje a na co si musím dát pozor, až budu upravovat půdu v domě rodičů. Praktická část kurzu i zkouška prováděné přímo na stavbě byly velmi dobrým řešením. Cvičná dílna sice umožní montáž všech konstrukcí, ale neobjeví se v ní různá specifika, která jsou charakteristická pro každou starou půdu. Půdy se liší a každá potřebuje různá řešení. Byli jsme nuceni více přemýšlet o tom, jak vše správně provést. Pilotní ověřování je také přínosem pro školu. Učební text, vytvořený pro potřeby nás, účastníků, může posloužit při výuce učitelům odborných předmětů u oborů Zedník nebo Montér suchých staveb.“

Jak to bylo na staré půdě aneb Montér půdních vestaveb

Stejný pocit, jako pan Václav, že se ověřování profesní kvalifikace Montér půdních vestaveb povedlo, mají všichni, kteří se na přípravě podíleli jako průvodci, lektori, hodnotitelé nebo účastníci. Jedinou chybou a námětem k přemýšlení byl počet hodin pro kurz. 120 nestačilo a bylo by třeba je navýšit.

Není poradce jako poradce aneb Kariérový poradce pro profesní dráhu

Do společnosti zabývající se stavební činností jsem nastoupila jako referentka personálního úseku před osmi lety. Tři roky jsem na této pozici zpracovávala osobní data zaměstnanců naší společnosti, účastnila se pod vedením mé mentorky výběrových řízení a pohovorů s novými uchazeči o volná pracovní místa v naší společnosti.

Po třech letech na pozici referentky personálního oddělení jsem byla pověřena sestavením popisů pracovních pozic ve společnosti, a to pro stavební kvalifikace. Vedení společnosti mi poskytlo maximální podporu pro vytvoření komplexního popisu těchto pracovních pozic.

Díky tomuto pracovnímu úkolu jsem 6 měsíců navštěvovala místa výkonu práce (stavby) vybraných zaměstnanců na vytipovaných pracovních pozicích, zaznamenávala pracovní činnosti a zařazovala je do vytvořených šablon. Vznikl tak soubor popisů pracovních činností pro stavební kvalifikace v naší společnosti.

Na základě této zkušenosti jsem si doplnila vzdělání v rámci stavebně-technické činnosti a pochopila, jaké jsou teoretické i praktické nároky na výkon pracovních pozic v naší společnosti v praxi. Do dnešního dne trvá i můj zájem o zvyšování povědomí v oblasti rozvoje stavebně-technických dovedností a znalostí.

Od roku 2011 jsem ve společnosti zodpovědná za rozvoj lidských zdrojů. Mou náplní práce je výběr vhodných zaměstnanců pro školení za účelem zvýšení odborné kvalifikace a dalšího vzdělávání ve stavebnictví, asistence při výběrových řízeních a přijímacích pohovorech s novými uchazeči o pracovní místo ve společnosti.

Ředitel naší společnosti mi umožnil účast v projektu UNIV3 - Pilotní ověřování profesní kvalifikace: Kariérový poradce pro vzdělávací a profesní dráhu. V té době jsem již pro výkon své pracovní činnosti používala Národní soustavu kvalifikací, avšak tuto profesní kvalifikaci jsem v NSK nenašla.

Váhala jsem, zda se této aktivitě zúčastnit. Po zvážení všech pro a proti a po seznámení se s budoucí lektorkou a materiály, se kterými jsme během výuky pracovali, jsem se rozhodla vyplnit přihlášku a zúčastnit se pilotního ověřování. Během výuky jsem měla možnost seznámit se s novými nástroji pro profesní i kariérové poradenství, včetně dalších prvků pro vyhodnocování způsobilosti k výkonu povolání.

Sestavovala jsem a prováděla korekci CV, motivačních dopisů, vč. inzerátů. Při výuce mne nejvíce zaujala tvorba osobního plánu klienta v návaznosti na výběr vhodné metody Kariérového poradenství. Jednou z mnoha nově nabytých vědomostí byl v mém případě Poradenský rozhovor, včetně metodiky jeho vedení. Po absolvování výuky jsem stála před závěrečnou zkouškou. Při skládání této zkoušky jsem byla velice nervózní, ale u zkoušky jsem obstála.

Účast v pilotním ověřování PK Kariérový poradce mi přinesl nové vědomosti a znalosti jak z oblasti skupinového, tak kariérového poradenství. Nabyté znalosti využiji pro svůj profesní růst i pro společnost, ve které pracuji.

Projekt UNIV 3 je dobrým nástrojem pro získání, rozvoj a osvojení dalších znalostí a dovedností v rámci dalšího vzdělávání.

Paní Eva by chtěla být knihovnicí

„Být knihovníkem, to není jen půjčovat detektivky a zamilované romány zpoza pultu, vyhledávat neexistující články v novinách, dělat čtenářské besedy o Babičce Boženy Němcové pro znuděné páťáky, zakládat (ještě za starých časů) knižní lístky do obálek, děsit se stěhování skladů a malování čítáren, to není jen s tužkou v ruce piplat se s revizí knižních fondů, vědět o čem je Sinuhet, o čem Exuperyho Citadela a o čem Světlé Kříž u potoka - to je hlavně s knihou v ruce potkat se s druhým člověkem,“ říká písničkář Jaromír Nohavica, který v knihovnách pracoval 9 let.

Knihovníci, jakožto kvalifikovaní pracovníci knihovny, musí provádět základní knihovnické práce a zajišťovat tak chod knihovny. Úkolem knihovníka je zajišťovat služby, provoz a informační systém v knihovnách a informačních střediscích. Knihovník podle zájmu čtenářů nakupuje knihy, časopisy a další publikace pro knihovnu, zpracovává a vede katalogy bibliografických záznamů o jednotlivých dokumentech podle standardů a stanovených metodik, reviduje knihovní sbírky, poskytuje poradenské služby na základě požadavku čtenáře, poskytuje výpůjční služby, zpracovává rešerše apod. Jeho nejpoužívanějšími pracovními prostředky jsou výpočetní technika, katalogy, kopírky a mluvené slovo.

Jaký by měl být a co by měl znát knihovník?

Vhodným předpokladem pro výkon povolání je úplné střední vzdělání s maturitou, schopnost systematické práce, rychlost úsudku, schopnost učit se, dobrá paměť, kultivovaný zjev a vystupování, umění jednat s lidmi. Pro kvalitní vykonávání této pracovní pozice jsou samozřejmě potřebné odborné vědomosti a znalosti. V posledních letech stále více do práce knihovníka vstupují také informační a komunikační technologie, jejichž ovládání patří mezi klíčové kompetence nejen knihovníků.

Mgr. Eva Vlčková vystudovala obor Studia občanského sektoru – teorie občanské společnosti, ekonomika, marketing a právo neziskového sektoru na Univerzitě Karlově v Praze. Po škole pracovala u firmy Desso Czech Republic, s. r. o., jako Country manager Czech republic & Slovakia. Byla odpovědná za fungování a výsledky firmy na území České republiky a Slovenska. Její náplní práce byla péče o distribuční síť, zprostředkování komunikace mezi zákazníky a firmou, akvizice a organizace společenských akcí. Nyní je na rodičovské dovolené a v obecní knihovně Sázavka pracuje jako neprofesionální knihovník. Zároveň se zde podílí na projektu Virtuální Univerzity třetího věku. Proto uvítala informaci o pilotním ověřování vzdělávacího programu „Knihovník v přímých službách“ od pracovníků Krajské knihovny.

Hlavním důvodem k přihlášení do kurzu pro ni byl zájem o knihovnictví a tuto profesi. Po skončení rodičovské dovolené by ráda nastoupila do některé knihovny v okolí, nejraději do dětského oddělení. Jak sama říká: *„Očekávala jsem, že v kurzu načerpám potřebné informace a získám nové dovednosti pro výkon práce knihovnice. Také jsem se těšila, že během praxe více poznám prostředí krajské knihovny a její vnitřní fungování, které je pro běžného čtenáře skryté. Zároveň jsem kurz vnímala jako důležitý pro to, abych v budoucnu získala práci jako knihovnice.“*

Paní Eva by chtěla být knihovnicí

Kurz naplnil očekávání

Výuka probíhala 2x týdně po 5 hodinách v celkové délce 120 hodin ve Školním studijním a informačním centru Obchodní akademie a Hotelové školy. Praktické zkušenosti získaly účastnice kurzu také během exkurzí a deseti hodin praxe v jednotlivých odděleních Krajské knihovny Vysočiny o sobotách. Výukové materiály byly účastnicím poskytovány v tištěné podobě i pomocí sdílených dokumentů na internetu. Úroveň znalostí a pochopení probírané látky byly v průběhu kurzu prověřovány písemnými testy a praktickým cvičením.

A do jaké míry splnil kurz očekávání a cíle, které si Eva stanovila? „Kurz splnil maximálně moje očekávání. Oceňuji, že jsme se naučily pracovat se spoustou informačních zdrojů a že jsme se seznámily s chodem krajské knihovny. Navíc se z nás, účastnic kurzu, stala dobrá parta, a myslím, že i ostatní se na každou výuku velmi těšily,“ uvedla. Pak doplnila: „Zatím nedokážu posoudit, jak kurz pomohl k mému profesnímu rozvoji, ale věřím, že spolu s mými dalšími praktickými zkušenostmi (práce v obecní knihovně a práce s dětmi) bude přínosem při žádání o práci v knihovně. Pro obec, kde pracuji jako knihovnice, bylo přínosem, že jsem se dozvěděla o digitalizaci regionálních dokumentů a obec si díky tomu nechá zdigitalizovat svoje kroniky. Ale i teď, při práci v naší malé obecní knihovně, mi kurz pomohl. Umím lépe vyhledávat informace pro čtenáře, vím, jak funguje meziknihovní výpůjční služba, dozvěděla jsem se o digitalizaci, atd.“

V kurzu si Eva nejvíce cenila získání informací o širokém spektru vyhledávacích nástrojů a odborných knihovnických portálů, a dále informací o procesech v knihovně. Také exkurze do digitalizačního oddělení pro ni byla velmi zajímavá. Na druhou stranu považuje za neadekvátní příliš do podrobností probírané téma katalogizace. Uvádí: „Tyto informace nejsou pro knihovníka v přímých službách v takové míře potřebné a navíc není možné se tolik poznatků během krátké doby pořádně naučit.“

Přístup průvodce a lektorek hodnotí jako velice kladný a přínosný. Konkrétně říká: „Přístup hodnotím jako velmi příjemný a lidský. Jako účastnice jsme měly prostor na dotazy a individuální konzultace. Času bylo dostatek a díky tomu, že nás učili lidé z praxe, jsme se dozvěděly spoustu užitečných informací. Pokud nám něco nebylo jasné, nebo bylo potřeba více procvičit, lektorky nám vždy vyhověly. Organizace byla bezchybná.“

Vzhledem k tomu, že je na rodičovské dovolené a v tomto období neměla moc práce, nebyl pro ni kurz časově náročný. Naopak to bylo příjemné zpestření. Všichni její přátelé jí fandili a dostalo se jí podpory i od zastupitelů z obecního úřadu, kteří ocenili, že kurz absolvuje. Díky návrhu jedné ze zastupitelek jí bylo nabídnuto hrazení jízdného, což pro ni bylo velmi příjemné překvapení. Velkou podporu měla i v rodině, kdy manžel a rodiče hlídali malého syna v době, kdy byla na kurzu nebo se potřebovala učit.

Její slovo na závěr: „Oceňuji jasnou a přehlednou organizaci, lidský a vstřícný přístup, spoustu zajímavých informací a spojení s praxí. Kromě už zmíněné zbytečně detailní katalogizace bych v kurzu nic neměnila. Pokud bych získala zaměstnání v knihovně, kde by po mě zkouška z profesní kvalifikace byla požadována, neměla bych obavy ji absolvovat. Určitě bych doporučila tento kurz známému.“

Rekvalifikační kurz Sýrař

Víš, co jíš? Nevíš? U nás se to naučíš!

Vyšší odborná škola potravinářská a Střední průmyslová škola mlékárenská v Kroměříži je monotypní polyfunkční odborná škola nabízející maturitní, vyšší odborné i bakalářské studium profilované do oblasti potravinářství, a to jak do výroby bezpečných potravin, tak i jejich komplexní kontroly.

V regionu patří škola mezi nejstarší. Navazuje na tradice Zemské mlékařské a sýrařské školy v Kroměříži, která byla založena v roce 1902 na popud Moravského zemského sněmu. V šedesátých letech minulého století se škola transformovala na Střední průmyslovou školu mlékárenskou, poskytující střední odborné vzdělání zakončené maturitou v oboru Zpracování mléka.

V roce 1993 se vzdělávací nabídka rozšířila o maturitní obor Analýza potravin. Od roku 1996 poskytuje škola terciární vzdělávání na Vyšší odborné škole potravinářské, zakončené absolutoriem a přiznáním titulu DiS, od roku 2001 pak i bakalářské studium společně s Fakultou technologickou Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně.

Od svého založení je škola jedním z center dalšího vzdělávání a pořádání významných odborných akcí. Tento odkaz se snažíme stále rozvíjet. Spolupodílí se na přípravách a zajištění již tradičních Kroměřížských mlékařských dnů, jako držitel certifikátu Trvalá vzdělávací základna resortu MZe se zapojuje do vzdělávání dospělých pořádáním kurzů pro farmářské zpracovatele mléka a zakázkových kurzů, obsahově i organizačně sestavených na přání některých našich mlékáren. Poskytuje též drobnější poradenskou činnost.

V této souvislosti proto škola velmi přivítala možnost zapojit se do aktivit realizovaných v rámci projektu UNIV3, které směřují k systémovému rozvoji dalšího vzdělávání v ČR a podporují zavádění a ověřování nových forem vzdělávání. Tým tvůrců, lektorů a hodnotitelů, složený ze zkušených pedagogických pracovníků VOŠP a SPŠM, dostal šanci vytvořit a pilotně ověřit rekvalifikační program Sýrař (29-037-H).

Vzdělávání v programu Sýrař (29-037-H) směřuje k tomu, aby účastníci získali odborné kompetence potřebné pro výrobu tvarohů a sýrů. Pro úspěšné uplatnění absolventů programu v praxi byly v průběhu výuky rozvíjeny nejen kompetence obsažené v kvalifikačním standardu NSK, ale i dovednosti a znalosti potřebné pro hospodárné využívání surovin, dodržování ekologických principů při výrobě, bezpečné provádění všech úkonů a časové zvládnutí jednotlivých operací.

Výuka byla v pilotním kurzu realizována prezenční formou, ve čtrnáctidenním cyklu. Tento aspekt hrál důležitou roli při výběru uchazečů do kurzu. Přestože celá aktivita byla pro zájemce velmi náročná (především časově), kurz si získal své zájemce, a to i z míst vzdálenějších od Kroměříže, jako jsou např. Turnov, Znojmo či Rychnov nad Kněžnou.

Důraz byl kladen na praktickou výuku. Ta probíhala v odborných učebnách a na školním poloprovozu VOŠP a SPŠM Kroměříž, který je vybaven plně v souladu s požadavky příslušného hodnotícího standardu.

Rekvalifikační kurz Sýrař

Velkou výhodou je, že výuka probíhá v areálu mlékárenské firmy Kromilk, a.s., která je nejdůležitějším sociálním partnerem školy. Funguje zde zdařile dnes tolik žádané velmi těsné sepětí teorie s praxí.

Učební plán rekvalifikačního programu je rozdělen do osmi vzdělávacích modulů:

Dodržování sýrařských technologií

Obsluha strojů a zařízení pro zpracování mléka na výrobu sýrů a tvarohů

Odběr vzorků při zpracování mléka na sýry a smyslové posuzování jejich jakosti

Posuzování hodnot kvality surovin a parametrů výrobního procesu při výrobě sýrů a tvarohů

Měření základních chemicko-fyzikálních veličin při výrobě sýrů

Skladování polotovarů a přísad, zrání a skladování sýrů

Dodržování sanitačních postupů, provádění hygienicko-sanitační činnosti v sýrařském a tvarohářském procesu

Dodržování bezpečnostních předpisů a zásad bezpečnosti potravin v mlékárenské výrobě; bezpečné používání čisticích prostředků a jiných chemikálií

Do pilotního kurzu ověřování rekvalifikačního programu Sýrař (29-037-H) se přihlásilo celkem 11 účastníků. Deset z nich kurz úspěšně ukončilo závěrečnou zkouškou. Jedním z nich byla i paní Zuzana, která během svého profesního života pracovala v různých pracovních pozicích.

Paní Zuzana vystudovala střední školu se zaměřením na ekonomiku zemědělství a výživy, dále pracovala jako operátor PC, soudní zapisovatelka a také jako správkyně daně. V současné době je v evidenci Úřadu práce, brigádně pracuje na Ekofarmě MP ve vesničce Rampuše v Orlických horách. Po mnoha letech se tedy vrátila (alespoň zčásti) ke svému původně vystudovanému oboru.

Na ekofarmě vyrábí paní Zuzana a její spolupracovníci čerstvé sýry v několika příchutích (přírodní slaný, česnekový, cibulový, olivový, ořechový, uzený). Dále se podílí na výrobě jogurtů, jogurtových nápojů, másla a samozřejmě čerstvého mléka.

S těmito mléčnými výrobky farma získala právo užívat ochrannou známku Originální produkt – Orlické hory - Sýry z Rampuše. Předností ekofarmy je také výroba klobás, salámů a domácích paštiky. Těmto masným výrobkům byla udělena ochranná známka Originální produkt – Orlické hory – Masné výrobky z Rampuše. Více informací o originálních výrobcích této farmy lze nalézt na adrese: <http://www.vyrobkyzfarmy.cz/zbozi/>.

Zuzana (a dle jejího záznamu nejen ona) hodnotí celý kurz velmi kladně. Osnovy kurzu byly podle jejího názoru připraveny na profesionální úrovni, sto hodin kurzu bylo nabito informacemi o výrobě sýrů a tvarohů.

Rekvalifikační kurz Sýrař

Pozitivně hodnotí také připravený rozvrh vyučovacích hodin, střídání praxe s teorií a možnost okamžitého ověření informací z teoretické části kurzu v praktické výuce na školním poloprovozu. Absolventka pilotního kurzu je přesvědčena, že každý, kdo se zabývá výrobou sýrů (a je jedno, zda má tuto činnost jako svého koníčka nebo zda je výroba sýrů jeho zaměstnáním) by měl tento kurz absolvovat. Kromě toho, že se seznámí s technologickými postupy výroby jednotlivých druhů sýrů, v něm totiž může získat i nové nápady, co vše je možné vyrobit, a tím si rozšířit portfolio výrobků ve vlastním podnikání.

Paní Zuzanu práce v zemědělství a ve výrobě potravin baví stále více a vnitřně ji uspokojuje. Uvádí, že absolvovaný kurz jí v tomto novém životním uplatnění velmi pomohl, podpořil ji v dalším profesním rozvoji a nastartoval více tuto zásadní změnu v jejím životě.

Paní Zuzana byla také spokojena s časovým rozvržením kurzu, který byl organizován ve všedních dnech. Přestože ji manžel ve vzdělávání podporoval, výuka o víkendech by jí dělala problémy. Paní Zuzana se bude také snažit absolvovat úspěšně „ostrou“ rekvalifikační zkoušku před autorizovanou osobou.

Vedení VOŠP a SPŠM Kroměříž a celý realizační tým hodnotí projekt pilotního ověření profesní rekvalifikace Sýrař (29-37-H) jako velmi úspěšný a věří tomu, že tato aktivita si získá další zájemce. Proto již byl zahájen proces získání autorizace pro možnost pravidelného pořádání tohoto rekvalifikačního programu.

Stejně tak pozitivně a téměř bez výhrad hodnotí rekvalifikační program Sýrař (29-37 –H) paní Zuzana a ostatní účastníci kurzu. Společně se těší, že VOŠP a SPŠM Kroměříž získá možnost pořádat pilotní ověřování rekvalifikačního standardu Mlékař (29-36-H).

Ze skladníka mužem v aromaterapii

Aromaterapeuti v Česku si přejí, aby do profesních kvalifikací, které jsou schválené a uplatnitelné na pracovním trhu v ČR, byla zařazena i profese Aromaterapeut. V Česku dosud existuje jen sdružení Asociace českých aromaterapeutů, které poskytuje vzdělání v aromaterapii, sdružuje odborné aromaterapeuty v registru kvalifikovaných aromaterapeutů, poskytuje jim informační servis, rozvíjí jejich vzájemnou spolupráci, publikuje odborné informace a novinky v oboru aromaterapie.

Aromaterapie je v naší zemi poměrně mladou disciplínou, zatímco i v blízkém zahraničí (Francie, Velká Británie, Německo, Rusko...) má tradiční místo v oblastech relaxace a fototerapie, kosmetiky, farmacie i v medicínských oborech.

Centrum uznávání a celoživotního učení v Olomouckém kraji (dále jen Centrum) s potěšením přijalo nabídku Národního ústavu pro vzdělávání, školského poradenského zařízení a zařízení pro další vzdělávání pedagogických pracovníků (NUV) realizujícího projekt UNIV3 k pilotnímu ověření vzdělávacího programu pro novou profesní kvalifikaci Aromaterapeut.

Obor aromaterapie je převážně doménou žen. Mužů je zde jako šafránu. Do kurzu pilotního ověření kvalifikace Aromaterapeut se přihlásily, jak ostatně v Centru předpokládali, samé ženy, až těsně před zahájením kurzu se objevil jeden mladý muž.

Tento mladý muž se jmenuje Pavel Krychtálek a žije v malé vesnici nedaleko Prostějova, kde vystudoval obor oděvní technik. V současné době pracuje jako skladník ve firmě vyrábějící komponenty pro stavebnictví. Na Hané, výspě zemědělské produkce republiky, a v městě Prostějov, donedávna proslulém oděvním průmyslem, v posledních dvou desetiletích tato tradiční výroba zaniká a mladí lidé musí hledat pracovní uplatnění v jiných oborech i v jiných průmyslových regionech.

Pavel se o masáže a aromaterapii zajímá už dlouhou dobu. Prvotním důvodem a impulzem jeho zájmu byla snaha pomoci rodičům, kteří trpí pohybovými potížemi. Již v roce 2005 absolvoval kurz rekondičních a sportovních masáží a získal profesní certifikát. Techniky masírování procvičoval a trénoval na rodinných příslušnících. Posléze si masírováním i přivydělával.

V současné době musel masérské činnosti zanechat z důvodu fyzicky velmi náročného zaměstnání ve stavebnictví. K éterickým esencím a olejům se dostal krátce po absolvování masérského kurzu. Zaujala jej schopnost těchto směsí éterických olejů ulevit od bolestí i psychických potíží, schopnost posílit a harmonizovat organismus.

Sérií kurzů k UNIVu

Aromaterapie se s masáží ideálně propojuje a doplňuje. Proto absolvoval několik zájmových kurzů pořádaných firmami vyrábějícími u nás éterické oleje. Sháněl a studoval literaturu zaměřenou na aromaterapii. V minulém roce se zúčastnil přednášky o aromaterapii pořádané Červeným křížem, kde se od přednášející, paní Mgr. Veroniky Jurečkové,

Ze skladníka mužem v aromaterapii

aromaterapeutky s dlouholetými praktickými zkušenostmi i lektorskou činností, dozvěděl o pilotním ověřování vzdělávacího programu (kurzu) k získání profesní kvalifikace Aromaterapeut v rámci projektu UNIV3, který ona povede jako lektorka.

Jak sám řekl, do tohoto kurzu se přihlásil z čiré zvědavosti, co nového se může dozvědět. Celý stopadesátihodinový kurz probíhal v pátky a o víkendech. Pro účastníky to znamenalo, že se nemuseli uvolňovat z pracovní doby v zaměstnání, problémem však byla tolerance rodiny k jejich víkendovým zaneprázdněním.

Kurz obsahoval sedm vzdělávacích modulů – znalost aroma surovin, jejich objednávání a skladování, vytváření kompozic éterických olejů, zjišťování zdravotního stavu klienta, volba éterických olejů v souladu s aktuálním stavem klienta a s ohledem na jejich rizikové faktory a na závěr vykonávání aromaterapeutických masáží celého těla.

Polovina výuky byla teoretická a polovina praktická. Lektorka se snažila vytvořit co nejlepší kurz, který by ve stanovené hodinové dotaci obsáhl základy celého oboru. V úvodních lekcích se účastníci kurzu dozvěděli o historii aromaterapie, kterou lze datovat od roku 4500 před naším letopočtem, kdy egyptští lékaři používali éterické oleje k léčení a kněží k balzamování. Kromě toho se z nich již tehdy připravovaly různé vůně a parfémy.

Po celá staletí byly léčivé, éterické a vonné oleje využívány také řeckými, římskými a arabskými lékaři. Moderní doba od užívání aromaterapie nejprve ustoupila a dnes se k ní opět vrací. Účinky aromaterapie se odvíjí od metody užití, zaměření a zvolené vhodné sílice. Dnes se aromaterapie využívá především u inhalací, při koupelích, kdy esence působí jako podpurná látka na pokožku a tělo, při léčbě psychických a fyzických stavů, stresu, vypětí, nemocí z nachlazení nebo při obvyklé relaxaci.

Speciálně zvolené esenciální a vonné sílice významně pomáhají v těhotenství, při porodu a v šestinedělí. Éterické oleje se používají při saunování, výborných účinků se dosahuje při masážích. Učební texty lektorka po dohodě s účastníky předávala (přeposílala) elektronicky. Naučit se množství aroma surovin byl úkol pro domácí opakování.

Velmi zajímavou částí kurzu byla výuka a praktická cvičení k vytváření kompozic éterických olejů. Lektorka měla připraveno dostatečné množství aroma surovin pro výuku míchání kompozic. Vytvořené éterické oleje účastníci posléze používali při provádění aromaterapeutických masáží jednotlivých partií těla. Praktickému nácviku aroma masáží byla věnována téměř třetina délky kurzu. Pro výuku lektorka zapůjčila masérská lehátka, účastníci si donesli a používali své osušky. Masážní techniky předváděla lektorka na účastnících, účastníci masáže trénovali na sobě navzájem.

Pavel si tuto část výuky užíval a říkal, že se v kurzu seznámil s novými metodami masírování, které dosud neznal. Další výuková témata - volba éterických olejů s ohledem na jejich rizikové faktory a s ohledem na zdravotní stav klientů - lektorka přednášela s předváděním praktických příkladů. Veškeré teoretické poznatky bylo nutno opakovat a naučit se při domácím učení.

Ze skladníka mužem v aromaterapii

Úspěšný den D

Kurz se chýlil ke konci a účastníci se dozvěděli, že dalšími hodnotiteli u jejich závěrečných zkoušek budou dvě zástupkyně Asociace českých aromaterapeutů. Nejistota ohledně dostatečnosti nabytých vědomostí a dovedností a téma ze zkoušky nabývaly na síle. Proto si i po ukončení kurzu účastníci s lektorkou dohodli další lekce, na nichž pilovali a opakovali učivo.

Nastal den D, proběhlo slavnostní společné zahájení, zkoušky začaly. Nejobávanější část dne, společná dvouhodinová písemka, je napsaná. A najednou jsou nepříjemné napětí a stres ty tam. Tváře zkoušených se uvolňují. Ústní a praktické zkoušky již probíhají v klidné pracovní atmosféře - zkoušení při nich předvádějí na figurantech zjišťování zdravotního stavu klienta, míchají kompozice éterických olejů pro stanovený účel využití a nakonec ukazují získané dovednosti aromaterapeutických masážních technik celého těla.

Zkoušející jsou s výkony účastníků kurzu spokojeni. Ocenění od zástupkyň Asociace českých aromaterapeutů získává i lektorka, paní Veronika Jurečková. Úspěšní účastníci dostávají certifikát o absolvování kurzu profesní kvalifikace Aromaterapeut.

Pavel zhodnotil kurz tak, že díky němu získal nové poznatky o aromaterapii, dostal se k nové literatuře a mohl si vyzkoušet výrobu mnohých éterických olejů, které si pro jejich vysokou cenu nemohl dovolit zakoupit pro domácí „pokusy“. Ale především - seznámil se s novými lidmi, kteří mají stejné zájmy. Nyní by se chtěl přihlásit ke zkoušce dle zákona 179/2006 Sb., získat novou profesní kvalifikaci Aromaterapeut a rozšířit tak své profesní uplatnění.

Ze zahradnice optičkou

Paní Dagmar žije už 19 let se svou dcerou, maturantkou, která studuje Obchodní akademii, v Ostravě v Moravskoslezském kraji. Pracovala od svých 17 let jako zahradnice, pak prodávala v prodejně květin, v papírnictví, knize i v bytovém textilu.

Kvůli vážné nemoci o práci přišla a náhodou se od souseda dozvěděla o možnosti účasti v chystaném kurzu Optik pro brýlovou techniku. Nabídka ji zaujala, protože práce v oční optice se jí zdála být zajímavá. To, co ji na práci přitahovalo, byla komunikace se zákazníky, práce v čistém prostředí a každodenní poradenská služba zákazníkům ve výběru brýlových obrub a dioptrických čoček. Rozhodla se, že se do kurzu přihlásí.

Začátek kurzu byl pro ni těžší než pro ostatní účastníky, protože zpočátku nerozuměla výrazům používaným v optice, ale díky přístupu lektorek vše brzy pochopila. Ráda poslouchala poznatky od ostatních kurzistů, kteří pracovali nebo pracují v očních optikách, ale nemají požadované vzdělání. Ač sama brýle nenosí, po zvládnutí teoretické části se těšila na to, až se naučí zabrušovat brýlové čočky do vybraných brýlových obrub. Nejvíce ji zaujala praktická část výuky, kde se seznamovala s různými přístroji, které se v optice používají. Naučila se základům zábrusů čoček, rozeznat typy čoček, poradit zákazníkovi ve výběru brýlových obrub i brýlových čoček minerálních či plastových.

I když pro ni byl kurz časově náročný kvůli její nemoci, navštěvovala ho pravidelně a vědomosti poctivě vstřebávala. Byla ráda, že měla to štěstí absolvovat výuku zcela zdarma, což se dneska moc „nenosí“. Na závěrečnou zkoušku se připravovala poctivě, i mimo hodiny v kurzu. „Pilovala“ teorii i praktickou část, protože chtěla uspět, což se jí také povedlo.

V rámci kurzu neshledala žádnou neužitečnou činnost, všechny považuje za důležité a prospěšné pro práci v oboru Optik pro brýlovou techniku. V optických laboratořích měla všechny potřebné přístroje a nástroje k dispozici - a taky je využívala. Práci lektorek hodnotí kladně, v případě nepochopení učiva se jí vždy některá z nich individuálně věnovala.

Věří, že získané vědomosti a dovednosti použije v budoucnu v nové práci, kterou se snaží najít. Během kurzu získala kontakty na zaměstnavatele a bude se jim snažit své nově nabyté vědomosti nabídnout. S jedním z nich již má smluvený pohovor. Plánuje získat výuční list a věří, že s jeho pomocí získá práci v regionu. Rozhodla se, že kurz nabídne i své kamarádce, která je už delší dobu v evidenci pracovního úřadu.

Paní Dagmar při studiu podporovala její dcera a ona zase bude na oplátku podporovat ji při blížící se maturitní zkoušce.

Dřevěná radost

Pan Jan vstoupil do dalšího vzdělávání jako samoplátce. Absolvoval vzdělávací program Truhlář-nábytkář. Určité zkušenosti s výrobou nábytku získal v rámci zájmové činnosti - do svého nově postaveného domu si vyráběl některé typy nábytku, především z masivního dřeva.

Prvotní informaci o možnosti dalšího vzdělávání dle zákona 179/2006 Sb. získal od známého, který mu doporučil obrátit se na školu v okolí, která obor, který chce studovat, vyučuje v počátečním vzdělávání. Na webových stránkách školy našel potřebné informace a po osobním jednání s metodičkou školy se rozhodl vstoupit do dalšího vzdělávání.

Vzhledem k tomu, že měl Jan při vstupu do dalšího vzdělávání znalosti a dovednosti v oboru na poměrně vysoké úrovni a s ohledem na jeho vysokoškolské vzdělání (schopnost učit se) byla stanovena hodinová dotace vzdělávacího programu v části teoretické v rozsahu deseti konzultačních hodin a v části praktické v rozsahu dvaceti čtyř hodin odborné praxe, která byla soustředěna do dnů sobotní výuky. Zkouška profesní kvalifikace byla v rozsahu 8 hodin. V průběhu vzdělávání se dohodl lektor s účastníkem vzdělávání na nutnosti doplnění hodinové dotace odborného výcviku o dalších šest hodin. Tím se zvýšila hodinová dotace praktické části vzdělávacího programu na třicet hodin.

Po úspěšném absolvování první profesní kvalifikace byla Janovi nabídnuta možnost účastnit se pilotáže v rámci projektu UNIV3 v profesní kvalifikaci Stavební truhlář. Vzhledem k předchozímu absolvování profesní kvalifikace Truhlář nábytkář mu byly uznány některé moduly z teoretické části vzdělávacího programu. Na jeho žádost byl zařazen do všech vzdělávacích modulů. Vysvětlením byla skutečnost, že měl zájem si prohloubit i stávající znalosti s ohledem na konání závěrečné zkoušky dle JZZZ v červnu 2013.

Po absolvování pilotáže vzdělávacího programu a úspěšném složení zkoušky profesní kvalifikace podal Jan žádost řediteli školy o umožnění konání závěrečné zkoušky úplné kvalifikace 33-56-H/01 Truhlář v řádném termínu spolu s žáky počátečního vzdělávání.

Na základě rozhodnutí ředitele školy byl zařazen k závěrečné zkoušce v červnu 2013 a zkoušku úspěšně vykonal s hodnocením praktická výborný, písemná a ústní část zkoušky chvalitebný.

V současné době učí Jan mimo všeobecně vzdělávacích předmětů i praktické vyučování žáků druhého stupně ZŠ.

U hrnčířského kruhu

Paní Anna z Jaroměře se na mateřské dovolené rozhodla, že je načase přiučit se něčemu, co ji vždy bavilo a lákalo - výrobě keramiky. Tvůrčí činnost jí byla vždy blízko, jen na ni nikdy nebyl tak úplně čas. Přihlásila se tedy na doporučení kamarádky, organizátorky, na kurz, který probíhal v nedalekých Hořicích. To, že byl kurz Točír keramiky zadarmo bylo snad jen třešničkou na už tak lákavém dortu.

Na první schůzce Anna zjistila, jak bude výuka probíhat, co vše se musí naučit i jaké metody se pro výrobu a zdobení keramiky používají. Byla ráda za svobodnou formu vedení kurzu a za to, že si bude moci tvořit návrhy, vzory a dekorace na vlastnoručně vytvořené hrnečky, misky a cokoliv, co se vůbec rozhodne udělat. Kromě toho si mohla vyzkoušet libovolné techniky výroby, všechno to, co do té doby četla jen v odborných knihách o keramice. Jediným, co ji trochu děsilo, byla závěrečná zkouška k prokázání znalostí. Děsilo to ale i všechny ostatní účastníky, byli to totiž sami začátečníci neznalí oboru.

Výuka kurzu probíhala pod vedením keramiky pana Michala Doležala, který se jim velmi trpělivě snažil předat vše ze svých dlouholetých zkušeností. Velmi rychle se ukázalo, že nejobtížnější činností bude bezesporu pro všechny účastníky točení na hrnčířském kruhu. Tato činnost vypadala při ukázkách lektora velmi jednoduše. Problém však nastal při vlastní realizaci. Hlína se krouť jako živá, nechce správně držet na rychle se otáčejícím hrnčířském kruhu, dostat ji na střed také není jednoduchá záležitost. První pokusy stály doslova pot a slzy. Dílnou se často ozývalo úpěnlivé volání o pomoc, často také tiché nadávky, někdy i hlasitější. Nezřídka bylo možné vidět čtyři ruce u jednoho kruhu, kdy se lektor vložil do díla, vedl ruce učedníka po kluzké hmotě a pomáhal mu správně hlínu dostat na střed, popřípadě později pak tvarovat do požadovaného tvaru. Podle Anny by se jim snad ani bez vedení rukou při práci na hrnčířském kruhu vůbec nepovedlo cokoliv vytvořit. Anna i všichni účastníci kurzu rádi využili nabídku přijít do keramické dílny i mimo výukové hodiny a především točení si ještě trochu procvičit.

První dojem, že to přeci nemůže být tak složité, rychle opadl. Opak byl pravdou. Točení na kruhu je činnost velmi složitá, vyžadující velkou praxi, trpělivost a pokoru. Když už si myslíte, že jste téměř u konce a na kruhu se vám otáčí téměř hotový hrnek požadovaného tvaru, stačí jeden neopatrný dotyk, měkká keramická hlína se zhrouť a celou práci začínáte znovu. Ani další části procesu výroby nejsou tak jednoduché, jak se zdají. Nejeden hrneček skončil v koši, protože ouško bylo špatně přilepené a po prvním výpalu „odskočilo“ a upadlo. Nejvíce účastníky asi bavila dekorace vlastních výtvarů. To přišla na řadu fantazie, vlastní výtvarné návrhy zejíci dlouhou dobu na dně šuplíku a inspirace životem. Postupně se zručnost zlepšovala a hotovými výrobky již bylo možné obdarovat rodinu, známé a přátele a šířit tak radost z vlastnoručně vytvořených výrobků dál. Bylo také nezbytně nutné naučit se jisté teoretické znalosti o glazurách, různých typech keramických hmot, barvítek a o materiálech používaných ke zdobení keramiky. Dozvědět se o tom, jak se keramická hmota chová v procesu prvního a druhého výpalu, na co vše je nutné dávat si pozor a jaké rozličné metody existují.

Je otázkou měsíců a let než se člověk stane opravdu dobrým keramikem. Anninou motivací pro kurz byl především osobní zájem o obor, ale ostatní účastnice docházely do kurzu například z důvodu rozšíření svých kompetencí a zvýšení kvalifikace. Příkladem je Martina, učitelka na malé základní škole, která se věnuje výtvarným kroužkům.

U hrnčířského kruhu

Její motivací pro účast v kurzu bylo naučit se základy nové tvůrčí činnosti, kterou pak bude moci předat svým žákům, protože výroba keramiky je pro děti velmi atraktivní činnost.

Pro Annu byl kurz velkou příležitostí naučit se nesmírně lákavou činnost, odpočinkem i možností seberealizace při tvorbě dekorací. Její rodina velmi oceňovala Anniny výtvary a snažila se ji všemožně podpořit, aby se mohla výuky zúčastnit. Podpořila také její rozhodnutí pořídit si vlastní hrnčířský kruh a pustit se do výroby keramiky doma pro své potěšení a možná jednou i jako povolání. Proto by Anna velmi ocenila možnost složení zkoušek před autorizovanou osobou a získání všech kvalifikací nutných k úplné profesní kvalifikaci. Nedělá si však iluze o výtěžnosti tohoto odvětví. Po roce 1989, tak jak říkal lektor kurzu pan Michal Doležal, proběhl v republice keramický boom a keramiky bylo všude spoustu, všichni ruční keramiku chtěli a kupovali. V dnešní době bohužel toto odvětví spíše skomírá. Lidé dávají přednost levnější sériové výrobě z Číny, a tak rukodělná výroba keramiky ustoupila do pozadí. Přesto by Anna ráda usilovala o získání úplné kvalifikace a výrobě keramiky se věnovala do budoucna jako zaměstnání.

Jedinou věc, kterou by na kurzu změnila, je větší hodinová dotace pro točení na hrnčířském kruhu.

Toto rozhodně nebyl Lukášův poslední kurz

Škola VOŠ a SPŠ Jičín se potýká kvůli demografickému vývoji s poklesem žáků v počátečním vzdělávání, zároveň ale stoupá poptávka po dalším vzdělávání ze strany zaměstnavatelů i jednotlivců v oblasti zvýšení profesních kompetencí.

Účast v projektu škoie přinesla například možnost dalšího vzdělávání v otevřeném prostoru pro celoživotní učení a využití kapacit školy pro další vzdělávání a stávajících pedagogů. Kromě toho výrazně pozvedla motivaci pedagogů, kteří realizují další vzdělávání, k dalšímu učení a konečně došlo ke konfrontaci mezi účastníky dalšího vzdělávání a jejich lektory; před lektory jsou předkládány požadavky z praxe, které je motivují k dalšímu profesnímu růstu, dále tyto poznatky přenášejí do počátečního vzdělávání, v některých případech dochází k přehodnocení např. výrobních postupů, důležitosti jednotlivých kompetencí,

Přestože se projekt zaměřuje na dvě na první pohled odlišné cílové skupiny, základní přínos je pro obě skupiny shodný - zvýšení konkurenceschopnosti a uplatnitelnosti na trhu práce. Současná ekonomická krize a nepříznivý demografický vývoj zvyšuje nezaměstnanost jak v oblasti výrobní, tak i v oblasti školství. Obě cílové skupiny si realizovanými aktivitami projektu zvýšily svoji odbornou kvalifikaci, účast na dalším vzdělávání zvýšila jejich motivaci k získávání jak odborných tak i klíčových kompetencí.

Společná setkání a výměny zkušeností s jinými školami zároveň byly přínosné pro samotné školy nejen v získávání účastníků do programů dalšího vzdělávání, ale i pro stanovování harmonogramů a motivaci pedagogů.

Příkladem úspěšného absolventa programu je pan Lukáš, který se věnuje oboru strojírenství. O možnosti přihlášení se do kurzu se dozvěděl od stávajícího zaměstnavatele - E. S. H. & F. Studeňany. Sám zaměstnavatel mu kurz představil jako možnost zvýšení kvalifikace a vizi dlouhodobé zaměstnanosti. Kurz shodou náhod probíhal na stejné škole, kam Lukáš chodil na střední, a o to mu byl návrat do školních lavic povědomější. Těšil se na své bývalé učitele a byl zvědavý, jak se škola od jeho odchodu změnila. Zároveň se těšil i na to, že pozná zas nové lidi a hlavně, hlavně se těšil na zmiňované nové zkušenosti v oboru.

Nakonec kurz splnil veškerá jeho očekávání. Probíhal ve velmi profesionální zároveň přátelské atmosféře. „Lektoři byli našimi partnery, kteří byli profesně na vysoké úrovni. Velmi precizně nás připravili na závěrečné zkoušky. Výborně jsme byli připraveni jak teoreticky, tak prakticky. Kromě získání nových profesních znalostí a dovedností, pro mě kurz znamenal významné posílení mého sebevědomí. Ukázal mně, že zvládnu bez problémů složit zkoušky, že obstojím i v porovnání s mnohem zkušenějšími pracovníky, kteří kurz absolvovali.“ prohlásil sám po úspěšném vykonání zkoušky. Tím vším posílil své postavení ve firmě, zvýšil si kvalifikaci i uplatnění na pracovních pozicích. Také nyní disponuje oprávněním pro provádění svářečských prací. A rozhodl se, že to rozhodně nebyl poslední kurz, který absolvoval.

Zabíjačka už s certifikátem

Pětapadesátiletý pan Antonín pracuje jako pedagog odborného výcviku oboru vzdělání zemědělec-farmář. V oboru má dlouholeté zkušenosti. Když prvně slyšel o nabídce kurzu Bourání masa, zaujal ho z více důvodů. Za prvé proto, že domácí zabíjačky jsou vždycky na něm, a tak chtěl získat širší vědomosti a dovednosti. Za druhé ale především proto, že si chtěl rozšířit svou kvalifikaci a uplatnění v práci

Antonín samozřejmě chvíli přemýšlel, zda má pro něj takové rozšiřování kvalifikace smysl. Co ho finálně přesvědčilo, byl pohovor, kde byl seznámen se vzdělávacím programem, jeho časovým rozsahem i s konečným výstupem. Zjistil, že kromě možnosti získat po úspěšném absolvování a složení závěrečné zkoušky certifikát, škola, jako autorizovaná osoba, nabízí úspěšným absolventům složení profesní kvalifikace. To zahnilo všechny Antonínovy pochyby a podal závaznou přihlášku.

S lektorem vstupního diagnostického modulu prošli portfolio kompetencí, ve kterém byly uvedeny kompetence, které má účastník mít, pokud chce úspěšně složit profesní zkoušku. Po vyhodnocení portfolia kompetencí bylo Antonínovi doporučeno, které moduly by měl absolvovat. Byly to především oblasti jako popsání průběhu procesů zrání masa, skladování a konzervace čerstvého masa a obsluha strojního i technologického vybavení bourání masa. S navrženým programem byl Antonín spokojený, nakonec poctivě odchodil nejen všechny zadané hodiny, ale i některé úplně navíc.

Hned ze začátku si lektori všimli, že s vepřovým masem Antonín zacházet umí, soustředili tedy konkrétně jeho výuku především na dělení, vykosťování a třídění hovězího a telecího masa. Instruktaž, kde byla vysvětlena a předvedena konkrétní činnost, Antonínovi vyhovovala. Po názorné ukázce si všechno zkusil osobně a když něco nevěděl, okamžitě to zkontroloval s vyučujícími kurzu. Zalíbil se mu jejich profesionální přístup, přátelská atmosféra i osobní přístup k jednotlivým účastníkům.

Zpětně Antonín vychválil zejména to, že praktická výuka probíhala na skutečném pracovišti, v bourárně masa v prodejně Globusu. Na pracovišti, které splňuje přísné hygienické a bezpečnostní normy a je velmi dobře vybaveno nástroji a zařízeními. Masa bylo dostatečné množství a každý si vše nejméně jednou vyzkoušel. A tím, že kurz probíhal podstatnou část v měsíci červenci, v době hlavních prázdnin, nebylo nutné řešit uvolňování z práce.

Na závěrečnou zkoušku byli všichni účastníci připraveni. Zkouška byla pojímána jako příprava na zkoušku z profesní kvalifikace dle kvalifikačního a hodnotícího standardu Bourání masa. Účastníci složili zkoušku a získali certifikát o absolvování vzdělávacího programu Bourání masa. Pak absolventi kurzu využili nabídky a vyplnili přihlášku k profesní kvalifikaci. A nakonec už jen prokázali své znalosti a dovednosti získané z pracovních pozic a ze vzdělávacího programu. Všichni splnili požadavky a získali tak vytoužené Osvědčení o profesní kvalifikaci Bourání masa. A co se týče Antonína, posunul se zase o kus dále a získal nové zkušenosti. No a do budoucna se řezničině chce věnovat nejspíš i jako povolání.

Je to krásný pocit, když se ke mně žáci vracejí

Na jednom ze seminářů, který se konal v rámci školení pedagogů škol v SJZ Klatovy, které se zapojily do projektu UNIV 2 kraje, položil lektor účastníkům jednoduchou otázku. Zeptal se, kdo z přítomných by se v případě, že by mohl znovu volit, rozhodl opět pro povolání učitele.

Sama jsem do školství nastoupila hned po státnicích na pedagogické fakultě a s drobnými přestávkami, jakými byly např. mateřská dovolená apod., učím 22 let. Musím přiznat, že jsem nebyla schopna bez zaváhání na položenou otázku okamžitě odpovědět. Pokud jsem chtěla být upřímná sama k sobě a nebýt povrchní, musela jsem si odpověď rozvážit.

Dnes už jistě nevím, jak jsem tenkrát odpověděla na semináři, ale pravdou je, že mi tato otázka nějakou dobu ležela v hlavě a možná mě ovlivnila v době, kdy se člověk cítí na vrcholu svých sil, děti už se ho nedrží úplně za sukni a chtě nechtě si klade otázku, zda jde v životě tím správným směrem. V tomto životním období, kdy se mu zdá, že nutně musí se svým životem něco udělat, než se v dohledu začne ukazovat padesátka, asi leckdo z nás trochu bilancuje, kam se ve svém dosavadním běhu profesního života dostal, a může mít pocit, že radikální změna je třeba udělat hned – anebo už nikdy.

V mém případě šlo o úvahy, zda jsem tam, kde chci být, zda dělám to, co mě baví a profesně naplňuje, a otázka vyřčená na semináři v podstatě směřovala k jádru věci – zvolila jsem tenkrát povolání dobře, udělala bych to znovu, nebo to byla chyba? Poměrně velkým překvapením pro mě byla reakce většiny mých kolegů, kteří na semináři na rozdíl ode mě vcelku bez váhání odpovídali, že kdyby mohli volit znovu, do školství by nešli. Je to trochu smutný důkaz toho, jak se na učitelích podepsala léta v systému, který způsobil stav, jaký v českém školství panuje. Nevím, čím přesně je způsobena tato situace, kdy je podle mého taková reakce na otázku lektora důkazem toho, kolik z nás má našlápnuto na syndrom vyhoření jako vystřižený z učebnice.

Možná je to ubíjející všeobecně diskutovaná nekoncepčnost našeho školství, poletování od extrému k extrému podle toho, který z početné řady ministrů zrovna dostal jaký nápad, možná nelichotivá úroveň autority a hodnocení učitelů ve společnosti. Možná je to důsledek výše platů nebo klesající studijní morálka a úroveň chování žáků. Třeba jsou pedagogové otráveni z toho, že současní rodiče často místo zahájení spolupráce s učitelem, který má snahu jejich potomka někam posunout, naprosto přesně vědí, co je příčinou problému – učitel, který má s jejich dítětem osobní problém, neumí ho motivovat ke studiu, klade na něj nepřiměřené nároky atd.

Kromě těchto všeobecně známých problémů mně osobně zásadně ubírá energii fakt, o kterém se až tak moc nemluví. Je tím zcela automatický předpoklad, že český učitel všechno vydrží a bude bez omlouvání realizovat nejlépe ve svém volném čase a zdarma nápady a mnohdy nesmysly, které někdo pošle do praxe s minimální znalostí věci. Je hezké, jak si kdekdo myslí, že školství rozumí – do školy totiž chodil každý, že?

Je to krásný pocit, když se ke mně žáci vracejí

Ukázkovým příkladem by mohla být státní maturita, která sice stála a stojí mnoho peněz z EU a státního rozpočtu, nějak se už ale zapomnělo na odměny učitelů, kteří ve svém volnu strávili a ještě stráví desítky a desítky hodin povinnými školeními, skládáním certifikací, které jsou nebytné pro to, aby učitelé mohli zkoušet u státní maturity, a tvorbou pracovních listů do předepsaných šablon, které za nula korun leckdy na svém osobním počítači ve svém volném čase vytvářejí.

A když už to vše nějak učitelé zvládli, přišlo překvapení roku 2014-15 – státní maturitu je třeba inovovat, aby lépe splňovala to, co se od ní čekalo! A tak, milí učitelé, stávající certifikáty s neomezenou platností jsou Vám k ničemu - a pokud se nepůjdete přeškolit na novou státní maturitu, zase u ní zkoušet nemůžete. Nemohu se ubránit dojmu, že se třeba této situaci dalo předejít, kdyby při tvorbě pojetí státní maturity někdo dal na reakce a připomínky učitelů z praxe, zohlednil petice, ve kterých stovky praktiků ze škol na chyby v pojetí před spuštěním státní maturity upozorňovaly...

Takže otázka tedy stojí tak, proč mí kolegové a proč já osobně ve školství zůstáváme? Proč přes výše uvedené problémy nejdu do jiného oboru? Asi za to mohou okamžiky, které jsou sice vzácné, ale o to více je třeba si jich považovat - a jak se dnes módně říká, umět si je užít. O jakých situacích mluvím? Jednu z nich jsem nedávno zažila a doufám, že tento příběh není u konce. Naše škola v rámci projektu UNIV2 kraje a UNIV3 zrealizovala několik pilotních kurzů dalšího vzdělávání. Přes značnou administrativní náročnost byly pilotní kurzy jednoznačně přínosné v řadě oblastí. Mně osobně ale udělala největší radost poslední pilotáž, která ověřovala program Obsluha sauny pro děti a dospělé, a to i proto, že jsem se při ní setkala s Lukášem, svým bývalým studentem.

Při úvahách o tom, co mně na školství vadí a proč v něm zůstávám, jsem došla ke zjištění, že teoreticky pojato, není dlouhodobě naplňována moje potřeba výkonu, tedy že oproti jiným povoláním nevidím výsledky své práce. Ono je to učitelování zkrátka činnost se strašlivě dalekým horizontem, za kterým se někdy třeba i objeví nějaký efekt... Ano, pokud čtyři roky učíte své žáky, kteří přes místy nepochopitelné body státní maturity u této zkoušky uspějí, můžete mít pocit dobře odvedené práce. Někdy se dokonce i stane, že Vám studenti pak přijdou poděkovat, že jste je tak proháněli, protože jinak by asi neobstáli, někdy Vám dokonce poděkují i jejich rodiče. Kdy ale uvidíte nějaký efekt toho, co se snažíte žákům předat v jiné rovině, než jsou jen znalosti a vědomosti?

Jsem stále přesvědčena, že učitel na střední škole nemůže svoji práci omezit jen na to, že nadiktuje poučky a definice a pokusí se přimět žáky k tomu, aby se je naučili a pokud možno záhy nezapomněli. I po letech praxe, snad i proto, že moje vlastní dcera dorostla do věku středoškolského studenta, zastávám dále názor, že tento věk je zásadní pro vytváření životních postojů a učitel nemůže předstírat, že tohle není „v náplni jeho práce“. Ovšem to se pedagog právě ocitá v té oblasti, kde nějaký výsledek svého snažení leckdy neuvidí nikdy.

Je to krásný pocit, když se ke mně žáci vracejí

O to více mě potěšilo to, co jsem si tedy „užila“ při pilotáži kurzu pro saunaře. Před deseti lety jsem v denním studiu zdravotnické školy měla ve třídě, kde jsem vyučovala němčinu, studenta, který vynikal svými výsledky. Zaujal mě už u přijímacích zkoušek, které se tenkrát dělaly na všech středních školách – sympatických hochů se na zdravotnickou školu tolik nehlásilo... Dnes je běžně v třídách těchto oborů 6 - 8 chlapců.

Lukáš přijímačky úspěšně složil a nastoupil do prvního ročníku. Záhy se ukázalo, že má velmi dobré předpoklady pro studium a od prvního ročníku patřil k nejlepším žákům ve třídě. Já jsem odešla na mateřskou dovolenou a po návratu z ní jsem v této třídě dostala němčinu a německou konverzaci. Po dvou letech jsem otevřela dveře do učebny, ve které seděli žáci, které jsem si pamatovala jako patnáctileté děti z prvního ročníku. Byli to už třetáci, žádné děti, mezi nimi seděl i Lukáš, ze kterého se stal mladý muž.

Vše ještě umocnilo to, že naši studenti nastupují ve třetím ročníku na praxi, kde se v poměrně mladém věku bezprostředně setkají s nemocí, utrpením i se smrtí. Během prvních tří měsíců třetáku vidíte, jak Vám žáci před očima dospívají... Někteří záhy zjistí, že tento obor třeba dostudují, ale nikdy ho dělat nebudou, někteří naopak pochopí, že našli své poslání.

Učit do této třídy jsem chodila ráda, její osazenstvo bylo sice řečné, ale atmosféra obzvlášť o rok později, tedy ve čtvrtém ročníku, byla pracovní a příjemná. Lukáš tenkrát seděl v poslední lavici se spolužákem, se kterým tvořili docela akční dvojici. Měli tendenci oživovat výuku různými poznámkami, které ale leckdy byly skutečně vtipné, Lukáš nikdy nešel za hranici vkusu. Dodnes se mi vybavuje situace, kdy jsem ve svých počítačových začátcích jako průkopník metody práce s internetem v hodině měla velkou radost, že jsem se připojila k internetu, plochu počítače jsem dokázala přenést na plátno – ale chyba, písmenka byla malá a právě zadní řady neměly šanci informace z plátna přečíst. Hoši, kteří na tom byli s ICT mnohem lépe než já, tenkrát ocenili moji snahu, nenechali mě v tom a leckdy si s úsměvem vzpomenu na tento dialog:

„Paní učitelko, a má ten počítač myš?“

„Má.“

„A má ta myš kolečko?“

„Má.“

„Tak zmačkněte Ctrl a točte tím kolečkem...“

Písmo na plátně jsme společně zvětšili a já už nejspíš toto jednoduché použití klávesové zkratky nikdy nezapomenu.

Byla jsem přítomna i u Lukášovy maturity, kdy jsem poznala, že je nejen studijní typ, ale zároveň má i přirozenou sociální inteligenci a schopnost přiměřeně sebevědomého a klidného vystupování i v tak stresujícím okamžiku, kterým maturita bezpochyby je. Po jeho výborném výkonu u maturity jsem byla přesvědčena, že jeho budoucnost je jasná, odhadovala jsem medicínu, na kterou jeho schopnosti i studijní výsledky stačily, možná práva. Po maturitě se mi Lukáš ztratil z dohledu a vlastně jsem nevěděla, kde ve studiu pokračuje.

Je to krásný pocit, když se ke mně žáci vracejí

O to větší bylo mé překvapení, když jsem začátkem minulého školního roku zjistila, že máme nového kolegu – na místo vedoucího vychovatele v domově mládeže nastoupil Lukáš, kterého jsem s plnovousem na první pohled skoro nepoznala. Potěšilo mě, že přes to, co jsem o školství na začátku napsala, se Lukáš rozhodl pro toto povolání.

A co jsem si to užila při pilotáži Obsluhy sauny? Vzhledem k tomu, že v domově mládeže byly ihned vhodné prostory pro provoz infrasauny, kterou naše škola pro pilotáž pořídila, byla umístěna infrasauna právě do domova mládeže. Jakmile Lukáš zjistil, že poběží kurz na její obsluhu, sebe i druhou vychovatelku do pilotáže přihlásil, aby měli potřebné znalosti pro její bezpečný a správný provoz. I přesto, že je málo pravděpodobné, že by on nebo slečna vychovatelka někdy znalosti z kurzu využili pro výkon profese saunéra, chodili do osmdesátihodinového kurzu z vlastního zájmu a proto, aby saunu uměli kvalifikovaně obsluhovat, protože ji ihned začali využívat žáci ubytovaní v domově mládeže.

Lukáš chodil na výuku, jak mu to jen služby v domově mládeže dovolovaly. Zkoušku absolvoval zcela bez zaváhání, perfektně se na ni připravil a všechny její části zvládl bez nejmenšího zakolísání, byla radost ho při zkoušce sledovat.

Vedle jeho zájmu o účast v kurzu pro mě bylo dalším milým překvapením i to, jak ochotně a svědomitě nám pomáhal při realizaci kurzu, jehož praktická výuka i část teorie se konala právě v domově mládeže. A už ani nemluvím o tom, že s námi v domově mládeže nezištně strávil téměř celý víkend, kdy se konala závěrečná zkouška, aby nám umožnil její realizaci.

A v tuto chvíli jsem si řekla, že někdy to sice trvá hodně dlouho, než se nějaké zpětné vazby dočkáme, ale že možná svoji práci neděláme špatně, když jeden z nejlepších studentů si vybral jako profesi pedagogiku a vrátil se mezi nás jako kolega, který je ochoten věnovat svůj volný čas a energii tomu, aby byl ve své funkci vychovatele profesionálem v každém směru. Navíc se nás po zkoušce zeptal, jestli bude další kurz...

Možná zůstávám ve školství pro svůj pedagogický optimismus, možná díky energii, kterou přinesou do školy mladí kolegové a kolegyně, možná pro přesvědčení, že učitelé jsou tvůrčí a morální silou tohoto národa, ale nejspíš právě díky bývalým žákům, kteří se nejen jako Lukáš, ale třeba i jen na návštěvu vracejí do školy, aby nám povyprávěli, jak jsme je připravili do života a jak se jim dobře daří v profesním i osobním životě.

Keramika je jeho celoživotní vášně

Zdeněk Janský, žijící nyní ve Starém Plzenci, vystudoval na SSŠUP Zámeček v Plzni obor kamenosochařství a poté pedagogickou fakultu ZČU obor Učitelství odborných výtvarných předmětů.

Po vysoké škole pracoval jako pedagog a výchovně kulturní pracovník na SSŠD drogistické v Mariánských Lázních a také v muzeu. Po celou dobu v podstatě pracoval s dětmi, případně dospělými, a chtěl se i nadále věnovat podobné činnosti.

Když se ke konci června 2014 uvolnilo ve Střední škole v Horní Bříze místo učitele odborného výcviku keramiky, neváhal se přihlásit. To byla dobrá příležitost jak uplatnit své vzdělání a nadále se věnovat práci s lidmi. Jedinou překážkou mohla být absence teorie technologie výroby keramiky v jeho dosavadním studiu. Na místo učitele odborného výcviku by tak nastoupil jen se základními zkušenostmi s keramickou hmotou, se kterou se seznámil již při studiu na střední škole. V kamenosochařství se keramika používá pouze jako prostředek pro vytváření modelů, které se později odlíjí do sádry. I tyto zkušenosti stačily, aby byl zástupci školy vybrán jako vhodný kandidát na pozici učitele odborného výcviku. Při jeho přijímání rozhodovalo i to, že měl zkušenosti s vedením keramických kroužků pro děti a s keramikou se setkal již při praxi na studiu na vysoké škole. Zapojení do projektu UNIV 3 bylo proto pro něj nezbytné a klíčové.

První kurz, který Zdeněk úspěšně absolvoval, byl zaměřen na odlévání keramiky do sádrových forem. V průběhu kurzu Vylévač keramiky se naučil pracovat s jinými typy keramické hmoty nežli za studií. Součástí výuky byla veškerá technologie vylévání od přípravy hmoty, forem až po teorii přezahu a výpalu vytvářených výrobků. Největší starostí bylo vždy uhlídat dobu, po kterou byla keramická hmota nalita ve formě a vytvářela střepe. Když ji tam necháte krátce, střepe bude tenký a náchylný k rozbití, když ji tam necháte dlouho, střepe bude tlustý a výrobek těžký. I přes tyto nesnáze se Zdeněk lehce dostal a postupem času získal tzv. „oko na sílu střepe“, kdy přesně určil kdy hmotu z formy vylít. Některé techniky znal z předchozích studií a tak někdy stačilo jen oprášit dříve nabyté zkušenosti. Tento kurz ho velmi bavil a jeho absolvováním získal nezbytné zkušenosti pro práci s licí hmotou, které následně mohl uplatnit při vedení žáků v každodenním vyučování. Nemalou odměnou mu byl i certifikát za úspěšné složení závěrečné zkoušky, jejíž součástí bylo vytvoření několika odlitých nádob a figurek, včetně jejich retuše. Navíc se Zdeněk seznámil s ostatními účastníky a dokonce s nimi absolvoval exkurzi do keramického závodu na výrobu sanitární keramiky Laufen ve Znojmě, kam jej pozvali zástupci z řad zaměstnavatelů, kteří byli přítomni při závěrečných zkouškách. Během kurzu měl Zdeněk snad jen jediný problém, který souvisel s dojížděním z obce Starý Plzenec do Horní Břízy a není zrovna frekventovaný a rychlý.

Při rozhodování zda se zapojit i do dalšího kurzu Výrobce sádrových forem ani chvíli neváhal. Sádra je velkým pomocníkem keramiků, a proto usoudil, že se i zde může naučit něčemu novému. Se sádrou se Zdeněk již setkal také při studiích, a tak měl malou výhodu oproti ostatním účastníkům. Opět některé zkušenosti stačilo oprášit. I tak ho kurz obohatil o nové poznatky v oblasti práce se sádrou. V průběhu kurzu účastníci vyráběli sádrové formy, modely, rozmnožovací zařízení a další sádrové doplňky.

Keramika je jeho celoživotní vášně

Využil i možnosti vyzkoušet si zatáčení na sádrařském kruhu, které ho zaujalo nejvíce. Práce se sádrrou je o přesnosti a citu pro detail a to Zdeňkovi nechybí. Možná i toto bylo jeho jedinou překážkou, nad každým výtvořem strávil o něco více času nežli ostatní účastníci. Naštěstí se Zdeněk nevzdal a vždy je před dokončením dané práce dostihl. Možná i díky podpoře blízkých nejen z domova. Teď již jen vydržet do konce kurzu, který vyvrcholí začátkem dubna 2015 závěrečnou zkouškou. Všichni věříme, že to Zdeněk zvládne na jedničku a zaslouženě tak získá certifikát.

Díky oběma kurzům se Zdeňkovi daří udržet si zaměstnání, které bylo od vysoké školy jeho vytouženým. Veškeré dovednosti, jež se v kurzech naučil, přispěly k obohacení nejen jeho dosavadní tvorby, ale také ke kvalitnějšímu předávání zkušeností žákům keramických oborů. On sám byl s kurzy velice spokojen, protože nejen, že mu pomohly udržet si zaměstnání, ale naučil se i technikám a teoriím, které do té doby neznal, a díky nim mohly vzniknout výrobky, kterými potěšil své blízké. To se týkalo především výrobků z kurzu Vylévač keramiky. Zpracování sádry mu naopak k srdci nepřirostlo, ale i přesto se o volných chvílích věnuje jejímu zpracování, při kterém vznikají nové rozličné tvary modelů misek, hrnků, uší a jiného nádobí. Pokud by se konal další kurz zaměřený na keramiku, Zdeněk by se opět velmi rád zúčastnil.

Hospodyňkou s osvědčením

Příběh paní Ivety může být inspirací pro toho, kdo má někdy sklony vidět svůj život v tmavých barvách a pesimisticky. Paní Iveta se přihlásila jako jedna z účastnic do kurzu Hospodyně v domácnosti, který pilotně ověřovala v projektu UNIV3 škola VOŠ, OA, SZŠ a JŠ s právem SJZ Klatovy. Kurz byl zahájen na podzim 2014, výuka probíhala v rozsahu 80 hodin a byla ukončena zkouškou v lednu 2015.

Složení účastnic kurzu bylo poměrně různorodé, ale paní Iveta patřila k těm, kdo se neustále usmívali a vyzařovala z ní pohoda. Na její přítomnost se lektorky těšily, protože na kurzech pro dospělé vždy záleží na tom, jaká panuje v kurzu atmosféra. Paní Iveta nebyla úplně typickou účastnicí kurzů, které škola pořádá, a ani tento kurz nebyl mezi kurzy DV úplně běžný.

Proč nebyl úplně typický? Jednak větší část učiva kurzu není součástí výuky některého z maturitních oborů školy, takže tvůrkyně a lektorky se poprvé věnovaly přípravě a výuce programu, jehož náplň v podstatě neučí v denním studiu, jednak to je taková oblast, o které se všichni v týmu domnívali, že nebude problém ji kvalitně připravit a realizovat, protože přece doma uklízíme všichni...

Až po zahájení tvorby programu došli jeho tvůrci k tomu, že první předpoklad nemusí být vždy správný. Ukázalo se, že obsah některého učiva není vůbec lehké zpracovat, protože je k němu jen velmi omezený okruh zdrojů, pokud vynecháme „dobré rady na internetu“, které si navíc někdy zcela odporují. Nakonec tým tvůrkyň a lektorek vše zvládli a pilotní ověřování mohlo začít.

Dalším specifikem kurzu je jakási dvojkombinace – tedy to, že škola předpokládá, že jej v budoucnu bude realizovat spolu s kurzem pro chůvy a připraví tak zejména absolventky škol, které mají zájem o práci v zahraničí, na výkon činnosti au-pair. Oba kurzy škola zatím pilotně ověřila a chystá se stát autorizovanou osobou přinejmenším pro kvalifikaci Chůva pro děti do zahájení povinné školní docházky.

Paní Iveta byla jednou z prvních přihlášených účastnic, protože se o kurzu dozvěděla od svých bývalých mistrových z oboru kosmetických služeb, který na škole před časem studovala. Je jí 29 let, bydlí v Klatovech, je svobodná a má dvě děti. Studium musela v druhém ročníku ze zdravotních důvodů ukončit. Následně se vyučila na ISS v Klatovech v oboru prodavačka smíšeného zboží a po první mateřské dovolené také tuto práci vykonávala. Pak odešla na druhou mateřskou dovolenou a po ní nastoupila do Drůbežářských závodů v Klatovech. Její zdravotní obtíže pak ale bohužel vedly k tomu, že je dnes v invalidním důchodu 3. stupně.

Do kurzu se přihlásila hlavně proto, aby se zlepšila její perspektiva do budoucího období. Na kurz chodila pravidelně, výuku vynechala, jen když měla nemocné děti a musela se o ně doma starat. Pečlivě se připravila na závěrečnou zkoušku, kterou úspěšně složila.

Hospodyňkou s osvědčením

Kurz podle jejích slov naplnil její očekávání beze zbytku, protože se v něm seznámila se všemi znalostmi potřebnými pro práci hospodyně v domácnosti. Prakticky si mohla vyzkoušet dovednosti, které se od profesionální hospodyně očekávají. Je přesvědčená, že to, co se v kurzu naučila, je pro tuto činnost potřebné a všechny poznatky z kurzu využije v praxi.

Jako nejpřínosnější a pro její osobu nejdůležitější označila učivo z oblasti stolničení a obsluhu myčky a sušičky. Žádné učivo kurzu nepovažuje za zbytečné nebo nepotřebné pro práci hospodyně. Celkově se jí kurz líbil, byla ráda, že jej mohla navštěvovat. Nejen si rozšířit dovednosti, ale také se dostat mezi nové lidi, zavzpomínat na dobu, kdy navštěvovala pracoviště odborného výcviku a na škole studovala.

Právě proto, že byla v době kurzu bez pracovních povinností, nepovažovala jej za nijak časově náročný a neměla žádný problém s tím, že by jí kurz ubíral čas pro péči o rodinu. Ani kvůli němu nemusela omezovat své koníčky, ke kterým patří hudba, literatura, turistika a právě péče o domácnost.

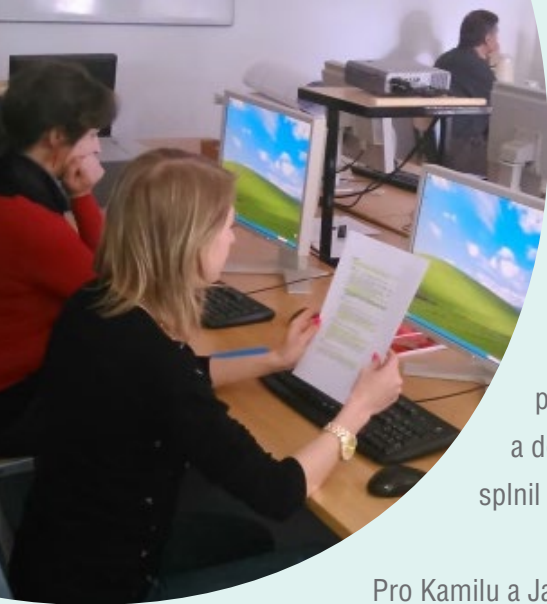
Přístup a výklad lektorek, které již znala z dob svého studia, protože lektorkami kurzu byly učitelky odborných kosmetických předmětů, považuje za velmi vstřícný. Lektorky jí vždy vše, co potřebovala, dostatečně vysvětlily a předaly jí všechny své praktické zkušenosti a dovednosti.

Prostorové a technické vybavení pro výuku kurzu hodnotila jako dostatečné, jen některé menší prostory kosmetického salonu, kde větší část praxe probíhala, hodnotila jako stísněnější. Ze zkušeností z výuky pilotážního kurzu i jejích připomínek realizátoři kurzu odvodili, že při příští realizaci kurzu by bylo vhodné větší část praktické výuky realizovat v budově Domova mládeže, kde má naše škola větší prostorové možnosti pro praktický nácvik nejen stlaní postelí, ale také pro úklid kuchyňských a sanitárních prostor.

Jiné připomínky k realizaci kurzu paní Iveta neměla a určitě by jeho absolvování doporučila svým známým. Je ráda, že kurz dokončila, ale osvědčení o účasti v kurzu jí stačí. Neuvažuje o získání profesní kvalifikace ani o studiu na střední škole, nicméně by se chtěla zúčastnit dalších kurzů, které škola pořádá.

Autory kurzu velmi potěšilo, že právě paní Iveta je jednou ze dvou účastnic, které již krátce po ukončení kurzu závěrečnou zkouškou začaly jako hospodyně v domácnosti na vedlejší činnost pracovat. Považují to za efekt, který by programy DV měly mít. Navíc v případě paní Ivety se naplnilo její očekávání, se kterým se do kurzu hlásila: rozšířila se možnost uplatnění se na trhu práce v rámci jejího zdravotního omezení, nezůstane izolovaná doma a samozřejmě i finanční přínos pro ni není zanedbatelný.

„Jsme rádi, že kurz pro hospodyňky našel svoje účastnice, a dokonce měl takto pozitivní vliv na možnosti pracovního uplatnění nejen paní Ivety Zemančíkové, ale i dalších účastnic pilotního kurzu,“ uzavírá Mgr. Alena Kramlová z klatovské školy.

Kurz Art grafik pomohl absolventkám profesně růst

Jana, Kamila a Jiřina. Tři mladé ženy z Plzně. Tři různé důvody a motivace, které je přivedly na podzim loňského roku na kurz Art grafik, pořádaný v rámci projektu UNIV 3 v Plzni. Tři zajímavé způsoby využití nabytých znalostí a dovedností, ověřených závěrečnou zkouškou. Jedno společné: pro všechny splnil kurz svůj účel a díky získanému certifikátu se uplatňují v praxi.

Pro Kamilu a Janu byl kurz prohloubením znalostí a startem v oboru, ke kterému měly díky formálnímu vzdělání blízko. Po absolvování škol se mu však nevěnovaly.

Jana vystudovala učitelství výtvarné výchovy a psychologie na Pedagogické fakultě v Plzni. Po škole ale nastoupila na kancelářské místo do akciové společnosti Plzeňský Prazdroj. Před nástupem na mateřskou dovolenou zastávala funkci asistentky obchodního ředitele.

Prostor pro vlastní tvorbu přišel právě až na mateřské. Při ní si Jana uvědomila, že nejvíc inklinuje ke grafice, přípravě letáků, plakátů a drobných tiskovin. K tomu je ale nutností ovládnutí grafických programů, které ji na škole trochu minuly.

„V té době tyto programy teprve začínaly, nikde nebyla šance se v nich zdokonalit a plně využít jejich možností. Dokonce jsem kvůli své diplomové práci docházela na fakultu strojní, protože jedině tam měli požadované vybavení,“ vysvětluje s úsměvem Jana. Účast v kurzu Art grafik pro ni byla rozhodně příležitostí, které se chopila. Její očekávání se splnilo. *„Ač to pro mě jako maminku nebylo jednoduché s časem, snažila jsem se nevynechat jedinou lekci a vstřebat co nejvíce na hodinách, protože doma už prostoru mnoho nezbývalo.“*

Zejména praktické zkušenosti kvitovala. *„Možnost si vše po teorii hned vyzkoušet je velmi dobrá, upevníme si tak to, co slyšíme v teoretických částech,“* dodává. Jako ideální vidí právě široký rámec činností, které si na kurzu vyzkoušela a nakonec i osvojila, i když umět výborně ovládat grafické programy je otázkou praxe a cviku, kterou získává při každé své nové zakázce.

Certifikát ji pomohl rozšířit tvorbu a Jana se pomalu připravuje na rozjezd podnikání v grafickém oboru. Po mateřské, která jí končí za půl roku, se nechce vrátit do svého původního zaměstnání. Potřebuje kreativní a různorodou práci, což ji kancelář nenabízela. Zakázky se pomalu začínají hrnout, a tak doufá, že i ve velké regionální konkurenci obstojí. *„Jsou zde velké možnosti, a pokud je člověk dobrý a jeho práce kvalitní, podnikání může fungovat,“* je přesvědčená Jana. Díky svému osobnímu zápalu to jistě zvládne.

Podobný osud má i Kamila, nedávná absolventka grafického designu na střední škole, která se ale v oboru původně nechtěla pohybovat. Částečně i kvůli nejistotě v ovládnutí grafických programů, které se dnes neuvěřitelně rychle vyvíjí a jsou nutností pro práci v oboru.

Kurz Art grafik pomohl absolventkám profesně růst

To, co jí ale nejvíce pomohlo a vyústilo v získání nové práce, byly moduly věnované předtiskové přípravě, marketingu a komunikaci se zákazníkem. A možná kontakty s lektory. I díky nim začala pracovat jako art grafička v jedné z významných plzeňských reklamních agentur.

Kamila se do kurzu přihlásila díky Úřadu práce v Plzni, kde se o možnosti dozvěděla. Očekávala zdokonalení v grafických programech, ale zejména komplexnost a propojení jednotlivých částí praktické práce v reklamních agenturách, obhájení svých návrhů před zákazníkem a hlavně export, přípravu a komunikaci s pracovníky v tiskárně.

Čas a intenzita výuky jí vyhovovaly. Některé části a moduly již znala ze školy, avšak prakticky procvičené a zjeté je neměla. Ze všech účastníků byla ale v tomto ohledu nejdál. To potvrzují i lektori, kteří právě ji doporučili na nabízené místo v reklamní agentuře.

„S Kamilou byla výborná práce, vše, co jsme vysvětlovali, doslova hltala a bylo vidět, že ví co a jak,“ potvrzuje Petr Sichinger. U závěrečné zkoušky, která pro ni byla poměrně dlouhá, prokázala, že tuto práci zvládne a je na ni dobře připravena. *„Původně jsem chtěla jít do jiného oboru, pracovala jsem i v kavárně, ale řekla jsem si, že to ještě zkusím a díky kurzu a hlavně certifikátu jsem ráda, že to vyšlo,“* říká spokojeně mladá dívka.

Třetím příkladem praktického využití znalostí z kurzu pořádaného v Plzni na přelomu roku 2014 a 2015 je Jiřina. Její příběh se od těch předešlých liší zejména tím, že nemá formální vzdělání v oboru, ale díky svému zaměstnání měla velkou potřebu se v oboru zdokonalit.

Jiřina pochází z Opavy, kde vystudovala Střední průmyslovou školu strojnickou, obor Strojírenská technologie. Díky své lásce ke zvířatům a cestování si však po mateřské dovolené vybrala práci v plzeňské zoologické zahradě - postupně od chovatelky exotických ptáků a malých savců až po referentku propagačního a vzdělávacího oddělení, in-site projektů.

V náplni své práce má mimo jiné i přípravu plakátů, brožur a ostatních tiskovin propagačního charakteru pro celou zoologickou zahradu. V zaměstnání obdržela program InDesign, Illustrator a Photoshop minulý rok, kdy v ZOO přešli na novou tvorbu. *„Jako samouk jsem neměla vůbec časový prostor se s nimi naučit pracovat během pracovní doby. Obdržela jsem jen základní informace a nachystané šablony,“* říká.

Touha zlepšit své kvality v práci s těmito programy je tedy hlavním důvodem pro absolvování daného kurzu. Ten jí výrazně rozšířil obzory a hlavně odpověděl na spoustu otázek, které postupně vyvstávaly během její tvorby. O kurzu ji informovala kamarádka a zároveň bývalá kolegyně v práci. A její očekávání? Tým odborníků, kteří krok po kroku naučí, jak s programy pracovat. *„Očekávala jsem, že se naučím připravit dokumenty do tisku a že nás tyto odborníci seznámí s dnešními trendy v oblasti grafiky a korporátní identity,“* vysvětluje.

Kurz Art grafik pomohl absolventkám profesně růst

Kurz splnil očekávání a dokonce je i předčil. Teoretické bloky se střídaly s praktickými. Školitelé se účastníkům věnovali individuálně a vždy ochotně, měli připravené konkrétní příklady a činnosti. Velice kvitovala promítání jednotlivých postupů na plátno. Výuka byla také příjemně doplněna tištěnými materiály z běžné praxe. Velice vhodná byla z jejího pohledu návštěva tiskařských provozů. Tu také společně s prací s grafickými programy hodnotí jako nejvíce užitečnou.

Zatím nevyužívá tvorbu webových stránek, ale nemůže ji zařadit mezi nejméně užitečné, poněvadž i tato činnost jí přinesla spoustu zajímavých postřehů a hlavně základní povědomí. Nejméně užitečnou činnost nenalézá. Spíše jen málo času na procvičení jednotlivých praktických cvičení.

A jak si stojí lektori v očích Jiřiny? Byli vždy kvalitně připraveni a dle jejího názoru sdělili vždy maximum, i když byla spousta individuálních dotazů. Každému zvlášť dokázali poradit a nasměrovat ho na správnou cestu. Velice oceňuje volbu lektorů z řad zaměstnanců tiskáren, zde se projevila spolupráce lektorů „kantorů“ s lektory „praktiky.“
„Toto spojení bylo velice příjemné,“ líčí.

Výborné bylo také drobné opakování na začátku následujících lekcí. Uvítala by ale více hodin na procvičování jednotlivých témat. Paradoxně ji zaměstnavatel v kurzu moc nepodporoval, spíš to byla její soukromá aktivita, kdy si v práci chtěla být jistější. I proto byl pro ni kurz časově náročný. Ale byl to závazek, nechtěla zameškat ani hodinu. V kombinaci s víkendy se to dalo zvládnout.

Z pohledu Jiřiny byl kurz zásadní pro její profesní rozvoj. Pomohl zlepšit její každodenní činnost, své poznámky z kurzu využívá téměř denně. Nabyté znalosti může využít i v budoucnu: *„Tyto zkušenosti jsou samozřejmě přenosné, pokud bych změnila zaměstnání a pracovala v podobném oboru, jistě bych jich využila,“* říká.

Ale to, co je nejdůležitější: uplatnění v oboru v plné výši využívá. Netuší, zda by ve svém regionu nalezla uplatnění, pokud by nyní hledala práci, ale rozhodně je po absolvování tohoto kurzu možné pracovat všude tam, kde se využívá grafických programů a zadávají se zakázky do výroby do tisku.

Jiřina by kurz doporučila „všemi deseti“ a na závěr dodává: *„Byla jsem velice potěšena, že takový kurz vznikl. Již před lety jsem se po něčem takovém poptávala a vždy jsem byla odkázána na samostudium. Proto bych chtěla organizátorům a iniciátorům tohoto kurzu srdečně poděkovat. Jsem si vědoma, že po absolvování kurzu nejsem výborným grafikem, ale mám alespoň značně lepší povědomí o této práci.“*

Jednou ráno bez práce

Mnozí z nás ve středním aktivním věku si nedovedou představit, co obnáší ztráta zaměstnání. Ačkoli se o nezaměstnanosti v médiích mluví, pokud ztratíte zaměstnání po mnoha letech praxe v jednom oboru a u jedné firmy, jedná se najednou o něco úplně jiného, než když o tomto tématu slyšíte v televizi. Navíc úplně jinak se s touto situací vyrovnávají mladší ročníky. Dnešní třicátníci a čtyřicátníci už totiž dospívali v době, kdy to, že někdo přijde o práci a je na Úřadu práce, je vcelku běžná situace z každodenní reality.

Jinak ale berou tuto událost ti, kteří mají padesátku v dohledu nebo už padesátiny oslavili. Pro ně je ztráta místa situace, se kterou se dosud většinou nesetkali, a navíc byli vychovávaní v tom, že nezaměstnaný je ten, komu se nechce pracovat, že ten, kdo mění zaměstnavatele, je fluktuant...

A ještě hůř přijímají tuto situaci muži – oproti ženám, které mají přece jen v daný okamžik trochu snazší pozici. Na rozdíl od mužů totiž neřeší navíc jeden prestižní problém. Muži totiž špatně nesou to, že ztrátou práce selhali jako živitelé rodiny. Jsou přece chlapi, kterých si manželky váží, protože na nich ekonomicky závisí chod domácnosti.

Samozřejmě, přijít o práci není lehké pro nikoho, což potvrdí každý, kdo se v této situaci alespoň jednou ocitl. Ale asi je pravda, že nejhůře se s tímto faktem vyrovnávají právě muži kolem padesátky, u nichž je navíc poměrně složitější si rychle nové místo najít.

Spolu s předdůchodovou věkovou kategorií a ženami s malými dětmi je o ně na trhu práce nejmenší zájem, protože si logicky většina zaměstnavatelů vybírá ty uchazeče, kteří si do nového zaměstnání nepřinášejí zvyky a někdy i zlozvyky z předcházejícího místa, ty, které si budou moci jaksí vychovat tak, jak to firmě vyhovuje. Někdy ani nemají zájem na tom, aby zkušenější zaměstnanec porovnával postupy a např. systém a efektivitu řízení s předcházejícím pracovním místem. Mladší lidé po škole jsou na tom navíc většinou lépe s jazykovými znalostmi.

Každý z nás ve svém okolí ví o někom, nejčastěji jsou to právě muži kolem padesáti, kdo se nedokázal se ztrátou zaměstnání vyrovnat. Přišla deprese z toho, že selhal, že nikdo neoceníl, co všechno pro svého zaměstnavatele udělal a obětoval, rozčarování z toho, že je už starý, že o něj nikde nestojí...

Někteří lidé v tuto chvíli, kdy najednou ráno nemusejí vstát a jít do práce, propadají absolutní skepsi. Někdo si kompenzuje tuto depresi v rodině, která začíná možná hůř než pokles příjmů do rodinného rozpočtu trpět špatnými náladami a frustrací hlavy rodiny. Není ani málo takových, kteří se v této situaci přikloní k alkoholu, absolutní krajností je pak případ vraha z Uherského Hradiště.

V květnu 2013 se pan Jindřich, který 22 let pracoval u jedné z našich největších telekomunikačních firem, musel ve svých 48 letech vyrovnat s tím, že jednoho rána po noční službě před něj na stůl položil jeho šéf (mimo jiné o dost mladší a ve funkci pouze krátkou dobu) několik řádek, které mu skutečně vyrazily dech. Bez nějakého dřívějšího upozornění si zkrátka přečetl: „... u firmy odpracováno 22 let, do odchodu do důchodu 17 let, k 1. 6. 2013 výpověď z organizačních důvodů...“

Jednou ráno bez práce

Je pravda, že firma byla před prodejem jinému velkému akcionáři a bylo třeba, aby před prodejem byl z jasných důvodů počet zaměstnanců co možná nejmenší (zaměstnanci jsou považováni z důvodu nutných výdajů na platy a odvody za přítěž a ekonomické negativum), že se o propouštění hodně mluvilo a na dalších pracovištích už probíhalo. Také je pravda, že na dalších obdobných místech, která se nerušila, pracovali převážně vysokoškoláci, zatímco on je pouze středoškolák. Přesto byl tento list papíru na stole pro něj jako blesk z čistého nebe.

V tuto chvíli si ještě úplně neuměl představit, jaké následky bude těchto opravdu pár strohých vět pro jeho další život mít, protože se nikdy s touto situací nesetkal. V prvním momentu asi ani nemohl domyslet, co všechno se bude v následujících měsících odehrávat, jak zásadní změnu v jeho životě to přinese. Ale první pocit byla křivda, za kterou toto rozhodnutí považoval. Nikoho, a nového ambiciózního vedoucího pracoviště nejméně, v tuto chvíli nezajímalo, že nikdy svoji práci nezanedbával, nebyl ten, kdo si chodí do práce jen odkroutit, co musí, ani to, že pro něj byla práce vždy na prvním místě – a to bohužel i na úkor rodiny.

Vzhledem k tomu, že bylo potřeba velmi rychle snížit stav zaměstnanců o 10 %, musel se na pracovišti poměrně obratem rozloučit, předat veškerou agendu, která s funkcí dohledového pracovníka optických sítí souvisela, a začít si hledat nové místo. Jak naivní se ale ukázala jeho představa, že za pár dní nebo maximálně týdnů bude mít práci jinde, vždyť už na původní místo byl ochoten dojíždět z Klatov do Prahy, a tam je tolik firem a obdobných pracovních pozic...

Po počátečním stavu deziluze, jak se k němu zaměstnavatel po tolika letech práce zachoval, se musel srovnat s novou realitou a skutečně se přihlásil na Úřad práce a začal nové místo hledat. Od střední školy neměl důvod psát životopis, brzy ale pochopil, že spolu s motivačním dopisem je to jeden ze základů úspěchu – nebo lépe – poznal, že bez kvalitního životopisu nemá cenu se o nějaké místo ucházet. Zhruba po měsíci na ÚP přišla druhá vlna skepse, která byla důsledkem toho, že se ukázalo, že najít nové místo nebude otázka dní, ale asi ani týdnů, pokud bude chtít zůstat ve svém oboru.

Specializace na škodu

Právě úzká specializace jeho technického zaměření, tedy telekomunikace a ještě konkrétně pouze provoz optických sítí, se v momentu, kdy začal hledat místo jinde, ukázala jako velice nevýhodná pro uplatnitelnost na trhu práce. Nebylo mu vcelku nic platné, že je odborníkem s praxí a školeními v německých a italských firmách, že byl na specializační stáži v Číně u výrobce technologie optických sítí, když je tato činnost potřeba pouze v několika firmách v republice.

O místo přišel právě na jaře 2013 - všichni si na to jaro pamatujeme jako na dobu, kdy právě jeho zaměstnavatel vstoupil na trh s nabídkou tarifů free a ostatní operátoři ho museli následovat. To přineslo menší zisky a vyžadovalo úspory v oblasti mezd, ani ostatní telekomunikační firmy nová místa nenabízely – naopak se také snažily stavy zaměstnanců snižovat.

Jednou ráno bez práce

Nová práce se tedy počátkem prázdnin začala jevit jako nereálná, přišly úvahy o tom, které výdaje si bude moci rodina nadále dovolit a které ne, zda je možné vyjet na plánovanou dovolenou, aby nedošlo k tomu, že by sice nijak vysoký, ale přece jen slušný životní standard rodiny mohl zapříčinit další problém – neschopnost platit závazky, složenky a běžnou spotřebu čtyřčlenné rodiny s dětmi ve věku 9 a 15 let.

Místo plánů na dovolenou začala rodina poslouchat, že je Jindřich už starý, nikdo o něj nestojí a že neví, co bude dál...Hrozila i ztráta návyku pracovního režimu, protože po nějaké době, kdy je člověk doma, nemá povinnost ráno být v tolik a tolik tam a tam, snadno si zvykne na pohodlnější tempo.

Kurz UNIV3 jako šance

Naštěstí v létě 2013 začínala vlna pilotních kurzů UNIV3 v Plzeňském kraji a jedním z nich byl i pilotní program profesní kvalifikace Správce sítě pro malé a střední organizace na VOŠ a SPŠE Plzeň. Ve chvíli, kdy se o možnosti účasti v kurzu Jindřich dozvěděl, nebylo o čem přemýšlet. Přihlásil se a začal od srpna tři až čtyřikrát týdně dojíždět do Plzně na výuku. Kurz pro něj byl jednoznačnou možností rozšířit si úzkou profesní specializaci, kterou do té doby měl.

Kurz byl poměrně rozsáhlý a náročný, výuka trvala 200 hod a probíhala od začátku srpna do konce září, a to včetně výuky v sobotu a neděli. Pro Jindřicha to ale znamenalo nový systém povinností a všem známým, kteří se ho ptali, jestli už má místo, odpovídal, že teď chodí znovu do školy...Pro jeho odbornost znamenal kurz obrovský posun, protože sice vystudoval střední elektrotechnickou školu, ale ještě v době, kterou bychom dnes mohli nazvat počítačovým pravěkem. Ve svém volném čase a z vlastního zájmu začal pracovat s počítačem a pronikl do ICT tak, že se stala jeho hlavním pracovním nástrojem.

Kurz pro správce sítě mu otevřel cestu k mnohem širšímu uplatnění při hledání nové práce, protože tento obor má mnohem větší využití, vždyť správce sítě potřebuje každá větší firma. Jindřich si doplnil řadu vědomostí, v kurzu se mu spojilo množství poznatků, které do té doby třeba ovládal prakticky, ale až zde si je utřídil a spojil do systému. Po úspěšném absolvování pilotního kurzu UNIV3 se přihlásil k rekvalifikační zkoušce, kterou úspěšně složil a získal osvědčení o profesní kvalifikaci.

Když s novým rekvalifikačním osvědčením na podzim 2013 mohl hledat práci v mnohem širší oblasti pracovních míst, podařilo se mu získat místo dispečera datové sítě, což je práce velmi podobná jeho původní funkci. Je přesvědčen, že na nové pracoviště byl přijat díky tomu, že místo toho, aby zůstal sedět doma s hlavou v dlaních, když přišel o práci, v kurzu UNIV3 neztratil pracovní návyky ani kontakt s velmi rychle se rozvíjející oblastí ICT a naopak si v době své nezaměstnanosti výrazně rozšířil svoji kvalifikaci. Velmi si toho cení a váží si odbornosti i přístupu učitelů z VOŠ a SPŠE Plzeň.

Záchranářské zkušenosti se budou hodit

Martin a Tomáš jsou kamarádi z Jaroměře. Oba jsou od malička rodiči vedeni ke sportu. Martin, absolvent Technického lycea, má rád hory. Tomáš, vyučený truhlář, zase všechny zimní sporty.

Tomáš už jako malý kluk hrál závodně hokej za Jaroměř a Martin se stal instruktorem lyžování. Oba mladíci milují lyžování, snowboarding a adrenalinové záležitosti jako je freestyle či kitting jak na lyžích, tak na snowboardu. Martin pracuje v Rakousku na horské chatě, Tomáš podniká ve stavebnictví a lyžování má spíše jako koníčka.

Protože se celý život pohybují na svazích hor, nikdy pro ně nebylo neobvyklé stát se svědky nehod ostatních vyznavačů těchto zimních radovánek. Ostatně si i oni sami mohli několikrát vyzkoušet, jak to bolí, když se podívají na sjezdovku hodně zblízka. Tehdy si pokaždé oba kluci uvědomili, že mnohdy riskují své zdraví i životy a že by si navzájem nedokázali pomoci.

A proto byli velmi rádi, když dostali možnost naučit se v kurzu jak zraněným, tak i sobě na sjezdovkách poskytnout základní první pomoc do doby, než dorazí záchranka s kvalifikovaným lékařem.

Když kluci zachytili informaci o možnosti absolvovat kurz Záchranář pro lyžařské tratě, neváhali ani minutu a okamžitě se přihlásili. Vidina možnosti získat další pracovní uplatnění a pomoci zraněným v jejich milovaném horském prostředí je zcela uchvátila. Neodradily je ani počáteční problémy s nedostatkem sněhu a neustálé odkládání začátku kurzu.

Dokonce Tomášovi a Martinovi nevadilo ani to, že kurz se nakonec realizoval až v Jeseníkách, což je zhruba 200 km od místa jejich bydliště. Za bonus považovali to, že celý kurz povede ústřední školící metodik Horské služby Ladislav Bedeč, jeho kolega lékař Radek Maráček a samotný náčelník Horské služby Jeseníky Michal Klimeš.

Kluci se přihlásili a s napětím sledovali každodenní zprávy o počasí. Martin proto, že se musel nechat uvolnit z práce na chatě v Rakousku, kde zrovna probíhala zimní lyžařská sezóna. Trochu se obával, že ho zaměstnavatel nepustí. Ulevilo se mu ve chvíli, kdy zjistil, že začátek kurzu byl stanoven přesně v termínu ukončení lyžařské sezóny. Paradoxně na konci sezóny byl v Jeseníkách dostatek sněhu, končily jarní prázdniny a ani členové Horské služby už neměli tolik práce se zachraňováním lyžařů.

Tomáš se těšil, že tímto kurzem tak trochu vyplní i nucený zimní odpočinek ve svém podnikání, kdy ve stavebnictví není tolik zakázek. Měl obavy, že kurz začne zrovna v období, kdy mu přijde první jarní zakázka. Ani Tomášovy obavy se nenaplnily, a tak mohl klidně odjet na školení.

Nastal den odjezdu. Oba mladíci se velmi těšili, kurz pojali jako spojení příjemného s užitečným a také tak trochu očekávali alespoň malé dobrodružství při záchranných akcích. V každém muži je přece schovaný kousek malého chlapce.

Záchranářské zkušenosti se budou hodit

Oba dobře věděli, že to nebude procházka růžovým sadem. Jednak už měli nějaké zkušenosti ze svých sportovních i pracovních aktivit, a také proto, že byli odhodlaní se za tak krátkou dobu naučit maximum.

Kurz byl krátký, ale intenzivní. Celkem měl 24 hodin a byl rozložen do tří dnů. Den čtvrtý byl celý vyhrazen ke zkouškám. Vyučovala se zdravotní, komunikační a radiová technika, prakticky se svázeli figuranti z kopců na kanadských saních, fiktivně se ošetřovalo, účastníci se naučili vázat uzly a používat lanovou techniku, navštívili stanici Horské služby a měli tak možnost se velmi zblízka seznámit se záchranářským prostředím.

Pro oba kluky to bylo velmi zajímavé a poučné školení. Uvědomili si, že ze zdravotní a poskytování první pomoci toho moc nevědí. Byli velmi rádi, že tyto zkušenosti získali a že je budou moci využít i v běžném životě. Během praktické výuky na kopcích se vystřídala snad celá škála počasí. Tomášovi ani Martinovi to nevadilo, jsou zvyklí na drsné horské podmínky a zároveň byli vděční, že si mohli vše vyzkoušet i za větrného a velmi chladného počasí. Tak zjistili, že služba záchranáře není jen to hezké a dobrodružné, co se vysílá v televizi.

Celý kurz všem účastníkům uběhl velmi rychle, všichni účastníci se sblížili díky stejným zájmům a i členové Horské služby byli příjemně překvapeni, jak skvělá parta se sešla. Ačkoli se všichni snažili pojmout co nejvíce informací a dovedností, najednou se dostavilo zvláštní mrazení a trocha trémy, které zná snad každý, kdo jednou nějakou zkoušku vykonával. Na zkoušku se připravovali během kurzu, konzultovali ihned vše, co jim nebylo jasné. Všichni lektori byli trpěliví, vstřícní a dokonce i vtipní, proto žádný z účastníků neměl problém s pochopením vyučované látky.

Zkouška probíhala v prostorech, které Tomáš i Martin znali jen z doby svého pobytu na kurzu. Jelikož jsou hory všude z kopce nebo do kopce, nedělalo jim potíže se trémy ihned zbavit a vžít se do zadaných úkolů. Zkouška z profesní kvalifikace Záchranář pro lyžařské tratě byla natolik atraktivní, že přijel i štáb České televize a celou zkoušku natáčel do regionálního zpravodajství. Tomáš i Martin si tak neplánovaně užili i svých 5 minut slávy, kdy byli reportérkou požádáni o krátký rozhovor, aby tak sdělili své pocity z celého kurzu i divákům.

Zkouška se skládala z hodinového písemného testu. Ten měl zhruba 30 otázek. Dále tu byla praktická zkouška, na kterou se účastníci kurzu rozdělili do skupin a hodnotitelé jim přidělili jednotlivá zranění a situace, které měli řešit. Protože všichni účastníci přistupovali k praktické i teoretické výuce zodpovědně a také jim témata byla koníčkem, nestalo se, že by někdo u zkoušek neuspěl.

Stali se i přáteli

Nastala situace, že se Tomáš i Martin chystali k odjezdu. Přestože se domů těšili, Tomáš na malou dcerku, Martin na rodinu, kterou neviděl celou zimu díky své práci v Rakousku, bylo jim trochu líto, že pro ně tak zajímavý a dobrodružný kurz končí. Velmi rychle se spřátelili s ostatními účastníky i se samotnými lektory.

Záchranářské zkušenosti se budou hodit

Všechny absolventy velmi potěšilo, a brali to i jako obrovskou pochvalu, když jim pan Bedeč složil poklonu a sdělil, že by si všechny tyto účastníky dovedl představit jako členy Horské služby. To už přece něco znamená! Stát se členem Horské služby není vůbec jednoduché. V podstatě se tam dostanou jen ti, koho stávající členové dobře znají. Ne proto, že by měli protekci, ale proto, že se běžně dostávají do krizových situací a v nich se na sebe musí stoprocentně spolehnout a být si navzájem nápomocni.

Martin je rád, že nově nabyté vědomosti a zkušenosti bude moci uplatnit v práci u horské chaty, kde s ním již zaměstnavatel počítá na pozici záchranáře hlavně v zimním období. Tomáš se těší, že si v zimě, kdy nebude mít tolik zakázek, bude moci přivydělávat na lyžařských vlecích tady u nás v Čechách.

Nyní oba mladíci uvažují, že se přihlásí do dalšího kurzu, který se připravuje. Rádi by se vzdělali v oblasti horské letní i zimní turistiky a v zimních sportech provozovaných na horách. Díky kurzu, který nyní absolvovali, už nebudou mít takovou trému ze zkoušek a na výuku se budou těšit ještě více.

Co všechno obnáší práce servisního pracovníka u zákazníka

O možnosti absolvování kurzu pilotního ověřování PK Servisní pracovník u zákazníka se pan Vereščák dozvěděl díky svému zaměstnavateli ve společnosti Libea s. r. o., která se intenzivně věnuje dalšímu vzdělávání v oblasti rozvoje lidských zdrojů. Zaměstnavatel využívá Národní soustavu kvalifikací. Při oslovení o možnosti účasti společnosti v pilotním ověřování byli zaměstnanci poptáni, zda se tohoto pilotního ověřování budou chtít zúčastnit.

Po zvážení pozice účastníků v pilotním ověřování přijali. Celkový průběh kurzu pana Vereščáka i jeho kolegy velice příjemně překvapil naprosto profesionálním přístupem všech účastníků. Nejlépe vyhodnoceny byly především osoby lektorů, konkrétně při výuce - vyplňování daňových dokladů, výpočet sazby DPH, její rozlišení. Panovala naprostá shoda všech účastníků pilotního ověřování. Například rozlišení sazeb DPH, jejich výpočet a užití v praxi, kde účastníci zpracovávali vše při výuce(a poté u zkoušky) zcela samostatně. Pro všechny účastníky pilotního ověřování nabyté informace přispěly k profesnímu růstu s přesahem i do osobního života.

Technické zázemí ve společnosti díky podpoře dalšího vzdělávání zaměstnavatelem bylo naštěstí samozřejmostí. Po absolvování kurzu a obdržení certifikátů, zvažují někteří zaměstnanci pracovat externě, jako OSVČ na pozici Servisní pracovník u zákazníka / externista pro společnost Libea s. r. o.

Účast v pilotním ověřování by pan Vereščák doporučil svým známým z důvodu možnosti dalšího profesního růstu bez vynaložení finančních nákladů. Díky projektu UNIV3 není problém najít další profesní kvalifikace v téměř každém oboru.

Jak inženýrka ekonomie k hlídání dětí přišla

Paní Tereza pochází z kantorské rodiny; maminka a její tety dlouhodobě působily jako učitelky v mateřských školách a její otec byl učitelem na základní škole předtím, než odešel do soukromého sektoru.

Vzhledem k tomu již od útlého věku jezdila na různé školní akce, výlety či školy v přírodě a neustále se pohybovala ve školním prostředí. Terezina volba povolání byla tedy vcelku logická – zařekla se, že NIKDY nebude pracovat s dětmi. Hned po absolvování Vysoké školy ekonomické v Praze začala pracovat jako asistentka generálního ředitele v jedné mezinárodní společnosti. Přestože to byl cizinec, spolupráce s ním byla bezvadná a naplňující. Nicméně v některých ohledech náročná. Tereza musela být neustále na mobilním telefonu či mailu, během víkendů, státních svátků či o dovolené. Taktéž si musela vyhradit mnoho času na sebevzdělávání, což si žádá dnešní pracovní trh. Pak však přišel zásadní zlom v jejím osobním životě. Tereza se vdala a narodilo se jí první dítě. Po narození syna se v Terezině životě změnilo hodně věcí a bylo jasné, že do této náročné práce se již nechce po rodičovské dovolené vrátit.

Nicméně Tereza je velmi aktivní a dynamická žena. V době trvání rodičovské dovolené začala přemýšlet, co dál bude dělat a hlavně, jak sladit pracovní život s péčí o syna. V této době také dost často slýchávala od různých známých, kamarádek či různě z médií, jak se jejich dítě nedostalo do školky, jaký je nedostatek míst v mateřských školách a zařízeních pro předškolní děti. Netrvalo dlouho a v hlavě se začal rodit nový plán....
Hlídní dětí v domácím prostředí.

O kurzu profesní kvalifikace Chůva pro dětské koutky se dozvěděla od své kamarádky, která se také do obdobného programu zapojila již v loňském roce u stejné vzdělávací organizace. Kurz probíhal na dvou místech. Teoretická výuka probíhala v nymburské vzdělávací organizaci CEARA s.r.o., praktická výuka v jednom soukromém zařízení pro děti předškolního věku. V tomto zařízení taktéž probíhají zájmové kroužky pro starší děti, takže prostory byly kvalitně vybaveny pro různou věkovou kategorii.

Pilotní kurz Chůva pro dětské koutky s časovou dotací 60 výukových hodin, byl rozdělen na dvě části – na teoretické základy potřebné pro splnění profesní kvalifikace chůva pro dětské koutky, což je například zdravotní péče, základy psychologie či základy biologie dítěte. Druhá, větší část kurzu, byla věnována praktickému vyučování a praxi v dětské skupině, resp. v dětském koutku. Pro paní Terezu to byla velmi zajímavá zkušenost. Dozvěděla se mnoho užitečných a praktických rad, a to například jak „zaujmout“ dítě, která vidí poprvé v životě, jak je stmelit ve spolupracující a fungující skupinu a vytvořit v ní příjemnou atmosféru. Paní Tereza oceňuje výběr kvalitních lektorek a interaktivní přístup ve výuce. Váží si i toho, že jí byl dán vždy prostor pro diskusi a zodpovídání dotazů. Není úplně jednoduché vybrat zajímavá a vhodná témata, která lze konstruktivně poskládat do počtu výukových hodin. Proto skladbu a výběr témat hodnotí paní Tereza velmi pozitivně. Jak již bylo nastíněno výše, během svého pracovního života několik vzdělávacích kurzů absolvovala, ale tento hodnotí jako jeden z nejefektivnějších a nejlepších. Absolvování kurzu jí přineslo ještě jeden další bonus; seznámila se s mnoha zajímavými lidmi, které mohou v budoucnu působit jako její zaměstnankyně...

Jak inženýrka ekonomie k hlídání dětí přišla

Vzhledem ke skutečnosti, že je paní Tereza na mateřské dovolené, bylo pro ní navštěvování kurzu časově náročné, protože musela zároveň sladit péči o svého syna.

Naštěstí pro ni kurz patří k těm s kratší hodinovou dotací, takže se jednalo jen o několik pátečních odpoledních a víkendových „směn“, což nakonec s podporou manžela zvládla.

Vyvrcholením tohoto kurzu bylo složení závěrečné zkoušky profesní kvalifikace dle standardů Národní soustavy kvalifikací. Tu, až na jednu frekventantku kurzu, všichni účastníci absolvovali úspěšně. Paní Tereza spolu se svou maminkou patřila k těm nejlepším a nejaktivnějším. Vždy byly perfektně připraveny a jejich nadšení pro jejich nový plán je znát na každém kroku.

Paní Tereza si ještě před zahájením kurzu pronajala prostory v jedné vilce se zahradou, které posléze vybavila vhodným zařízením pro děti předškolního a mladšího školního věku v interiéru a exteriéru. Oslovila své známé, kteří byli ochotni přiložit ruce k dílu, a uspořádala sbírku pro vhodné vybavení pro děti. Se svojí maminkou, která se do jejího projektu také zapojila, vymyslela název a obě rozjely reklamní a propagační „kampaň“. Přihlásilo se pár rodičů, kteří řešili, kam umístit své dítě, protože kapacita státních mateřských škol je plně obsazena. Paní Tereza věří, že i v dalších následujících letech její projekt najde uplatnění a setká se zájmem. Ale sama ví, že pokud nenabídne ještě „něco“ navíc, její projekt nebude udržitelný. S maminkou vymýšlí, jak rozšíří svou nabídku služeb, jaké kroužky, kromě hlídání, jsou schopny nabídnout.

Nejen pro paní Terezu, ale i pro její maminku, přestože se jedná o bývalou učitelku mateřské školy, byl kurz velkým přínosem. Přestože si sama uvědomuje, že její boj teprve začíná. Nabyta zajímavými zkušenostmi a informacemi ale pevně věří v úspěch...

Paní Dáša dobře poradila sobě, nyní radí v kariéře ostatním

Seznámily jsme se v kanceláři projektu Rodičovství a práce v Nymburce, kde Dáša pracuje jako individuální poradce pro různé cílové skupiny – rodiče na či po rodičovské dovolené, evidované na Úřadu práce. Její hlavní náplní práce je individuální poradenství klientkám tohoto projektu (žádný muž se projektu nezúčastnil), ale i projektu Krátce bez práce, jehož se účastní uchazeči o zaměstnání, evidovaní na Úřadu práce do 6 měsíců, a projektu pro absolventy Cílem je zaměstnání ve Středočeském kraji.

Před nástupem na tuto pracovní pozici byla v totožné situaci, jako její klienti, tedy bez práce, vedená v evidenci Úřadu práce. Svou situaci řešila tak, jak to později doporučovala i svým „ovečkám“, tedy nerezignovat, ale aktivním přístupem a neustálým kontaktem s potenciálními zaměstnavateli se úspěch ve formě nového zaměstnání nakonec dostaví, i když může jít o druh práce, na který původně vůbec nepomyslíte. Své profesní zaměření, obchodní zástupce IT firmy, nakonec zúročila i tím, že její počítačová gramotnost je na velmi slušné úrovni a mohla tak nabídnout to, co personalisté běžně u zájemců o zaměstnání vyžadují, ale u věkové kategorie 50 + příliš nepředpokládají.

Dáša je velmi komunikativní a životem zkušená žena, takže mou nabídku, aby si rozšířila své znalosti a dovednosti (kompetence) v oblasti, která ji zaujala, absolvováním kurzu KARIÉROVÝ PORADCE PRO VZDĚLÁVACÍ A PROFESNÍ DRÁHU po určitém zaváhání přijala. To zaváhání bylo způsobeno termíny výuky kurzu. Jelikož účastníky byly osoby zaměstnané, výuka probíhala o víkendech, tj. pátek odpoledne, sobota, neděle, a to po 6 víkendů za sebou. Osobní život šel trochu stranou a tak i souhlas manžela a širší rodiny hrál svou roli. Hlavním důvodem, proč přinést tuto oběť ve formě ztráty volného času byla skutečnost, že se v této oblasti tzv. našla a chce na profesionální úrovni poskytovat poradenské služby těm, kteří o ně projeví zájem, ať již ve školství nebo spoluprací s neziskovým sektorem.

A tak se po konzultaci s průvodcem, která ještě umocnila její motivaci, stát se kariérovým poradcem, setkávala s kolegy z oboru a lektory, doplňovala a pilovala své odborné, teoretické a především praktické dovednosti a připravovala se na zkoušku. Noční můrou bylo skupinové poradenství, se kterým neměla zkušenosti, a také teorie a právní minimum. Lektori byli individualitami s odbornými znalostmi, a každý tak přinášel jiný pohled na problematiku či kladl důraz na aspekt této profese. Všem záleželo na tom, aby si účastníci kurzu odnesli co nejvíce informací a praktických zkušeností, a tak byly víkendy naplněny konzultacemi i praktickým nácvikem kariérových pohovorů, testy a vyhledáváním informací z profilu Info absolvent i biflováním legislativního rámce vzdělávací soustavy ČR.

Absolvováním kurzu i složením závěrečné zkoušky Dáša posílila svou konkurenceschopnost na pracovním trhu, neboť pracovní pozice v projektu ESF je záležitost dočasná a zaměstnání je na dobu určitou. Závěrečné předání Osvědčení pak bylo jen třešničkou na dortu a možností znovu se setkat s kolegy, s nimiž si užila 6 víkendů tvrdé práce, ale i zábavy. Nabyté kompetence nyní využívá při sestavení podnikatelského záměru v oblasti kariérového poradenství.

Díky setkání na lyžařském svahu se dnes děti z dětského domova saunují

Dva čeští zanícení sportovci se setkají před Vánocemi na rakouském lyžařském svahu. Jeden z nich je krajský koordinátor projektu UNIV za Olomoucký kraj. Druhý je ředitel dětského domova v Zábřehu. První z nich hledá vhodné prostředí pro pilotní ověření programu dalšího vzdělávání „Obsluha sauny pro děti a dospělé“ a druhý právě dobudoval saunové centrum. A šťastná náhoda byla na světě! Díky

Kurz pilotního ověřování byl zahájen hned v lednu nového roku 2015 v dětském domově. Jeho úplný název zní SŠ, ZŠ, MŠ a DD Zábřeh, Sušilova 40 a jde o dětský domov s mateřskou, základní a střední školou, kde děti našly svůj náhradní domov. Všichni zaměstnanci tu vyvíjejí maximální snahu o začlenění sociálně znevýhodněných nebo zdravotně postižených dětí do společnosti.

Při návštěvě Domova na vás dýchne usměvavá, přátelská atmosféra a téměř rodinné klima mezi zaměstnanci a dětmi. Je zřejmé, že pracovníkům se daří týmová spolupráce a vzájemná podpora při řešení krizových situací (afekty u žáků, epileptické záchvaty, rasová nesnášenlivost, problémové chování žáků, jednání s problémovými rodiči, jednání s Policií ČR, s pracovníky odboru péče o dítě, s kurátory).

Většina dětí mateřské školy je v péči logopeda, který k nim pravidelně dochází. Paní učitelky z „mateřinky“ úzce spolupracují s pedagogy 1. stupně ZŠ pro následné úspěšnější začlenění dětí do školy. Dětem je věnována maximální individuální péče zohledňující jejich specifické potřeby v odborné spolupráci se školní psycholožkou. Zvláště na 2. stupni ZŠ je třeba uplatňovat preventivní postupy u žáků s problematickým chováním. Absolventi ZŠ jsou vedeni k tomu, aby pokračovali ve studiu. Škola má jednoletou a dvouletou praktickou školu.

Pro zlepšení podmínek Domova se pedagogové aktivně zapojují a realizují mnohé činnosti. Vedení školy ve výchově upřednostňuje prožitkové a činnostní aktivity pro vytváření dobrých vztahů s dětmi - děti se v zimě účastní lyžařských pobytů na horách, v létě se organizuje vodáctví, pomáhají s udržováním zahrady, v tělocvičnách a na hřišti se účastní sportovních klání, ve školních dílnách se učí pracovat s nářadím a mít radost z vlastních výrobků. Ředitel nedávno zorganizoval a zajistil v Domově vybudování centra saunování s finskou saunou a infrasaunou se zázemím.

Proto nebylo divu, že se pan ředitel, jeho zástupce (další zanícený sportovec a vyznavač zdravého životního stylu) a deset pedagogů bez zaváhání přihlásilo k realizaci pilotního ověření vzdělávacího programu „Obsluha sauny pro děti a dospělé“.

Lektory osmdesáti hodinového vzdělávacího programu se stali propagátoři a odborníci na saunování – ředitel Domova Mgr. Radek Pavlík a jeho zástupce Mgr. Ivo Fromel. Velmi důsledně se připravovali na výuku, shromažďovali studijní texty pro dané vzdělávací moduly, praktickou část výuky měli „v malíčku“. Vzdělávací program obsahuje sedm modulů – Orientaci v předpisech pro provoz sauny, Ovládání topidla a strojního zařízení sauny, Stavební a technické požadavky na provoz sauny, Zajišťování provozu sauny, Dodržování hygieny provozu, Aplikování zásad zdravého saunování včetně předlékařské první pomoci a nakonec Zajišťování ekonomického provozu veřejné sauny.

Díky setkání na lyžařském svahu se dnes děti z dětského domova saunují

Výuka probíhala v odpoledních hodinách v domovské škole dle stanoveného učebního plánu. Účastníky byly tři pedagogové a sedm pedagožek. Je zřejmé, že pro ženy bylo daleko náročnější zvládnout technické výukové moduly – strojní zařízení sauny, stavební a technické požadavky na provoz a jeho zajišťování. Dalším mezníkem, který bylo nutno překonat a zvládnout, byla nastalá situace, kdy z dlouholetých pedagogů se stali žáci, které vyučoval a zkoušel ředitel školy spolu se svým zástupcem.

Výuka kurzu byla u konce a většina pedagogů měla pocit, že na blížící se zkoušky nejsou dostatečně připraveni. A to před zkouškami ještě odjíždějí s dětmi i s panem ředitelem na lyžařský pobyt. Pan ředitel nervozitu kantorů vyřešil po svém – po uložení dětí k nočnímu spánku s pedagogy opakoval učivo „sauny“ na místo zaslouženého odpočinku po náročných dnech s dětmi na lyžích.

Dny zkoušek jsou tu! Jak se dalo u pedagogů předpokládat, výsledky zkoušení byly velmi dobré. Všichni obdrželi certifikát o úspěšném absolvování kurzu pro profesní kvalifikaci „Obsluha sauny pro děti a dospělé“. Při závěrečném hodnocení mnozí pedagogové přiznali, že pro ně bylo značně nepříjemné být vyvolán a zkoušen před ostatními. Což má však i pozitivní dopad - lépe se nyní vžijí do pocitů svých žáků před tabulí!

I ředitel školy je spokojený - saunování dětí v Domově nyní probíhá pod odborně proškoleným dohledem. Někteří z pedagogů by se chtěli přihlásit ke zkoušce dle zákona 179/2006 Sb. A a rozšířit si své profesní uplatnění.

Petr nahlédl do kuchyně kolegů vzdělavatelů

Pan Petr se celoživotně zabývá oblastí vzdělávání, především vzděláváním dospělých. Přesto, anebo právě proto se neustále snaží sledovat nové metody a postupy, které mohou rozšířit portfolio poskytovaných služeb. Uvítal tedy nabídku dlouholeté spolupracovnice, která na začátku roku 2015 organizovala kurz a následné ověřování profesní kvalifikace Kariérový poradce pro vzdělávací a profesní dráhu.

Když zvážil možnosti uplatnění této kvalifikace, došel k názoru, že absolvování aktivity pro něho bude přínosem. Především v oblasti personální práce, kde získal většinu informací před lety při studiu managementu, získá aktuální přehled a postupy. Současně bude moci nabídnout nové služby školám, kde vyvíjí nezanedbatelné procento aktivit. Současně se ve své práci dostává do častého kontaktu s lidmi (v celé věkové struktuře), kteří řeší náročné životní situace. Jednou z nich bývá řešení následného životního uplatnění. Navíc – koučovací přístup sám o sobě je mu blízkým, a tak nakonec skutečně nebyl důvod k dlouhému rozhodování. Poděkoval za nabídku a rád se zúčastnil.

Znovu do školy

Čím více se blížilo zahájení kurzu, tím častěji se v Petrově hlavě objevovala myšlenka, zda je to „nutné“. V mnoha posledních letech stojí na druhé straně lavice a nyní zase do školy? Převládla ovšem zvědavost, možná i zvědavost a začal se na novou zkušenost těšit. Nakonec nahlédne do kuchyně kolegů, seznámí se s novými postupy a určitě pozná nové lidi. Přišel první den, a jak to už bývá u lidí více než dospělých, s trochou zvědavosti a s trochou nejistoty se v Nymburce seznamovali noví „spolužáci“.

Příjemné zahájení kurzu bylo samozřejmě zásluhou organizátorky a v neposlední řadě i velmi zkušené lektorky s bohatými pedagogickými i lidskými zkušenostmi. Svým způsobem měl Petr představu, co bude předmětem studia a řadu věcí znal ze své praxe. Po několika hodinách začal témata vidět v jiných, nových vztazích. Určitě je třeba začít od začátku – tedy trocha historie, která nebývá vždy záživná. Ovšem jsou lidé, kteří ji umí podat zajímavou formou. Pak následuje zařazení do legislativního rámce – taky žádná zábava, ale jak již bylo řečeno, jsou lidé, kteří to umí podat.

Další témata již byla o komunikaci s klienty, a to byl Petr ve svém živlu. Nalezl řadu zajímavých podnětů i pro svou dosavadní práci. Znovuobjevil postupy, které již dlouho nepoužil a které se rozhodl opět používat. To je vynikající sekundární efekt, když nám někdo vypráví o problematice, kterou známe a najednou máme možnost ji vidět z jiného úhlu.

Velmi příjemné a přínosné byly nácviky rozhovorů s klienty a tvorba jejich osobního portfolia a samozřejmě i portfolia kariérového poradce. Zajímavé byly i nové informace o podpůrných nástrojích na internetu – Národní soustava povolání a národní soustava kvalifikací (které Petr přirozeně znal) a o stránkách Info absolvent (které neznal a byl jimi nadšen). Hned večer začal šířit informace o „Info absolventovi“ mezi učiteli (zatím reprezentovanými sestrou). Zajímavé podněty se objevily i v tématech práce se skupinou a nové nápady pro zařazení do organizovaných kurzů.

Petr nahlédl do kuchyně kolegů vzdělavatelů

Podtrženo a sečteno – byť byla výuka o víkendech a v týdnu Petr (nejspíš stejně jako jeho spolužáci) pracoval, těšil se. Na kolegy, lektory a nové informace.

Období pilování informací

Každá zábava někdy končí, bohužel je to občas spojeno s méně příjemnými aktivitami, jako jsou zkoušky. Nastalo období zamlklých tváří a pilování získaných informací. Ano, všichni byli dobře připraveni, lektori dali spousty informací a umně je dotvořili do souvislostí. Všichni účastníci byli lidé z praxe, zkušení a vzdělaní. Takže všechny podmínky pro úspěšné absolvování byly splněny.

Ovšem známe to všichni. Nikdo nechce být za hlupáka, a zvláště od určitého věku se tento pocit stupňuje. A Petr posledních téměř třicet let, až na drobné výjimky, zkouší, nikoliv je zkoušen. Byť je mu empatie velmi blízká, toto bylo její další posílení. Čím víc se zkoušky blížily, tím čilejší byla i korespondence mezi kolegy, spojená s výměnou informací.

A přišel „den D“. Sešli se ve známém prostředí, se známými lidmi, ale tak nějak oficiálněji. Zkoušky proběhly korektně, ovšem ve velmi přátelské a lidské atmosféře – a hlavně úspěšně. Jistě všem účastníků spadl kámen ze srdce, byť to nebylo slyšet.

Kdybychom se Petra zeptali, zda by doporučil tento kurz, odpověděl by jednoznačně ano. S drobnou poznámkou, že tato profese vyžaduje určité životní zkušenosti a nejspíš i vstupní znalosti, zkušenosti a dovednosti z oblasti komunikace, práce s lidmi a snad i trochu koučovacího přístupu. Nezbytná je potom empatie a radost z komunikace s druhými lidmi.

Uplatnění v praxi

Když čas odvál euforii z úspěšně absolvované zkoušky, přišla otázka co teď – jak to využiji. Možností se nabízí celá řada – žáci, studenti, osoby jakkoliv znevýhodněné, uchazeči a zájemci o práci, kterýkoliv člověk, který hledá vhodnou cestu životem.

Petr má v tomto případě jasno. Získané zkušenosti bude jistě využívat při práci s klienty v oblasti rozvoje osobnosti. Další skupinou osob, se kterou velmi rád pracuje, jsou osoby starší padesáti let. Tady pomáhá svým vrstevníkům, často úspěšně, nalézt uplatnění a je pravděpodobné, že získané zkušenosti efektivitu jeho práce zvýší. V neposlední řadě bude šířit nové zkušenosti mezi pedagogy a stane se „emisarem“ této profesní kvalifikace. Profesi věří a ví, že je a stále více bude společensky významná.

Průvodci přírodou si zvýšili vědomosti

Na přelomu roku 2014 až 2015 nymburská vzdělávací instituce CEARA, s.r.o. realizovala pilotní ověřování profesní kvalifikace Průvodce přírodou. Kurz kombinoval vyváženým způsobem teoretickou část s praktickou a příklady dobré praxe, doplněnými dostatečným prostorem pro aktivní zapojení účastníků kurzu, především v jeho tematické části Interpretální aktivity a Organizace exkurze.

Kurz probíhal v průběhu pátku, soboty a neděle zpravidla jednou za 14 dní. Cílem kurzu byla podpora „průvodců“ na vybraném velkoplošném chráněném území. Pro kurz byl vybrán region CHKO Kokořínsko – Máchův kraj.

Do průběhu realizace 120 výukových hodin se organizátoři snažili vtěsnat co nejvíce výjezdů a exkurzí do zmiňovaného regionu, přestože byl kurz realizován v zimním období, a zaměřit se na trénink v interpretaci (prezentaci) vlastního průvodcovského projektu přímo v přírodě. Byť se v průběhu realizace kurzu počet snížil z 8 osob na 5, tento „užší“ kruh se skládal z lidí, kteří měli opravdový zájem o obor. Většina z nich již v oboru pracuje, někteří již několik let!

Příběh první – Lucie

Lucie je žena mnoha zájmů a aktivit, svůj volný čas ale věnuje především dvěma nejmilejším koníčkům – hudbě a přírodě. Vystudovala obor Botanika a ochrana krajiny a přírody na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy v Praze a v současné době pracuje jako projektová pracovnice Ústavu experimentální botaniky v Praze. Své nemalé vědomosti a dovednosti si ale rozšiřuje také prostřednictvím dalšího vzdělávání. Jedním z příkladů je tříletý kurz v oboru muzikoterapie, který studuje druhým rokem v Olomouci. Druhým bylo absolvování výše zmiňovaného kurzu Průvodce přírodou. Od kurzu očekávala rozšíření svých praktických dovedností, konkrétně v oblasti interpretace. Ráda by v budoucnu pracovala v oboru „průvodcování po přírodě“. *„Čekala jsem od kurzu, že rozšíří především moje praktické dovednosti (především interpretaci), a že se seznámím s novými lidmi, kteří mají stejný zájem o obor a podobnou motivaci kurz absolvovat. Po praktické stránce mě kurz posunul blíže k práci s lidmi,“* říká Lucie.

Příběh druhý – Petr

Účastník kurzu Petr bydlí téměř celý život v našich nejvyšších horách - Krkonoších. V podstatě si pouze odskočil vystudovat vysokou školu do Prahy (asi se nebudete divit, že v přírodovědném oboru).

Po absolvování doktorátu se zase vrátil do „své“ domoviny, kde působí jako outdoor průvodce. Velmi pozitivně hodnotí tzv. informačně-diagnostický modul: *„S pilotním ověřováním souviselo prvotní prošetření našich odborných kompetencí a znalostí prostřednictvím Informačně-diagnostického modulu. Vzhledem k tomu, že v daném oboru pracuji již 20 let, nemusel jsem absolvovat kurz celý. Nicméně úvodní části kurzu mne doslova nadchly, takže jsem se zúčastnil všech částí kurzu. Kurz Průvodce přírodou je specifický a mnoho takto orientovaných kurzů se u nás nerealizuje. Jsem velmi rád, že jsem se kurzu mohl zúčastnit. Práci nelze dělat 20 let stejným způsobem, je potřeba být otevřený k inovativním přístupům.“*

Průvodci přírodou si zvýšili vědomosti

Příběh třetí – Jeroným

Jeroným je v současné době bez práce. Ale brzy „vypukne“ jeho sezóna. Jeroným totiž působí jako průvodce po horách, nikoliv po České republice, ale v Rumunsku. Letos zahájí již svou patnáctou sezónu. I jeho velkou motivací k účasti na kurzu byla „inovace vlastního řemesla“. *„Velmi rád pracuji s lidmi, moje práce je mým koníčkem. Přestože pracuji především od jara do podzimu, v zimě mám více prostoru pro vlastní seberealizaci a samozřejmě na rodinu. Na kurz jsem se vlastně přihlásil ze zvědavosti,“ říká.*

Příběh čtvrtý – Daniela

Daniela působí necelý rok na Správě CHKO Kokořínsko – Máchův kraj, takže když se o kurzu dozvěděla, neváhala ani minutu s podáním přihlášky. I ona má vystudovaný přírodovědný obor, konkrétně obor Fyzické geografie na Přírodovědné fakultě Karlovy univerzity. Také ona sama sebe chtěla posunout dál. Získané znalosti a odborné kompetence určitě využije ve svém současném zaměstnání.

Příběh pátý - Šárka

Posledním účastníkem kurzu je Šárka, která nemá zatím s „průvodcováním“ žádné zkušenosti. Nicméně příroda, hory a „batůžkářské“ cestování jsou jí velmi blízké. Šárka vystudovala obor Mezinárodní rozvojová studia na Přírodovědecké fakultě Palackého univerzity v Olomouci a v rámci vystudovaného oboru procestovala několik vzdálených zemí. S příchodem mateřství se ale vrátila do svého rodného města a začala působit v oblasti vzdělávání pedagogických pracovníků (v oblasti environmentálního vzdělávání) a také si splnila velký sen - spoluzaložila se stejně smýšlejícími lidmi – lesní mateřskou školkou. V budoucnu by ráda organizovala objevné výpravy do lesa pro děti předškolního, ale i mladšího školního věku, neboť spatřuje, jak jsou dnešní děti přehlcneny moderními vymořky, ale úplně zapomínají na svět kolem sebe, jak je propojený. Ráda by přinášela dětem nové podněty a zábavné aktivity, jak přispívat k péči o svět kolem nás.

„Velký přínos kurzu spatřuji především v interpretačních aktivitách a organizaci exkurze jako takové. Kurz nás výborně naučil, jak si vyhledat potřebné informace, jak je zpracovat a prezentovat, jak zodpovědně naplánovat exkurzi, pro jakou cílovou skupinu atp. To považuji pro průvodcovskou profesi a obecně pro práci s dětmi (lidmi) v této oblasti za naprosto klíčové. K bezproblémovému průběhu této části školení samozřejmě přispěl zodpovědný a profesionální přístup lektora, kterého touto cestou velmi chválím,“ hodnotí Šárka.

Pan Adam nechce být vedený na Úřadu práce

Naše škola - Střední škola hospodářská a lesnická Frýdlant, Bělíkova 1387, příspěvková organizace působí v UNIVu již dlouho. Je také zapojena do tvorby výukových programů a do pilotního ověřování metodik programů dalšího vzdělávání.

Účast v projektu pomohla škole z několika různých hledisek. Jméno školy se tím dostává do podvědomí také dospělých jedinců, kterým byla poskytnuta možnost na sobě pracovat a absolvováním kurzu získat certifikát. Dalším velkým plusem pro školu je zviditelnění práce pedagogů v jejich aktivitě a v předávání zkušeností široké veřejnosti. Pro samotné pedagogy je to především možnost přivýdělku, tvorba nových výukových materiálů a nebojím se říci, že i ochrana před syndromem vyhoření, protože se aktivity pedagogů rozšířily i směrem k využitelnosti a prospěchu, ale také k prožití pocitu užitečnosti práce pro ostatní, kteří si vážící možnosti pracovat na sobě a uplatnit tak získané vědomosti a dovednosti ve svém praktickém životě. Příjemná je také zpětná vazba od účastníků pilotního ověřování v tom, že jim kurz pomohl najít si práci, dal možnost pracovat ve zvoleném oboru, zůstat v rodinné firmě, posílil jejich sebevědomí, umožnil prožít úspěch, dal pocit být užitečný, umožnil zabezpečit rodinu a být příkladem pro své děti.

Škola disponuje vybavenými pracovišti odborného výcviku pro své žáky různých potravinářských oborů, tak nebyl problém uskutečnit pilotní ověřování přímo v dílnách praktické výuky žáků.

Profesní kvalifikace Výroba masných a drůbežích masných výrobků pod kódem 29-023-H byla na naší škole uskutečněna v termínu od 01.03.2014 do 30.06.2014. přihlásilo se do ní 8 účastníků mužů. Jedním z účastníků byl pan Adam.

O pilotním ověřování se dozvěděl při exkurzi žáků Střední školy hospodářské a lesnické na jejich pracovišti, u soukromé řeznické výrobní dílny Folda s.r.o. Zde byl osloven pedagogickým pracovníkem školy a seznámen s tím, že se připravuje pilotní ověřování a zda o něj nemá zájem.

Pan Adam žije trvale ve městě Frýdlant v Libereckém kraji. Je mu 24 let. Jeho doposud nejvyšší vzdělání je střední odborné vzdělání s výučním listem v potravinářském odvětví – kuchař-číšník. Svou původní vyučenou profesi však vykonával pouze velice krátce. Nejprve po skončení střední odborné školy byl veden šestnáct měsíců na úřadu práce. Nenašel plnohodnotné uplatnění ve svém oboru, tak přijal práci pomocného kuchaře. Navíc za práci musel dojíždět, protože nenašel vhodné místo v blízkosti svého bydliště. Pracovní ohodnocení bylo nízké, práce jej nenaplňovala a cestováním ztrácel mnoho času, tak skončil. Byl opět dvanáct měsíců na úřadu práce. Po této roční dlouhé době se mu naskytla možnost pracovat u soukromé firmy Folda, s.r.o., kde nastoupil jako dělník výroby. Teoretické základy získal již během vyučení se příbuznému potravinářskému oboru. Praktické zkušenosti, znalosti a dovednosti získává vykonáváním tohoto povolání, své dosavadní profese. Vlastní snahou a pracovitostí se snaží se zdokonalovat a později při pilotním ověřování profesní kvalifikace také uplatnit své praktické dovednosti. Účast na pilotním ověřování přijal jako výzvu na sobě zapracovat a možnost získat osvědčení, které pro zaměstnavatele bude projevem jeho zájmu o práci dělníka výroby v jeho provozovně.

Pan Adam nechce být vedený na Úřadu práce

Průvodce pilotním ověřováním a lektor informačně diagnostického modulu při sestavování portfolia dovedností konstatovali, že předchozí vzdělání – vyučení v příbuzném potravinářském oboru by umožňovalo, aby se pan Adam neúčastnil některých částí v teoretickém či praktickém vyučování. Účastník tohoto pilotního ověřování se však dobrovolně rozhodl, že všechny moduly spolu se svými spoluúčastníky navštíví, aby si je oživil v paměti a získal tak pocit jistoty pro vykonání závěrečné zkoušky a pro získání závěrečného certifikátu.

Teoretickou část výuky hodnotí pozitivně. Byl rád, že mohl reagovat na dotazy lektorů, protože některé poznatky mu byly známé. Na druhou stranu uvítal obohacení poznatků novými a uvědomění si znalostí již zapomenutých. Na praktické části byl jako ryba ve vodě, protože vykonávané činnosti jsou jeho denním vykonáváním činností. Trochu měl problémy s obsluhou stroje, protože vybavení provozovny je trochu modernějším vybavením. Šlo o mírné změny, které se daly snadno zapamatovat.

Zkušební skupina pilotního ověřování byla celkem vyrovnaná. Šlo o účastníky, kteří se již brigádnicky s výrobou setkali, nebo v minulosti koketovali s vyučením v daném učebním oboru, ale učební obor nedokončili nebo provozují domácí zabijačky jejich dědové a spousta měli okoukaného. Věkově si sedli, a starší kolegy brali jako zkušené osoby a rady si brali i od nich. Spolupráce v kolektivu byla nekonfliktní, pracovní úkony se měnily tak, aby měl každý možnost vyzkoušet si výrobu ve všech stupních technologické přípravy. Vše bylo směřováno k samostatnému zvládnutí závěrečné zkoušky, což nás uklidňovalo. Žádné nástrahy na nás nečekaly. Vše bylo vysvětleno a ukázáno. Lektori pracují na odborném výcviku s uční jednotlivých oborů a tak jako k nim se přistupovalo k nám – pomalu, jasně, zřetelně s kontrolními otázkami na zopakování pochopení. Pro nácvik praktických činností a využití pomocných strojů vzdělávacím programem byl dostatečný čas stanovený počtem hodin výukových. Praktický nácvik jednotlivých odborných činností na strojích při výrobě a především kvalifikovaná pomoc lektorů praktického vyučování daly všem účastníkům pocit jistoty, že budou připraveni na závěrečnou zkoušku a že se nesetkají se situací, která by je zaskočila. Kurz považuje za přijatelný po stránkách nároků na výuku jak teoretickou, tak praktickou. Sám šel do kurzu plný obav a očekávání, jestli to zvládne. Dnes je rád, že do toho šel a zvládl to. Vřele doporučuje takového aktivy i ostatním.

Velkou výhodu pilotního ověřování vidí pan Adam v tom, že teoretická i praktická výuka probíhala v místě jeho bydliště a že nemusel dojíždět. Tím mu vybyl čas na koníčky a rodinu. Neutrpěl ani rodinný rozpočet, protože výukové programy byly ve formě prezentací, které se využívaly ve formě výukových digitálních materiálů školy z webu jejich internetových stránek. Byly doplněny žákovskými učebnicemi a tištěnými materiály. Na odbornou praktickou výuku měl vlastní pracovní oblečení a obutí. Také zdravotní průkaz vlastnil a nemusel si jej pořizovat. Pan Adam byl v průběhu absolvování kurzu podporován i svým zaměstnavatelem. Ten jej uvolňoval na jednotlivé vyučovací bloky bez problému. Měl sám dobrý pocit z toho, že se jeho zaměstnanec má chuť vzdělávat a doplňovat si kvalifikaci. Toto vidí jako opravdu velice pozitivní, když si přičte osvědčení pro svého zaměstnavatele, tak je velice rád za nabídku v účasti pilotního ověřování. Vůbec nelituje změny, pro kterou se rozhodl, a to změnit sebe z kuchaře na řezníka.

Pan Adam nechce být vedený na Úřadu práce

V současnosti pracuje pan Adam ve společnosti Folda, s.r.o., která je zaměřena na zpracování výrobků drůbežího masa. Certifikát mu zvedl sebevědomí, posílil mu pozici ve výrobě. Je rád, že má osvědčení, protože jiní spolupracovníci mají pouze základní vzdělání a léta praxe. Je mladý a spoléhá na další nabídky, které mu život nabídne. Nechce být veden na úřadu práce a patřit mezi ty mladé lidi, které společnost odsuzuje za to, že nemají práci, že nechtějí pracovat a raději se nechají živit státem. Je rád, že našel uplatnění v příbuzném oboru, který se mu líbí a naplňuje jej. Proto je rozhodnut doporučit vzdělávací kurz i svému známému.

Pan Adam si po úspěšném absolvování uvedené profesní kvalifikace Výroba masných a drůbežích masných výrobků pod kódem 29-023-H plánuje prohloubit své dosavadní odborné zkušenosti, dovednosti a znalosti získané v praxi a během pilotního ověřování v dalším kurzu, který naše škola plánuje.

PROFESNÍ KVALIFIKACE K ZAHÁJENÍ PODNIKÁNÍ

Jako floristka našla novou cestu

Pro paní Markétu Diváckou byl kurz Florista pořádán v rámci projektu UNIV 3 mnohem víc, než pouhým dalším vzděláváním. Stal se základním kamenem jejího nového života. K tomu starému se už pravděpodobně kvůli rok staré události nebude moci nikdy vrátit.

Před rokem postihlo paní Markétu nečekané neštěstí. Prakticky bez známé příčiny u ní došlo k naprostému selhání motorického aparátu a většina jejího těla ochrnula. Ona však začala bojovat, absolvovala různá vyšetření, pobyty v nemocnici, rehabilitace... Postupně se znovu učila vyjadřovat emoce v obličeji, chodit, provádět základní pohyby horními končetinami. Z ženy naprosto odkázané na invalidní vozík a na pomoc okolí se začal opět stávat samostatný člověk. Ke své dřívější práci vychovatelky ve školní družině se však již asi nikdy nebude moci vrátit. Toto povolání, které pro ni mnoho znamenalo, vyžaduje velké fyzické vypětí a ona by už přes všechnu svoji snahu nebyla schopna vydržet hodiny plné běhání za dětmi a hraní si s nimi.

Za velké podpory svého manžela začala hledat jinou kreativní činnost, při které přichází člověk do styku s lidmi, ale která by pro ni byla přijatelnější. Na internetových stránkách SOŠ a SOU služeb Velký Újezd našli pozvánku na kurz Florista, pořádáný v rámci projektu UNIV 3. Zdálo se, že vazačství splňovalo všechny základní požadavky na zaměstnání, které si paní Markéta představovala. Jedná se o kreativní práci, při níž člověk přijde do styku s lidmi, přitom si však může v případě potřeby sednout nebo si vznikající vazbu položit na stůl.

Přesto měla paní Markéta obavy, zda kurz vzhledem ke stále špatné jemné motorice zvládne. Proto se po předběžné elektronické komunikaci rozhodla do školy přijet i s manželem. Zde se jich ujal průvodce dalším vzděláváním, který s ní ve vši diskrétnosti probral její potřeby a představy a poté s nimi seznámil i jednotlivé lektory kurzu. Ti se, stejně jako průvodce, rozhodli udělat maximum pro to, aby mohla paní Markéta, která je stále ještě zčásti odkázaná na invalidní vozík, kurzem projít a úspěšně jej dokončit. Když viděla takovou podporu ze strany všech členů organizačního týmu, rozhodla se kurz absolvovat.

Její rehabilitace již nesla ovoce, a tak mohla sama vyjít schody. Nebyla však schopna sama řídit automobil, ani dlouho stát či ohýbat prsty. Jelikož bydlí v jiné obci, než kde se nachází škola, manžel ji pravidelně na jednotlivé moduly vozil. Vzhledem k době jejich pořádání (všechno víkendové dny) to pro něj naštěstí nebyl problém.

Skupinu tvořily samé ženy v produktivním věku, a hned při prvních hodinách se vytvořila velmi dobrá atmosféra. Na tom měli samozřejmě nemalý podíl i všichni členové týmu zajišťujícího řádný průběh kurzu. Díky takovému klimatu se paní Markéta nebála s ostatními otevřeně mluvit o svém problému, což od ní bylo neobyčejně statečné. Všichni členové týmu i sami účastníci ji podporovali, komunikovali s ní, přesto však ne přehnaně, aby jí zbytečně nepřisuzovali roli invalidy, kterým rozhodně není.

Paní Markéta velmi kladně ohodnotila přístup lektorů k ní, jejich vstřícnost, individuální přístup i rady, jak si s prací poradit v případě, když byly některé motorické úkony ještě příliš náročné. Naučila se pomáhat si vhodně jinými částmi těla a za pomoci vhodně uspořádané pracovní plochy.

Jako floristka našla novou cestu

Vzhledem k tomu, že má problémy s jemnou motorikou, do níž patří i psaní, lektori pro ni vždy měli s předstihem připravené poznámky a také jí dávali k dispozici prezentace, které během modulů promítali. Pochvala nám byla z její strany vyjádřena i za možnost prakticky si vyzkoušet všechny probírané vazačské práce s odpovídajícími pomůckami a materiálem. To jí umožnilo v maximální možné míře zjistit, s čím a kdy se jí bude v budoucnu pracovat dobře a které úkony jsou obtížnější a bude se na ně tedy muset zaměřit během svých cvičení.

Náplň kurzu nakonec zcela splnila její očekávání. Díky dobré motivaci a podpoře dokázala najít kreativní činnost s lidským kontaktem, ve které může vyniknout. V neposlední řadě navázala nové sociální kontakty. To vše jí dopomohlo znovu se cítit jako plnohodnotný člověk.

Na náplni kurzu i na jeho organizaci by nic neměnila. Naopak. Po jeho úspěšném zakončení ještě jednou poděkovala za veškerou podporu a vyzdvihla kvalitní práci celého týmu. Absolvování kurzu by vřele doporučila i svým známým. I po absolvování kurzu zaslala na naše pracoviště ukázkou výrobků, které již doma váže sama, aby nezaostávala. V budoucnu by totiž ráda vykonala závěrečnou zkoušku v oboru a začala sama v odvětví pracovat. Věří, že se takto dokáže uživit a otevře se jí nová etapa života, která snad nebude horší, než ta předchozí.

Díky kurzu mají restauraci plnu hostů

Pan Petr Šmídek získal po ukončení povinné školní docházky výuční list zedníka, avšak nikdy tuto profesi nevykonával. Již deset let totiž pracuje na plný úvazek jako kuchař v různých typech restaurací.

Jelikož jeho manželka kamarádí s dcerou učitelky, která učí na SŠ a VOŠ cestovního ruchu v Českých Budějovicích, jednoho dne přišla řeč na téma vzdělávání. Paní učitelka se zmínila panu Šmídkovi o možnostech, které nabízí projekt UNIV 3, konkrétně o možnosti absolvovat kurz „Příprava minutek“ v rámci pilotního ověřování profesní kvalifikace.

Pan Šmídek nelenil a zavolal do školy, že má zájem se pilotáže zúčastnit, jelikož se chystá zahájit podnikání v oboru a do budoucna by rád získal i výuční list na kuchaře. Bylo mu vysvětleno, že škola nabízí celkově tři profesní kvalifikace, a to Příprava teplých pokrmů, Příprava pokrmů studené kuchyně a Příprava minutek. Pokud je všechny absolvuje a získá všechna tři osvědčení ze zkoušek profesní kvalifikace, může se zúčastnit závěrečných zkoušek učebního oboru Kuchař a po jejich úspěšném absolvování získat výuční list.

Očekávání od kurzu měl pan Šmídek v zásadě reálná, a tudíž jeho očekávání splnila. Vyzkoušel si možnost pracovat v nadstandardně vybavené školní kuchyni a poznat sofistikované spotřebiče, které mu doposud byly neznámé. Zároveň ocenil velmi kvalitní a profesionální přístup ze strany lektorů, kteří mu poskytli veškeré informace a dostatek času pro všechny požadované praktické činnosti a úkoly. Všechny činnosti v kurzu vnímal jako přínosné a užitečné, vybavení kuchyně skutečně ocenil a pracovalo se mu v těchto podmínkách výborně. Brzy se s interiérem sžil...

Absolvování kurzu bylo relativně časově náročné, jelikož zaměstnavatel nebyl ochotný pana Šmídka z práce uvolňovat, ani finančně podporovat a už vůbec mu nenabídl žádný kariérní postup. Největší podporu tak pan Šmídek vnímal a cítil ze strany své rodiny.

Hlavní motivací pro něho bylo, aby své nově nabyté dovednosti mohl uplatnit ve svém podnikání, což se mu podařilo. Otevřel si společně se svými dvěma kamarády restauraci s názvem BRIO v Českých Budějovicích, kde mají neustále obsazeno. Dle svých slov návštěvníci restaurace vnímají pozitivní nadšení ze strany personálu pro tuto práci, a proto se také restauraci daří.

Pan Šmídek, kterému je 35 let, je reálným důkazem toho, že vzdělávací programy a systém celoživotního vzdělávání jsou obrovským přínosem nejen pro školu či dotyčného osobně, ale i pro společnost a trh práce.

Od cukrářky k hrobníkovi, od rakvičky k rakvi

V srpnu 2013 proběhlo v rámci projektu UNIV 3 pilotní ověřování profesní kvalifikace hrobník. Pilotního ověřování této kvalifikace se ujali pracovníci Vzdělávacího institutu Středočeského kraje - VISK.

Vzdělávací institut Středočeského kraje je příspěvkovou organizací zřízenou Středočeským krajem, jejíž hlavní náplní je poskytování veřejně prospěšné činnosti v oblasti vzdělávání dospělých a dalšího profesního vzdělávání především na území Středočeského kraje. V současnosti se věnuje dalšímu vzdělávání pedagogických pracovníků (DVPP), dalšímu vzdělávání veřejné správy (DVVS), dalšímu vzdělávání v sociálních službách (DVSS) a vzdělávání seniorů v rámci Akademie třetího věku. Nezanedbatelnou součástí činností institutu je i bohatá projektová činnost. Své aktivity zajišťuje VISK prostřednictvím devíti regionálních pracovišť sídlících v okresních městech Středočeského kraje a v Praze.

Pilotní ověřování profesní kvalifikace hrobník realizoval VISK ve spolupráci se Střední školou technickou Zelený pruh, která působí na Praze 4 a pro realizaci kurzu i zkoušek poskytla prostory tzv. „cvičného hřbitova“. Na správný průběh kurzu a zkoušek dohlížel Cech hrobnický prostřednictvím svého zakládajícího člena a předsedy, pana Davida Stejskala.

O absolvování profesního vzdělání hrobník byl větší zájem, než se původně očekávalo, a tak místo plánovaných osmi účastníků do něj nastoupilo nakonec dvanáct. Jeden účastník z pracovních důvodů v průběhu kurzu odstoupil s tím, že kurz bude absolvovat v pozdějším termínu. Převážná část účastníků měla o dané profesi alespoň základní přehled a někteří v ní dokonce již nějakou dobu pracovali. Dle jejich vyjádření se do kurzu přihlásili hlavně kvůli doplnění chybějících dovedností a z důvodů získání celostátně platného osvědčení. Překvapivě o kurz projevila zájem a úspěšně jej absolvovala i jedna žena, paní Lenka Skřivanová.

Lenka Skřivanová je původní profesí vyučenou cukrářkou, je jí 38 let a SOU v oboru cukrář absolvovala v Praze. Po ukončení školy tuto profesi vykonávala přibližně dva roky, později se s rodinou přestěhovala z Prahy do obce Studené u Jílového u Prahy. Bohužel ve svém oboru po ukončení mateřské dovolené již adekvátní práci nesehnala a byla nějakou dobu vedena v evidenci Úřadu práce.

Poté, co se uvolnila pozice správce hřbitova v Jílovém u Prahy, tuto nabídku přijala a stala se zaměstnancem Městského úřadu. Přesto, že se dle jejích slov hodně lidí pozastavovalo nad tím, že se jako žena rozhodla vykonávat tuto práci, svého rozhodnutí nelituje. Vyhovuje jí jak práce venku, tak i krátká dojezdová vzdálenost od bydliště.

Náplní její práce, kromě klasické údržby hřbitova (zahradnická a úklidová činnost), jsou i některé úkony, které patří do profese hrobník. Informaci o pilotním ověřování profesní kvalifikace hrobník získala od svého zaměstnavatele. Vzhledem k tomu, že tuto činnost vykonávala bez řádného vzdělání, byla zaměstnavatelem ujištěna, že ji bude podporovat v případě, že se rozhodne si kvalifikaci profesí hrobník doplnit.

Od cukrářky k hrobníkovi, od rakvičky k rakvi

Dle jejích slov je Jílové u Prahy rychle se rozvíjející obcí. Na jejím území má hlášeno trvalý pobyt kolem 3700 obyvatel. K Jílovému u Prahy dále patří sedm obcí. Paní Skřivanová říká, že tato skutečnost přispěla k nárůstu zájmu o místa na zdejších hřbitově a vzrostla poptávka po pohřebních pracích. Je matkou dvou synů, z nichž mladší teprve nedávno nastoupil na základní školu. Přesto, že tato profese není pro ženu jednoduchá a skloubit profesi správce hřbitova i hrobnické úkony s rolí matky je nejen neobvyklé, ale i náročné, dle svých slov je paní Skřivanová spokojená a k původní profesi cukrář se již neplánuje vrátit.

Od kurzu očekávala hlavně získání nových informací, doplnění chybějících znalostí i dovedností z oboru a v neposlední řadě i získání osvědčení. Vzhledem k přijatelné délce kurzu (60 hodin), výrazné podpoře ze strany zaměstnavatele i rodiny, nepocítila výrazněji časovou zátěž v průběhu kurzu i při přípravě na zkoušky.

Pozitivně hodnotí i skutečnost, že část kurzu probíhala v sobotu. Kurz dle jejích slov splnil veškeré její požadavky a očekávání. I když znalosti, jak se správně obléknout na pohřeb a jakým způsobem rozmístit věnce a květiny, pro ni nebyly již žádnou novinkou, tak informace o tom, jaká jsou zákonem daná pravidla pro nakládání s lidskými ostatky nebo jak stanovit minimální tlecí dobu, pro ni byly zcela nové.

Všechny části kurzu hodnotí jako velmi přínosné pro další svůj profesní rozvoj, ať už byly zaměřeny na získání znalostí z oblasti právních i hygienických předpisů, na znalostí z provozu pohřebiště, pravidla pro výkop hrobu, praktické dovednosti pro uložení pozůstatků či postup při exhumaci. Již nyní, dva měsíce po absolvování zkoušek profesní kvalifikace hrobník, sleduje zlepšení své pracovní činnosti. To se jí potvrdilo i díky zpětné vazbě ze strany pozůstalých, kteří ocenili kvalitu služeb, které poskytuje.

Paní Skřivanová také velice pozitivně hodnotí přístup lektorů a zkoušejících i dalších pracovníků, kteří se na realizaci kurzu podíleli. Ráda vzpomíná na vstřícnost a pozitivní náladu, která při kurzu vládla i na své „spolužáky“. Jediné, co by změnila, je učebna na „cvičném hřbitově“, která svou plochou, osvětlením i tepelnou izolací dle jejího názoru neodpovídá potřebným požadavkům. Ostatní vybavení „cvičného hřbitova“ však chválí a popisuje jako dostačující pro potřeby vzdělávání.

Vzhledem k tomu, že si uvědomuje nevalnou pověst daného povolání i předsudky, které jej doprovázejí, ráda by přispěla svým profesionálním přístupem k nápravě pověsti a získání ztracené prestiže hrobnické profese. Současně se domnívá, že tento kurz, resp. tuto profesní kvalifikaci, by si měli doplnit všichni, kdo profesi hrobník již provozují bez potřebného vzdělání. Vřele to všem svým kolegům doporučuje.

Paní Skřivanová se rozhodla neusnout na vavřínech a pokračuje ve vzdělávání v oblasti pohřebnictví. V příštím roce by ráda absolvovala kurz zaměřený na profesní kvalifikaci Administrátor pohřebiště, případně Sjednavatel pohřbení. Věří, že jí doplnění vzdělání zajistí pevnější pozici na trhu práce.

Od cukrářky k hrobníkovi, od rakvičky k rakvi

Také organizátor pilotního ověřování profesní kvalifikace Hrobník, VISK, je s průběhem kurzu spokojen a kladně hodnotí první zkušenosti získané v průběhu tohoto pilotního ověřování. Plánuje v budoucnu realizaci dalších dvou kurzů z oblasti pohřebnictví, a to pilotní ověřování profesní kvalifikace Administrátor pohřebiště a pilotní ověřování profesní kvalifikace Stavitel podzemní hrobky. Věřící, že takto získané zkušenosti zhodnotí při realizaci dalšího vzdělávání v oblasti rekvalifikací.

Jak si splnit „kosmetický sen“

Jako malí jsme toužili být popelářem, modelkou, letuškou nebo kosmonautem – kolika z nás se to ale podařilo? Kolik z nás jezdí na korbě, fotí pro Vogue, pracuje u ČSA nebo chodí po Měsíci?

Často jsme na to s přibývajícím věkem prostě rezignovali. No budiž, tak nemusím mít všechno, co si zámam, že ano? Některým se podařilo si sen splnit alespoň částečně, a tak například nelétají jako letušky ve slušivém kostýmku na exotických linkách, ale pracují jako provozní zaměstnankyně na Ruzyni. Najdou se ale i ti, kteří díky svému osobnímu postoji, a možná i díky jakési tvrdohlavosti, odmítli svůj profesní sen někam zasunout nebo odložit jeho uskutečnění na neurčito. Ti mohou hrdě říct: „Dělám přesně to, co jsem chtěl dělat celý život.“

Jedním z takových příběhů je i ten Evy Heřmanové, šestatřicetileté administrativní pracovnice jedné z klatovských cestovních kanceláří. Vdaná matka dvou dětí stíhá plný pracovní úvazek s plným úvazkem mateřství. Žena, která se jednoho dne rozhodla všechny své sny odložené na neurčito uskutečnit. Hned. A jak k tomu došlo?

Když Eva končila základní školu, chtěla se stát kosmetičkou. Už tehdy měla sklony dělat lidi krásnějšími, přinášet jim dobrou náladu a zvyšovat sebevědomí. Rodiče jí ale její vysněný obor neschválili, nepřišlo jim to jako ideální povolání pro jejich dceru, a tak Eva musela zaměřit na střední průmyslovou zakončenou maturitou. Jako obor si vybrala Technickou administrativu, ale poměrně záhy zjisila, že to ji nenaplňuje. Matematika a fyzika se pro ni staly noční můrou, díky své tvrdohlavosti ale úspěšně odmaturovala a po ukončení střední školy si Eva našla právě zmíněné místo v administrativě.

Pak šlo všechno naráz za sebou. Ve 25 letech odešla na mateřskou a po prvním synovi záhy přišla o dva roky mladší dcera. Ve chvílích volna, mezi pobíháním u dětí, se nostalgicky vracela ke kosmetice. Věnovala se novým trendům a pomocí internetu zkoumala, co se v jejím vysněném světě odehrává. Mateřská dovolená skončila a Eva se opět vrátila do práce. A všechno zapadlo do starých kolejí až do chvíle, kdy byl přímo u ní v Klatovech vyhlášen odpolední kurz Kosmetička.

Bez velkého rozmyšlení se přihlásila. Jejím cílem a snem byl vlastní kosmetický salón, a den po dni vše bylo reálnější a reálnější. Poháněna vnitřní motivací svědomitě docházela do hodin a pozorně naslouchala odborníkům. Podle slov lektorek bylo jasné vidět její nasazení a chuť si z kurzu odnést co nejvíc. Svědomitá příprava se pak prokázala u závěrečné zkoušky, kterou složila bez nejmenších problémů v teoretické i praktické části.

Na konci kurzu měla Eva zhodnotit kurz a svoji účast v něm. Její očekávání kurz jednoznačně splnil, protože získala mnoho nových zkušeností a dovedností. Znalosti z kurzu zhodnotila jako jednoznačně potřebné pro své budoucí podnikání a svůj profesní rozvoj. Líbil se jí i prostor pro práci s technickým vybavením kosmetického salonu, v němž výuka probíhala. Jako nejprůnosnější se jí jevila praktická část výuky a předávání praktických zkušeností lektorek, které se účastnicím věnovaly i na základě individuálních potřeb jednotlivých posluchaček.

Jak si splnit „kosmetický sen“

Nyní je Eva přesvědčena, že s nově získanými znalostmi se jí podaří najít uplatnění. Po absolvování kurzu, který svým rozsahem odpovídá podmínkám rekvalifikačního programu, se rozhodla absolvovat zkoušku pro získání rekvalifikačního osvědčení, které je podmínkou k získání živnostenského oprávnění pro výkon profese kosmetičky. Samozřejmě, že u zkoušky obstála. A to prostě jen proto, že miluje to, co dělá.

Postupem tohoto příběhu se Eva ke svému snu přiblížila ne o kroky, ale o míle.

A co Vy? Můžete říct to samé?

Bára pomáhá ženám ke kráse

Barbora Koutníková, jedna z účastnic kurzu kosmetička, je mladá třiaadvacetiletá žena, která žije ve vesnici Kout na Šumavě na Domažlicku. Od roku 2011 je soukromá podnikatelka a podniká v oboru kadeřnické služby.

Velmi dbá o svůj zevnějšek, je vždy perfektně učesaná a také velice decentně nalíčená. Jak sama říká, žena má být vždy krásná, aby na ní mužské oko rádo spočinulo. Už odmala ráda česala své panenky a později všechny členy své rodiny. Proto také měla v 9. třídě základní školy jasno, na jakou školu se přihlásí. Rozhodla se pro obor kadeřník na SOU v Domažlicích. Ten zde absolvovala v letech 2006 - 2009 s velmi dobrým prospěchem. Velmi ji bavil odborný výcvik, zajímala se i o teoretické předměty. Účastnila se také všech odborných školení v tomto oboru.

Těšila se na práci v oboru, chtěla vymýšlet nové účesy, nové techniky, navíc má dar příjemně komunikovat se zákazníky, je milá, příjemná, vždy má o čem mluvit, není vtíravá, je velmi empatická a pozná, kdy si zákaznice povídat nechce.

Práci v oboru Barbora získala. Ve své obci si od obecního úřadu pronajala nebytové prostory a v nich vybudovala svůj kadeřnický salón. Svůj druhý koníček, líčení, dělá doma svým blízkým a kamarádkám. Jejím snem je ale stále mít svůj kosmeticko-kadeřnický salón, a v něm co nejvíce spokojených zákazníků. Vzdělání v oboru kosmetička Barbora nemá, a proto přivítala možnost účastnit se tohoto kurzu.

To, že kurz proběhne na SOU Domažlice, zjistila od své matky, kterou nabídka kurzu také velmi zaujala. Ta se o kurzu dověděla z reklamní kampaně školy (inzerát v novinách, webové stránky školy, leták na úřadu práce). Barbořina matka se rovněž přihlásila do kurzu, neboť pracuje v SRN v penzionu jako pokojská a mohla by své služby zákazníkům rozšířit.

Hlavní důvod, proč se Barbora rozhodla pro absolvování kurzu, bylo získat větší perspektivu pracovního uplatnění. Současný pracovní trh je profesí kadeřník hodně přesycen, a tak Bára myslí, jak se říká, na zadní vrátka. Čím více toho bude umět, tím větší má šanci se pracovně uplatnit, být schopná konkurence.

Od kurzu očekávala, že získá spoustu nových informací v oboru, osvojí si základní praktické dovednosti, které ženy, jež navštěvují kosmetické salóny, vyžadují. Na otázku, zda kurz naplnil její očekávání a cíle, které si stanovila, Barbora odpovídá okamžitě a s nadšením: „Kurz mi dal mnohem více, než jsem očekávala. Důležité jsou nejen nové vědomosti a dovednosti, ale také zkušenosti moje a mých kolegyně, které jsme si prostřednictvím kurzu mohly předávat.“

Barbora by pomocí absolvovaného kurzu chtěla rozšířit svoji klientelu. Zákaznicím, které si k ní přicházejí pro kadeřnické služby, by chtěla nabídnout i služby kosmetické. Tím, že nabídne zákaznicím dvě služby pod jednou střechou, by mohla „nalákat“ další. Zákaznice tím přece ušetří čas a „čas jsou peníze“.

Bára pomáhá ženám ke kráse

Na kurzu získala také spoustu zajímavých kontaktů na kosmetické firmy. Žádná činnost v rámci kurzu nepřišla Barboře jako zbytečná. Vše nové bere jako užitečné a pro budoucí praxi v tomto oboru přínosné.

Teoretická část kurzu probíhala v učebně SOU vybavené dataprojektorem a interaktivní tabulí. Lektorka využívala různých forem práce, např. prezentace, diskuse s účastnicemi i individuální pohovor. Všechny účastnice kurzu také velmi uvítaly spoustu studijního materiálu, který v průběhu dostaly.

Praktická část kurzu se konala na odborném pracovišti kosmetických služeb na SOU Domažlice. *„Toto pracoviště je velmi příjemné, poměrně prostorné, s kvalitním technickým vybavením. Jen jsme se musely střídat u pracovního místa - lehátka. Ale na druhou stranu jsme měly možnost vyzkoušet si i to, co nebylo v osnovách kurzu, neboť jsme měly dostatek času,“* zhodnotila Barbora Koutníková pracoviště odborného výcviku.

Velmi dobře hodnotí i spolupráci s průvodcem v pilotním ověřování. Ten účastnicím poskytl dostatečné informace k průběhu kurzu, k závěrečné zkoušce, dokonce se snažil všechny účastnice motivovat k aktivní spolupráci. Spokojena byla i s prací a přístupem lektorek. Jak sama říká, předávaly účastnicím kurzu dostatečné informace, věnovaly jim dostatek času, a dokonce nabídly pomocnou ruku i po ukončení kurzu, nebudou-li si rekvalifikantky s čímkoli jisté. Tuto vstřícnost účastnice kurzu zvláště ocenily.

Pilotní kurz měl dotaci 300 hodin, část časové dotace byla věnována teoretickému vyučování a větší část praktickému výcviku. Jelikož je Barbora podnikatelka, nepotřebovala souhlas od zaměstnavatele. Po dohodě s obecním úřadem upravila svoji pracovní dobu, své zákaznice se snažila objednat v době mimo kurz. A kdo ji nejvíce podporoval, aby vše dobře zvládla? Určitě její rodina. Vždy se na ni mohla spolehnout.

Vyvrcholením tohoto kurzu bylo složení závěrečné zkoušky. Tu absolvovaly všechny účastnice kurzu úspěšně. Slečna Barbora patřila spolu se svojí maminkou k těm nejlepším. Paní Koutníková, Barbořina maminka, ve svých padesáti sedmi letech překvapovala ostatní účastnice kurzu svou vitalitou, pozitivní energií a velkou chutí se učit a poznávat nové.

Na otázku, zda by v kurzu něco změnila, odpovídá slečna Barbora: „Určitě časové rozložení kurzu, především lekcí ve všedních dnech. Více bych jich směřovala na víkend.“

Barbora věří, že i v dalších letech najde uplatnění ve svém regionu. Už se těší, jak rozšíří oficiální nabídku svých služeb. Sama je moc ráda, že se do dalšího studia pustila, vše dobře zvládla a ještě navíc poznala nový kolektiv, ve kterém se jí velmi dobře pracovalo. Kurz by určitě doporučila i svým známým.

Úspěch vizážistky Nikol je jen otázkou času

Nikol Filipi se narodila 16. 8. 1990 v Novém Městě na Moravě. Do svých 16 let bydlela v Bystřici nad Pernštejnem a potom se přestěhovala do malé obce u Žďáru nad Sázavou – Radňovic. Zde žije ve starším domku s maminkou, sestrou a prarodiči. Od dětství bylo jejím snem stát se kadeřnicí. Měla představu, že nejlepšího vzdělání v tomto směru se jí dostane ve větším městě, proto se oboru vyučila v Brně.

Následně na stejné škole absolvovala i nástavbové studium v oboru Podnikání a získala maturitní vysvědčení. Měla jasný cíl – postavit se ve svém oblíbeném oboru na vlastní nohy a nezůstat řadovou pracovnící ve velkoměstském salonu.

Stejně tak ji ovšem lákalo i dosažení vyššího stupně vzdělání, které považuje pro svůj další život za nezbytné. Opustila Brno a vrátila se zpět na Vysočinu. V Bystřici nad Pernštejnem pokračovala ve studiu na Vyšší odborné škole v Bystřici nad Pernštejnem, obor Agroturistika. I když se to jeví jejímu původnímu vzdělání vzdálené, naznačuje to její vztah k životu na venkově, k přírodě a zároveň přirozenou potřebu stálého osobního rozvoje. Dodnes nejraději relaxuje při práci v lese.

Během studia VOŠ absolvovala dvě zahraniční stáže na farmě v Rakousku. Seznámila se s životem v zemi, která má hluboké tradice v zemědělském podnikání, úctu k dědictví po předcích a hodnotám. Velmi se jí líbil způsob soužití, dodržování tradic a vzájemná pomoc farmářů, kteří to mají k sobě někdy dosti daleko po cestě, ale blízko ve vzájemné pomoci.

Do prostředí zapadla, práce na vinicích se jí líbila a provozovala tam i svoje kadeřnické řemeslo. Místní obyvatelé velmi rádi využívali jejích přátelských služeb do domu za výhodnou cenu. Zdokonalení v cizím jazyce je velkou devizou. Díky dlouholeté známosti a dobrým rodinným vazbám neměla problém vrátit se domů.

V posledním ročníku studia maximálně využila studijního volna a začala aktivně pracovat na své vlastní kariéře, kterou si vysnila. V nedaleké vesnici vypomáhala několik měsíců kamarádce, která má kadeřnickou provozovnu, ale byla na mateřské dovolené a potřebovala udržet salon v provozu. Nikol ráda pomohla a na vlastní kůži si vyzkoušela podnikání v malé obci. Získala mnoho cenných zkušeností i několik svých budoucích zákazníků. Po absolutoriu v červnu 2013 začala ve druhé polovině roku realizovat první kroky ve vlastním podnikání.

V Radňovicích, kde bydlí, nebyla žádná kadeřnická provozovna. Do větších měst, Nového Města na Moravě a Žďáru nad Sázavou, je to nedaleko a dobře funguje hromadná doprava. Nikol jednala se zástupci obce, a ti přivítali možnost rozšíření nabídky služeb pro své občany. Společně se dohodli na výhodném pronájmu prostor v místním kulturním domě. Nikol volila tuto možnost raději, než zřízení provozovny ve vlastním domku. To by vyžadovalo zásadnější rekonstrukci a přizpůsobení prostor, a tedy velké počáteční investice, na které neměla prostředky. Navíc tu byla obava, zda její záměr vůbec bude úspěšný. Zvolila tedy variantu nižších vstupních nákladů a možnost pružně zareagovat v případě potíží.

Úspěch vizážistky Nikol je jen otázkou času

I tak byl začátek finančně náročný. Vstupní kapitál shromažďovala po celou dobu studia, kdy maximum prostředků z přivýdělků šetřila pro uskutečnění svého snu. Vypomohla i rodina, která jí poskytovala pevné zázemí.

Velkým příkladem je pro Nikol maminka, která v porevolučních letech začala s vlastním podnikáním ve zhotovování oděvů a obchodu s textilem. Později, kdy již podmínky k tomuto druhu činnosti nebyly příznivé, musela aktivitu ukončit a rozhodla se dálkově studovat. Dospělých absolventů dálkového studia, kteří úspěšně složili státní maturitní zkoušku v prvním roce po jejím zavedení, není mnoho. Paní Filipi to ve svých 43 letech dokázala. V současné době svoji dceru podporuje a plánují spolu i případné společné působení. Příklad maminky, a velmi dobré vztahy mezi dcerou a matkou, jsou základem pro cílevědomé, zodpovědné a racionální rozhodování Nikol.

Své království na přelomu roku vybavila podle posledních trendů. Nakoupila zásoby v minimální výši nutné pro provoz, speciální přípravky a pomůcky postupně dokupuje z již realizovaných tržeb. Návratnost počátečního vkladu předpokládá do tří let.

Na podzim 2013 byl v rámci projektu UNIV 3 realizován kurz Pedikúra včetně nehtové modeláže. Účastnicemi byly ženy, které využily možnosti zvolené rekvalifikace. Nikol neváhala a využila příležitosti k dalšímu osobnímu rozvoji. Koutek pro pedikúru má zařízen, hlavně v jarních a letních měsících bude zákaznicím pečovat i o nohy. V době společenské sezóny hraje prim kadeřnictví.

Ženy jsou dnes stále náročnější, a často se stává, že spolu s účesem chtějí i nalíčit - nejen u příležitosti svatby, ale i plesů a rodinných oslav. Pilotáž kurzu Vizážistka přišla pro Nikol v pravý čas. Okamžitě projevila zájem s tím, že zdokonalení v tomto směru nezbytně potřebuje pro své klientky. Citlivé sladění účesu a líčení přináší maximální efekt zákaznici, a pro kadeřnici možnost pracovat s klientkou komplexně a znásobit své umění.

Pokud jde o Nikol, výsledky její vizážistické práce jsou jemné a krásné. Prokázala to i při závěrečných zkouškách, kdy své modely předvedla v plné kráse i s účesy vlastní výroby. I když byla v den zkoušek zdravotně indisponovaná bloádou zad, její pečlivou práci vysoce hodnotila i posuzovatelka – odbornice nejvyšších kvalit, paní Isabella Hančlová.

V současné době, 4 měsíce po zahájení samostatné činnosti, není lehké si s Nikol sjednat schůzku. Odpoledne i soboty má zaplněné. Zákazníci, kteří přicházeli na zkoušku, se vrací, a to je nejlepší vizitka. Jako nejlepší způsob reklamy u Nikol fungují osobní reference.

Cestu k úpravě svého zevnějšku si k Nikol našli i muži a děti z Radňovic a okolí. V krásném prostředí se jejím zákazníkům líbí. Není to obyčejné holičství na vesnici, ale místo, které na ně příjemně působí. Nachází zde nejen službu, ale i relaxaci. Účesy, a dnes již i líčení na svatby a jiné společenské události, Nikol vytváří buď ve svém salonu, anebo dojíždí za zákazníky domů. Tato forma je stále oblíbenější, protože klient ušetří čas.

Úspěch vizážistky Nikol je jen otázkou času

A plány do budoucna? Příštích několik let upevňovat svoji pozici, odvádět dobrou práci, získat zpět vložené peníze a možná i rozšířit nabídku o kosmetiku, případně masáže. Bylo by prima, kdyby zákaznice Nikol Filipy měly vše pod jednou střechou. Že to nezvládne sama, je zřejmé. Odhodlání, schopnost posoudit situaci a hlavně poctivě pracovat ovšem ani jí, ani její mamince nechybí. Je to jen otázka času.

Je práce s medem tou nejsladší na světě?

Vzdělávání v projektu UNIV 3, profesní kvalifikaci Zpracovatel včelích produktů, přineslo nové poznatky i tak zkušenému včelaři, jakým je Karel Zelinka ze Slovácka.

Včely medonosné se po naší planetě proletují již více než 25 milionů let. Lidé si už v pradávných dobách rychle všimli, jak jsou včely užitečné, proto se po medové pochoutce lidé sháněli takřka odjakživa.

První úly, které se začaly objevovat, byly většinou tzv. špalky, které si lidé dávali do zahrad, aby podpořili opylování ovocných stromů. Vášnivým včelařem byl dokonce Jan Amos Komenský, který ve svém díle Orbis pictus (1658) vyobrazil úl jako hospodářské zařízení. V roce 1785 bylo v Čechách více než 39 tisíc včelstev, v roce 1854 bylo zavedeno organizované včelařství na Moravě a ve Slezsku. V roce 1865 zkonstruoval František Hruška první medomet. Začátkem 20. století se začínají objevovat první typy úlů s pohyblivými díly, tzv. nástavkové úly. V roce 1919 byl založen Výzkumný ústav včelařský.

Pokud se podíváme na složení medu, jeho podstatnou část tvoří glukóza, fruktóza a voda. Ve větším množství může dále obsahovat také melecitózu a sacharózu. Jeho blahodárné účinky jsou pak dány vyváženým mixem mnoha důležitých látek, jako jsou organické kyseliny, enzymy, hormony a další.

Díky tomu, že obsahuje pouze malé množství cukru, se med v podstatě nemůže zkazit. Vzhledem k jeho složení se v něm totiž nemohou usazovat a množit nebezpečné bakterie, plísně ani houby. Med se dá rozdělit do dvou základních charakteristik podle toho, kde je včelstvo umístěno, a tím pádem z jakých zdrojů získává nejvíce pylu.

Pokud včely sbírají sladký nektar z květů rostlin, pak říkáme, že med je květový. Poznáme ho podle barvy, která je světlá od takřka průhledné až po odstíny žluté, oranžové nebo hnědé. Je velice zdravý díky pylovým zrnkům a obsahu mnoha blahodárných a léčivých látek, které jsme si popsali výše. Vzhledem k tomu, že obsahuje jednoduché cukry, lehce krystalizuje, což však nijak nesnižuje jeho kvalitu, ba naopak, je to známkou toho, že je dobře stravitelný.

Pokud je včelstvo umístěno blízko lesa, můžeme se těšit na takzvaný medovicový med, který pochází z lesních rostlin a dřevin. Na rozdíl od květového medu počítejme s mnohem tmavší barvou, až téměř světlu neprostupnými odstíny hnědé. Medovicový med je mnohem tmavší především proto, že obsahuje mizu dřevin. Jeho předností je vysoký obsah minerálních látek, jako jsou hořčík, draslík nebo fosfor, stopových prvků a baktericidně působících látek. Samozřejmě se také může stát, že vytočíme smíšený med, protože pilné včelky navštíví nejenom blízký les, ale také louky a pastviny v okolí. Díky tomu můžeme získat velice kvalitní med s vyváženým obsahem všech prospěšných látek, které obsahují oba typy medu.

Karel Zelinka pochází z Popovic, vesnice ve Slováckém prostředí v blízkosti Uherského Hradiště. Je mu 41 let, je ženatý, má střední odborné vzdělání a pracuje jako vedoucí výroby. Mezi jeho velké záliby patří chov včel a prodej medu, Karel Zelinka se totiž stará o 50 včelstev, která má umístěna na dvou různých místech, což jistě zaměstnává nejen jeho volný čas, ale i volné chvíle jeho rodiny.

Je práce s medem tou nejsladší na světě?

V současné době je med od včelaře velmi žádaný a poptávka vysoce překračuje nabídku, ale stejně tak je obtížné najít vhodný prostor a hlavně způsob, jak med nabízet a prodávat.

Karel nabízí svůj med a výrobky z něj na jarmarcích a farmářských trzích a věří, že spolu s certifikací by propagace jeho medu zjednodušila prodej a certifikát by současně zaručoval spotřebitelům kvalitu zboží. Do budoucna by Karel Zelinka a jeho rodina rádi rozšířili počet včelstev a rádi by se plně věnovali chovu včel a výrobě medu jako součástí podnikání. Proto, když přišla nabídka od vzdělávací agentury KUSTOD, s.r.o., aby se včelař Zelinka zapojil do projektu Uznávání a ověřování kvalifikací (UNIV 3) a zúčastnil se pilotního ověřování Zpracovatel včelích produktů, neváhal a přihlásil se.

Pilotní ověřování pro včelaře obsahovalo prvotní ověření (IDM modul), samotnou výuku a závěrečnou zkoušku. Karel se měl zúčastnit jen první a závěrečné části, jelikož má s chovatelstvím bohaté zkušenosti, což se při IDM ověřilo. První část si Karel Zelinka pochvaluje. Říká, že byla velmi dobře zorganizovaná, a i přesto, že se další výuky nemusel účastnit, na některé moduly docházel. Viděl práci lektora a měl příležitost poznat nové možnosti chovu včelstev a dozvědět se o jiných způsobech zpracování produktů z medu.

Výuka byla vedena z převážné části přímo v terénu (teorie i praxe), účastníci si mohli vše prakticky vyzkoušet, zeptat se lektora na cokoli přímo na místě, což vedlo k lepšímu pochopení a zapamatování nových informací. Po celou dobu lektor účastníky motivoval, aby si vyzkoušeli práci se včelami a jejich produkty, byl velmi vstřícný, poskytoval dostatečné množství informací a odpovídal na všechny dotazy. Pro Karla, a vlastně i pro ostatní účastníky, nebylo nutné brát si volno v práci, protože časový harmonogram výuky byl naplánován tak, aby i zaměstnaní mohli docházet až po pracovní době nebo o víkendu.

Závěrečnou zkoušku složil Karel i ostatní účastníci kurzu bez problémů. Závěrečným výstupem bylo získání certifikátu. Karel by v kurzu uvítal více informací o chovu včelích matek, jejich přidávání do včelstva a jejich výměně ve včelstvech. Domnívá se, že jsou tyto informace pro zdravý chod včelstva a kvalitní včelí produkt velmi důležité. Oproti tomu by ubral na informacích o údržbě okolní zeleně a okrajových činnostech.

Karel doporučuje zájemcům včelařům, aby kurz absolvovali a obohatili své zkušenosti a znalosti. Lituje jen toho, že není tato certifikace potřebná pro každého včelaře, jako je tomu například u myslivosti nebo rybářství. Zamezilo by se tak častým nezdarům u začínajících včelařů a zbytečným úhynům jinak zdravých včelstev. Kurz umožní začínajícímu včelaři dostatečně se připravit na chov včel, správně zpracovat jejich produkty a obohatit se o vědomosti zkušenějšího včelaře. Získaný certifikát jen završí úsilí a umožní kvalitnější nabídku pro prodej medu a produktů z něj.

Nyní Karel velmi vážně zvažuje možnost složení zkoušky i před autorizovanou osobou. Jistě si brzy splní svůj sen a založí rodinný podnik pro chov včel a zpracování včelích produktů. Vždyť med je nejen vynikající potravinou, ale i pomocným lékem na mnohé neduhy. A bez včelího opylování bychom nemohli sklízet ani jinou úrodu.

Ostré nože pana Jaroslava

Už jako malý chlapec měl pan Jaroslav Sural blízko k ruční práci. Jeho tatínek byl totiž velmi šikovný stolař a před Jaroslavem vznikaly díky šikovným rukám jeho otce krásné práce ze dřeva. On měl ale jako žák a potom junior spíše blízko ke sportu – byl fotbalovým brankářem.

Když se seznámil s budoucí manželkou, nastal zlom, protože otec jeho ženy měl vlastní zámečnickou a kovářskou firmu. Začal tedy po absolvování oboru nástrojař na Středním odborném učilišti v Mariánském Údolí pracovat v jeho firmě jako zámečník. Později ho tchán zasvětil i do práce uměleckého kováře. Tuto práci dělá Jaroslav ve firmě dodnes a dokonce si doplnil vzdělání o výuční list uměleckého kováře-zámečníka na Středním odborném učilišti uměleckořemeslném v Praze.

Tak začaly vznikat jeho přičiněním krásné práce, jak v oboru zámečnický (schodiště, zábradlí), tak v oboru kovářském (ploty, brány, mříže, kovaný nábytek). Díky tomu může při procházce Olomoucí s rodinou či přáteli upozornit na práce, ke kterým po více než dvaceti letech ve firmě přiložil ruku k dílu (mříže na Hradisku, zábradlí v Petrášově paláci nebo různé kovářské práce v Konviktu).

Jeho rukama prošlo i mnoho oplocení rodinných domů v Olomouci a okolí, nábytek a doplňky. Další zámečnické a pasířské práce lze vidět v obchodních centrech v Praze, Ostravě, Brně a na mnoha dalších místech. Pan Sural se také může pochlubit několika oceněními ze známého setkání kovářů na hradě Helfštýn, která získal například za provedení vývěsného štítu, kopie barokní mříže či branky.

Při této práci často narážel na problém ohledně ostrosti nástrojů i s ohledem na zakázky, které prováděl (ostření sekáčů pro stavební firmy po vykutí, ostření nástrojů pro stolaře, se kterými také často spolupracuje, anebo ostření nástrojů pro činnost zámečnické a kovářské dílny). Proto s radostí přivítal možnost zúčastnit se pilotáže v programu Brusič nožířských výrobků v projektu UNIV 3, kterou se rozhodla firma, u níž je zaměstnaný, pilotovat.

Z počátečních obav jestli zvládne učivo i praxi, jak bude kurz probíhat, jak bude vypadat závěrečná zkouška a jaký bude mít rozsah, sešlo hned na začátku. Průvodce, s nímž pan Sural před počátkem i v průběhu kurzu konzultoval všechny problémy, se totiž ukázal jako důvěryhodný zdroj informací a opory.

Jaroslav se zájmem sledoval prvotní část výuky, kterou přednášel lektor z oboru nástrojař-brusič. Ten jasně a smysluplně popisoval veškeré teoretické učivo a trpělivě odpovídal na mnoho dotazů směřujících hlavně k následnému využití teorie v praxi. Zvláště ho pak zajímaly pasáže, které potřebuje i ke své práci ve firmě. Například ruční ostření speciálních řemeslnických nožů a sekáčů, ošetřování a údržba běžných obráběcích strojů, nářadí, nástrojů a pomůcek, volba druhu, tvaru a zrnitosti brusných nástrojů a ruční ostření běžných druhů nůžek

Ostré nože pana Jaroslava

Jaroslav také velmi ocenil možnost výroby vlastního nože, kterou opět vedl zkušený lektor. Ten názorně demonstroval, z jakého materiálu se nůž vyrábí a jaký zvolit pracovní postup, aby byl výrobek funkční a hlavně měl správně nabroušené ostří. Na tomto vzorovém kusu si mohl účastník prakticky zkontrolovat správnost všech teoreticky nabytých zkušeností, vyzkoušet správnost použití brusných nástrojů a technologické postupy broušení nožířských výrobků. Hlavním motivačním cílem ale byla možnost pochlubit se vlastnoručně vyrobeným a správně nabroušeným nožem své rodině a známým.

Jedinou nevýhodou, kterou zaznamenal před koncem kurzu, byl pro Jaroslava velký stres při závěrečné zkoušce před hodnotiteli i odborným dozorem. I přes tento problém zvládl test vědomostí excelentně a všichni zkoušející byli spokojeni s teoretickými a praktickými znalostmi, které během pilotáže zvládl a u zkoušek zúročil. Především ocenili správnost volby nástrojů a kvalitu broušení různých nožířských výrobků, které bylo součástí ověřování. Proto si mohl Jaroslav právem převzít certifikát o absolvování pilotního programu a již bez obav debatovat s ostatními účastníky kurzu a hodnotiteli o všech úskalích, která během celého školení řešili.

Z této debaty jasně vyplynulo, že nejen pro pana Sourala, ale i pro ostatní frekventanty, byla náplň pilotního programu přínosná. Všem otevřela nové možnosti při realizaci zakázek i práci pro firmu, kde jako zaměstnanci působí. Všichni zhodnotili, že nové znalosti budou brzy využívat v pracovním, ale i soukromém životě, třeba při práci s nožířskými výrobky v kuchyni nebo na zahradě.

Podle pana Sourala patří velké poděkování i jeho zaměstnavateli, který ho nejen vyslal na kurz, ale částečně ho i uvolnil z pracovních povinností během konání kurzu, a samozřejmě rodině. Té chyběl několik víkendů, během nichž získával nové vědomosti a dovednosti potřebné pro zpracování nových zakázek.

Téměř okamžitě po absolvování kurzu začal Jaroslav Soral svoje znalosti proměňovat v praxi při zakázkách, které prováděl:

broušení sekáčů pro stavební firmu

broušení vrtáků pro zámečníky

ostření kuchyňských nožů pro restauraci

broušení stolařské frézy

Všichni zákazníci byli s jeho prací velmi spokojeni a on sám měl pocit dobře vykonané práce. Firma, která pilotáž prováděla, získala další odborníky z řad svých zaměstnanců a rozšířila si tak pole působnosti a možnost získání dalších zakázek.

Zuzana a její cesta od ekonomie k pedikúře

Zuzana Fancová z Ostravy před nedávnem oslavila své 23. narozeniny. Ačkoliv je pilnou studentkou vysoké školy a v květnu se jí dokonce podařilo získat bakalářský titul v oboru Ekonomie, ve svém volném čase nezahálí a rozšiřuje si své vědomosti a dovednosti prostřednictvím dalšího vzdělávání.

Tentokrát v jiném, poměrně vzdáleném oboru. Výběr ale nebyl nijak náhodný.

Zuzaniným velkým snem je totiž mít jednou vlastní salón pro manikúru, pedikúru a nehtovou modeláž. Alespoň malým krůčkem k jeho splnění bylo proto nedávné absolvování kurzu národní kvalifikace Pedikérka a nehtová designérka.

Stejně jako spousta dalších dětí, ani Zuzana od malička nikdy přesně nevěděla, jakému konkrétnímu povolání či oboru by se chtěla v dospělosti věnovat. Chvilí ji bavilo to, pak zase ono, ale u ničeho nezůstala dlouho. Když se pak v deváté třídě musela rozhodnout, kde bude ve svém vzdělávání pokračovat, volba nakonec padla na Střední zahradnickou školu v Ostravě. Zde vystudovala maturitní obor Přírodovědné lyceum, který jí však k srdci nijak významně nepřirostl. Po maturitě se proto rozhodla hledat povolání svých snů dál a vzdělávat se i v jiných oborech.

Zuzana se rozhodla, že by chtěla zkusit dosáhnout vyšších cílů, a tak se přihlásila na Ekonomickou fakultu Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava. Byla úspěšně přijata a během tříletého bakalářského studia také zdárně plnila své studijní povinnosti. Ani Ekonomie ale pro Zuzku nebyla úplně tím „pravým ořechovým“ a stále si neuměla představit svou budoucnost na fádním místě účetní či ekonomky. Vzhledem k tomu, že je navíc poměrně aktivní dívka, hledala si už během studia i koníček a možný drobný přivýdělek, který by jí vyplnil volný čas.

Jako většina mladých žen, i Zuzka má přirozený vztah ke kráse a péči o vzhled, proto ji na internetu zaujala modeláž nehtů a možnost přivýdělku v tomto oboru. Po prvních domácích pokusech zjistila, že ji tato činnost nejen baví, ale navíc je technicky i umělecky nadaná a ohlasy okolí na její výsledky jsou skvělé, takže má dokonalé předpoklady být kvalitní a vyhledávanou manikérkou a pedikérkou.

Vše ale dlouho zůstávalo ve fázi plánování, neboť stále chyběly odborné znalosti a formální vzdělání potřebné pro práci v tomto oboru. Když pak Zuzce kamarádka řekla o možnosti absolvovat kurz národní kvalifikace Pedikérky a nehtové designérky, bez váhání se přihlásila. A to i přes to, že věděla, že ji v průběhu kurzu čekají bakalářské státní závěrečné zkoušky na vysoké škole.

Pilotní kurz Pedikérka a nehtová designérka absolvovala Zuzana společně s dalšími sedmi slečnami a dámami v rekvalifikačním středisku Ing. Anna Prokopová - ANPRO v Ostravě. Kurz, který absolvovala Zuzka, začal v květnu 2014 přímo v prostorách firmy Ing. Anna Prokopová - ANPRO v Ostravě-Mariánských Horách a probíhal každý čtvrtek a pátek od 8 do 15 hodin. Vzhledem k tomu, že Zuzka byla již v absolventském ročníku, nijak jí tento termín nenarušoval školní rozvrh, a tak se mohla naplno věnovat jak pilotnímu kurzu, tak studiu na vysoké škole - respektive přípravám na státní závěrečné zkoušky.

Zuzana a její cesta od ekonomie k pedikúře

I když jí byly lektorem v rámci informačně diagnostického modulu některé kompetence uznány, rozhodla se, že kurz absolvuje celý, protože nechtěla přijít o žádné informace, které, jak věřila, jí pomohou lépe zvládnout zkoušku.

Pod vedením trojice zkušených lektorek, Darji Drahanské, Lenky Topičové a Nataši Masnicové, si Zuzana během kurzu osvojila znalosti a odborné dovednosti týkající se správného provádění pedikúry a nehtového designu, ale také se seznámila s pravidly a možnými úskalími podnikání v tomto oboru.

Kurz konkrétně zahrnoval pět tematických modulů: Zásady hygieny a bezpečnosti práce v provozovně pedikúry, Posouzení celkového stavu novou a provádění pedikúru, Ošetření pokožky nohou a odborné poradenství, Modelování nehtů a depilace nohou a Zásady podnikání při poskytování pedikérských služeb.

Výuka probíhala teoreticky i prakticky, a přestože se Zuzka o manikúru a pedikúru zajímala již dříve, přinesl jí kurz mnoho nových zajímavých informací a postřehů. V kurzu totiž zdaleka nešlo jen o to, jak správně nebo hezky upravit klientovi nehty. Šlo také o to, jak v tomto oboru provádět kvalitní práci pomocí správných postupů i vybavení, jak vše provést správně s ohledem na estetiku, zdraví klienta, hygienu i zákony, ale také jak být úspěšný v tvrdém světě konkurence.

Kurz o celkovém rozsahu 100 hodin trval do poloviny června 2014, kdy byl ukončen dvěma dny závěrečných zkoušek každého z účastníků. První den absolventky předváděly své dovednosti v praxi, druhý den zase písemně i ústně dokazovaly své teoretické znalosti. V té době měla Zuzana Fancová za sebou již úspěšně vykonanou státní závěrečnou zkoušku a obhajobu bakalářské práce. Byla čerstvou bakalářkou, přesto v jejích očích důležitější zkoušku měla teprve před sebou. Zkoušku, která ji měla přiblížit ke splnění snu o ideální práci.

Závěrečné praktické i teoretické zkoušky nakonec Zuzana zvládla přímo ukázkově a nyní si jde odhodlaně za svým cílem otevřít si vlastní salón s nabídkou služeb manikúry, pedikúry a nehtové modeláže. Aby mohla naplno oficiálně podnikat, čeká ji za několik týdnů ještě absolvování rekvalifikačního kurzu Manikúra, pedikúra včetně nehtové modeláže, kde získá platné osvědčení. Už nyní ale pilně připravuje podnikatelský plán a další podklady pro plánovaný salón a těší se na to, jak ve vlastním podnikání propojí své znalosti z ekonomie s kreativními dovednostmi a citem pro krásu a zdraví.

Vážu, vážeš, vážeme

O pilotním ověřování profesní kvalifikace Vazačské práce (41-032-E) se Ing. Znamínková dozvěděla přímo od metodičky Vzdělávacího institutu Středočeského kraje Ing. Agáty Kočí. Možnost účastnit se kurzu přivítala. Jak paní Znamínková říká: „Jako zemědělská inženýrka mám k přírodě - tedy i květinám - velice blízko. Výtvarné a rukodělné činnosti mne baví a s aranžováním rostlinných dekorací jsem navíc měla i nějaké předešlé zkušenosti. Nicméně, žádné studium časopisů s články a fotkami s floristickou tematikou nemůže nahradit výuku od opravdové profesionálky. Jsem přesvědčená, že lektorka kurzu paní Ing. Klára Franc Vavříková, která je laureátkou mnoha floristických ocenění, mimo jiné úřadující mistryně České republiky ve floristice, určitě je.“

Pilotní ověřování profesní kvalifikace Vazačské práce (41-032-E) bylo realizováno v Posázaví v malebných Choceradech. Na kurz se přihlásilo deset účastnic z celého Středočeského kraje. Vzdělávací institut Středočeského kraje se zabývá dalším vzděláváním pedagogů, pracovníků v sociálních službách, úředníků a seniorů. S nabídkou účastnit se kurzu oslovil tedy logicky hlavně instituce, jejichž zaměstnancům nabízí svá školení. Zájem o účast byl veliký, takže deset míst v kurzu bylo rychle obsazeno. Účastnice kurzu byly profesí jednak ergoterapeutky v sociálních službách (domov důchodců, K-centrum pro kontakt s osobami trpícími závislostmi), dále pak učitelky - jedna z mateřské školky, druhá učí na základní škole, Ing. Znamínková je ze Střední zemědělské školy, další účastnice je lektorkou volnočasových kroužků v domě dětí. Všechny se o vazačské práce zajímají hlavně z hlediska využití ve své profesi. V ergoterapeutických dílnách se svými klienty z řad seniorů, handicapovaných osob a osob trpících závislostmi často vytváří nějaké výrobky – klienti procvičují jemnou motoriku, vyplní svůj volný čas a jsou ve společenském kontaktu s jinými klienty v sociálních zařízeních. Krom terapeutického efektu mají výrobky z ergoterapeutických dílen i další význam – v rámci různých trhů a jarmarků jsou nabízeny veřejnosti, kde se tak mají zařízení poskytující sociální služby možnost neformálně představit. Pedagožky pracující se všemi věkovými kategoriemi - od předškolních dětí po studenty - obohatí v mezích rámcových vzdělávacích programů výuku o floristické prvky, které dětem a studentům umožní kontakt s přírodou, pomohou utvářet cit pro barvy a proporce a estetické vnímání vůbec. A všechny účastnice nepochybně využijí nabyté dovednosti i čistě soukromě - při výzdobě svých domovů.

Kurz probíhal formou prodloužených víkendů – obvykle od pátku do neděle. „Hodinovou dotaci kurzu jsem maximálně využila, ač jsem si jako máma od dětí musela zajistit hlídání“ říká Ing. Znamínková. Velká pochvala patří všem partnerům, manželům, babičkám a dalším rodinným příslušníkům, kteří umožnili účastnicím kurzu dvakrát měsíčně odjet na prodloužený víkend mimo dům. Za svou podporu byli jistě odměněni dobrou náladou, s níž se účastnice rozjížděly domů.

Frekventantky kurzu od počátku vytvořily dobrou partu, pomáhaly si navzájem radou a výměnou zkušeností, v podzimním období přivezly mnohé nezištně - pro obohacení práce své i ostatních - výpěstky z vlastní zahrádky. Účastnice velice pozitivně hodnotily přístup lektorky, která je naučila chodit krajinou s očima otevřenými a mnohé přírodniny využívat jako dekorace floristických výrobků. Jak říká Ing. Znamínková „Od začátku kurzu chodívám na procházky s látkovou taškou a skládacím nožem v kapse – co kdybych náhodou narazila na něco využitelného.“

Vážu, vážeš, vážeme

Kurz se konal v podzimním období a tak dušičkové věnce a aranžované vypichované misky zdobilo mnoho barevných listů, bukvic, kaštanů, kůry, hub a travin z proslulých sázavských hvozdů. Jako zaměstnankyně v tradičně financemi neoplývající institucích si frekventantky kurzu do jedné cenily, že dekorace s převahou přírodních přízdob jsou pro ně i jejich zaměstnavatele finančně dostupné. Studentky Ing. Znamínkové si pod jejím vedením například krásně vyzdobily pro slavnostní otevření novou laboratoř ve své škole. Také ergoterapeutky v sociálních zařízeních už na konci kurzu přemýšlely, jak přenesou nově nabyté zkušenosti do tradiční výroby adventních věnců ve svých zařízeních.

„Bylo moc dobře, že kurz propojoval teorii s praxí, veškerá aranžmá a vazby jsme si v jeho průběhu zhotovily, lektorka se nám plně věnovala a při práci vyprávěla o rostlinném materiálu, jeho původu, uchovávání, využití. Promítaly se PWP prezentace s různými typy aranžmá a nezbytnou estetickou teorií. S kolegyněmi jsme se na každé setkání těšily.“ Hodnotí kurz paní Znamínková.

Trochu obav a nervozity bylo jen kolem závěrečné zkoušky – panovaly obavy, že za šest hodin, které jsou na zkoušku vyhrazeny, účastnice nestihnou zhotovit všechny předepsané výrobky. I to se po konzultaci s NUV vyřešilo – výrobu těla adventního věnce z chvojí frekventantky kurzu provedly už předem a byly přitom natočeny na video, aby bylo jasné, že jde opravdu o jejich práci. v rámci zkoušky pak věnec už pouze dozdobily.

Během závěrečné zkoušky vládla přátelská a pracovní atmosféra, všechny frekventantky získaly osvědčení. O tom, že kurz měl velký úspěch, svědčí i fakt, že se s lektorkou domluvily ještě na jednom červnovém prodlouženém víkendy, kdy plánují si něco dalšího nového z oblasti vysoké floristiky vyzkoušet. V návaznosti na toto doplnění studia plánují následně složit certifikovanou zkoušku před zástupci ministerstva zemědělství. Tím se z paní učitelek a ergoterapeutek stanou oficiálně vazačky. A kdo ví, třeba si některá z nich splní sen a jednou ji potkáme v nějakém květinářství.

Toužila pracovat se dřevem

Paní Irena pochází z Jihomoravského kraje. Narodila se v Boskovicích na Blanensku v roce 1977. V Boskovicích žije paní Irena dodnes. Prožila veselé dětství s milujícími rodiči a spoustou kamarádů. Její dětství provázela hlavně sport a toulky přírodou. Láska k přírodě, přírodním materiálům a zejména dřevu ji provázela celý život. Tento fakt si ale plně uvědomila až později.

Když přišlo v osmé třídě rozhodování o budoucnosti, vůbec netušila, co by chtěla dělat. Bylo jí třináct let. Protože pochází z krejčovské rodiny, bylo prakticky rozhodnuto za ni. Přihlásila se na SOU oděvní v Boskovicích. Po získání výučního listu pokračovala ve studiu na nástavbovém oboru a o dva roky později se již mohla pyšnit maturitním vysvědčením. Školu úspěšně zvládla, ale věděla, že touhle prací se určitě dlouho žít nebude. Po škole prošla několik zaměstnání, ale žádné ji nenaplnělo. Postupně pracovala jako skladnice a zásobovačka. Zvládla zpracovávání plastů na finální výrobky. Nejvíce paní Irenu oslovila práce v reklamě, kde se naučila vše od nákupu, přes výrobu až po kontrolu a expedici. Také navrhovala reklamní grafiku. Její zručnost jí motivovala k tomu, aby se pořád učila něco nového. Když jí bylo nabídnuto řezbářské sympozium, neváhala a přihlásila se. To byla první ruční práce se dřevem a objevování možností, které tento jedinečný přírodní materiál nabízí. Paní Irenu práce se dřevem uchvátila. Možnosti tvarování a opracování dřeva, vdechnutí nového života již mrtvému materiálu bylo fascinující.

Několik let po studiu se paní Irena vdala a zanedlouho čekala rodinu. Na mateřské dovolené přemýšlela, co bude v životě dělat dál. Chtěla objevovat nové věci a věnovat se něčemu, co by mohla zvládnout i při mateřské. Přemýšlela o kurzu truhlářství, ale věděla, že takový kurz je finančně velmi náročný. Jako samoplátce by si kurz nemohla dovolit, ale přesto hledala ve volných chvílích na internetu nějakou možnost vzdělávání, kterou by stíhala s rodinou. Navíc si Irena nemohla dovolit ani dlouhé dojíždění, protože se starala o malé dítě. Shodou šťastných náhod objevila na stránkách Masarykovy střední školy v Letovicích inzerát „Rekvalifikační kurz Truhlář zdarma“.

Po rozkliknutí nabídky se dozvěděla, že se jedná o rekvalifikační program Stavební truhlář, který má 250 hodin výuky a je hrazen z prostředků projektu UNIV 3. Po jeho absolvování a složení závěrečné zkoušky lze získat osvědčení o dané profesní kvalifikaci. Kurz měl začít za dva měsíce. Nabídka byla bezesporu lákavá. Letovická střední škola je vzdálená od Boskovic asi 15 kilometrů, mohla by si dovolit dojíždět na výuku z domu. Věděla, že Masarykova střední škola má dlouholetou tradici ve výuce dřevooborů a mladá žena si rychle vyhodnotila všechna fakta jako záruku zkušených kvalifikovaných lektorů a dobře připraveného programu.

Přála si pracovat se dřevem a nabyla přesvědčení, že pod vedením lektora získá potřebné kompetence mnohem efektivněji než samostudiem. Bylo jasné, že absolvovat kurz bude náročné především z časového důvodu, ale i přesto se rozhodla svůj volný čas obětovat. A tak se s vidinou rozšíření kvalifikace přihlásila na tříměsíční kurz. Do Letovic přijela s nadšením. Seznámila se s projektovým týmem, průvodkyně ji seznámila s průběhem výuky, požadavky, lektory a také s ostatními rekvalifikanty. V kurzu se sešli lidé rozmanitých profesí. Mezi „spolužáky“ měla paní Irena archeologa, keramičku, policistu i ekonomického poradce.

Toužila pracovat se dřevem

Byla mile překvapená, že se do kurzu přihlásila ještě jedna paní, která je navíc v jejím věku a také dojíždí z Boskovic. Projektový tým byl vstřícný a ochotný pomoci účastníkům s případnými komplikacemi. A komplikace se skutečně dostavily. Paní Irena se již delší dobu neučila, ale to nebyl největší problém. Kurz byl časově velmi náročný. Výuka byla naplánována od pondělí do pátku každý všední den. Každé odpoledne zajistit hlídání pro dítě, cesta do školy, zpět, učit se... Nebylo to jednoduché. Podporu našla také ve své kolegyni z kurzu, s kterou se rychle spřátelily a domluvily se na společném dojíždění. Dámy měly podobné zájmy, obě vkládaly do svých výrobků kreativní nápady. Vyrobit krásné podnosy, stojánky na tužky, šachovnice. Později zvládaly také výrobu okna, palubek pro obložení, pokládaly laminátovou podlahu. Podle jejích vlastních slov se naučila spoustu nových věcí, které jistě uplatní minimálně při zařizování vlastního bydlení v budoucnu. Proto čas strávený v kurzu jistě nebude ztracený. Paní Irena toužila po vlastní kuchyni, která bude vyrobena podle jejího návrhu a bude „ušita“ přesně pro ni. Nyní již věřila, že si kuchyňskou linku skutečně sama dokáže navrhnout - a co víc - také vyrobit.

Začátkem prosince, kdy se většina mladých žen těší na blížící se Vánoce, připravuje cukroví, shání dárky a vyrábí dekorace, čekal na letovické rekvalifikanty nejnáročnější týden, který končil závěrečnou zkouškou. Na rodinu, kamarády a vlastní zájmy zbylo ještě méně času. Paní Irena naštěstí měla plnou podporu svého okolí, které jí umožnilo věnovat se přípravě na zkoušku.

Zkoušku, která trvala 8 hodin, úspěšně zvládla. V teorii uspěla ve všech úkolech zadání a v praktické části odvedla čistou řemeslnou práci. Bez problémů obsluhovala i seřizovala dřevoobráběcí stroje, zasklívala a osazovala okno, montovala obložení i podlahu. V závěru zkoušky získala Irena certifikát a zároveň uznání a respekt zkušených truhlářských mistrů. Přiznali se, že na začátku kurzu měli strach, jak může tak křehká žena zvládnout spíše mužské řemeslo, ale po pár hodinách výuky v dílnách změnili názor. Irena je sice drobné postavy, ale umí technicky myslet, je zručná, kreativní a nebojí se práce.

Půl roku od rekvalifikačního kurzu Irena plánuje další dítě, takže se jí mateřská dovolená prodlouží, práci zatím nehledá. Po mateřské se bude snažit zaměstnat ve firmě, která zpracovává dřevo, protože tato práce ji naplňuje a práce se dřevem jí uklidňuje. Navrhla si kuchyň a částečně ji také sama vyrábí. Krůček po krůčku se jí plní sen. S kolegyní z kurzu se pořád stýkají a jsou kamarádky. Společně chtějí absolvovat ještě další kurz, který by byl podobně zaměřený.

Díky kurzu nabyla Irena větší sebevědomí a dokázala sobě i svému okolí, že člověk musí jít za svým cílem, i když je cesta mnohdy nelehká. Člověk totiž roste překonáním každé další překážky.

Splněný sen překračující hranice

Společnost Centrum uznávání a celoživotního učení Pardubického kraje o. p. s. byla založena v roce 2008 středními školami Pardubického kraje za účelem poskytování dalšího vzdělávání, vytváření analýz a studií v oblasti vzdělávání a z důvodu propagace dalšího vzdělávání. Cílem společnosti je poskytování kvalitního, místně dostupného vzdělávání dospělým v Pardubickém kraji.

V současnosti pro ně pracuje řada odborníků specializovaných na oblast ekonomiky, financí, cestovního ruchu, účetnictví, podnikání a stavebnictví. V průběhu šestileté historie se aktivně účastnili řady vzdělávacích aktivit a projektů. Z mnohých jmenujme například projekt UNIV 3, kde pilotně ověřili vzdělávací programy Specialista hodnocení a odměňování zaměstnanců, Specialista náboru, přijímání a uvolňování zaměstnanců, Vedoucí zájezdu či Místní zástupce cestovní kanceláře.

Pilotování programu Vedoucí zájezdu bylo již třetím kurzem, který společnost Centrum uznávání a celoživotního učení Pardubického kraje o. p. s. pořádala. Tohoto kurzu se mimo jiné zúčastnila i paní Jana z Ostravy (53 let), vystudovaná doktorka pedagogiky.

Jana pracuje jako lektorka PC kurzů v Ostravě. Se svou prací je spokojená. Celý život ji však lákala představa průvodcování, organizace poznávacího zájezdu a jeho realizace. V době rozhodování se o budoucím povolání jí však bylo rodiči sděleno, že se nejedná o perspektivní oblast, tak se vydala jinou, bezpečnější cestou. Cestovní ruch jí však byl i nadále velmi blízký.

V září roku 2013 objevila na internetu nabídku společnosti Centrum uznávání a celoživotního učení Pardubického kraje o. p. s., která se týkala plánovaného zahájení kurzu Vedoucí zájezdu. Tento kurz byl realizován v rámci projektu UNIV 3, byl tedy pro účastníky zdarma. Jana ani chvíli neváhala a rozhodla se splnit si svůj sen. A to přesto, že bude muset dojíždět až do Pardubic. Věděla, že to bude náročné – zejména z časového hlediska. Rodina i přátelé její rozhodnutí podpořili.

Pilotní ověřování profesní kvalifikace Vedoucí zájezdu bylo rozvrženo na 16 dnů, celkem 80 hodin. Výuka začala 20. září 2013 a skončila 7. prosince 2013. Celkem se jednalo o 10 pátečních odpolední, kdy se vyučovala angličtina, a 6 sobot, kdy probíhala celodenní výuka odborných předmětů. Vzhledem k tomu, že všech devět přihlášených účastníků byli zaměstnaní lidé, volba výuky v pátek odpoledne a v sobotu byla všemi oceněna. Díky nízkému počtu posluchačů bylo možné věnovat se každému individuálně podle jeho schopností a také podle jeho potřeb a očekávání. Jako nejprínosnější hodnotila Jana praktické moduly - Techniku cestovního ruchu, Profesní jednání a komunikaci, Přípravu na zájezd a Vedení skupiny, kde s paní lektorkou rozebírali konkrétní problémy, se kterými se jako vedoucí zájezdu mohou v praxi potkat. Mimo jiné se seznámila se základními charakteristikami služeb cestovního ruchu, náplní práce jednotlivých typů průvodců s důrazem na náplň pracovní pozice vedoucího zájezdu. Díky modulu Příprava na zájezd je nyní schopna zpracovat přípravu na zájezd, připravit nabídku služeb cestovního ruchu, sestavit program zájezdu nebo fakultativního výletu. Nejvíce ocenila možnost připravit si samostatný zájezd, který potom odprezentovala před lektorkou a ostatními účastníky.

Splněný sen překračující hranice

Vybrala si zájezd z Ostravy do Pardubic, v rámci kterého chtěla účastníkům zájezdu přiblížit historii a památky Pardubic. V rámci prezentace tohoto zájezdu předvedla i průvodcovskou činnost – provedla posluchače Pardubicemi a u nejvýznamnějších památek přiblížila jejich historii.

I ostatní moduly byly podle Jany přínosné a pro výkon profese vedoucí zájezdu potřebné - Dějepis a dějiny kultury v cestovním ruchu, Zeměpis cestovního ruchu a anglický jazyk.

Kurz Vedoucí zájezdu byl podle názoru Jany na vysoké úrovni, velice dobře zorganizovaný a probíhal v příjemném prostředí. Informace, které získala, hodnotí jako zajímavé, poučné a hlavně přínosné. Posluchačům byly k dispozici dány tištěné studijní materiály. Také výběr lektorů a jejich kompetentnost hodnotí Jana velmi pozitivně. Lektori měli témata dobře připravená, přednášky byly hodně doplňovány diskuzemi, při cvičeních lektor s posluchači individuálně probral chyby i klady jejich prezentací.

Závěrečná zkouška se konala v sobotu 25. ledna 2014, takže Jana měla dostatek času na přípravu. Přesto byla velmi nervózní. Největší strach měla z angličtiny, kde musela prokázat schopnost konverzovat na témata z oblasti cestovního ruchu (hotel, restaurace, u lékaře, na policii). Přes veškerou trému Jana splnila všechna kritéria zkoušky přímo ukázkově a obdržela certifikát. Protože pro práci vedoucího zájezdu požaduje většina zaměstnavatelů CK kvalifikaci, rozhodla se, že složí i zkoušku profesní kvalifikace před autorizovanou osobou. I tento krok úspěšně zvládla a nyní vlastní také osvědčení o získání profesní kvalifikace Vedoucí zájezdu.

V současnosti Jana i nadále lektoruje PC kurzy, vedle toho však v průběhu letních prázdnin pracuje pro CK Alpina. Janě se díky absolvování pilotního kurzu Vedoucí zájezdu v rámci projektu UNIV3 splnil sen.

Od cyklistické vášně k lektorování

O chystaném pilotním kurzu Instruktor indoor cycling v rámci projektu UNIV 3 se osmadvacetiletá dívka z Plzně Jana dozvěděla od známé. Je vášnivou cyklistkou, v podstatě od mládí, proto neváhala a přihlásila se. *„Byla jsem nadšená, že někdo takové kurzy v Plzni dělá, a zadarmo, to je úžasné, podobných kurzů se tady moc nepořádá“* chválí si sportovkyně možnost zapojení do projektu UNIV 3. Cyklistice se věnuje již několik let, chtěla proto svůj koníček prohloubit, začít se mu věnovat profesionálněji a realizovat se jako instruktorka.

Jana pracuje v oboru plánování produkce ve strojírenské firmě v Dobřanech, kam denně dojíždí právě na kole. Se svým zaměstnáním je spokojená, proto jej určitě měnit nechce. Účast v kurzu pro ni byla spíše odrazovým můstkem pro to, začít jako instruktorka a věnovat se více své vášni i přes zimu, kdy se spousta cyklistů přesouvá do spinningových center.

Své praktické zkušenosti však musela doplnit teorií, a to zejména v oborech fyziologie a anatomie. I když kvitovala kurz v jeho komplexnosti, přišel jí poměrně dlouhý. Zvláště některé teoretické části by podle Jany nemusely být tak časově náročné. Vzhledem k tomu, že pracuje, jí vyhovovaly lekce v odpoledních hodinách. Především víkendové bloky ve spinningovém centru, kde se vyučovala hlavně praktická část. Pro budoucí lektorování považuje za užitečné také poznání hudby, jakou kdy využít, přemýšlet o rytmu a jak se sladit s klienty během celé lekce. Rozdělení hodiny na určité fáze a modifikace cviků pro různé skupiny klientů pro ni byly přínosné a v budoucí praxi dobře využitelné.

Líbila se jí celistvost kurzu, propojení jednotlivých modulů, poradenství zdravého životního stylu, skladba jídelníčku, stejně jako počítání a sledování optimální tepové frekvence během lekce. *„Hodně věcí člověk laicky zná, ale je dobré přemýšlet při cvičení i o tom, čeho chci docílit, zda zhubnout, zvýšit fyzickou kondici, či se jen odreagovat a vypnout od každodenního stresu.“*

Nedá se říci, že by něco v kurzu Jana považovala za neužitečné, vše mělo svůj význam. V diagnostickém modulu měla uznané kompetence z praxe a samostudia, ale chtěla si projít celým kurzem, zajezdit si ve spinningovém centru a hlavně naučit se vést lekci, komunikovat s účastníky, motivovat je, ale i nastavit správnou hudbu. Tahle očekávání kurz určitě splnil.

S oběma lektorkami byla spokojená, věnovaly se jí, i ostatním účastníkům individuálně také mimo stanovený harmonogram. *„Gabriela nás vzala do fitnessu, kde cvičí, na lekce spinningu, abychom viděli i jiné lektory při práci, to bylo zajímavé.“* Celkově si přístup lektorek chválí, jejich vstřícnost a ochotu věnovat se účastníkům i ve svém volném čase.

Na závěrečnou zkoušku byla z kurzu dobře připravená. I přes mírnou nervozitu zvládla písemný test bez problémů, na ukázkovou lekci se dokonce i těšila. Před kurzem si nebyla jistá, zda by při lekci dokázala zvládnout i náhlé zdravotní komplikace či kolaps svých klientů.

Od cyklistické vášně k lektorování

Ted' už ví, jak se v těchto situacích zachovat, což je využitelné samozřejmě i v běžném životě. Hodnotitelky byly příjemné, ale přísné. O to radostnější byla Jana na konci praktické části, když jí oznámily, že zkoušku složila úspěšně a předaly jí certifikát.

Poté Jana uvažovala, že začne s lektorováním v některých fitness centrech. Netušila však, že nabídka přijde tak brzy. Jedna z hodnotitelek ji ještě tentýž den nabídla vedení lekcí indoor cyclingu u ní ve fitnessu. Je to jeden z největších a nejnavštěvovanějších v Plzni. Byla nadšená. Od podzimu tedy začne zkoušet své čerstvě nabyté znalosti a dovednosti v praxi. Cítí se dobře připravená, i když samozřejmě až realita ukáže, jak studovala a co z kurzu využije. Rozhodně to ale stálo za to a je ráda, že jí kamarádka o této možnosti řekla. Na otázku, zda by doporučila kurz svým známým tedy jasně odpovídá, že určitě.

Jak se věnovat svému koníčku na profesionální úrovni

Pavlovi je 54 let, v současné době pracuje ve významné farmaceutické společnosti, kde je s prací, kterou vykonává spokojen. Nicméně má Pavel v životě velikého koníčka - zahradničení. Pokud najde nějakou volnou chvíli, věnuje se zahradě, kterou má u svého rodinného domku. Jeho snem je zabývat se touto činností a spojit koníčka s profesionálním pojetím, dělat lidem radost a třeba si i do budoucna přivydělat.

Pavel se o možnosti účasti ve vzdělávacím kurzu dozvěděl od svých známých, kteří o jeho zálibě vědí. Jakožto samouk a nadšenec tuto možnost uvítal, jeho cílem bylo dozvědět se o daném oboru co nejvíce od zkušených profesionálů. Chtěl tuto práci blíže poznat ve skutečném provozu, případně si ověřit své znalosti, které získal dosud. Jeho motivací bylo získat teoretické a praktické znalosti v oblasti školkaření, konzultovat své dosavadní zkušenosti. Věděl, že výuku provádí zkušení profesionálové z řad pedagogů školy a praktická výuka je navázána z velké části na vynikající a ukázkové provozy Školního statku Opava, který slouží i při výuce žáků.

Nejvíce si tedy cenil spolupráce s odborníky, konzultací, praktické činnosti na odborných provozech. Celkově lze označit i práci celého organizačního týmu pilotního ověřování jako velmi dobrou. Přístup lektorů, průvodců i metodiků byl vždy v souladu s jeho očekáváním, účastníkům byli vždy nápomocní. Rovněž materiální zajištění kurzu bylo v pořádku, měli možnost využívat při výuce jak ruční nářadí, tak například moderní mechanizaci.

Nedostatek kurzu vidí hlavně v jeho časové dotaci. Ideální pro získání zkušeností by bylo vykonávat kurz v průběhu celého roku. Důvodem je právě výkon zahradnické činnosti, který je vázán na vegetační období. Některé činnosti při výuce bylo nutné simulovat, protože se v době výkonu kurzu prostě neprovádí. Samozřejmě chápe, že je to určitá daň za přijatelné náklady prováděného kurzu. Dalším nedostatkem kurzu spatřuje v příliš velké časové dotaci na modul obsluhy mechanizačních prostředků a traktorů. Tuto činnost by omezil.

O účasti v kurzu věděla jeho rodina, která ho v této činnosti podporovala. Po ukončení pilotáže se Pavel přihlásil ke zkoušce z profesní kvalifikace „Školkař“ před autorizovanou osobou, kterou úspěšně vykonal a je držitelem „Osvědčení o získání profesní kvalifikace“ v dané kvalifikaci.

Celkově lze konstatovat, že kurz splnil očekávání daného uchazeče. Díky účasti ve vzdělávacím programu již dnes vykonává svého koníčka na skutečně profesionální úrovni. Zvětšil portfolio pěstovaných rostlin s vazbou na nově nabyté znalosti. Díky svým předchozím zkušenostem, které si ověřil v kurzu, a nově nabytým znalostem si výrazně rozšířil svoje hobby – školku - a začal se této činnosti věnovat na profesionální úrovni se svým synem. Dnes si plní svůj sen a zahradničí, dělá po zaměstnání to, co ho skutečně celý život bavilo. Je schopen odborné práce v tomto nelehkém oboru, ale také může své znalosti přenášet dále a zákazníkům třeba i odborně poradit. Pokud by se v budoucnu pořádal podobný vzdělávací kurz, bude mít o účast v něm určitě zájem.

Výtečnými dobrotami láká hosty do svého penzionu

Třiačtyřicetiletá Marie žije v malebném koutě Valašska, nedaleko hranic se Slovenskem, v Nedašově Lhotě. K menšímu hospodářství, které s manželem obhospodařují, se Marie rozhodla vybudovat malý penzion. Samozřejmě měla v plánu, že sama bude hostům vařit. Jako každá žena vařit umí a v kuchyni je zběhlá. Protože ale není vyučenou kuchařkou, chtěla se naučit něčemu novému. Něčemu, co by také mohlo přilákat hosty do jejího penzionu.

Od svého souseda, který pracuje jako mistr učebního oboru „Kuchař – číšník“ na Středním odborném učilišti ve Valašských Kloboukách, se dověděla, že škola bude pořádát v rámci projektu UNIV3 kurz „Přípravy pokrmů studené kuchyně“. To se Marii velice zalíbilo a na kurz se okamžitě přihlásila. Lákalo ji naučit se připravovat různé druhy pokrmů, salátů, pomazánek, paštik.

Přestože nastupovala do kurzu trochu s obavami, zda vše zvládne, hned po prvním setkání s průvodcem kurzu se její obavy rozplynuly. Průvodce Marii seznámila s obsahem a organizací kurzu, s prostory pro teoretickou i praktickou výuku a také s lektory, kteří výuku vedli. Vysvětlila jí také princip zkoušky a povzbudila ji, že výuka probíhá příjemnou, nenásilnou cestou a vše se během kurzu naučí.

Kurz „Přípravy pokrmů studené kuchyně“ byl poměrně časově náročný, ale to nedělalo Marii žádný problém. Rodina ji samozřejmě podporovala a těšila se, že pokrmy, které se Marie v kurzu naučí, bude připravovat doma i jí.

Po absolvování nezbytné a důležité teorie, se Marie spolu s dalšími účastnicemi kurzu začala učit připravovat nové pokrmy. A že jich nebylo málo. Z velkého výčtu pokrmů lze uvést například: vaječná tlačěnka, sýrová roláda, tuňákový salát, krevetový salát, lososový koktejl, různé druhy kanapek, plněná rajčata, okurky, cukety, vejce, avokádo, různé druhy ovocných a zeleninových salátů, paštika z kuřecích jater, srnčí paštika a v neposlední řadě také např. candát v aspiku. Praktická výuka probíhala ve cvičných kuchyňkách školy. Všechny pokrmy, které lektori do výuky zahrnuli, si všechny účastnice kurzu zkusily samy také připravit. Účastnice byly rozděleny do několika skupinek a v těchto skupinkách pak samostatně pracovaly. K praktické výuce dostala každá z účastnic od lektorů manuál, který lektori zhotovili. V tomto „manuálu“ byly vyobrazeny a popsány, včetně receptů, všechny výrobky, které se učily připravovat. Tato „kuchařka“ udělala všem velkou radost. Zvláště pak Marii, která tak může tyto pokrmy zahrnout do nabídky ve svém penzionu.

Na teoretické výuce Marie velice ocenila především takové informace, které jako nevyučená kuchařka nemohla vědět. Každý dotaz, který měla, jí lektori rádi a ochotně zodpověděli. Nejinak tomu bylo i v praktické výuce. Když si s přípravou některého výrobku nevěděla rady, lektor, který právě výuku vedl, vždy ochotně znovu vysvětlil a předvedl. Přestože výuka probíhala především v odpoledních hodinách a také o víkendech v teplých měsících květnu a červnu, kdy při vaření stoupá teplota v kuchyni dosti vysoko, vládla v kuchyňkách příjemná atmosféra a lektori se všem účastnicím plně věnovali.

Výtečnými dobrotami láká hosty do svého penzionu

Ihned po absolvování kurzu složila Marie se všemi svými kolegyněmi úspěšně závěrečnou zkoušku a získala tak certifikát o absolvování kurzu. Protože má škola akreditaci na konání kurzu a závěrečné zkoušky „Příprava pokrmů studené kuchyně“, dohodla se Marie s několika dalšími účastnicemi, že absolvují i tuto dílčí zkoušku.

Marie byla z kurzu nadšená i z jiného důvodu. Poznala nové kolegyně, se kterými si mohla vyměňovat zkušenosti nejen z oblasti vaření.

To, že obsah, provedení, prostředí a lektori kurzu nadmíru splnili očekávání Marie dokauje i to, že se Marie následně přihlásila a již také úspěšně absolvovala další dva kurzy z oblasti gastronomie a potravin, které škola vedla.

Marie ví, že je potřeba se neustále vzdělávat a učit se novým věcem. Je to důležité nejen pro její nové podnikání, ale i pro ni samotnou. Také si plně uvědomuje, že kurzy mohla absolvovat díky projektům z Evropské unie. A absolvovat je zdarma bylo pro její začínající podnikání nemalou finanční pomocí.

Nejlepší pohled na světě stojí úsilí a odpovědnost

Mé jméno je Zdena je mi 35 let a jsem na mateřské dovolené. V současné době se kromě péče o své dvě děti starám o pět koní, které máme na našem statku ustájené. Naším celoživotním snem s manželem je vybudovat na našem statku jezdecký klub s odpovídajícím zázemím pro koně i jezdce. Poskytovat ustájení koní, výcvik dětí i dospělých v jízdě na koni, hyporehabilitaci, dětské tábory a pořádat jezdecké závody.

Pro vybudování našeho snu je však potřeba nemalé množství peněz. Hospodářské budovy stájí je třeba zrekonstruovat, postavit odpovídající prostory pro výcvik koní i jezdců a tak dále. Proto jsme začali zjišťovat možnosti dotací z Evropských fondů. V současné době jsou pro nás dosažitelné především dotace z oblasti cestovního ruchu, které jsou však spojeny s ubytovací kapacitou pro hosty areálu. Dále je pak nutností příslušné odpovídající vzdělání v oboru výcviku jezdců a práce s koňmi, které zajišťuje Česká jezdecká federace (ČJF), podléhající Mezinárodní jezdecké federaci (FEI). Je nutná cvičitelská popřípadě trenérská licence. Bohužel neexistuje plné propojení a uznávání kvalifikací v rámci projektu UNIV3 a ČJF, ale federace vychází vstříc svým členům alespoň částečně.

O možnosti absolvovat kurz Jezdec pro přípravu a testaci mladých koní v rámci projektu UNIV3 jsem se dozvěděla od našeho veterinárního lékaře, který ošetřuje naše koně. Po prostudování osnovy kurzu jsem zjistila, že má velmi širokou osnovu. Pomůže mi doplnit mé znalosti především v oboru chovu koní a veteriny. Dodatečně jsme také zjistila, že na základě úspěšného absolvování kurzu mi bude uznáno doplňující vzdělání a následné kurzy v rámci ČJF nebudu muset absolvovat v jejich plném rozsahu.

V kurzu jsem si zopakovala základní manipulaci s koněm, kterou jsem již jako „koňák praktik“ dobře znala, prošli jsme podrobně anatomii koně a zjistili širší souvislosti, na kterých je založené jezdecké využití koně. Dnes už vím, proč kůň musí chodit pod jezdcem s vyklenutými zády, jaké svaly zapojuje a jak je vhodně posílit a předcházet tak zdravotním potížím. Dozvěděla jsem se, která kost je zlomená když se mluví o bodcové kosti, kde je karpus a kde hlezno. Velmi jsem ocenila přednášku paní výživářky Moniky Mechové, jejíž semináře jsou poměrně drahé a jako rodič na mateřské dovolené bych si je rozhodně nemohla dovolit. Její střízlivé a nekomerční názory nám udělaly jasno v mnoha rozporuplných otázkách a otevřely nám nové obzory v oblasti krmení koní. Jsem spíše typ co raději poslouchá výklad, než si hledá v literatuře - a proto pro mě přednášky byly ideální formou. Byl zde velký prostor pro naše dotazy, a tak mohl každý účastník prokonzultovat krmení svého koně, porozumět hlouběji sestavování krmných dávek a odnést si spoustu užitečných informací o fungování koňského organismu a trávení potravy. Kůň je býložravec, takže někdy jsme naráželi na velké rozdíly ve fungování trávicího metabolismu koně a člověka. Některé věci jsou stejné. Víím již, že pro svoji rodinu i svá zvířata je lepší vybírat vitamíny s chelátovým složením, že některá komerční krmiva jsou jen drahý odpad hezky zabalený v lákavém balení. Jezdecká část se věnovala především práci s mladým koněm a jeho přípravě na zkoušky základního výcviku. Fungujících metod výcviku mladého koně je několik a stále se objevují další. Každý, kdo pracuje s mladými koňmi si pak najde ty, které vyhovují jemu samotnému a koni, s kterým aktuálně pracuje. Proto byla skupinová výuka přínosem pro všechny. Mohli jsme tak sdílet své zkušenosti a obohacovat se tak i navzájem. Jistě nejoblíbenější částí kurzu byly hodiny veteriny s doktorem Novákem.

Nejlepší pohled na světě stojí úsilí a odpovědnost

Pan doktor má bohaté zkušenosti z praxe, nám všem - majitelům koní - vysvětlil, jak nejlépe ošetřit akutní zranění, jak postupovat při závažných a akutních problémech jako jsou koliky, schvácení či ucpání jícnu. Poskytl nám podrobné informace, jak být co nejvíce nápomocen veterináři, který je za vaším koněm již na cestě, jakou péči poskytnout koni do té doby, než přijede, které problémy mohou být závažnější než vypadají na první pohled, kdy se vyplatí volat veterináře ihned a kdy celá záležitost vydrží do rána. Dlouhá diskuze pak byla vedena nad problémem velmi častým a do RTG nálezy artrotických změn na nohách koně, které jej vyřazují ze sportovního či vůbec jezdeckého využití. Jelikož se pan doktor na RTG problematiku specializuje mohl nám poskytnout bohatou paletu snímků (dnes již v digitální formě) artrotických změn, zlomenin, růstových vad končetin a bodných ran. Vysvětlili jsme si, která zranění a zlomeniny bohužel končí utracením zvířete i jak samotný akt probíhá. Nejednalo se jistě o příjemné téma, leč tato situace může potkat každého majitele a je potřeba být obeznámen s problémem a moci pak po poradě s veterinářem rozhodnout, co pro něj bude nejlepší, aby se zabránilo zbytečné bolesti, kterou si nikdo pro své zvíře jistě nepřeje. Všichni účastníci se pak shodli na tom, že takových kurzů by mělo být více, protože celá jezdecká veřejnost by si zasloužila jistou osvětu a vyšší informovanost ve všech probíraných oblastech.

V současné době jsem již majitelkou certifikátu UNIV3 o absolvování pilotního ověřování v oboru Jezdec pro přípravu a testaci mladých koní, majitelkou jezdecké a cvičitelské licence v rámci ČJF a především jsem splnila všechny požadavky pro zažádání o evropskou dotaci na rekonstrukci našeho statku. Nyní jen čekáme na její schválení.

Kačenčiny dobrůtky

Jmenuji se Kateřina a dnes jsem servírka, recepční a cukrářka s maturitou.

Když jsem byla menší a mladší, nikdy by mě nenapadlo, že se mojí vášní stane právě pečení a výroba cukrovinek. Sama jsem dorty a zákusky nikdy moc nejedla a nemusela. S vařením samotným jsem začala až pozdě, a to někdy kolem dvaceti let, protože jsem se s tehdejšími přítelem přestěhovala do Prahy kvůli studiu a málo peněz a hlad mě naučily vařit.

Světě div se, mé jídlo bylo jedlé, a dokonce prý dobré. Ale upéct někdy něco sladkého? To se mi nechtělo ani trochu.. Teď za mnou bývalý přítel chodí a ptá se, jak je to možné a proč jsem se v tomto směru neprojevila dříve, aby mohl ochutnávat. Sama nevím, za mé vrcholné dílo jsem v té době považovala perník z krabice.

Všechno to začalo nudou a touhou zkusit něco nového. Při jednom z mých brouzdání po internetu jsem narazila na přihlášku do pořadu Prostřeno. Řekla jsem si, proč to nezkusit. Přihlášku jsem vyplnila, odeslala a čekala. Po nějaké době, kdy se nic nedělo a já téměř zapomněla, že jsem nějakou přihlášku odeslala, mi přišla sms, že pokud mám stále zájem, za týden a kousek je natáčení.

Za týden a kousek! Nemusím asi říkat, že mě skoro trefilo a prožila jsem bezesnou noc. Po poradě s přítelem a rodinou jsem se rozhodla, že do toho půjdu. Přišel týden ruchu, stresu, nervů, úklidu, pláče, uklidňování, přemýšlení, sestavování menu a vaření.

Celé menu jsem sestavila celkem rychle, soustředila jsem se na to, co umím a ostatním ode mě chutná. Kámen úrazu ale pro mě byl dezert. Co budu dělat za dezert, když neumím péct?

Tehdy přišla má kamarádka, která výborně pekla, a půjčila mi svoji knížku francouzských dezertů a minidezertů. Všechno to vypadalo krásně, ale nedokázala jsem si představit, že bych to zvládla vytvořit.

Nakonec jsem si vybrala něco jednoduššího. Zvolila jsem tradiční anglický dezert Crumble. Bylo to jednoduché, rychlé a moc dobré. Dvě noci před mým natáčecím dnem mi ale volal přítel z nemocnice v Rakousku, že měl úraz na snowboardu a že možná přijde o oko a bude muset na operaci. Tak jsem se sebrala, jela za ním a svou účast v soutěži zrušila.

Bylo mi to strašně líto, měla jsem vše přichystané, nakoupené a uklizené. Dodnes, když vidím v knihkupectví knížku Prostřeno, tak si říkám, tady jsem měla být já!

Kačenčiny dobrůtky

Pečení na rauty

Asi měsíc po přítelově úrazu se konala tradiční výstava orchidejí, kterou připravuje jeho rodina. My jsme tam s přítelem dělali raut. V tu chvíli mě napadlo, že bych mohla zkusit něco upéct, když už mám tu knížku s úžasnými dezerty. Tak se také stalo. Mé čokoládové lanýžy, citrónové minikoblížky a citrónový koláč měly velký úspěch a vše se snědlo. A tak to všechno začalo.

Z mého pečení na rauty se stala tradice. Pekla jsem na rauty pro různé výstavy a konference Jihočeské univerzity. Postupem času jsem začala koketovat i s dorty a pekla pro přítele, svou rodinu a kamarády. Nikdy jsem ale netíhla ke klasickým dortům, nemám ráda suchý korpus a těžký máslový krém.

A tak také začalo vypadat mé pečení. Soustředila jsem se na chuť, modernější formu, hledala jsem inspiraci v kuchařkách, časopisech a na internetu. Pořád jsem vymýšlela něco nového. Můj facebook se začal hemžit fotkami mých výtvorů, přátelé si začali všimát a chválit mě.

Pak přišla první nabídka, abych zkusila dodávat zákusky do jedné kavárny. Mé dobrůtky se chytly a já si vytvořila stránku na facebooku. Je to zvláštní, ale nad názvem stránky jsem skoro nepřemýšlela. Nějak to ze mě vyplynulo a já se s názvem sžila. Vystihuje mě, zkrátka Kačenčiny dobrůtky.

Během dvou prvních dnů má stránka nasbírala přes dvě stě „lajků“. Od té doby mě i neznámí lidé zdravili „Ahoj Kačenko!“ Ano, stala jsem se téměř celebritou. V té době se to rozjelo, začali mi volat neznámí lidé a objednávali dorty a zákusky. A já? Já byla v sedmém nebi, ale samozřejmě jsem věděla, že mě čeká ještě spousta práce.

Měla jsem plnou hlavu plánů, nápadů a jednoho velkého snu. V lednu tohoto roku za mnou přišla kamarádka pracující pro jednu modelingovou agenturu, která pořádá svatební veletrh. V tu chvíli se mé obzory rozšířily, já se rozhodla veletrhu zúčastnit a ukázat lidem, jak jinak může vypadat svatba.

Zvraty života

Ani moje chvilková pohádka ale netrvala věčně. Přišel rozchod s přítelem, ztráta domova, zaměstnání a nejbližších přátel. Vrátila jsem se po pěti letech zpět k rodičům a psychicky se sesypala. Nedokázala jsem si představit, že půjdu na nějaký veletrh, že budu ještě péct a vůbec nějak fungovat.

Po dlouhém sebezpřemlouvání jsem došla k tomu, že se nezničím. V tu dobu jsem mohla ještě využívat prostory na hotelu bývalého přítele a veletrhu jsem se zúčastnila. Nechala jsem si udělat logo, vizitky a svatební dárkové poukazy. Veletrh mi vynesl pět svateb, což považuji za osobní úspěch. V tu dobu to bylo to jediné, co mě drželo na nohou a stalo se to mým jediným životním smyslem.

Bohužel pro mě ale přišel další zvrat. Po neshodách s expřítelem jsem musela opustit prostory na hotelu a všechny věci i svoji tvorbu přesunout domů. Takže jsem ztratila i tu poslední kapku, která mě držela nad vodou.

Kačenčiny dobrůtky

Někdy v tomto období přišla další nabídka od maminky mé kamarádky, která učí na střední obchodní škole. Nabídka zúčastnit se kurzu na výrobu marcipánu a potahovacích hmot. Bez váhání jsem to přijala. Ačkoliv sama potahuji dorty zřídkakdy, na svatby se mi to bude určitě hodit a zajímají mě všechny techniky ohledně pečení.

Na tomto kurzu jsem se naučila potahovat dorty, dělat si vlastní marcipán pravý i nepravý, dělat různé figurky a dorty zdobit. Kurz mi pomohl. Konečně jsem viděla, jak vypadá profesionální kuchyň a v neposlední řadě mě přivedl na jiné myšlenky.

Momentálně mám hodně času, takže docházet na výuku několikrát týdně mi určitě nevadilo. Měli jsme výbornou lektorku, která mě naučila plno nových věcí a triků, které jsem neznala a teď je běžně používám. Jediné, z čeho jsem měla strach, byly závěrečné zkoušky. Ale mé okolí mě podporovalo a já kurz bez problémů absolvovala a jsem ráda, že mám konečně nějaký certifikát. Pokud bude ještě nějaký takový kurz, s radostí se ho zúčastním.

Postavím se na nohy

Po přesunu výroby domů jsem bohužel musela pečení značně omezit, ale doufám, že to nebude mít dlouhého trvání, já se opět postavím na nohy a splním si svůj velký sen. Tím snem je mít svoji vlastní malou cukrárnu, kde budou mé domácí dorty, koláče, zákusky, cupcakes a domácí horká čokoláda.

Mám ráda tradiční, ale zároveň pro Českou republiku moderní pečení, a tak chci, aby vypadala i moje cukrárna. Víím, že je těžké se v Českých Budějovicích uchytit, ale věřím, že se mi to povede, protože už i teď mám celkem dost příznivců a ukazují jim, jak jinak může vypadat pečení a že mlsání nemusí být vždy jen hřích, ale hlavně požitek.

Nyní je mi 25 let a doufám, že brzy o Kačenčiných dobrůtkách uslyšíte, jelikož díky kurzu Výroba marcipánu jsem získala daleko větší pocit konkurenceschopnosti na trhu práce.

Kurz splnil veškerá má očekávání – např. jsem se naučila spoustu vychytávek ve zdobení marcipánem, barvení a výrobu marcipánu. Díky kurzu jsem si rozšířila profesní kvalifikaci a náplň mé práce se rozšířila díky nabytým znalostem, které jsem v kurzu získala. Určitě znalosti a dovednosti z kurzu uplatním nejen v profesním, ale i soukromém životě.

Spolupráce s průvodcem byla vynikající, podal mi veškeré informace potřebné k absolvování kurzu. S lektorem bylo vše v pořádku, motivoval i informoval, věnoval se mi individuálně.

Časově náročné to až tak nebylo, dalo se to stihnout. Zaměstnavatel mě podporoval a uvolňoval mne ze zaměstnání, event. přistoupil na výměnu směny s kolegyní. Všichni mí nejbližší mne v účasti na kurzu velmi podporovali. Kurz bych určitě doporučila svému známému.

Jak se stát průvodcem Prahou

Třicetiletá paní Kamila (střední odborné vzdělání s maturitní nástavbou) je zaměstnankyní České pošty a plánuje odchod na mateřskou dovolenou. Po návratu a při mateřské by si chtěla udělat živnostenský list na volnou živnost průvodcování a provázet turisty nejen po Praze. Vyhovuje jí pružná pracovní doba a nárazové akce s volnými dny.

O možnosti absolvovat pilotní ověřování vzdělávacího programu Průvodce Prahou v rámci projektu UNIV3 se dozvěděla prostřednictvím informační kampaně, kterou zajišťovala Hotelová škola, Obchodní akademie a Střední průmyslová škola Teplice na svých webových stránkách.

Paní Kamila bydlí v blízkosti Teplic. Konzultovala vše ještě s učitelem Hotelové školy, který jí kurz doporučil, a zeptala se svého zaměstnavatele, zda jí umožní vyměnit si určité směny v práci, pokud s tím budou ostatní kolegové souhlasit.

Výuka byla realizována v odpoledních hodinách v pracovních dnech a o víkendech. Pošta, kde slečna pracuje, jede na dvousměnný provoz a mají otevřeno i v sobotu dopoledne, což se zpočátku jevilo jako překážka, ale nakonec se to podařilo zdárně vyřešit.

Hlavních příčin, proč se vlastně do kurzu přihlásila, bylo hned několik. Jedním z hlavních důvodů bylo vlastní rozšíření kvalifikačního portfolia. V dnešní znalostní společnosti se různorodé vzdělání hodí, nikdo si nemůže být jistý zaměstnáním na celý život a změny oboru se dnešní lidé nebojí. V neposlední řadě hrála roli i možnost seznámit se s novými lidmi, které zajímají stejné nebo podobné věci a témata, možnost strávit příjemně a užitečně čas, naučit se novým věcem a získat nové dovednosti.

Od kurzu očekávala, že se naučí mluvit před větší skupinou lidí. Že získá teoretický základ, ke kterému si potom bude moci doplňovat další vědomostní potenciál, že se naučí pracovat s vlastním hlasem, aby mohla vykonávat tuto vysněnou profesi.

Kurz splnil očekávání beze zbytku, problémy byly přece jenom ve vlastní trémě, kterou zpočátku zažívala, když měla mluvit před větší skupinou lidí a kterou v podstatě neznala. Nejspokojenější vždy byla po odprezentování vlastního příspěvku, kdy sklídila potlesk a uznání ze strany lektora i ostatních účastníků. Lektor potvrdil kvality nejen po formální stránce (historická data), ale také kvitoval dobrý hlasový potenciál a dobrou práci v oblasti verbální i nonverbální komunikace.

Lektoři byli dobrými rádci a pomocníky při hodnocení jednotlivých projevů, byli konstruktivními kritiky této činnosti a vedli účastníky k tomu, aby se zlepšovali a dávali si pozor na úskalí mluveného projevu před velkou skupinou lidí.

Důležitou součástí bylo hodnocení účastníků navzájem, kdy hodnotili své projevy, srovnávali jednotlivé příspěvky a byli motivováni též k sebehodnocení. Závěrečná část kurzu se odehrávala jako evaluační seminář, kdy se všichni účastníci sešli se všemi lektory a společně hodnotili průběh celého pilotního ověřování.

Jak se stát průvodcem Prahou

Důležitá angličtina

V profesním rozvoji došlo taktéž ke zlepšení, z teoretické části vzdělávacího programu vyplynuly vědomosti, které lze uplatnit při komunikaci s klientem atd. Důležitým aspektem byl cizí jazyk. Po úvodním zděšení následovala výuka v rozsahu 50 hodin, kde si všichni účastníci zopakovali teoretické základy jazyka, který si zvolili. V rámci výuky se setkávali s texty, které jsou uplatnitelné v roli průvodce, museli reagovat na situace, které průvodcovská činnost s sebou přináší, vyřídit nějaký vzkaz, telefonovat, objednat pokoj, restauraci atd.

Právě tady vidí účastnice největší přínos. Zopakování si anglického jazyka a praktické uplatnění této kompetence ji motivovaly k tomu, že se přihlásila do kurzu na jazykové škole, kde bude své dosavadní vědomosti nadále rozvíjet.

Právě získané vědomosti a dovednosti jsou pro Kamilu velmi dobře uplatnitelné, neboť plánuje pohybovat se v praxi, kde tyto poznatky může okamžitě aplikovat.

Kurz byl podle názoru této účastnice celkově velmi přínosný, informace užitečné, lektoři fundovaní - dokázali zodpovídat někdy záludné otázky účastníků. Teoretických informací nebylo přespříliš, aby se v nich účastníci ztratili, velmi dobrá byla organizace a rozvržení teoretické a praktické části výuky.

Výuka probíhala vždy v odpoledních hodinách, většinou to byla setkání vícehodinová, protože kurz byl dvousest hodinový a musel se odehrát v poměrně krátkém čase. Během této doby se účastníci dozvěděli teoretický základ, vyzkoušeli si prezentaci vlastních projevů ve sterilním prostředí, aby potom o víkendu mohli vyjít do ulic a zjistit rozdíl mezi teorií a praxí. Tyto praktické záležitosti byly provozovány hlavně o víkendech.

Prostor pro samostatnou práci v oblasti ICT byl nedostatečný, Kamila by uvítala práci z domova, kdyby některé teoretické poznatky byly na internetu, například formou e-learningu, účastníci by si je mohli samostatně prostudovat a následnými tutoriály by se zkontroloval obsah. Ušetřil by se čas účastníkům kurzů, z nichž někteří byli značně pracovní vytížení. Lektoři by tak byli v kontaktu se svými studenty minimálně ve stejném rozsahu jako při prezenční výuce, zadávali by úkoly, autotesty, které e-learningová aplikace umožňuje. Studenti by se mohli výuce věnovat v čase, který jim vyhovuje. Praktická výuka by zůstala beze změn.

Průvodce pilotním ověřováním se stal nedílnou součástí setkávání. Tvořil zázemí, informační oporu v organizačních záležitostech, radil, sháněl informace o zkoušce, byl takovým třídním učitelem, na kterého se člověk může obrátit, má-li problém. Průvodce si vždy věděl rady, popřípadě věděl, kde se má doptat a získat potřebné informace, které se týkaly hlavně zpočátku organizace samotného pilotního ověřování a potom v závěru organizace zkoušky.

Asi největší podíl na úspěšné realizaci pilotního ověřování měli lektoři, kteří se prokázali jako velcí odborníci ve své profesi. Vtáhli účastníky do svého oboru a motivovali je vlastním nadšením. Lektoři jsou skutečnými odborníky, kteří sledují moderní trendy ve svém oboru. To potvrdili i posuzovatelé, kteří na výuku docházeli a účastnili se zkoušky.

Jak se stát průvodcem Prahou

Profesionální průvodce, paní ze svazu průvodců a majitel cestovní agentury potvrdili, že úroveň výuky i závěrečné zkoušky a úroveň jednotlivých účastníků byly nadstandardní. Onen lektorský entuziasmus se snažili vnést do jednotlivých kurzů a Kamila si myslí, že se jim to rozhodně povedlo, podmanili si publikum a získali další nadšence.

Lektor vždy dával prostor pro dotazy, věnoval se jednotlivým účastníkům i individuálně, pokud to bylo třeba, nebo projevil-li o to účastník zájem. Času bylo vždy dost, a tak došlo i na příklady z praxe a zkušenosti jednotlivých lektorů. Právě ony konkrétní zkušenosti utvářely pěknou atmosféru kurzu.

Velká náročnost

Časová náročnost kurzu pro zaměstnaného účastníka byla skutečně velká. Pro toho, kdo byl na úřadu práce, to bylo optimální. Pro pracující bylo obtížné najít čas, sílu a motivaci několikrát v týdnu jít „do školy“, v tomto případě by bylo asi skutečně lepší rozdělit teoretickou výuku na část, která se dá zpracovat do formy e-learningových studijních textů, vypracovat on-line kurz v některém LMS systému a umožnit studujícím, aby si vybrali variantu, která jim vyhovuje. Je pravda, že ne všichni mají přístup k internetu a jsou natolik počítačově zdatní, že by jim to práci usnadnilo. Ale určitě by se někdo takový našel, kdo by tuto možnost uvítal.

Zaměstnavatel vyšel maximálně vstříc, umožnil výměnu směn nikoli studijní volno, což se v tomto případě ani neočekávalo. Rodinné zázemí této účastnice se stalo velkou oporou jak ve studijních záležitostech, tak i v domácí dělbě práce. V budoucnu by se chtěla věnovat průvodcovské činnosti na živnostenský list a být v kontaktu s lidmi, kteří se zajímají o její oblíbený obor.

Nepřišla na žádnou podstatnou změnu, kterou by v kurzu provedla, kromě zeshíhlení teoretické části, respektive prezenčních hodin strávených ve škole. Chtěla by je trávit podle svého uvážení a časových možností u počítače.

Turistický ruch zažívá v poslední době boom. Např. v Teplicích neexistuje profesionální průvodce městem, který by zajišťoval základní seznámení s lázněmi a okolím. Tuto díru na trhu by slečna chtěla využít, chtěla by získat své klienty v teplických lázních, kde převažuje německá, ruská a arabská klientela. Uvědomuje si důležitost cizích jazyků a nutnost zlepšit svoji angličtinu. Chtěla by nabídnout spolupráci Lázním Teplice, a.s., aby případné výlety pro své klienty organizovaly přes ni, s jejími službami. Kurz by doporučila všem, kdo rádi pracují s lidmi, nebojí se mluvit na veřejnosti a jsou nadšenci historie a milovníky Prahy.

Výsledkem pilotního ověřování byla závěrečná zkouška, kterou absolvovalo 50 % účastníků. Všichni účastníci při zkoušce obstáli a v několika případech zkouška a získaný certifikát pomohly absolventům rozšířit si stávající kvalifikaci a dosáhnout tak kompetencí, které jsou potřebné pro výkon jejich profese.

Odbornost paznehtáře využije u vlastního stáda

Střední škola řemeslná v Jaroměři uspořádala kurz v rámci ověřování profesní kvalifikace Paznehtář v projektu UNIV3 .

Pro získání uchazečů bylo využito několik možností. Nabídka byla uveřejněna na webových stránkách Střední školy řemeslné, Jaroměř. Byly osloveny telefonicky také firmy zabývající se chovem skotu. Využita byla rovněž možnost přímého oslovení potencionálních zájemců, a při této příležitosti byl osloven také dvaadvacetiletý pan Viktor.

Viktor podniká v chovu skotu a jeho předchozí příprava tomu odpovídá. Vystudoval gymnázium, poté nastoupil na obor Agropodnikání ve Střední odborné škole a vyšší odborné škole v Hořicích. Jeho zájem o chov skotu je velký, a proto se pro získání další odbornosti přihlásil do kurzu Paznehtář.

Při úvodním rozhovoru s průvodcem bylo Viktorovi navrženo zkrácení praktické části konání kurzu na 40 hodin. Viktor s tímto zkrácením souhlasil, neboť jeho zkušenosti s chovem a zejména s manipulací zvířat jsou značné. Rovněž se v minulosti podílel na asistování paznehtáři při korektuře paznehtů.

Při teoretické i praktické výuce projevoval Viktor velký zájem, často pokládal konkrétní dotazy k jednotlivým tématům. Dokázal věcně s rektory, ale i s kolegy z kurzu diskutovat o dané problematice. O jeho zájmu svědčí také stoprocentní docházka. V praktické části přípravy předvedl dobrou zručnost a bylo vidět, že se již prakticky v minulosti s těmito postupy sešel. S blížícím se koncem praxe bylo jasné, že obava ze závěrečné zkoušky je u Viktora zcela zbytečná. Závěrečnou zkoušku bez problému složil a získal certifikát paznehtáře.

Záměrem Viktora je využívat odbornost paznehtáře pro vlastní stádo. Vidí v této zkušenosti velkou výhodu, může odborně udělat zákrok hned, jakmile je to potřeba, nemusí čekat na objednaného paznehtáře. Chce rovněž tuto službu nabízet chovatelům hospodářských zvířat a v této profesi podnikat.

Přínos pro školu

Střední škola řemeslná v Jaroměři si v tomto roce připomíná 129. výročí založení. Z toho je jasné, že má dlouholetou tradici ve vzdělávání a přípravě žáků ve vybraných řemeslech a rekvalifikačních kurzech v rámci dalšího vzdělávání dospělých.

Pro školu má tato činnost velký význam, zejména v rozšířené nabídce pro veřejnost v profesním vzdělávání. Střední škola řemeslná trvale spolupracuje s Úřadem práce, kde nabízí výukové kurzy a přijímá uchazeče do těchto kurzů.

Konkrétní nabídka Paznehtář, Europodkovář zlepšuje spolupráci se zemědělskými firmami a s podnikateli v chovech hospodářských zvířat. Škola využívá smluvní vztahy s řadou subjektů, a to jí zaručuje kvalitní výuku v praxi u konkrétních firem a výhradní postavení mezi středními školami pro výuku zmíněných oborů.

Odbornost paznehtáře využije u vlastního stáda

Střední škola řemeslná v Jaroměři chce pokračovat ve zkvalitňování a rozšiřování možností a v nabízení dalšího vzdělávání pro širokou veřejnost. Tato vize je podložena solidním zázemím a kvalitně a odborně připravenými lektory s dlouholetou zkušeností v oborech Paznehtář, Europodkovář, Zemědělský kovář, v dřevo-oborech, svařování či řízení motorových vozidel.

Ověřování profesního vzdělávání Paznehtář vyvolalo dobrý pocit. Ten plyne z velice kvalitního přístupu lektorů a celého řešitelského týmu a ze snaživého přístupu uchazečů. Tím, že Střední škola řemeslná v Jaroměři uspořádala toto ověření v rámci projektu UNIV3, dokázala, že stále patří mezi školy a organizace, které odborně na výši připravují uchazeče v profesním vzdělávání.

SPOLUPRÁCE SE VZDĚLÁVACÍ INSTITUCÍ

Konec ševců v Čechách? NE!

Počátky vzdělávání kvalifikovaných dělníků i techniků v oboru obuvnictví datujeme už do roku 1925, kdy firma Baťa ve Zlíně zahájila vzdělávání vlastních zaměstnanců. Mimořádný rozvoj firmy Baťa ve dvacátých a třicátých letech minulého století se odrazil pozitivně i v oblasti vzdělávání. V tehdejší Zlíně byla založena Baťova škola práce, která připravovala řídicí pracovníky, obchodní zástupce, ale i kvalifikované dělníky.

Mladí lidé, kteří přicházeli do Zlína především z chudých valašských vesnic, měli kromě vzdělávání a práce zajištěno i ubytování v internátech. Po druhé světové válce v roce 1945 se firma Baťa stala národním podnikem, který byl od 1. ledna 1949 přejmenován na Svit, n. p. Gottwaldov. Vzdělávání v obuvnických školách zůstalo zachováno a nadále se rozvíjelo. Firma Baťa v podstatě položila základy jak odborného učiliště a střední obuvnické školy, tak i zlínské obchodní akademie, a v podstatě také budoucí technologické fakulty, kde se připravovali odborníci a probíhal výzkum a vývoj pro obuvnickou výrobu.

V šedesátých a sedmdesátých letech minulého století studovalo v odborném učilišti přes 2 600 žáků. Byly zde vyučovány nejen obory obuvnické, ale také učební obory, jejichž absolventi se uplatnili v podniku v profesích elektrikář, strojní mechanik nebo stavební dělník. Studovali zde při zaměstnání také pracovníci podniku, kteří byli připravováni do středně technických řídicích funkcí.

Bohužel, po roce 1989, kdy trh s obuví začali obsazovat obchodníci s asijským zbožím, nastal postupný útlum obuvnické výroby a zájem o učební obory se snížil na minimum. V té době zahájila škola ve spolupráci s Nadací Tomáše Bati a Nadací Jana Pivečky projekt Mezinárodní školy moderního obuvnictví – International School of Modern Shoemaking.

Projekt odstartoval v roce 1992. Jednalo se o šestiměsíční kurz intenzivní přípravy, který byl určen budoucím mistrům, technologům, kvalitářům či plánovačům obuvnické výroby. V dalších letech byl rozšířen o tříměsíční program pro prodejce obuvnických strojů. Až do roku 2004 bylo v těchto programech proškolen více než 200 účastníků z 27 zemí světa, kurzy absolvovalo i několik Čechů a Slováků. Postupný zánik velkých výrobců obuvi na Zlínsku měl negativní dopad i na oblast výzkumu a vývoje, proto projekt ztratil na významu. V době jeho trvání byla vytvořena v rámci školy řada autorských učebních textů ve dvojazyčném zpracování (v českém a anglickém jazyce), které škola používá dodnes.

Do projektu UNIV 3 se zapojili pedagogičtí pracovníci školy - učitelé i učitelé odborného výcviku, kteří získali odbornou kvalifikaci v oblasti obuvnictví, ale v současné době vyučují přírodovědné předměty nebo odborné předměty jako např. zbožíznalství. Počáteční nadšení ze skutečnosti, že ve škole „oprášíme ševcovinu“ bylo sice motivující, vzápětí se však změnilo v obavy tvůrců, zda zvládnou zcela jiný způsob metod dalšího vzdělávání.

Vedení školy v rolích mentora a metodiků tvůrčího týmu však už na první pracovní schůzce vysvětlilo koncept hodnotících a kvalifikačních standardů profesních kvalifikací obecně a následně na konkrétním příkladu profesní kvalifikace Obuvník pro zakázkovou výrobu. Nejistotu vystřídal tvůrčí elán.

Konec ševců v Čechách? NE!

Členové týmu vyhledávali učebnice, učební pomůcky, nákresy, šablony, specifikovali potřebu obuvnických materiálů od usní až po syntetické či textilní, dále polotovary jako stélky, podešve, podpatky a pomocné materiály – nitě, lepidla, ředidla apod., které byly následně pořízeny pro účely pilotního ověření vzdělávacího programu. Ve školní dílně se připravovaly jednotlivé obuvnické stroje, ruční obuvnické nářadí, a také kopyta k výrobě vybraného vzoru obuvi dle varianty zadání. Najednou se členové týmu cítili jako ve svém živlu, z čehož vyplynul entuziasmus a chuť překonat určité administrativní podmínky projektu, se kterými učitelé neměli zkušenosti.

Další fáze projektu se týkala přípravy průvodců a hodnotitelů pilotního ověření. Následně probíhal výběr účastníků pilotního ověření. Využití aktuální databáze zájemců

o kurzy z oblasti obuvnictví a nabídnutí možnosti absolvovat kurz. Škola se obrátila také na Českou obuvnickou a kožedělnou asociaci, které je členem, aby nabídla možnost účasti v kurzu pilotního ověření v rámci její činnosti.

Příjemné překvapení přišlo, když skupina zájemců čítala šest osob, které přijely do Zlína z různých míst České republiky a jejichž profesní zaměření bylo velmi různorodé. Také jejich motivace absolvovat kurz byly velmi zajímavé a osobité. Vzhledem ke vzdálenosti bydliště účastníků škola poskytla i sociální služby, přizpůsobila termíny pilotního ověřování programu a zajistila ubytování v domově mládeže v těsné blízkosti školy.

Do Zlína se sjeli zájemci z Roudnice nad Labem, Odolene Vody, Tábora, Vilic u Tábora, Kamenice nad Lipou a Moravských Budějovic. Překvapující bylo, že tři z nich mají vysokoškolské vzdělání, dva středoškolské s maturitou a pouze jedna účastnice základní vzdělání. Skupina byla složena ze softwarového architekta, ředitele občanského sdružení, geodeta, výrobního dispečera, obchodní referentky a dělnice ve výrobě obalů.

Motivace naučit se „dělat boty“ byly u většiny účastníků spojeny s drobným podnikáním, respektive s doplňkovou činností k hlavní pracovní profesi. Zájem o estetickou stránku designu obuvi, vyrobit obuv na „nekonfekční“ tvar chodidla, založení vlastní živnosti, doplnění činnosti v rámci textilní výroby nebo výroba „ekologické obuvi“, to byly konkrétní důvody, proč účastníci vyhledali školu.

Pilotní ověřování zahrnovalo teoretickou i praktickou část. Účastníci v průběhu jednotlivých lekcí velmi aktivně využívali znalosti lektorů a vznášeli spoustu dotazů. S nadšením se vrhli na výuku prvních praktických dovedností spočívajících v konstrukci stříhu a tvorbě šablon na jednotlivé části svršku obuvi. Ale i vlastní seznámení se s materiály, především přírodními usněmi, bylo pro ně vzrušující.

Pravé dobrodružství pak začalo v obuvnické dílně. K ručnímu vykrajování dílců přibýlo i vysekávání na stroji, a pak už se začali účastníci učit ovládnout elektrický průmyslový šicí stroj. Nebylo to tak těžké pro obě ženy, ale i mužská část skupiny projevila vůli zvládnout pracovní operace při šití svršku obuvi. Když následně napínali svršek na kopyto a začal se rýsovat tvar obuvi, nadšení bylo na místě.

Konec ševců v Čechách? NE!

A pak už se dílnou nesl pach lepidel a účastníci měli polepené prsty. Ale nebyla to ona pomyslná ševcovská smůla, naopak naši „učedníci“ rozdávali šťastné úsměvy. Jejich euforie vrcholila se závěrem výuky. Poté ovšem začala nervozita související s vykonáním závěrečné zkoušky pilotního ověřování programu. Skupina se mohla přesvědčit, že nejde jen o formální záležitost, neboť v průběhu pilotního ověřování proběhla kontrola pracovníkem Národního ústavu pro vzdělávání. Ten se také zúčastnil závěrečné zkoušky.

Pověstný „zkouškový stres“ však nepadl jen na účastníky. Také hodnotitelé připravovali vše potřebné ke zkoušce se zodpovědností a obavou, aby vše proběhlo bez komplikací. Nastal den „D“, školní obuvnická dílna byla už od ranních hodin v čilém ruchu. Postupně přibýval počet osob, kromě zástupce NÚV se dostavil i zástupce sektorové rady, metodici, mentor. Když dorazili z NÚV kameraman s redaktorem, napětí stoupalo. Že se někomu trochu třásl ruce, když posunoval svršek pod podavač šicího stroje pod dohledem kamery, patřilo k atmosféře zkoušky.

Vše dobře dopadlo, všichni účastníci složili se ctí zkoušku a obdrželi certifikát. Euforie se snoubila s pocitem dobře vykonané práce na obou stranách. Jednoznačný impuls pro vedení školy – ševcoviny se nelze vzdát!

Složité aspekty práce s lidmi

Gradua-CEGOS s. r. o. je jednou z největších vzdělávacích institucí v ČR s širokou nabídkou otevřených i firemních kurzů v oblasti soft skills i odborných znalostí a dovedností, především v oblasti výroby. Společnost se dlouhodobě zabývá i oblastí profesního vzdělávání, včetně rekvalifikačních programů. V minulých letech na základě získaných certifikátů nabízeli a realizovali mnoho kurzů pro oblast výroby, logistiky a práce s PC.

Zájem společnosti Gradua-CEGOS o profesní vzdělávání a o Národní soustavu kvalifikací (NSK) v posledních letech ještě vzrostl, společnost si aktuálně mapuje trh a požadavky zaměstnavatelů na kvalifikované zaměstnance, aby jim nabídla profese, které potřebují. Pro vybrané profese se stali autorizovanou osobou v rámci NSK a v tomto procesu chtějí pokračovat. Vždy vychází z aktuální nabídky a poptávky na trhu práce a průběžně spolupracují se zaměstnavateli v celé ČR.

Když společnost oslovila koordinátorka Plzeňského kraje, neváhali ani minutu, věděli, že se zapojí. Přínos byl v možnosti si reálně vyzkoušet, co znamená příprava na zkoušku ve vybraných kvalifikacích a vlastní zkoušení podle hodnotícího standardu dané kvalifikace. Co bylo rozhodující, bylo nadšení lektorů pro zapojení do pilotního programu, stálo jim to i za cenu svého osobního času při absolvování vstupních školení, aby mohli nejen lektorovat, ale také být hodnotiteli v programu Personalista.

Šlo o ucelený dlouhodobý program, který zaměstnance doslova donutí zabývat se tématy, která dříve personalistům nenabízeli. Lákalo je zjistit, jak na některá témata budou účastníci, personalisté a manažeři reagovat. Některé věci se pak ukázaly pro účastníky nepřekonatelné, např. délka programu. Do projektu vstupovali s vědomím, že chtějí jako společnost být autorizovanou osobou pro tuto profesi a nabídnout personalistům nejen přípravu, ale i možnost zkoušky v rámci NSK.

Časová dotace programu Personalista byla 130 hodin. Program byl zahájen 1. září 2013 a skončil 28. února 2014. Cílovou skupinu účastníků tvořilo celkem 10 osob (Personalisté především soukromých firem, zájemci o získání profesní kvalifikace, zájemci o rozšíření kvalifikace v oboru personalistika a vedoucí pracovníci, kteří měli zájem o znalosti spojené s profesí personalisty), ale nakonec celý program absolvovali pouze 3 účastníci. Realizaci programu neprovázely žádné komplikace, ačkoliv se jednalo o rozsáhlé vzdělávání, v rámci něhož se ověřovalo hodně kritérií. Vzdělávací program byl ucelený, celková hodinová dotace odpovídá míře probíraného učiva pokud je nadstavbovým, nebo rozšiřujícím programem pro lidi, kteří mají s problematikou HR již praktické zkušenosti. U některých kompetencí by se dala zvážit nižší časová dotace, např. u kompetence Vedení agendy povinných lékařských prohlídek, BOZP a PO ve firmě. Není třeba vědět v takové šíři o oblasti BOZP. Vlastní výuka probíhala u některých témat výkladově, u jiných lektori preferovali práci s názornými a praktickými příklady. Závěrečná zkouška pro každého účastníka trvala 4 hodiny, z toho 3 hodiny byly vyčleněny na písemnou přípravu a zpracování případové studie, navazovala ústní a praktická část. Při ověřování všech požadovaných hodnotících kritérií podle standardu byla časová dotace dostatečná. Zkouška se konala v jednom termínu, účastníky zkoušeli 3 hodnotitelé. Všichni účastníci i lektori považovali realizaci programu za úspěšnou, přínosnou a užitečnou.

Složité aspekty práce s lidmi

Martinovi je 41 let a pracuje jako ředitel firmy na výrobu vestavěných počítačových platforem. Chtěl se zdokonalit v oboru a získat potřebnou kvalifikaci, proto se zúčastnil vzdělávacího programu Lektor DV. S lektorskou činností do té doby zkušenosti již měl, přesto ocenil průvodce v pilotním ověřování, který s ním probíral detaily a organizaci vzdělávacího programu. Z hlediska organizace a časové náročnosti považuje kurz za podařený.

„Organizace byla skvělá, časová náročnost přijatelná, ale zejména proto, že jsem z Plzně a že svou práci mohu alespoň zčásti vykonávat na dálku z mobilu o přestávkách, takže to na mých pracovních výkonech nebylo téměř poznat. Chápu, že pokud někdo jezdil z větší vzdálenosti, muselo to být mnohem náročnější,“ říká Martin. Zároveň se nechal slyšet, že byla zkouška „přijatelně těžká“. Dala se zvládnout bez problémů, pokud člověk pravidelně docházel a aspoň trochu se na zkoušku připravil.

Paní Jarmila, profesionál v oboru, třiatřicetiletá HR generalistka, se kurzu zúčastnila, aby získala teoretické znalosti v oboru a utvrdila se v tom, že věci dělá správně. O kurzu říká, že: *„Organizace celého kurzu byla naprosto vyhovující, časová dotace při pracovním vytížení ale velmi náročná.“*

Zástupce vzdělávací organizace, Mgr. Eliška Purkarová, ohodnotila kurz slovy:

„Necítím se být odborníkem na celou oblast personalistiky, ale myslím si, že takto postavený vzdělávací program je z hlediska využití poznatků nejvhodnější pro začínající personalisty, ovšem s praxí minimálně 1 rok. Aby už věděli, co vše obnáší personální procesy a práce personalisty. Hlavně to platí pro personalisty malých a středních podniků, kde je 1, max. 2 personalisti. U větších organizací je na personálních odděleních už více zaměstnanců, kteří se často specializují na jednotlivé procesy. Pro ně jsou vhodnější vzdělávací programy určené specialistům, pro vzdělávání a rozvoj zaměstnanců, pro nábor a výběr, eventuálně pro hodnocení a s tím související procesy. Závěrečná zkouška byla pro účastníky programu jistě náročná, už svým rozsahem, neboť zkouška byla prakticky ze všech modulů vzdělávacího programu, i když někde to obnášelo pár otázek, jinde praktické řešení modelové situace, a trvala 4 hodiny. Kdo měl možnost více se zúčastnit výuky a mohl konzultovat s lektory, byl lépe připraven. Svoji roli jistě sehrála i zkušenost.“

V současné době se organizace připravuje na autorizaci profese Personalista v rámci NSK. Vzhledem k širokému portfoliu kurzů, které společnost Gradua-CEGOS nabízí pro personalisty, mohou nabídnout sestavení modulů, které by zájemce o zkoušku podle NSK na tuto profesi připravily, resp. zájemce o získání znalostí si může v rámci nabízených kurzů vybrat právě ty, kde mu znalosti chybí. Proto se společnost chce jako autorizovaná osoba do budoucna soustředit na zkoušku na profesi Personalista v rámci NSK a připravuje přípravný kurz ke zkoušce v rozsahu 3 dnů.

Neobyčejný nápad, který pomohl druhým

Ilona, Katka a Jirka – to jsou tři přátelé a tři kolegové z práce. Nemají jen tak obyčejnou práci. Starají se o lidi mentálně handicapované. V Hradci Králové pracují pro občanské sdružení Skok do života. Práce je velmi baví a přímo jí žijí.

Aby jejich chráněnci lépe zapadli do běžného života a byli více soběstační, rozhodli se Katka, Ilona i Jirka, že napíšíou projekt na získání grantu pro koupi farmy. Na farmě chtějí naučit své chráněnce chovat ovce, pěstovat zeleninu a starat se o celou farmu a její chod. Všichni tři mají velmi blízký vztah k přírodě i ke zvířatům. Nápad, že se na farmě budou starat jak o zvířata, tak o lidi, kteří nejsou soběstační, je velmi nadchnul. Proto, když zjistili, že se pořádá kurz Stříhač ovcí, se na něj ihned přihlásili.

Trochu se obávali, jak budou časově zvládat jezdit na výuku, když zjistili, že kurz má celkem 150 hodin. S lektory se domluvili na časovém harmonogramu. Aby výuka měla smysl, je potřeba jezdit vždy na celý víkend. Pro svůj nápad byli schopni obětovat několik měsíců bez volna o víkendech. Odměnou jim bude další bodík k získání grantu a dobrý pocit, že dělají dobrou věc pro lidi, kteří jsou z běžné společnosti vyloučení.

Harmonogram výuky vypadal velmi lákavě. Měli jezdit po republice do velkých stád stříhat, měli se naučit i zpracovávat ovčí mléko, vyrábět z něj sýry, zpracovat ovčí rouno ve vlnu. Všichni tři s nadšením očekávali první lekci, která začínala v Ratibořicích na oslavách Dne Země. Tam poznali nejlepšího stříhače v České republice Vlastimila Bishofa, přadleny, které spřádaly ovčí rouno, cvičitele ovčáckých psů Michala Jindru a další lidi, kteří celý život pracují s ovci. Byl to pro všechny účastníky velmi hezký a zajímavý úvod do ovčí problematiky. Ani jeden z nich totiž s ovci dříve nepřišel do styku blíž, než jen ke kraji ohradníku na pastvinách. Na této akci se Katka, Ilona i Jirka seznámili se základními pomůckami ke stříhání ovcí, i s pomůckami potřebnými k péči o ovce. Měli možnost si zde vyzkoušet různé způsoby odchyту ovcí před stříháním a i samotný stříh ovcí pod vedením zkušeného Vlasty. Následující víkend se lekce konala na farmě lektora pana Bařiny. Má své vlastní stádo a nedaleko se nachází i další ovčí farma, kde se věnují hlavně zpracování ovčího mléka a výrobě sýrů.

S každým dalším víkendem stráveným mezi ovci, všichni tři stále více propadali kouzlu ovcí. S nadšením naslouchali přednášky o zdravotní péči o ovce, o welfare ovcí, o tom, jak je krmit a pečovat o ně. Stříhání jim šlo také velmi dobře od ruky, jakoby už to někdy dělali. Dokonce i lektori si pochvalovali, jak jsou šikovní a jak se ničeho nebojí.

Celý kurz všem účastníkům uběhnul velmi rychle a už se těšili na zkoušky. Ano, těšili se, protože se cítili velmi dobře připravení. Pan Bařina se jim snažil ze všech sil pomáhat a předávat co nejvíce informací. I přesto, že byl kurz velmi náročný jak na zručnost, tak i vědomostně, neměli Jirka, Katka ani Ilona ze zkoušek žádnou trému. Práce s ovci je velmi bavila a vnímali ji spíše jako zábavu.

Neobyčejný nápad, který pomohl druhým

Zkouška probíhala na Ekofarmě Bílý Mrak. Úkolem bylo odchytit ovci ze stáda a ostříhat ji. Během stříhání měl každý zkoušený dostatek času na správné provedení úkolu. Každý úkon museli hlasitě okomentovat a vysvětlit, proč postupují právě takto. Hodnotitelé kladli doplňující otázky a během celé zkoušky dávali zkoušeným zpětnou vazbu. Po praktické části proběhnul písemný test, na který bylo vyčleněno 60 minut. Test byl poměrně obsáhlý a náročný, přesto si s ním poradili všichni na výbornou.

Následovalo vyhlášení výsledků. Jirka, Katka i Ilona prošli. Všem třem spadl kámen ze srdce a Katka dokonce nadšeně tleskala od radosti. Byli velmi rádi, že mohou do projektu uvést, že své svěřence dokáží kvalifikovaně vést k péči o ovce. Předpokládají, že tím si zajistí poměrně vysokou šanci na schválení projektu. Oči jim přímo zářily, když vyprávěli o svých představách, jak získají farmu, nakoupí ovce a začlení své svěřence do pracovního procesu. Tento projekt považují za velmi důležitý. Jejich svěřenci nebudou zavření po ústavech, ba naopak se začlení a budou se snažit být svou prací soběstační a nezatěžovat tak své okolí. A to je pro naše tři kamarády hodně velká odměna za jejich práci.

Letní vzpomínky na intenzivní práci a na pilotáže

Ještě jsme za sebou neměli ani rok existence a už jsme se pustili do pilotáže? Přehnaná ambice? Špatná volba? Nevědomá cesta do problémů? Nikoliv... Jako organizace jsme vznikli a byli oficiálně zaregistrováni v lednu 2013. Jsme občanským sdružením odborníků a dlouholetých spolupracovníků, známe se tedy navzájem mnohdy déle než 10 let. Pracujeme zejména v oblasti tzv. age managementu, nicméně většina našich členů dlouhá léta praktikuje lektorskou činnost, působí v oblasti vzdělávání dospělých, resp. dalšího vzdělávání, anebo dalšího profesního vzdělávání, působení nás všech se profesně dotýká andragogiky. Už naše ustavující členská základna byla profesně bohatá: odborníci z praxe, sociologové, demografové, pedagogové, psychologové, posudkoví lékaři, pro naše nosné téma „řízení firem a pracovišť dle věku“ tedy klíčové odbornosti. Svoje zkušenosti však sdílíme a diskutujeme i s personalisty, manažery vzdělávání, projektovými manažery, řada našich členů je odbornými lektory či garanty vzdělávacích aktivit včetně rekvalifikačních kurzů.

Má pro nás pilotáž smysl? Co vlastně můžeme a chceme pilotovat? S čím se té paní Řehákové ozvat? Voláme a diskutujeme telefonicky i osobně. Byli jsme osloveni krajskou koordinátorkou UNIV 3 Mgr. Řehákovou. Známe se dlouhodobě profesně, její oslovení s možností pilotáže tedy „osobně“ překvapivé nebylo. Jsme však minimálně jako organizace formálně noví a začínáme – půjdeme do toho? Určitě ano! V samotném důsledku pro naše občanské sdružení zabezpečení pilotáží znamená vlastně start a rozjezd vzdělávacích aktivit a profilaci v oblasti vzdělávání dospělých, objevila se jedinečná šance, tu chceme využít.

Domluveno a pro pilotáž vybíráme dvě profesní kvalifikace – manažer projektu a administrátor projektu. Volba je logická, neboť kompetence zahrnuté pod zmíněné kvalifikace lektorsky vyučují 4 členové již více než 10 let, ač pod hlavičkou různých institucí a v rámci různých kurzů. Pozitivně se vyvíjí i výběr účastníků kurzů. Rozhodli jsme se jít cestou kooperace s brněnským úřadem práce: bude však o vzdělávání zájem? Jsou přeci letní prázdniny! Jak ochotné budou zprostředkovatelé na úřadu? Ještě řada dalších otázek nám běžela hlavami v době čekání na odezvu naší žádosti o naplnění kurzů vedoucích k ověření kompetencí vybraných kvalifikací. Ale výsledek předčil naše očekávání a chmury mizely, zájemců je dostatek.

Souběžně s volbou kvalifikací a výběrem vzdělávaných osob sestavujeme tým klíčový pro úspěch vzdělávání, tedy tým lektorský. Zdá se až neuvěřitelné, že nikdo z oslovených lektorů spolupráci neodmítne; navíc potřebujeme obsadit i další odborné pozice tak, abychom pilotáž zabezpečili podle všech regulí a naplnili kompletně nastavený průběh akce, resp. dvou akcí, do kterých jsme se pustili.

Čtvrtá přípravná linie je obsah vzdělávání, všichni zapojení jednotlivci se do hloubky seznamují s NSK – zkratkou slyšeli, ne každý ale se systémem reálně a do hloubky pracoval, není to nástroj příliš a všeobecně známý. Požadované kompetence u zvolených profesních kvalifikací se jeví jako srozumitelné. Chceme vzdělávání praktické a interaktivní, jsou zvolené profesní kvalifikace takto zamýšleny a cíleny? Studujeme a průběžně diskutujeme metodické podklady, které jsme k pilotáži obdrželi. Bavíme se o hodnotících standardech a náš záměr a obvyklý přístup k výuce praktické (a nikoliv teoretické a nepoužitelné) bude aplikovatelný.

Letní vzpomínky na intenzivní práci a na pilotáže

Jsme spokojeni s možností využít řady praktických případových studií a interaktivních skupinových i individuálních cvičení, aby výuka byla pro účastníky skutečně zajímavá, ale hlavně přímo prakticky využitelná – koneckonců budeme pracovat s lidmi aktuálně bez práce a otázky uplatnitelnosti získaných znalostí a dovedností prostě očekávat musíme... Tedy znát na ně odpovědi, které uspokojí a budou pozitivní.

Realizace jak vstupních aktivit, tak samotného pilotního vzdělávání je hladká a vzájemné vztahy všech zapojených pracovníků a účastníků bezproblémové. Problém se neobjeví? Ani na ta vedra není stížnost, ideální průběh kurzů... Zdání klame, jako vždy. Nejsme a rychle nebudeme autorizovanou osobou, v pilotážích uděláme sice tzv. zkoušky nanečisto, ale musíme hledat organizaci, která autorizovanou osobou je a zkoušky „naostro“ pro nás zrealizuje. Tady si začínáme uvědomovat vzájemně diskutovaný největší problém zvolených pilotovaných profesních kvalifikací – máme letité praktické zkušenosti v projektovém řízení, za sebou mnoho menších i větších projektů, manažerské zkušenosti, témata realizovaná projektově za finance EU, stejně jako firemní projekty a zakázková řešení: nic nám však není platná praxe vč. desítek odučených kurzů, workshopů, přednášek a desítky jejich spokojených absolventů či účastníků, podmínky pro autorizovanou osobu jsou nezvykle jednoznačné a velice přísné, vidíme až úzké směřování na požadovaný druh vzdělání... Jakou teď zvolit cestu? Vzít pětasedmdesát až sto tisíc korun a pouze z formálních důvodů si dodělat a certifikovat svoji kvalitu a odbornost? A ještě, bohužel, možná jen s časovým omezením, bude-li to koncept IPMA? Aniž by důvodem řešení hledat již „hotovou“ autorizovanou osobu byla i skutečnost, že požadované certifikace nelze získat takřikajíc ze dne na den, hledali jsme a našli externí organizaci a nadpoloviční většina účastníků pilotáže byla i u reálných zkoušek úspěšná, poděkování osobně přes sms a e-maily lektorům potěšily nadmíru!

Na prahu září roku 2013 od jeho prvního dne doplňujeme podněty k administraci, evidenci a údajům z realizovaných pilotáží. Jedno štěstí máme: veškeré podklady požadované NUV schraňujeme v šanonech i elektronicky a můžeme je tedy postoupit. Nenarušuje to dobrý pocit z odvedené práce.

S odstupem zhruba měsíce po skončení realizace pilotáží se ozývají účastníci, kteří našli nové pracovní uplatnění. Dva mladé účastníky pilotáží jsme se rozhodli zapojit do činnosti naší organizace, do projektové práce, ale i do lektorské praxe – v očekávání reakcí účastníků našich rekvalifikačních kurzů jsme se nespletli: slýcháme pochvalu a je kvitováno, že zapojujeme mladé odborníky jako lektory. Z informací absolventů pilotáží získáváme ještě jeden konkrétní poznatek: „administrátor projektu“ má znát a dozví se za týden totéž, co „manažer projektu“ cvičí násobně déle – uvědomili jsme si znovu a zpětně požadovanou délku pilotáže obou kvalifikací a porovnali ji s uvedenou informací, která nepřišla jako stížnost, ale nezávisle od sebe od účastníků pilotáže „administrátor“ jako plus a pozitivum, tedy že byli úspěšně přijati na pracovní pozici manažerskou.

Léto 2013 bylo vydařené – od června do září teplo, někteří odpočívali, někteří se vzdělávali. My na pilotáže UNIV 3 a intenzivní práci na nich vzpomínáme téměř denně a platí otřepaná pravda, že zůstávají vzpomínky příjemné. Jako organizace už jsme zase o něco starší, o řadu nových členů větší, o zkušenosti z mnoha realizovaných přednášek, workshopů, seminářů a kurzů bohatší. Kompetence projektových manažerů a členů projektových týmů školíme nadále pravidelně.

Kdo se například účastní projektu?

Na základě možností Pilotního ověření v rámci projektu UNIV 3 byly vybrány společnosti v Libereckém kraji pro vybrané profesní kvalifikace. Společnost Libea s.r.o. - PK Servisní pracovník u zákazníka, společnost Tewiko s.r.o. - PK Montér výplní stavebních otvorů.

Společnost Libea s.r.o.

Společnost Libea s.r.o. se zabývá výrobou vlajek a výrobou dalších textilních produktů. Ve společnosti je zaměstnáno 20 osob na HPP. Jsou členy vexiologické společnosti a v rámci obchodu mají své aktivity v EU a na Ukrajině a v Bělorusku.

Majitel společnosti se intenzivně věnuje dalšímu vzdělávání svých zaměstnanců a sám je mentorem pro nově příchozí zaměstnance v projektech ESF., společnost se aktivně zapojila do projektu Stáže ve firmách. V případě potřeby majitel díky svým zkušenostem působí jako stvrzovatel pro NSK pro PK v textilním průmyslu pro SP ČR, tvůrce RL pro nově vzniklé PK. Díky aktivitám společnosti byl navázán kontakt s CVLK, jelikož společnost aktivně využívá NSK a vyvíjí aktivity v rámci dalšího vzdělávání, především pro zvýšení kvalifikace svých zaměstnanců. Na základě monitoringu se zaměstnanci společnosti je projeven trvalý zájem o zvyšování kvalifikace v dalším vzdělávání. Majitel společnosti vidí projekt UNIV 3 jako velice přínosný.

Společnost Tewiko s.r.o.

Společnost Tewiko s.r.o. se zabývá stavební činností a stavební výrobou. Společnost vybudovala výcvikové středisko, které bylo vystavěno pro nově příchozí zaměstnance za účelem získání praxe v oboru činností společnosti. Majitel společnosti v rámci vzdělávání investuje své vlastní finanční prostředky za účelem zvyšování kvalifikace a odborných znalostí svých zaměstnanců, společnost je aktivně zapojena do projektů ESF, v rámci zvyšování kvalifikace svých zaměstnanců. Díky nedostatku kvalifikovaných technických pracovníků na trhu práce, společnost úzce spolupracuje se školami Lb kraje, za účelem vytipování nových zaměstnanců, kteří po ukončení studia dostanou možnost zapracování ve společnosti. Díky aktivitám společnosti Tewiko s.r.o. v rámci dalšího vzdělávání a využívání NSK byla oslovena Manažerka pro HR p. Petra Slepitschková za účelem spolupráce v rámci projektu UNIV 3. Společnost Tewiko s.r.o. projekt UNIV 3 vidí jako přínosný.

Společnosti vybrané pro spolupráci s CVLK v rámci pilotního ověřování pro vybrané profesní kvalifikace v NSK, jsou společnosti využívající NSK a NSP, některé z nich mají k dnešnímu dni Certifikaci „BE IN“ v projektu NSK2, či jsou jejími čekateli na udělení certifikátu. Společnosti přijaly možnost pilotního ověřování díky zájmu o prověření odborných znalostí svých zaměstnanců, kteří, aniž by dříve znali NSK a využívali své odborné znalosti, bez možnosti doplnění dalších vědomostí, která vede ke komplexnosti a úplnému složení zkoušky v daných PK. I zaměstnanci se po dobu trvání PO dané PK velice intenzivně věnovali celému průběhu pilotního ověřování, jelikož pro mnoho z nich, je toto možnost, v rámci dalšího vzdělávání, zvýšení kvalifikace v daných oborech a tím i lepší uplatnění jak na trhu práce, tak udržení stávajícího pracovního místa ve společnosti a v neposlední řadě možnost zvýšení příjmů finančních prostředků.

Kdo se například účastní projektu?

Společnosti po absolvování PO v rámci projektu UNIV 3, k vybraným PK zvažují možnosti tvorby Autorizovaných osob v rámci NSK. Sami zaměstnavatelé si konkrétně mohli vyhodnotit a odpřipomínkovat standardy ve vybraných PK pro zkoušky u AOs.

Konkrétním příkladem využití pilotního ověření:

Libea s.r.o. - v současné době příprava podkladů pro autorizaci dle zákona č.179/2006 Sb. pro PK Servisní pracovník u zákazníka.

Tewiko s.r.o. - v současné době příprava podkladů pro autorizaci dle zákona č. 179/2006 Sb. pro PK Montér výplní stavebních otvorů.

Díky možnosti pilotních ověření v rámci projektu UNIV3 a společnosti CVLK p.o. v Libereckém kraji byla precizně implementována NSK a NSP, jak pro širokou veřejnost / zaměstnanci možnost zkoušek z PK/, tak pro zaměstnavatele /potencionální AO s a využívání NSK pro inzerci, úpravu popisů pracovních pozic atd./.

Jaké výhody přinesla účast v projektu Centru vzdělanosti Libereckého kraje

Centrum vzdělanosti Libereckého kraje se zapojilo do realizace pilotních ověření v rámci projektu UNIV 3 ve spolupráci s firmami v regionu. Kromě ověření vzdělávacího programu a závěrečné zkoušky přinesla pilotní ověření několik pozitivních zkušeností - a to z pohledu vzdělávací instituce, zapojených firem i samotných účastníků. Všichni zapojení aktéři hodnotí realizace pilotáží jako velmi přínosné.

Pro Centrum vzdělanosti Libereckého kraje (CVLK) znamenají pilotní ověření možnost navázání intenzivních vazeb se zaměstnavateli. Zapojené firmy nebyly pouze „příjemcem“ pilotovaného kurzu. Do pilotáže byli kromě účastníků zapojeni také odborníci z firem - a to na pozice lektorů a hodnotitelů. CVLK díky tomu získalo kvalitní lektorské zázemí odborníků z praxe i pro budoucí vzdělávací aktivity nad rámec projektu UNIV 3. CVLK dále nabídlo zapojeným zaměstnavatelům možnost stát se pro pilotované, ale i další profesní kvalifikace autorizovanými zástupci pod CVLK, případně pomoc s přípravou žádosti o autorizaci, pokud se firmy rozhodnou pro její podání.

Zapojené firmy již měly základní povědomí o NSK. Všechny byly ještě před pilotáží kontaktovány zpětnovazebnými konzultanty pro implementaci NSK v rámci projektu NSK2. Některé využily možnosti vyjádřit se ke standardům profesních kvalifikací, některé zapracovaly NSK do personální praxe a staly se firmou s certifikací BE IN. Žádná ze zapojených firem však nevyužila před pilotáží možnosti nechat se pro některou profesní kvalifikaci autorizovat nebo využít standardy profesních kvalifikací pro vytvoření vzdělávacích cílů svých zaměstnanců. Jako důvod uváděli zaměstnavatelé vysokou časovou náročnost, případně také obavu z administrativních nároků tohoto procesu. Přivedení pilotáží do firem tento proces výrazně usnadnilo, jelikož si firmy mohly v praxi ověřit, jak celý proces implementace standardu do vzdělávacích potřeb probíhá. Pro firmy se tak NSK stala pochopitelným a pochopeným přínosným nástrojem. Zástupci firem, kteří se pilotáží účastnili na pozicích lektorů a hodnotitelů, také zjistili, že mají řadu praktických znalostí a zkušeností, které mohou efektivně předávat dalším osobám.

Z pohledu účastníků (zaměstnanců zapojených firem) pak průběh pilotáží přinesl také kladná hodnocení. Kromě rozšíření odborných kompetencí hodnotí účastníci kladně především to, že i při pracovním vytížení, při dlouhé pauze od posledního vzdělávání zakončeného náročnou zkouškou a při všech obavách z případného neúspěchu zvládli absolvovat náročný kurz i závěrečnou zkoušku. Díky vstupním aktivitám si uvědomili hranice svých znalostí a dovedností a naučili se společně s realizačním týmem pilotáže definovat své odborné vzdělávací potřeby. To je velkým bonusem pilotáží, protože tohoto poznatku mohou účastníci využívat i v budoucnu v případě další potřeby zvýšení nebo rozšíření své profesní kvalifikace.

Hlavní přínos pilotních ověření pro CVLK můžeme vnímat především v nové vzdělávací iniciativě, kterou CVLK nyní připravuje. Chce se stát centrální autorizovanou osobou pro široké spektrum profesních kvalifikací, která pod sebou bude sdružovat odborníky z praxe jako autorizované zástupce. K jednotlivým profesním kvalifikacím připraví odborní pracovníci CVLK akreditované kurzy a zajistí tak pro zájemce o zvýšení kvalifikace širokou nabídku kurzů dalšího odborného vzdělávání, které budou zakončeny zkouškou z profesní kvalifikace. Centrum vzdělanosti Libereckého kraje toto vnímá jako jasný směr své další vzdělávací činnosti.

Jaká může být motivace vzdělávací instituce k pilotáži

Gradua-CEGOS s. r. o. je jednou z největších vzdělávacích institucí v ČR s širokou nabídkou otevřených i firemních kurzů v oblasti soft skills i odborných znalostí a dovedností, především v oblasti výroby. Společnost se dlouhodobě zabývá i oblastí profesního vzdělávání, včetně rekvalifikačních programů. V minulých letech na základě získaných certifikátů nabízeli a realizovali mnoho kurzů pro oblast výroby, logistiky a práce s PC.

Zájem společnosti Gradua-CEGOS o profesní vzdělávání a tím i o Národní soustavu kvalifikací (NSK) v posledních letech ještě vzrostl, společnost si aktuálně mapuje trh a požadavky zaměstnavatelů na kvalifikované zaměstnance, aby jim nabídla profese, které potřebují. Pro vybrané profese se stali autorizovanou osobou v rámci NSK a v tomto procesu chtějí pokračovat. Vždy vychází z aktuální nabídky a poptávky na trhu práce a průběžně spolupracují se zaměstnavateli v celé ČR.

Když společnost oslovila koordinátorka Plzeňského kraje, neváhali ani minutu, věděli, že se zapojí. Přínos byl v možnosti si reálně vyzkoušet, co znamená příprava na zkoušku ve vybraných kvalifikacích a vlastní zkoušení podle hodnotícího standardu dané kvalifikace. I to, že lektori se proškolí v rámci pilotního programu.

Z nabízených kvalifikací si vybrali ty, kde dlouhodobě nabízeli kurzy pro zaměstnance, případně OSVČ, kteří se určitou profesí zabývají a je to jejich náplň práce. Jednou z kvalifikací, kterou si vybrali, byl Lektor dalšího vzdělávání. Proč, to je asi jasné – jako vzdělávací společnost, dlouhodobě nabízí kurzy pro interní i externí lektory. Hlavně zaměstnanci školy považovali za samozřejmé, že budou jako autorizovaná osoba nabízet tuto kvalifikaci, přípravu na ni a zkoušku v rámci NSK.

V neposlední řadě je lákala myšlenka, že v rámci pilotáže budou mít příležitost vnést připomínky ke kvalifikačnímu a hodnotícímu standardu a zúčastnit se všeobecné debaty odborné veřejnosti o podobě této kvalifikace v rámci NSK.

Účastníci kurzu Ivonně je 54 let a působí jako organizátorka vzdělávacích kurzů. Nejvíce ji k účasti v programu Lektor DV motivovala dlouhodobá potřeba sebevzdělávání. Chtěla vědět, jak vypadá pohled lektora z druhé strany. Nikdy předtím žádný kurz nelektovala, proto to pro ni byla výjimečná a zajímavá zkušenost. Ve skutečnosti neměla žádnou ucelenou představu o tom, co všechno takové lektorování obnáší, v rámci kurzu jí to všechno vysvětlil průvodce pilotním ověřováním. Z jeho práce byla nadšená, celý kurz jí přišel zcela v pořádku. Svoji účast v kurzu považuje za velmi přínosnou, zcela konkrétně si nyní dokáže představit, co taková práce lektora obnáší. Za nejtěžší v rámci výuky považovala terminologii, kterou do té doby neznala. Tím, že začínala prakticky úplně od začátku, nevěděla nic. Dokonce z nervozity a nejistoty v průběhu kurzu třikrát změnila název a obsah své závěrečné práce. Naštěstí měla ale „kliku“ na kolektiv i lektory a vše proběhlo podle jejího přání.

Z druhé strany na vše nahlížela lektorka vzdělávacího programu - Alena Papežová. Sama lektoruje již od roku 1992, tudíž oproti Ivonně má zkušeností vskutku na rozdávání. Kurz považuje za přínosný, obsahuje jak poznatky z praxe lektora, tak teoretické pasáže rozdělené do různých kategorií, které jsou rovněž nezbytné a nutné k provozování výuky.

Jaká může být motivace vzdělávací instituce k pilotáži

Mgr. Eliška Purkarová, zástupce vzdělávací organizace, zpětně ohodnotila vzdělávací program slovy:

„Myslím si, že v programu chybí soft skills pro lektorské dovednosti - jak zaujmout posluchače, jak s nimi komunikovat, jak je motivovat, atd. - to je pro praxi lektora velmi důležité. Naopak některé poznatky jsou jen teorie a jejich využití v praxi lektora je diskutabilní, např. jak se dělí kompetence. Nakonec i dobře stanovený cíl se mine účinkem, pokud lektor nezaujme. Na druhou stranu dobrý lektor vždy pracuje s cílem vzdělávacího programu, jeho stanovení a sdělení je přínosem jak pro účastníky, tak pro zdárný výsledek celého kurzu, nebo vzdělávacího programu. Celkově však hodnotím program pilotního ověření jako velmi přínosný, ucelený a lektori, kteří takovým programem projdou, získají veškeré poznatky k této profesi. Pokud nejde o již zkušené lektory, měla by následovat praxe s nějakou zpětnou vazbou, event. supervizí.“

Spolupráce se zaměstnavateli znamenala několik postupných kroků: oslovení personalistů a nabídnutí účasti pro jejich pracovníky v pilotáži, proces informování a motivace zájemců a nakonec požádání účastníků o zaslání základních dokumentů – přihlášky a CV. Bylo velmi obtížné najít vhodnou cílovou skupinu. Ne každý interní lektor potřebuje projít komplexní přípravou na lektora v dalším vzdělávání. Často jde ve firmách o pracovníky, kteří umějí nové zaměstnance zaučit, ale nejde o skutečné lektory. Některým firmám po konzultaci s personalistou pilotní program nedoporučili. Na co organizátoři také naráželi, byl rozsah programu, jeho délka, jen málo firem je ochotno pouštět pravidelně své zaměstnance z pracovního procesu, byť se zvyšuje jejich kvalifikace. Program nakonec úspěšně absolvovali pouze 4 účastníci.

V současné době má organizace požádáno o autorizaci profese Lektor dalšího vzdělávání v rámci NSK a chtějí do portfolia kurzů zařadit přípravný kurz ke zkoušce na tuto profesi v rámci NSK.

Specialista vzdělávání a rozvoje zaměstnanců

Společnost Gradua-CEGOS, s.r.o., se pohybuje na poli vzdělávání dospělých už přes 10 let a je u odborné veřejnosti známou vzdělávací institucí v ČR, s širokou nabídkou otevřených i firemních kurzů. Nabízí mnohé odborné kurzy i kurzy v oblasti soft skills. Jednou z největších oblastí, kterou neustále rozvíjí, je oblast řízení lidských zdrojů, kde nabízí kurzy jak pro HR manažery, tak pro personalisty specialisty. I pro ty, kteří jsou zodpovědní ve firmě za vzdělávání a rozvoj zaměstnanců. Pro dobrou spolupráci je vzdělávání těchto klientů rozhodně přínosem. Společnost pro ně pořádá i různá setkání, kde se mohou seznámit s novinkami nebo si vyměnit zkušenosti.

Protože se společnost Gradua-CEGOS o profesní vzdělávání, a tím i o Národní soustavu kvalifikací (NSK), zajímá, je to jedna z věcí, v nichž klientům, a často jsou to právě specialisté vzdělávání, přináší aktuální informace. Snaží se jim pomoci se orientovat a vnímat NSK jako důležitý nástroj pro získání kvalifikovaných zaměstnanců.

Protože v rozvoji zaměstnanců nejde jen o školení, je tu návaznost na předchozí personální procesy, jako je hodnocení, nabízí společnost Gradua-CEGOS ucelené několikadenní vzdělávací programy, jako je Efektivní vzdělávání zaměstnanců, cyklus právě pro specialisty vzdělávání a rozvoje zaměstnanců. Z toho důvodu ji tato profese velmi zajímá a zapojení do pilotního programu NSK pro tuto profesi bylo prioritou. Společnost si chtěla odzkoušet, jaký je rozsah přípravy na tuto kvalifikaci a jak bude v reálu vypadat zkouška pro zájemce o rekvalifikaci.

V současné době se připravuje společnost Gradua-CEGOS na to být autorizovanou osobou pro profesi Specialista vzdělávání a rozvoje zaměstnanců v rámci NSK. A pro příští rok by ráda nabídla přípravný kurz, ovšem ne tak širokým rozsahem, jako byl program pilotní.

Charakteristika vzdělávacího programu

Pilotní ověřování vzdělávacího programu Specialista vzdělávání a rozvoje zaměstnanců realizovala v Plzeňském kraji vzdělávací instituce Gradua-CEGOS, s.r.o. Časová dotace programu byla 50 hodin. Program byl zahájen 1. listopadu 2013 a skončil 31. prosince 2013.

Cílovou skupinu účastníků tvořilo celkem 6 osob (personalisté a pracovníci s HR zkušenostmi) a stejný počet účastníků také celý program absolvoval. Realizaci programu neprovázely žádné komplikace, neboť časová dotace programu byla pro účastníky optimální. Lektori vzdělávacího programu měli připomínky k hodinové dotaci některých výukových částí, neboť jim přišly časově nadhodnocené. Tato situace možná byla ovlivněna skutečností, že skupina účastníků byla v dané problematice zkušená, neboť se jednalo o lidi s HR praxí.

Vzdělávací program byl ucelený a prakticky použitelný. Celková hodinová dotace odpovídá míře probíraného učiva, pokud je nadstavbovým nebo rozšiřujícím programem pro lidi, kteří mají s problematikou HR již praktické zkušenosti. Pro některé účastníky byla však trochu dlouhá a časově náročná vzhledem k jejich pracovním povinnostem.

Specialista vzdělávání a rozvoje zaměstnanců

Výuka probíhala interaktivně, byla zařazována cvičení, řešení úloh, modelové situace a případové studie, lektori využívali zkušeností účastníků. Je ale nutné, aby obsah výukové části byl v některých případech doplněn o důraz na příklady z praxe a nebyl pouze teoreticky zaměřen. Proto byly také nejlépe hodnoceny části se zaměřením na diskuzi a přenos příkladů dobré praxe. Účastníci hodnotili výuku jako praktickou se samozřejmými teoretickými prvky a velmi si pochvalovali přátelský přístup lektorů a velký důraz na praxi.

Časová dotace závěrečné zkoušky byla odpovídající a z hlediska hodnotitelů byla bezproblémová. Standardizované hodnotící formuláře umožňovaly dobré posuzování práce kandidáta u zkoušky a přinesly celkový a objektivní přehled o kompetencích, schopnostech, znalostech a dovednostech jednotlivých účastníků. Všichni účastníci i lektori považovali realizaci programu za úspěšnou, přínosnou a užitečnou.

Rozhovory s účastníky programu

Paní Eliška, 29 let, personální referentka:

Co vás nejvíce motivovalo k účasti na vzdělávacím programu Specialista vzdělávání a rozvoje zaměstnanců?:

„Touha po získání nových vědomostí a výměna praktických zkušeností s kolegy.“

Měla jste již někdy v minulosti zkušenosti s činností specialisty vzdělávání?:

„Ano, vykonávala jsem ho ve svém tehdejší zaměstnání.“

Bylo pro vás přínosné setkání s průvodcem v pilotním ověřování, který s vámi detailně probíral detaily a organizaci vzdělávacího programu?:

„Ano určitě, paní lektorka byla vynikající.“

Jak byste zhodnotila vzdělávací program z hlediska jeho organizace a časové náročnosti?:

„Z mého pohledu byla v některých tématech zbytečně velká časová kapacita.“

Byly pro vás získané poznatky využitelné v praxi?:

„Právě využitelnost v praxi jsem nejvíce docenila. V tomto ohledu byl kurz opravdu vynikající.“

A co náročnost závěrečné zkoušky?:

„Zkouška byla přijatelně těžká. Dala se zvládnout, při řádné přípravě. Neviděla jsem v tom žádný problém.“

Byla jste spokojená se způsobem výuky a se spoluprací s lektory?:

„Spolupráce s lektory byla excelentní, lze je jen pochválit, vytknout se nedá nic. V tomto ohledu jsem byla skutečně velmi spokojená. Oceňuji zvláště zaměřenost výuky na praktické poznatky, které se velmi snadno dají využít při běžné práci. Takové téma a tímto způsobem ale mohou učit pouze lidé, kteří nejsou teoretici.“

Specialista vzdělávání a rozvoje zaměstnanců

A jak se vám ve skupině spolupracovalo s ostatními účastníky?:

„Byli jsme sice malá, ale dobrá skupinka. Několik z nás chodilo ještě do dalšího kurzu, takže jsme se alespoň lépe poznali.“

Vyzkoušela jste si v praxi už práci specialisty po absolvování kurzu?:

„Ano, mnoho poznatků využívám běžně v každodenním životě.“

Paní Klára, 25 let, personální asistentka

Co vás nejvíce motivovalo k účasti na vzdělávacím programu specialista vzdělávání?:

„Upevnění a rozšíření si znalostí v této oblasti, sdílení zkušeností s ostatními účastníky a lektorem.“

Měla jste již někdy v minulosti zkušenosti s činností specialisty vzdělávání?:

„Ne, neměla.“

Bylo pro vás přínosné setkání s průvodcem v pilotním ověřování, který s vámi detailně probíral detaily a organizaci vzdělávacího programu?:

„Ano, dozvěděla jsem se, co přesně bude obsahem kurzů.“

Jak byste zhodnotila vzdělávací program z hlediska jeho organizace a časové náročnosti?:

„Přiměřeně časově náročný, možná u některých bodů by bylo vhodné prodloužit časový rozsah z důvodu obsáhlosti tématu a u některých naopak zkrátit.“

Byly pro vás získané poznatky využitelné v praxi?:

„Bohužel jsem zatím neměla možnost si získané znalosti ozkoušet v praxi, ale myslím si, že získané poznatky a postupy jsou v praxi dobře využitelné.“

A co náročnost závěrečné zkoušky?:

„Přiměřeně náročná, závěrečná zkouška odpovídala svou náročností rozsahu kurzu.“

Vyzkoušela jste si v praxi už práci specialisty vzdělávání po absolvování kurzu?:

„Bohužel jsem zatím neměla příležitost s ohledem na dění ve společnosti, ve které působím.“

Specialista vzdělávání a rozvoje zaměstnanců

Rozhovory s lektory vzdělávacího programu

Ing. Kateřina Štěpánová

Co vás nejvíce motivovalo k zapojení do realizačního týmu vzdělávacího programu Specialista vzdělávání a rozvoje zaměstnanců?:

„Možnost podílet se na testování pilotního projektu v praxi, protože se jednalo o něco nového. Samozřejmě nesmím zapomenout také na to, že mám ráda přímý kontakt se skupinou účastníků, a pak také velmi ráda lektoruji.“

Jak byste zpětně zhodnotila vzdělávací program z hlediska jeho organizace a časové náročnosti?:

„Program byl časově náročný a organizačně zvládnutelný, přestože organizátoři byli zavaleni administrativou, která mi v mnoha ohledech připadala až nadbytečná. Myslím, že o něco menší akcent na administrativu by se pozitivně odrazil v samotné kvalitě vzdělávání. Tak to obvykle bývá.“

A co si myslíte o praktickém využití poznatků z kurzu?:

„Program byl sestaven tak, aby absolventi našli dobré uplatnění v praxi a měli znalosti odpovídající požadavkům trhu. Společně s dalšími lektory jsme se snažili maximalizovat množství zkušeností z praxe a omezit čistou teorii na minimální množství. Účastníci byli lidé z podniků, kteří většinou měli zkušenosti s obdobným typem práce, ale samozřejmě se chtěli dozvědět něco nového, nebo získat větší jistotu v tom, že to, co dělají, dělají dobře.“

Domníváte se, že byla závěrečná zkouška pro účastníky náročná?:

„Závěrečnou zkouškou z mého pohledu projde každý, kdo se bude účastnit školení a aktivně v něm pracovat - naslouchat, čerpat ze zkušeností kolegů, atd.“

Myslíte si, že se vám podařilo účastníky dobře připravit na práci specialisty vzdělávání?:

„Doufám, že ano.“

Víte o některém účastníkovi, že se této profesi věnuje?:

„Ano, s několika z nich jsem v občasném kontaktu, takže mám přehled o tom, co dělají.“

Mgr. Eliška Purkarová

Co vás nejvíce motivovalo k zapojení do realizačního týmu vzdělávacího programu Specialista vzdělávání a rozvoje zaměstnanců?:

„Vzdělávání je moje profese, vystudovala jsem Pedagogickou fakultu UK v Praze a 15 let jsem učila. Pak jsem přešla na vzdělávání dospělých a jsem u toho dodnes. Chtěla jsem si ověřit, jak znám školskou soustavu. Člověka to donutí aktualizovat znalosti.“

Jak byste zpětně zhodnotila vzdělávací program z hlediska jeho organizace a časové náročnosti?:

„Jako lektor jsem učila jen jedno téma, které bylo časově spíše naddimenzované. K organizaci nemám žádné připomínky.“

Specialista vzdělávání a rozvoje zaměstnanců

A co si myslíte o praktickém využití poznatků z kurzu?:

„V zásadě bylo učivo prakticky použitelné, snad až na téma školské soustavy, které s největší pravděpodobností personalisté z řad zaměstnavatelů nebudou mít možnost prakticky využívat, získali ale přece jen nějaké povědomí.“

Domníváte se, že byla závěrečná zkouška pro účastníky náročná?:

„Náročná určitě byla, některými tématy se účastníci totiž zabývali poprvé.“

A jak se vám vlastně s účastníky pracovalo?:

„Spíš to byl workshop, bohužel u mého tématu nebyla přílišná aktivita ani možná. Což byla docela škoda.“

Myslíte si, že se vám je podařilo dobře připravit na práci specialisty vzdělávání?:

„Doufám, že ano, ale moje téma nebylo úplně nosné.“

Víte o některém účastníkovi, že se této profesi věnuje?:

„Většina účastníků programu nebyli čistě specialisté vzdělávání a rozvoje, to se děje jen ve větších firmách.

Ale měli minimálně na starosti vzdělávání. Bud' organizačně zajišťovali různá školení, nebo byli v pozici HR manažerů. A tito pak pracovali koncepčně, připravovali rozvojový plán školení, většinou na základě předchozího hodnocení a rozhodovali, která školení se pro zaměstnance budou realizovat.“

Rozhovor se zástupcem vzdělávací organizace

Mgr. Eliška Purkarová

Jak zpětně hodnotíte vzdělávací program z hlediska organizace a časové náročnosti?:

„Při přípravě programu jsme už měli zkušenosti s realizací předchozího pilotního ověřování, což nám výrazně usnadňovalo naši práci. Vždy šlo o to najít termíny ve spolupráci s lektory, vlastní organizace pak už nebyla tak časově náročná. Osvědčilo se vědět termíny celého programu už na začátku.“

Jak byste hodnotila vzdělávací program z hlediska praktického využití poznatků?:

„Jak to chodívá při jakémkoliv vzdělávání, některá témata jsou zásadní pro určitou profesi a výkon povolání, některá jsou okrajová, doplňující a mají spíše informativní charakter. Celkově šlo o ucelený vzdělávací program, většina poznatků je pro praxi specialisty vzdělávání a rozvoje zaměstnanců důležitá.“

Byla podle vás závěrečná zkouška náročná?:

„Určitě záleželo na dosavadní praxi účastníka pilotního programu. Nicméně, kdo se připravil málo a podcenil náročnost zkoušky, byl překvapen, a pak se mu zkouška zdála těžká. Ale to byl jen jeden, možná dva případy. Kdo se připravoval, neměl problémy.“

Specialista vzdělávání a rozvoje zaměstnanců

Jak se díváte na spolupráci s lektory a s účastníky při realizaci pilotáže?:

„Lektoři byli zkušení, dokázali si poradit, byli vstřícní a spolupráce probíhala hladce. Účastníci měli občas problémy s uvolněním z práce a nemohli pak absolvovat celý program. Pak jsme jim alespoň předávali materiály ke školení, aby je měli všichni kompletní. V případě potřeby si s lektory mohli sjednat také krátkou konzultaci.“

Spolupráce vzdělávací organizace se zaměstnavateli a začlenění pilotovaného programu do portfolia kurzů vzdělávací organizace

O pilotní program Specialista vzdělávání a rozvoje zaměstnanců byl velký zájem mezi zaměstnavateli z regionu. Nakonec bylo nutno zájemce odmítnout. Vzdělávací organizace nepovažovala za vhodné výrazně překročit počet 10 účastníků pilotního programu, šlo jí především o kvalitu výuky, aby mohla proběhnout interaktivně a pro účastníky byla přínosem.

Opět se potvrdil největší problém s docházkou. Ačkoliv nešlo o příliš dlouhý pilotní program, ukázalo se, že pracovní vytížení občas nedovoluje účastníkům pilotního programu účastnit se. Samozřejmě byly školící materiály dodány i těm, kdo nemohli přijít, a lektori nabídli i konzultace. Program, včetně závěrečné zkoušky, nakonec ukončila většina účastníků.

Protože jde pro vzdělávací organizaci o extrémně zajímavou skupinu pracovníků, a to i v rámci personálních oddělení, budou některé kapitoly zařazeny do stávajících kurzů pro specialisty vzdělávání. V přípravě je kurz, který poskytne zájemcům chybějící znalosti a dovednosti, aby úspěšně prošli zkouškou na tuto profesi v rámci NSK.

Kurz Základní kovoobráběčské práce byl přínosem

V posledních letech se začíná v praxi projevovat nedostatek kvalifikovaných odborníků, především v technických oborech. Zástupci strojírenských podniků na nedostatek kvalifikovaných odborníků upozorňují již delší dobu.

Mezi nejvyhledávanější pracovníky patří konstruktéři a technologové, poptávka je po řemeslnících, kteří by obsluhovali CNC stroje. Chybějí všude a nedostatek brání rozvoji podnikání.

Gymnázium, Střední odborná škola a Vyšší odborná škola Ledec nad Sázavou nabízí všeobecné i odborné vzdělání v maturitních, učebních oborech, v denním i dálkovém studiu, a také vyšší odborné vzdělání. V technických oborech vzdělává střední odborná škola, mezi maturitní obory patří obor Strojírenství a obor Informační technologie. Absolventi oboru Strojírenství se mohou v praxi uplatnit jako konstruktéři, projektanti, technologové, apod. Součástí výuky strojírenství je programování CNC strojů. Informační technologie jsou zaměřeny na reklamu a webdesign a nově na veřejnosprávní činnost. Na základě požadavků zaměstnavatelů v regionu Ledecsko škola vyučuje od školního roku 2014 - 2015 obor Mechanik seřizovač se zaměřením na programování CNC strojů. Poptávka na trhu práce po absolventech tohoto oboru je vysoká, protože se mohou uplatnit jako seřizovači, operátoři nebo programátoři CNC obráběcích strojů a linek. Absolventi učebního oboru Logistik - operátor(ka) skladování se mohou na trhu práce velmi dobře uplatnit ve skladovém hospodářství jako operátor skladování v logistických centrech nebo ve výrobním podniku. Učební obory Strojní mechanik a Nástrojař reagují na poptávku zaměstnavatelů po technických absolventech se zaměřením na programování CNC strojů. Dálkové nástavbové studium probíhá v oborech Provozní technika a Podnikání. Studium na vyšší odborné škole v programu Ekonomika a management podniku je určeno pro absolventy maturitních oborů, ve druhém a třetím ročníku se studenti profilují prostřednictvím povinných modulů na zaměření ekonomické nebo strojírenské. Od příštího školního roku je program Ekonomika a management podniku nabízen také v kombinované formě studia.

Spolupráce se zaměstnavateli v projektu UNIV navazovala na dosavadní tradiční vazby školy s podniky v regionu. Při vyhledávání sociálních partnerů se naše škola orientovala i na strojírenské podniky, které zaměstnávají naše absolventy. Při vytváření sociálních partnerství klademe největší důraz na osobní kontakt se zaměstnavateli. Spolupráce mezi školou a podniky se rozvíjí již v době studia žáků, protože zaměstnavatelé většinou požadují od absolventů odbornou praxi. Sociální partnery škola kontaktuje s nabídkou vzdělávacích programů. Podle potřeb sociálních partnerů probíhá příprava a zavádění nových vzdělávacích programů, zástupci podniků spolupracují i při tvorbě a inovaci školních vzdělávacích programů. Do výuky jsou promítány nejnovější trendy z praxe, probíhají osobní jednání s vybranými zaměstnavateli, kteří jsou sociálními partnery školy. Sociální partneři se aktivně zapojili i do projektu, zaměřeného na implementaci programování do výuky technických předmětů na střední odborné škole. Jedním z výstupů projektu bylo upevnění spolupráce se sociálními partnery a na základě požadavků zaměstnavatelů byly inovovány školní vzdělávací programy, které byly zaměřeny na programování CNC. Zároveň byl zaveden nový obor Mechanik seřizovač. Předsedové předmětových komisí odborných předmětů a výpočetních technologií jednají se zástupci sociálních partnerů. Podniky se podílejí na zajišťování odborné praxe, předvádění nových technologií, besedy s odbornými zaměstnanci podniku.

Kurz Základní kovoobráběčské práce byl přínosem

Podniky mají ve škole nástěnky, kde propagují své výrobní programy a nabízí volná místa našim absolventům. Škola organizuje v rámci výuky odborné exkurze do podniků s cílem rozšířit vědomosti žáků a zvyšovat jejich povědomí o současné situaci na trhu práce a pracovních možnostech v regionu. Odborné znalosti jsou žákům předávány na odborných přednáškách zaměstnavatelů na určité odborné téma, navazující na školní vzdělávací programy. Škola posílila informační akce pro žáky základních škol a jejich rodiče s cílem vstupu žáků do perspektivních oborů strojírenství. V rámci dne otevřených dveří školy se na pozvání účastní i zaměstnavatelé, kteří prezentují své podniky a vysvětlují žákům a jejich rodičům perspektivistu budoucího uplatnění. Na základě informace od úřadu práce tyto strojírenské profese mají velmi nízkou míru nezaměstnanosti. Většina našich absolventů má možnost v regionu zaměřeném na strojírenství nalézt uplatnění ihned po absolvování školy. Zástupci strojírenských podniků se každoročně účastní ústních závěrečných zkoušek na naší škole a poté nabízí žákům volná místa ve svém podniku. Zájem žáků základních škol o tyto obory je však nedostatečný. Spolupráce probíhá i v oblasti informovanosti o nabídce volných míst. Podnik školu informuje o nabídce volných míst vhodných pro absolventy a zároveň škola informuje podnik o absolventech střední odborné školy, kteří by měli zájem pracovat v podniku. Sami zaměstnavatelé spolupráci se školou vyhledávají, protože si uvědomují nedostatek pracovníků v technických oblastech.

Při realizaci projektu UNIV 2 jsme oslovili zaměstnavatele na Leděčsku a nabídli jim spolupráci a zapojení do tohoto projektu. V projektu UNIV 2 byly vytvořeny vzdělávací programy Účetnictví a jeho aplikace na PC, Zpracování dokumentace na PC, Pracovník ve strojírenství. Škola spolupracovala s podniky již při tvorbě vzdělávacích programů, které byly při tvorbě projednávány se zástupci podniků. Každý vzdělávací program byl evaluován zástupcem podniku. První zaměstnavatel, se kterým škola začala v projektu UNIV 2 spolupracovat, byla akciová společnost GALATEK, a. s. Leděč nad Sázavou. GALATEK, a. s. se zabývá poskytováním služeb v oboru technologií pro povrchové úpravy. Dodává kompletní provozy, lakovny a linky povrchových úprav s vlastní výrobou strojů a zařízení při dodržování evropské kvality. Podnik vyrábí stroje a zařízení pro přípravu povrchu, kabiny a lakovací linky pro nanášení nátěrových hmot a práškových plastů. Zástupce podniku GALATEK, a. s. zpracoval hodnocení vzdělávacího programu Pracovník ve strojírenství jako mentor evaluace programů. Připravený program posuzoval z odborného hlediska v souladu s metodikou k posuzování programu DV sociálním partnerem. U hodnocení vzdělávacího programu byl hodnocen název programu DV, profil absolventa programu DV, organizace výuky, vstupní předpoklady, učební plán, jednotlivé moduly. U jednotlivých modulů se zaměřoval na obsah modulů, zda předpokládané výsledky odpovídají požadavkům praxe a zda způsoby hodnocení skutečně ověřují předpokládané výsledky uvedené v modulu. Závěrem uvedl klady a nedostatky programu. V závěrečném hodnocení doporučil program DV k realizaci. Škola úspěšně pilotně ověřovala programy Účetnictví a aplikace na PC, Zpracování dokumentace na PC. Při jednáních s podniky a jednání na Úřadech práce byl vznesen požadavek na pilotní ověřování technického vzdělávacího programu Pracovník ve strojírenství. Předností tohoto programu bylo zařazení problematiky programování CNC strojů a základů výpočetní techniky, které zahrnovaly zpracování tabulek v MS Excel a textů v MS Word do obsahu již na začátku, kdy tento vzdělávacího program zaměstnanci školy zpracovávali. Nabídka tohoto kurzu byla zveřejněna v novinách, na webových stránkách i formou inzerátu, který byl rozeslán podnikům v Mikroregionu Leděčsko.

Kurz Základní kovoobráběčské práce byl přínosem

Do jednání o pilotním ověřování tohoto programu se zapojila personální pracovnice podniku Wikov Sázavan, Zruč nad Sázavou, která doporučovala svým zaměstnancům zapojení do kurzu Pracovník ve strojírenství. Wikov je tradičním výrobcem ozubených kol a mechanických převodovek, Wikov Sázavan ve Zručích nad Sázavou je výrobní závod specializující se na výrobu strojních celků a precizní obrábění jejich komponent. Podnik požaduje zaměstnance se znalostí programování CNC strojů. Kurz úspěšně absolvovali dva zaměstnanci tohoto podniku.

V rámci projektu UNIV 3 proběhly v loňském roce dvě pilotní ověřování podle kvalifikačních a hodnoticích standardů NSK - Asistent/ka, sekretář/ka a Dělník ve strojírenské výrobě. Rekvalifikační kurz pro dospělé Asistent/ka, sekretář/ka skončil v září 2013 a úspěšně ho absolvovalo 18 účastníků. Druhá rekvalifikace Dělník ve strojírenské výrobě probíhala od dubna do listopadu 2013. Absolvent tohoto programu se uplatní při vykonávání činností v rámci povolání Dělník ve strojírenské výrobě nebo Pomocný pracovník ve strojírenství. Na základě účasti v pilotním ověřování Dělník ve strojírenské výrobě jeden účastník začal pracovat ve strojírenském podniku GALATEK, a. s. Ledč nad Sázavou jako dělník.

Po předcházejících zkušenostech se škola neváhala zapojit do pilotního ověřování dílčí kvalifikace Základní kovoobráběčské práce (23-021-E). Nabídka programu byla zveřejněna na stránkách www.gvi.cz, v článku v Ledčských novinách a inzerátem v novinách Pro Vysočinu. Ve městě a jeho okolí byly vyvěšeny letáky. Mile nás překvapil zájem zástupců podniku RIVETEC, s. r. o. Albrechtice nad Vltavou na základě inzerátu zveřejněného v novinách Pro Vysočinu. Probíhala jednání mezi metodikem programu DV a personálním pracovníkem tohoto podniku. Firma RIVETEC s. r. o. se zabývá vývojem, výrobou a prodejem profesionálního nýtovacího nářadí s kontrolou a vyhodnocením nýtovacího procesu, profesionálního nýtovacího nářadí ručního, pneumaticko-hydraulického, elektro-hydraulického, ručního i AKU pro všechny typy nýtů a do všech provozů, jednoúčelových automatizovaných strojů a výrobních linek podle individuálních požadavků zákazníka. Po jednáních podnik doporučil 3 účastníky, které podporoval po celou dobu studia. Protože dojíždění účastníků bylo časově náročné, kurzy se konaly v pátek odpoledne a v sobotu. Účastníci využili nabídky na ubytování na internátě školy. Účastníci vzdělávacího programu pracují v podniku jako operátoři CNC strojů a nemají odborné strojírenské vzdělání. Jeden účastník vystudoval na Střední uměleckoprůmyslové škole v Bechyni obor Propagační grafika a výtvarnictví, druhý účastník absolvoval Střední lesnickou školu v Písku obor Lesnictví, třetí účastník vystudoval Střední průmyslovou školu v Písku, obor Slaboproudá elektrotechnika. Další z účastníků se přihlásil k rekvalifikaci na Základní kovoobráběčské práce, protože absolvoval Střední odborné učiliště v Humpolci, obor Obchodník – prodavač. Nyní pracuje jako servisní technik ve společnosti ATF, která se zabývá výrobou a dodávkami zařízení pro povrchové úpravy – galvanické, lakovací linky a zneškodňovací stanice.

V pátek 23. května 2014 byl zahájen pro všechny zájemce vstupní rozhovor, při kterém byly zjištěny kompetence jednotlivých účastníků. Kurz byl pro účastníky časově náročný. Hodinová dotace kurzu byla stanovena na 157 hodin, 51 hodin probíhala teoretická výuka v budově školy v Koželské ulici a 106 hodin probíhala praktická výuka ve školních dílnách v Poštovní ulici 405 v Ledči nad Sázavou. V sobotu 29. listopadu 2014 kurz skončil závěrečnou zkouškou v rámci projektu UNIV 3. V listopadu Ministerstvo průmyslu a obchodu udělilo naší škole autorizaci pro profesní kvalifikaci Základní kovoobráběčské práce. Závěrečné zkoušky v rozsahu 10 hodin začaly písemnou částí před zkušební komisí.

Kurz Základní kovoobráběčské práce byl přínosem

Praktické ověření probíhalo ve školních dílnách. V rámci zkoušky účastníci prokazovali kompetence, které jsou stanovené v hodnotícím standardu pro tuto kvalifikaci. Účastníci vyráběli součástku pro ruční a strojní obrábění, při které prokázali mj. odbornou způsobilost pro ruční obrábění a výrobu součástí na obráběcích strojích. Po ukončení absolventi obdrželi certifikát o úspěšném ukončení této kvalifikace. Závěrečnou zkoušku v této profesní kvalifikaci úspěšně vykonalo 5 účastníků. Postoj účastníků kurzu byl pozitivní, přestože výuka probíhala v pátek odpoledne nebo v sobotu podle potřeb účastníků. Účastníci byli spokojeni se způsobem a organizací výuky, kladně byla hodnocena odbornost lektorů a materiální vybavení školních dílen. Účastníci získali nové poznatky a nové dovednosti z obrábění a zpracování kovových materiálů, vyráběli součásti na obráběcích strojích. Realizace kurzu Základní kovoobráběčské práce byla přínosem, protože poptávka pro absolventech strojírenských kvalifikací je v našem regionu vysoká. Zaměstnavatelé pozitivně hodnotí další vzdělávání na školách z důvodu odborných kompetencí lektorů, materiálního vybavenosti a organizace vzdělávání, která je v odpoledních hodinách nebo v sobotu tj. po pracovní době zaměstnanců.

V současné době se spolupráce naší školy se zaměstnavateli z řad strojírenských podniků prolíná v dalším i počátečním vzdělávání.

Pro vzdělávací instituci Gradua-CEGOS je zapojení UNIV 3 velkou výzvou

Gradua-CEGOS s.r.o. je jednou z největších vzdělávacích institucí v ČR, s širokou nabídkou otevřených i firemních kurzů v oblasti soft skills i odborných znalostí a dovedností, v oblasti služeb, ale především v oblasti výroby. Dlouhodobě se naše společnost zabývá i oblastí profesního vzdělávání, včetně rekvalifikačních programů. V minulých letech jsme na základě získaných certifikátů nabízeli a realizovali mnoho rekvalifikačních kurzů pro oblast výroby, logistiky a práce s PC., ve spolupráci se zaměstnavateli a s úřady práce.

Zájem společnosti Gradua-CEGOS o profesní vzdělávání a tím i o Národní soustavu kvalifikací (NSK) v posledních letech ještě vzrostl, naše společnost si aktuálně mapuje trh a požadavky zaměstnavatelů na kvalifikované zaměstnance, aby jim nabídla profese, které potřebují. Pro vybrané profese jsme se stali, nebo se chceme stát autorizovanou osobou v rámci NSK. Průběžně spolupracujeme se zaměstnavateli v celé ČR, naší cílovou skupinou jsou různé skupiny zaměstnanců, od dělnických profesí, přes specialisty, THP pracovníky a řídící pracovníky.

Když naši společnost oslovila koordinátorka Plzeňského kraje, byla to pro nás výzva. Přínosy v zapojení do projektu jsme viděli v možnosti si reálně vyzkoušet, co znamená příprava na zkoušku ve vybraných kvalifikacích a vlastní zkoušení podle hodnotícího standardu dané kvalifikace. Co bylo rozhodující, bylo nadšení lektorů pro zapojení do pilotního programu, stálo jim to i za cenu svého osobního času při absolvování vstupních školení, aby mohli nejen lektorovat, ale také být hodnotiteli v programu Personalista.

U profesní kvalifikace Personalista jsme neváhali, personalisté jsou naši klienti a věřili jsme, že o pilotní program bude zájem. Líbilo se nám, že jde o ucelený dlouhodobý program, který nás doslova donutí zabývat se tématy, která jsme dříve personalistům nenabízeli. Lákalo nás zjistit, jak na některá témata budou účastníci, personalisté a manažeři reagovat. Některé věci se pak ukázali pro účastníky nepřekonatelné, např. délka programu. Opět jsme od začátku vstupovali do projektu s vědomím, že chceme jako společnost být autorizovanou osobou pro tuto profesi a, nabídnout personalistům nejen přípravu, ale i možnost zkoušky v rámci NSK.

Pilotní ověřování vzdělávacího programu Personalista realizovala v Plzeňském kraji vzdělávací instituce Gradua-CEGOS s.r.o. Časová dotace programu byla 130 hodin. Program byl zahájen 1. září 2013 a skončil 28. února 2014. Cílovou skupinu účastníků tvořilo celkem 10 osob (Personalisté především soukromých firem, zájemci o získání profesní kvalifikace, zájemci o rozšíření kvalifikace v oboru personalistika a vedoucí pracovníci, kteří měli zájem o znalosti spojené s profesí personalisty.), ale nakonec celý program absolvovali pouze 3 účastníci. Realizaci programu neprovázely žádné komplikace, ačkoliv se jednalo o rozsáhlé vzdělávání, v rámci něhož se ověřovalo hodně kritérií. Vzdělávací program byl ucelený, celková hodinová dotace odpovídá míře probíraného učiva pokud je nadstavbovým, nebo rozšiřujícím programem pro lidi, kteří mají s problematikou HR již praktické zkušenosti. U některých kompetencí by se dala zvážit nižší časová dotace, např. u kompetence Vedení agendy povinných lékařských prohlídek, BOZP a PO ve firmě, není třeba vědět v takové šíři o oblasti BOZP. Vlastní výuka probíhala u některých témat výkladově, u jiných lektori preferovali práci s názornými a praktickými příklady. Závěrečná zkouška pro každého účastníka trvala 4h, z toho 3h byly vyčleněny na písemnou přípravu a zpracování případové studie, na které navazovala ústní a praktická část. Při ověřování všech požadovaných hodnotících kritérií podle standardu

Pro vzdělávací instituci Gradua-CEGOS je zapojení UNIV 3 velkou výzvou

byla časová dotace dostatečná v případě, že prezentace pro praktické ověřování nebyly vytvářeny s použitím PC, což je časově náročné a znamenalo by to neúměrné prodloužení zkoušky. Zkouška se konala v jednom termínu, účastníky zkoušeli 3 hodnotitelé. Všichni účastníci i lektori považovali realizaci programu za úspěšnou, přínosnou a užitečnou.

Mezi zaměstnavateli byl o pilotní program Personalista poměrně zájem, i když menší, než u vzdělávacích programů pro specialisty. Důvodem byla délka pilotního programu, který byl rozprostřen do cca do 5 měsíců. Daleko důležitější, jak se ukázalo, byl zájem přímých nadřízených účastníků a jejich podpora.

V současné době se naše organizace připravuje na autorizaci profese Personalista v rámci NSK. Vzhledem k širokému portfoliu kurzů, které společnost Gradua-CEGOS nabízí pro personalisty, můžeme nabídnout sestavení modulů, které by zájemce o zkoušku podle NSK na tuto profesi připravily, resp. zájemce o získání znalostí si může v rámci našich nabízených kurzů vybrat právě ty, kde mu znalosti chybí. Proto se naše společnost chce jako autorizovaná osoba do budoucna soustředit na zkoušku na profesi Personalista v rámci NSK a připravujeme přípravný kurz ke zkoušce v rozsahu 3 dnů.

www.univ3.cz